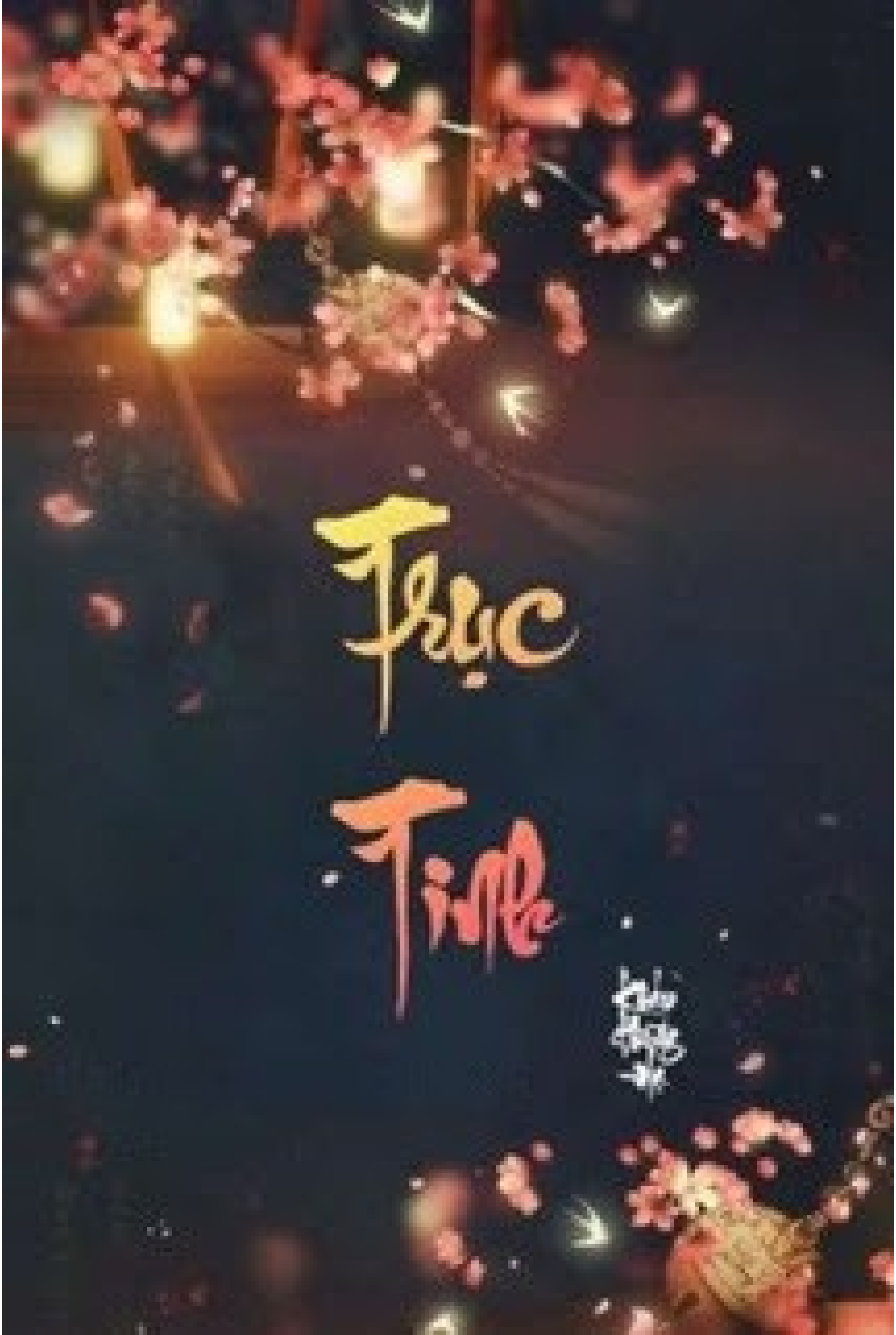
True
Twelve

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56: Phiên Ngoại (Hoàn)

Chương 1

DTV-EBOOK

Trong Tu Tiên giới có một chuyện bị người đời đàm tiếu không ngớt.

Nguyễn Tố Y, người được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Tu Tiên giới, lại tư thông với Dạ Lâm Uyên, trưởng lão Ma giới. Hai người tự định chung thân, nhưng khi chuyện này bại lộ, cả tiên ma lưỡng đạo đều không thể dung thứ.

Dạ Lâm Uyên tàn sát một số đệ tử Thanh Hư môn, khiến chưởng môn Thanh Hư môn – cũng chính là sư tôn của Nguyễn Tố Y – hợp lực với các môn phái khác trong Tu Tiên giới, đại chiến với Dạ Lâm Uyên tại Vọng Hà phong. Sau cùng, Tu Tiên giới đồng minh chịu tổn thất nặng nề nhưng cũng thành công gi ết chết Dạ Lâm Uyên.

Từ Dật Thanh, vì tình nghĩa thầy trò, đã tha mạng cho Nguyễn Tố Y. Thế nhưng, nàng cùng hài tử chưa kịp ra đời của mình trở thành cái gai trong mắt Tu Tiên giới, bị phỉ nhổ và truy đuổi. Từ đó, hai mẹ con lưu lạc, sống cuộc đời trốn tránh khắp nơi.

Đã sáu năm trôi qua kể từ ngày đó.

Thôn trang nhỏ nằm giữa trời đông lạnh lẽo càng thêm yên bình và tĩnh lặng. Trên mái hiên đơn sơ của một căn nhà tranh treo một chiếc chuông gió, tua rua làm từ vải bông đã cũ. Cơn gió mang theo hương mai lạnh thoảng qua, làm chuông khẽ lay động, phát ra những tiếng leng keng thanh thúy.

Dưới hiên nhà, một thiếu phụ tuổi ngoài đôi mươi ngồi lặng lẽ. Mái tóc nàng được buộc gọn bằng một dải lụa có màu sắc và hoa văn giống với tua rua trên chuông gió. Nàng tập trung vào từng đường kim mũi chỉ, gương mặt tú lệ dưới ánh sáng nhạt càng thêm tinh tế xuất trần.

“Mẫu thân.”

Một đứa trẻ chừng năm, sáu tuổi chạy vội tới.

Nguyễn Tố Y ngẩng đầu, ánh sáng chiếu lên gương mặt nàng, vô tình làm lộ ra vài nếp nhăn nơi khóe mắt. Năm tháng và những khó khăn đã khắc sâu dấu vết lên con người nàng.

“Sao vậy?” Nguyễn Tố Y mở rộng vòng tay, đứa trẻ liền nhào vào lòng nàng.

Nhìn kỹ, trên gương mặt non nớt có vài vết bầm tím, quần áo cũng dính đầy bùn đất.

Nguyễn Tố Y nhẹ nhàng phủi sạch bùn đất trên áo con, tay khẽ vuốt những vết thương trên mặt đứa bé, giọng nói tràn đầy yêu thương lẫn xót xa: “Có đau không, Tinh nhi?”

Nguyễn Trường Tinh lắc đầu: “Không đau. Mẫu thân, chúng ta lại phải đi, bọn họ tới rồi.”

“Bọn họ” chính là những kẻ từ Tu Tiên giới, luôn coi hai mẹ con nàng là nỗi sỉ nhục và không ngừng truy đuổi. Suốt những năm qua, dù liên tục chuyển nhà, hai mẹ con vẫn không thể thoát khỏi sự dòm ngó của thế nhân.

Những kẻ đó giống như cái bóng bám riết phía sau, dùng những lời cay nghiệt để nhắc nhở họ về cái gọi là “tội ác”, đôi khi thậm chí còn dùng cả bạo lực để trừng phạt.

Dưới bầu trời xám xịt, Nguyễn Tố Y lặng lẽ nhìn con mình. Một đứa trẻ mới sáu tuổi đã biết giấu đi nỗi đau, không để mẫu thân lo lắng. Nàng biết Tinh nhi rất hiểu chuyện, nhưng lòng nàng vẫn không khỏi đau xót.

"Chúng ta cùng thu dọn đồ đạc đi, mẫu thân giúp con?"

Nguyễn Trường Tinh kéo tay mẫu thân, giọng đầy kiên quyết: "Không cần đâu, mẫu thân vẫn chưa khỏe hẳn. Con lớn rồi, có thể tự làm mà." Nguyễn Trường Tinh kéo mẫu thân vào nhà, “Mẫu thân nhanh lên, bọn họ sắp đuổi tới rồi.”

Nhìn con trai hiểu chuyện, Nguyễn Tố Y khẽ lau nước mắt, khẽ gật đầu: "Được rồi."

Hành lý không nhiều, bọn họ nhanh chóng thu dọn xong, kịp lên đường trước khi mặt trời lặn.

Ban ngày, mặt trời vẫn còn mang theo chút hơi ấm, nhưng đến tối, gió lạnh ào ào kéo tới, từng cành khô bị gió thổi vang lên những âm thanh khô khốc. Đó là dấu hiệu của tuyết rơi.

Bọn họ vội vã đi suốt đêm, mong tìm được chỗ trú trước khi tuyết đổ xuống. Thế nhưng, lần này tuyết đến quá nhanh, từng bông tuyết lớn như lông ngỗng bắt đầu rơi dày đặc giữa đêm khuya.

Suốt ba ngày liền, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Nguyễn Trường Tinh nép trong lòng mẫu thân, cơ thể run lên vì lạnh. Bọn họ tạm lánh sau một đống cỏ khô, cố tìm chút hơi ấm.

Nguyễn Tố Y sờ trán con, cảm thấy hơi nóng. Lo lắng dâng lên, nàng vội lấy quần áo trong túi ra, quấn chặt con mình. Dù vậy, cơ thể nhỏ bé vẫn khẽ run lên từng đợt.

Bụng đói cồn cào khiến Nguyễn Trường Tinh trằn trọc không ngủ được. Cơn sốt lại làm đầu óc cậu mơ màng, bàn tay nhỏ bé len lỏi ra khỏi lớp quần áo cũ, khẽ nắm lấy tóc mẫu thân, miệng lẩm bẩm:

"Mẫu thân, con đói."

Nguyễn Tố Y không thể kìm nén được nữa, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên gương mặt. Nàng dịu dàng vỗ về con:

"Tinh nhi ngoan, cố chịu một chút. Ngủ đi, ngủ rồi sẽ không còn thấy đói nữa."

Đứa trẻ trong lòng dường như không còn cất tiếng than đói, chỉ là bàn tay vẫn nắm chặt lấy tóc nàng, không chịu buông.

Mấy ngày tuyết rơi dày đặc cuối cùng cũng ngừng. Cả mặt đất được phủ một lớp tuyết trắng xốp, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh như những viên đá quý.

Nguyễn Trường Tinh hí hửng đặt chân lên nền tuyết, mỗi bước đi lại phát ra âm thanh "lẹp bẹp, lẹp bẹp...", khiến cậu bật cười khanh khách. Cậu lon ton bước về phía trước, đôi chân nhỏ in xuống những dấu chân xiêu vẹo trên nền tuyết. Quay đầu nhìn lại, cậu có vẻ rất hài lòng với "tác phẩm" của mình, liền gọi mẫu thân cùng ngắm nhìn.

Nguyễn Tố Y khẽ mỉm cười. Trước mắt nàng là bóng dáng nhỏ bé của con giữa trời tuyết trắng, dưới ánh mặt trời chói lọi, trông chẳng khác nào một ngôi sao nhỏ lấp lánh.

Nhưng rồi, ngôi sao nhỏ ấy dần rời xa nàng, ngày một nhỏ bé hơn, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt. Một cơn choáng ập đến, đưa nàng chìm vào bóng tối.

"Mẫu thân!"

Khoảnh khắc ấy, Nguyễn Trường Tinh không còn thấy tuyết đẹp nữa. Tuyết chỉ khiến đường đi trở nên khó khăn, khiến mẫu thân cậu gục ngã trên nền tuyết lạnh giá.

Nguyễn Trường Tinh loạng choạng chạy đến bên mẫu thân, nhưng lớp tuyết dày cản trở khiến cậu vấp ngã. Dẫu vậy, cậu vẫn cắn răng bò dậy, từng bước một tiến tới. Khoảng cách rõ ràng không xa, thế nhưng trong mắt cậu, lại dường như xa vời vợi.

Cuối cùng cũng đến nơi.

Cậu cố gắng ôm mẫu thân vào lòng, như cách nàng vẫn luôn ôm cậu. Nhưng cơ thể mẫu thân quá lạnh, mà đôi tay nhỏ bé của cậu lại chẳng thể ôm nổi. Bất lực, cậu ngồi xuống đất, nhẹ nhàng nâng đầu mẫu thân đặt lên đùi mình.

"Mẫu thân, tỉnh lại đi... Mẫu thân!"

Nước mắt từng giọt rơi xuống gương mặt người đang nhắm nghiền, thế nhưng tiếng gọi tha thiết của cậu không nhận được hồi đáp. Dần dần, tiếng khóc lặng đi, nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra.

Cậu nắm lấy tay mẫu thân, chà xát từng chút một, mong có thể truyền cho nàng hơi ấm. Chỉ cần ấm lên một chút... có lẽ mẫu thân sẽ tỉnh.

Có lẽ cách này thực sự có tác dụng. Sau một lúc, lần nữa cậu cất tiếng gọi, Nguyễn Tố Y khẽ động mi mắt, chậm rãi mở mắt ra.

Tuyết trắng quá chói lòa, khiến đôi mắt yếu ớt của nàng hơi run rẩy. Nguyễn Trường Tinh lập tức giơ bàn tay nhỏ lên, che đi

ánh sáng trước mắt mẫu thân.

Thích ứng dần, Nguyễn Tố Y khẽ khàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy, nhẹ giọng thì thào:

"Thực xin lỗi, mẫu thân làm con sợ rồi."

Giọng nàng yếu ớt, mong manh đến mức tựa hồ gió thổi qua cũng có thể cuốn đi.

Nguyễn Trường Tinh hít hít mũi, dịch chân lên, gập gối rồi ôm chặt lấy cổ mẫu thân, giọng nói nghẹn ngào vùi sâu trong lòng nàng:

"Mẫu thân, người phải mau khỏe lại."

Nguyễn Tố Y vỗ nhẹ lên lưng con, cảm nhận được từng đốt xương gầy guộc của cậu. Nàng không dám dùng sức, sợ rằng chỉ một cái chạm nhẹ cũng có thể khiến cậu vỡ tan.

"Được, để mẫu thân nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi một chút rồi sẽ khỏe thôi..."

Nơi xa, ánh mặt trời chói chang, chiếu xuống mặt tuyết một mảng rực rỡ, trắng trong đến thanh khiết. Nguyễn Tố Y yếu ớt nhìn quang cảnh trước mắt, khóe mắt khẽ rơi xuống một giọt lệ trong suốt. Nàng biết, lần này e rằng mình không thể khỏe lại được nữa.

Nguyễn Trường Tinh đem quần áo cũ trải xuống tuyết, đặt mẫu thân nằm lên, rồi cứ thế ôm nàng suốt từ ban ngày đến đêm tối.

Mặt trời khuất dần sau dãy núi tuyết, bầu trời treo một vầng trăng khuyết mơ hồ, những vì sao rải rác lấp lánh. Ánh trăng cùng tuyết trắng hòa vào nhau, khiến màn đêm cũng không còn quá tối tăm.

Nhiệt độ cơ thể Nguyễn Tố Y giảm xuống rất nhanh, nhưng ánh mắt lại dần trở nên thanh minh hơn. Nàng dịu dàng như thường ngày, giúp Nguyễn Trường Tinh chỉnh lại y phục, vuốt lại mái tóc lòa xòa.

"Mẫu thân e rằng không thể đi tiếp nữa rồi. Sau này, Tinh nhi phải một mình tiếp tục con đường phía trước."

Đôi mắt đỏ hoe của Nguyễn Trường Tinh lại lần nữa ngập tràn nước mắt. Cậu nghẹn ngào hỏi:

"Vì sao? Mẫu thân không cần con nữa sao?"

Nguyễn Tố Y khẽ cười, giọng nói ôn hòa như gió thoảng:

"Mẫu thân phải đi tìm cha con, huynh ấy đã cô đơn một mình quá lâu rồi."

Hàm răng nhỏ cắn chặt lấy môi, nước mắt lã chã rơi xuống, Nguyễn Trường Tinh nức nở:

"Nhưng... nhưng con không muốn một mình, con sợ lắm. Ai cũng ghét con, chẳng có ai thích con cả."

Nguyễn Tố Y đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé, ánh mắt đầy trìu mến:

"Sẽ có người thích con. Tinh nhi của ta là đứa trẻ ngoan nhất trên đời."

Nàng biết, con đường sau này của cậu sẽ đầy rẫy gian nan. Cậu sẽ phải vượt qua bao lời đồn đại ác ý, bao sự sỉ nhục và khinh miệt. Ngay cả việc cậu có thể sống đến bao lâu, nàng cũng không dám chắc. Nhưng dù vậy, nàng vẫn hy vọng—hy vọng cậu có thể sống lâu hơn một chút, nhìn thấy hoa nở xuân về,

cảm nhận sự chuyển mình của bốn mùa, được ai đó yêu thương, và tìm thấy hy vọng trong cuộc đời.

Sẽ có người thích con.

Đó là lời chúc phúc cuối cùng nàng dành cho đứa con yêu dấu.

"Con phải nhớ kỹ, cha con không phải người xấu. Chúng ta chỉ đơn thuần yêu nhau, chưa từng làm sai điều gì. Dù không thể ở bên con, nhưng chúng ta vẫn luôn yêu con."

Nguyễn Tố Y đưa bàn tay gầy guộc lên, chỉ vào một vì sao sáng nhất nơi chân trời.

"Con nhìn đi, mẫu thân và cha sẽ ở đó, dõi theo con."

Ngôi sao vẫn lấp lánh, tựa như một tia hy vọng chưa bao giờ tắt. Nhưng bàn tay từng chỉ về hy vọng ấy, cuối cùng lại vô lực buông xuống.

Khi một linh hồn ra đi, nó thường lặng lẽ như vậy—mang theo một số thứ, nhưng cũng để lại một số thứ.

Từ nhỏ, Nguyễn Trường Tinh đã theo mẫu thân phiêu bạt, cũng từ sớm đã hiểu được ý nghĩa của cái chết.

Bốn bề yên lặng đến đáng sợ, như thể vạn vật đều chìm vào tĩnh mịch. Cậu nắm lấy bàn tay đã buông thõng của mẫu thân, nhưng dù cố gắng thế nào, cũng không thể truyền hơi ấm vào đó nữa.

Cuối cùng, cậu cũng chấp nhận sự thật mà bản thân sớm đã hiểu rõ—mẫu thân đã đi rồi.

"Mẫu thân… Mẫu thân…"

Nước mắt rơi xuống nền tuyết, tạo thành từng vết lõm nhỏ. Nhưng chút hơi ấm ấy chẳng thể làm tan chảy cánh đồng tuyết mênh mông. Ánh trăng phủ khắp trời đất, nhưng cũng lạnh lẽo như băng.

Cái lạnh thấu xương khiến cơ thể nhỏ bé bắt đầu run rẩy. Cậu không còn cảm nhận được chút hơi ấm nào—đêm tối lạnh, gió lạnh, và thân thể mẫu thân cũng lạnh. Khóc đến cùng cực, cậu thậm chí không thể phát ra âm thanh nữa.

Không biết đêm dài bao lâu, chỉ biết ánh trăng đã dời sang một góc khác.

Nguyễn Trường Tinh đặt mẫu thân nằm ngay ngắn trên nền tuyết, rồi xoay người đi tìm một chỗ để chôn cất nàng.

Nếu không, mẫu thân sẽ lạnh mất.

Cậu từng thấy người ta vùi lấp thi thể, giờ thì đến lượt cậu phải làm điều đó.

Trước tiên, cậu phải đào một cái hố.

Nhưng dù dùng tay bới suốt nửa ngày, cậu bé cũng chỉ có thể cào đi một tầng tuyết mỏng.

Cứ thế đào thật lâu, cuối cùng, trước mặt thân ảnh nhỏ bé kia cũng hiện ra một cái hố cạn, chỉ vừa đủ đặt một người. Mười ngón tay nứt nẻ, móng tay bong tróc, máu tươi chảy đầm đìa, nhưng Nguyễn Trường Tinh không hề cảm thấy đau.

Cậu không thể cứ thế đặt mẫu thân xuống đất lạnh lẽo—mẫu thân rất yêu sạch sẽ. Vì vậy, cậu dỡ hết quần áo cũ của mình, lót xuống đáy hố. Khi tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, cậu cẩn thận, từng

chút một, di chuyển thân thể của Nguyễn Tố Y, nhẹ nhàng đặt vào bên trong.

Xong xuôi, cậu cũng chui vào, cuộn tròn bên cạnh mẫu thân.

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ. Trong bóng tối, cậu thì thầm:

"Mẫu thân, đừng sợ... Không sao đâu..."

Nhưng chính cậu lại run rẩy vì sợ hãi.

Chiếc khăn vải bông ngày thường dùng để buộc tóc bị cậu tháo xuống. Cuối cùng, cậu nhìn thật lâu người đang lặng lẽ nằm đó.

"Mẫu thân phải ngoan ngoãn ngủ nhé."

Cậu kéo tấm khăn phủ lên gương mặt Nguyễn Tố Y, sau đó bắt đầu bới từng nắm đất nhỏ, lặng lẽ lấp lại.

Cho đến khi trước mắt hiện ra một nấm mồ nhỏ bé, cậu mới dừng tay.

Ngôi mộ trơ trọi, ngay cả một tấm bia cũng không có. Không bao lâu nữa, cỏ dại sẽ mọc um tùm, phủ kín mọi dấu vết. Khi đó, sẽ chẳng còn ai biết rằng, nơi đây từng chôn cất một nữ tử thanh khiết như tiên, từng cầm kiếm tung hoành, từng phiêu dạt nhân gian.

Vốn là một nữ nhân kiều diễm, cuối cùng lại vùi trong bùn đất lạnh lẽo.

Nguyễn Trường Tinh quỳ xuống, cúi đầu trước nấm mồ, sau đó ngồi tựa vào đó, giống như ngày thường vẫn tựa vào lòng mẫu thân mỗi khi nàng may vá, khe khẽ cất tiếng hát.

Mây mù bao phủ núi non, ngân hà tĩnh lặng. Thời gian lặng lẽ trôi, không một tiếng động chứng kiến bi hoan ly hợp.

Dưới ánh trăng, chỉ còn lại một đứa trẻ nhỏ bé, cùng màn đêm trầm mặc.

Cho đến khi mặt trời một lần nữa ló dạng từ sau dãy núi, từng ngọn cỏ, từng nhành cây đều được ánh sáng soi tỏ, cậu mới chầm chậm đứng lên.

Cõng theo ánh mặt trời, cậu một mình tiếp tục bước đi.

Mặt trời kéo dài bóng dáng nhỏ bé liêu xiêu ấy, dài đến mức trong khoảnh khắc, dường như cậu bé đã trưởng thành—trưởng thành để một mình gánh vác phong sương mưa tuyết trên thế gian này.

Chương 2

DTV-EBOOK

Trục Nguyệt Đỉnh được xem là nơi gần với Thiên giới nhất. Suốt nghìn năm qua, nơi đây đã sản sinh ra vô số nhân tài kiệt xuất. Với những người tu tiên, được bước chân vào Trục Nguyệt Đỉnh chính là giấc mộng cả đời. Tuy nhiên, danh ngạch để tiến vào vô cùng hạn chế, tiêu chuẩn tuyển chọn lại cực kỳ khắt khe, khiến không ít người dù cố gắng cả đời vẫn không thể chạm đến cánh cửa ấy.

Vì vậy, các môn phái đã cùng Trục Nguyệt Đỉnh thương nghị, ký kết một thỏa ước giảng dạy. Theo đó, mỗi năm Trục Nguyệt Đỉnh sẽ cử một vị tiên quân xuống núi, đến các môn phái khác truyền giảng đạo pháp trong vòng một tháng.

Người được chọn để giảng dạy sẽ thay phiên nhau thực hiện nhiệm vụ này. Năm nay, đúng vào lượt của Lạc Đình Sương, phong chủ Tinh Nguyệt Phong, đến Trường Tông Môn để giảng dạy.

Tin tức Lạc Đình Sương tiên quân rời núi nhanh chóng gây chấn động khắp Tu Tiên giới.

Lạc Đình Sương-thiên tài tu hành, phong thái thoát tục như tiên nhân, là thần tượng của vô số người tu tiên, cũng là ánh sáng dẫn đường cho những kẻ mộng đạo. Chỉ tiếc rằng, tiên

quân này tính tình lạnh lùng, suốt mười mấy năm qua chưa từng rời khỏi Trục Nguyệt Đỉnh nửa bước.

Dưới bầu không khí sôi nổi, mọi người không ngừng cảm thán, không biết Trường Tông Môn đã gặp phải vận may tu tiên gì.

Trong khi đó, một tháng dạy học cũng đã đi đến ngày cuối cùng. Sau khi hoàn thành bài giảng cuối cùng, Lạc Đình Sương chuẩn bị đến gặp chưởng môn để chào từ biệt.

Trên đường đi dọc theo hành lang dài uốn lượn, bất chợt một bàn tay gầy guộc, trơ xương vươn ra giữ chặt lấy vạt áo y. Lạc Đình Sương dừng bước, cúi mắt nhìn xuống, phát hiện trên mặt đất không phải một người trưởng thành mà là một đứa trẻ. Không rõ bao nhiêu tuổi, thân hình gầy gò, quần áo rách rưới, mái tóc khô vàng rối bù. Chiếc dây cột tóc màu xanh biển vốn dùng để buộc tóc lại bị buộc chặt quanh đôi mắt, che đi một phần ba khuôn mặt.

Dường như đã dùng hết sức lực để kéo lấy vạt áo y, nhưng lực đạo lại nhẹ bẫng. Theo nhịp kéo yếu ớt ấy, đứa trẻ phát ra thanh âm nghẹn ngào khô khốc:

"Cho ta một chút gì đó để ăn..."

Lạc Đình Sương nhấc chân định tiếp tục rời đi. Y chẳng cần cố ý giằng vạt áo ra, bởi lực đạo của đối phương yếu ớt đến mức không đáng bận tâm.

Không nghe thấy hồi đáp, người trên mặt đất khẽ cựa mình, cố gắng đưa tay còn lại lên. Lần này, giọng nói mang theo tiếng nức nở: "Xin hãy cho ta một chút gì đó để ăn... Ta sắp chết rồi... Ta không muốn chết..."

Nói xong, dường như cậu đã dốc cạn chút sức lực cuối cùng, hoàn toàn khuỵu xuống, hơi thở đứt quãng. Chỉ có bàn tay vẫn nắm chặt lấy vạt áo Lạc Đình Sương.

Có lẽ vì bộ quần áo rách nát trên thân thể gầy gò trơ xương của cậu, có lẽ vì câu "Ta không muốn chết" đầy tuyệt vọng kia, hoặc cũng có lẽ chỉ là một phút bốc đồng-Lạc Đình Sương cúi xuống, nhấc người nọ lên, để lại một đạo truyền âm phù cho chưởng môn Trường Tông Môn, rồi ngự kiếm rời đi.

Người trong lòng ng ực nhẹ như bù nhìn rách nát, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể cuốn đi mất. Lạc Đình Sương chậm lại tốc độ ngự kiếm.

Trở về Tinh Nguyệt Phong, y đặt người nọ lên giường, cởi bộ quần áo dơ bẩn ra để kiểm tra tình trạng cơ thể. So với tưởng tượng, thân thể kia còn gầy yếu và tái nhợt hơn nhiều, từng đốt xương đều hiện rõ. Trên làn da chằng chịt vết thương cũ mới,

gân tay gân chân đều đã bị cắt đứt, đùi phải còn có một vết thương cũ chưa lành hẳn.

Lạc Đình Sương tiếp tục vén lớp vải che mắt để kiểm tra-hốc mắt trống rỗng, tựa như bị người ta tàn nhẫn móc đi. Nhìn hình dáng mắt, hẳn trước đây từng là một đôi mắt đào hoa vô cùng xinh đẹp.

Phần lớn người tu tiên đều có tâm tính kiên định. Bọn họ đã chứng kiến quá nhiều người bị yêu thú hoặc địch nhân gi ết chết-có kẻ tan xương nát thịt, có kẻ chẳng còn sót lại chút thi cốt nào. Nhưng lúc này, Lạc Đình Sương không biết phải hình dung cảm xúc của mình thế nào.

Phế linh căn, chặt đứt gân tay gân chân, móc mắt phế bỏ-thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, tựa như tra tấn đến cùng cực. Y không thể tưởng tượng nổi, vì sao lại có người căm hận một đứa trẻ đến mức ra tay tàn độc như thế.

Nếu đã muốn giết, vì sao không dứt khoát cho một kiếm kết liễu?

Nguyễn Trường Tinh tỉnh lại trong một căn phòng yên tĩnh. Ngoài trời, tiếng mưa rơi lộp độp vang lên rõ ràng. Cậu không biết mình đang ở đâu.

Nơi này xa lạ, nhưng chăn đệm sạch sẽ, không có tiếng gián chuột chạy loạn, không có mùi ẩm mốc khó chịu. Ngược lại, trong không khí còn phảng phất một hương thơm nhàn nhạt, khiến thần kinh cậu thoáng thả lỏng.

Cậu có thể khẳng định-nơi này không phải ổ chó của cậu.

Cổ họng khô khốc đến mức như muốn b.ốc ch.áy, cậu muốn uống nước. Xốc chăn lên, Nguyễn Trường Tinh cố gắng đứng dậy, nhưng vì đã quá lâu không ăn gì, trên người chẳng còn chút sức lực. Vừa đặt chân xuống đất, cậu liền ngã nhào.

Cậu cũng chẳng buồn giãy giụa, dù sao đã quen rồi. Chỉ là đáng tiếc bộ quần áo sạch sẽ này, lát nữa phải xin lỗi chủ nhân của nó mới được.

Nghe tiếng mưa rơi, cậu chậm rãi bò về phía trước, cuối cùng cũng bò đến cửa. Đưa tay ra, cậu cảm nhận được những giọt mưa mát lạnh rơi xuống lòng bàn tay.

Thế là cậu nâng hai tay hứng nước mưa, vội vàng uống từng ngụm một.

Khi cậu định hứng thêm lần thứ hai, một đôi tay bỗng vòng qua eo và chân, nhẹ nhàng bế cậu lên khỏi mặt đất. Trong

khoảnh khắc, cậu rơi vào một vòng tay ấm áp, có cùng mùi hương như trong căn phòng này.

Cậu không biết nên đặt tay ở đâu. Lúc nãy hứng nước, tay áo đã ướt sũng, cậu không muốn làm bẩn quần áo của đối phương.

Lạc Đình Sương đặt cậu trở lại giường, kéo chăn đắp lên người cậu, sau đó hỏi:

"Muốn uống nước sao?"

Giọng nói rất êm tai, thanh lãnh như mưa đầu núi, trong trẻo như châu ngọc rơi trên bàn, khiến người ta bất giác liên tưởng đến ánh trăng treo giữa cửu thiên.

Nguyễn Trường Tinh rụt người vào trong chăn, khẽ gật đầu.

Tiếng bước chân xa dần, cuối cùng dừng lại ở một góc phòng. Ngay sau đó, âm thanh nước rót vào chén vang lên.

Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ suy nghĩ, sự chú ý hướng theo tiếng bước chân của Lạc Đình Sương.

Chỉ chốc lát sau, một chén nước được đưa đến bên môi cậu.

"Uống đi."

Nước vừa đủ ấm, không quá nóng, cũng không quá lạnh, vừa vặn thích hợp.

Nguyễn Trường Tinh cảm thấy chén nước này như chảy thẳng vào tim mình, ấm áp đến mức khiến cậu muốn bật khóc. Đã rất lâu rồi cậu không còn cảm nhận được loại ấm áp này.

"Là ngươi đã cứu ta, đúng không?" Cậu hỏi.

"Ừm."

"Ngươi đã cứu ta, nhưng ta không có gì để báo đáp. Nếu trên người ta còn thứ gì hữu dụng, ngươi cứ lấy đi."

Lạc Đình Sương không hiểu vì sao cậu lại có suy nghĩ này.

"Ta không muốn lấy bất cứ thứ gì từ ngươi. Mang ngươi trở về chỉ là tình cờ gặp gỡ."

Nhưng Nguyễn Trường Tinh lại không thể thích ứng với sự thiện ý vô điều kiện như vậy. Mười hai năm sống trên đời của cậu, tất cả đều là bể khổ, là phong sương, đao kiếm và ác ý.

Cậu muốn tìm một chủ đề nào đó để xoa dịu sự bối rối trong lòng.

"Nơi này là đâu?"

"Trục Nguyệt Đỉnh."

Trục Nguyệt Đỉnh?

Trong đầu cậu hoàn toàn không có khái niệm về nơi này. Trước đây, cậu chỉ biết làm thế nào để lấp đầy bụng và làm thế nào để sống sót.

Nguyễn Trường Tinh mím môi. Cậu muốn nói lời cảm kích, nhưng lại cảm thấy chẳng biết phải nói gì. Ngày thường, cậu chỉ có thể lẩm bẩm với con chó vàng già về chuyện kiếm ăn-những lời nói đó không thể nào đem ra để nói với ân nhân đã cứu mạng mình.

"Ta đã giúp ngươi nối lại gân tay gân chân. Nhưng vết thương cũ ở chân đã quá lâu, không thể hoàn toàn chữa khỏi. Sau này hành động tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng. Nghỉ ngơi vài ngày nữa, ngươi có thể thử xuống giường đi lại một chút."

Nguyễn Trường Tinh khẽ nói lời cảm tạ: "Ta biết rồi, cảm ơn."

Những chuyện xảy ra hôm nay khiến cậu có cảm giác như đang mơ.

Trong những ngày tĩnh dưỡng trên giường, Lạc Đình Sương luôn đúng giờ mang nước và cơm đến cho cậu. Mỗi tối trước khi ngủ, y còn dùng linh lực giúp cậu giảm bớt đau đớn từ vết thương cũ trên đùi. Nhưng rốt cuộc thương thế đã quá lâu, những gì y làm được cũng chỉ là tạm thời giảm bớt đau đớn, chứ không thể chữa trị tận gốc.

Dù vậy, Nguyễn Trường Tinh cũng không hề thương cảm cho số phận của chính mình khi phải trở thành một người què.

Suốt năm, sáu ngày chỉ nằm trên giường, cuối cùng cậu cũng thử xuống giường đi lại.

Lúc đầu, cậu phải nhờ Lạc Đình Sương đỡ. Nhưng khi dần thích ứng, cậu bắt đầu thử tự mình vịn vào tường, chậm rãi bước đi.

Dựa vào cảm giác, Nguyễn Trường Tinh lần mò đến cạnh cửa.

Lạc Đình Sương vẫn đứng nguyên tại chỗ. Cậu bước từng bước xiêu vẹo, cất giọng hỏi:

"Tiên quân, hôm nay có nắng không?"

Hôm nay trời trong nắng ấm, là một ngày thời tiết đẹp.

Lạc Đình Sương đáp: "Có."

Nguyễn Trường Tinh muốn ra ngoài phơi nắng. Vừa bước qua ngưỡng cửa, không còn chỗ nào để vịn, cậu loạng choạng một chút mới đứng vững lại.

Tiếp tục bước thêm vài bước nữa, cuối cùng cậu cũng đứng trọn vẹn dưới ánh mặt trời.

Rất thoải mái, rất ấm áp.

Không còn lo âu, không còn khát khao đến quặn thắt-đây chính là cảm giác được sống trên cõi nhân gian.

Cậu ngửa mặt lên, như muốn để ánh mặt trời chiếu rọi thêm một chút trên gương mặt mình.

Nguyễn Trường Tinh biết, Lạc Đình Sương vẫn đang đứng phía sau nhìn cậu.

Cậu quay đầu lại, khẽ mỉm cười về phía ân nhân.

Cảm ơn ngươi, vì đã để ta tiếp tục được sống trên nhân thế này.

Tận cùng bóng tối đã tản đi, băng tuyết cũng dần tan chảy. Giữa bầu trời đêm trong trẻo nhất, có một ánh sao đang lấp lánh.

Cậu vốn dĩ nên là một tiểu công tử được nâng niu trong nhung lụa, vàng son mới phải.

Chương 3

DTV-EBOOK

Chương 3

Trục Nguyệt Đỉnh nằm ở nơi địa thế cao, phần lớn thời gian vào mùa đông đều bị tuyết trắng bao phủ. Hôm nay, trời lại đổ một trận đại tuyết, khắp đất trời chìm trong một màu trắng xóa. Núi tuyết cao ngất trong mây hòa lẫn với tầng mây, khó phân biệt cái nào trắng hơn.

Nguyễn Trường Tinh tỉnh lại, lắng nghe tiếng tuyết rơi rào rạt ngoài kia, xen lẫn với âm thanh những cành cây khô kiệt sức gãy răng rắc dưới sức nặng của tuyết. Đôi mắt đã không còn thấy được, thính giác của cậu lại càng trở nên nhạy bén hơn.

Trong lòng cậu dâng lên niềm vui.

Cậu thích nơi này. Ở đây không có dối trá, không có nhục mạ, cũng không có đói khát giày vò. Cậu thậm chí có thể tận hưởng ánh nắng ngày hôm trước, rồi ngày hôm sau lại lắng nghe tiếng tuyết rơi. Trạng thái sinh mệnh tự nhiên như vậy khiến cậu cảm động.

Cậu xốc chăn lên, với lấy bộ quần áo mà tối qua Lạc Đình Sương đã để sẵn trên đầu giường, mặc vào rồi đứng dậy.

Căn phòng này có kết cấu rất đơn giản, Nguyễn Trường Tinh đã quen thuộc từng góc cạnh. Dựa theo trí nhớ, cậu men theo lộ tuyến cũ, lần mò đến cửa.

Vươn tay ra, một thứ gì đó nhẹ nhàng, mềm mại chạm vào lòng bàn tay cậu rồi lập tức tan biến.

Là tuyết.

Đã bao nhiêu lâu rồi cậu chưa được chạm vào tuyết?

Khi Lạc Đình Sương đến, trên đầu vai Nguyễn Trường Tinh đã phủ một lớp tuyết mỏng. Cậu ngồi xổm trên nền tuyết, bóng dáng mảnh khảnh, mái tóc dài hơi rối. Đôi tay trắng nõn, gầy guộc nhẹ nhàng vuốt v e đóa hoa màu lam giữa tuyết, khóe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Dù đôi mắt không còn thấy ánh sáng, cậu vẫn nhận ra tiếng bước chân của Lạc Đình Sương, chuẩn xác phán đoán phương hướng của đối phương.

"Tiên quân, đây là hoa gì vậy?" Cậu khẽ hỏi.

Lạc Đình Sương vẫn giữ giọng nói thanh lãnh như băng tuyết nơi Trục Nguyệt Đỉnh:

"Lam tuyết hoa. Hoa nở khi tuyết rơi, tuyết ngừng thì khô héo. Vì cánh hoa mang sắc lam, nên có tên là lam tuyết hoa."

"Màu lam sao? Chắc hẳn rất đẹp." Nguyễn Trường Tinh nhẹ giọng cảm thán. "Đáng tiếc sinh mệnh của nó chỉ kéo dài trong một trận tuyết, thật ngắn ngủi."

Nhìn gương mặt cậu hiện lên vẻ mất mát, trong lòng Lạc Đình Sương bất giác dâng lên một tia không đành lòng.

"Nếu ngươi muốn giữ nó lâu hơn, ta có thể dùng tiên thuật bảo dưỡng."

"Không cần đâu." Nguyễn Trường Tinh lắc đầu, giọng nói nhẹ bẫng mà kiên định. "Một trận tuyết, một đời hoa, cũng là một quá trình trọn vẹn. Hoa nở rồi tàn, vốn dĩ là lẽ tự nhiên. Nhưng thế gian này, có bao nhiêu sinh mệnh lại chẳng thể tự quyết định số phận mình?"

Cậu có thể tiếc thương cho một đóa hoa mong manh, cũng có thể rộng lượng trước sự viên mãn của một sinh mệnh. Nhưng trong lời nói, có một nỗi bất đắc dĩ rõ ràng đến đau lòng.

Từ những vết thương chằng chịt trên người cậu, có thể đoán được quá khứ cậu từng trải qua khắc nghiệt đến mức nào.

Nhưng Lạc Đình Sương đã tu luyện tĩnh tâm thuật suốt mấy chục năm, vạn sự vạn vật khó lòng lay động được y.

Lúc này, y chỉ nghĩ đơn giản rằng mình đã cứu một người cần được cứu.

Thế nhưng, chỉ vài năm sau, khi tận mắt chứng kiến Nguyễn Trường Tinh rơi vào vực sâu, lòng y lại dâng lên nỗi oán hận đối với tất cả những kẻ từng khinh nhục và bức ép Nguyễn Trường Tinh. Cũng hận chính bản thân mình năm đó đã quá tùy ý.

Năm đó vô tình, hối hận chồng chất.

Có lẽ mọi tình cảm trên đời đều bắt đầu từ những điều không đáng để tâm. Nhưng thời gian là thứ có thể mài giũa lòng người, có thể khiến tóc đen hóa bạc, biển cả thành ruộng dâu, cũng có thể trong từng phút giây lặng lẽ vun bồi tình nghĩa, như những hạt cát tích tụ thành núi cao.

Nguyễn Trường Tinh tựa hồ đối với tất cả mọi thứ xung quanh đều tràn ngập hiếu kỳ, mặc cho đôi mắt chẳng thể nhìn thấy gì. Chỉ cần có cơ hội, cậu sẽ một mình dò dẫm bước ra khỏi phòng, một cơn gió, một trận tuyết, một vầng trăng tròn, cậu đều không muốn bỏ lỡ.

Rất nhiều lần, khi Lạc Đình Sương tìm thấy cậu, toàn thân cậu đã đông cứng vì giá rét. Lạc Đình Sương chỉ nói: "Trở về thôi."

Nguyễn Trường Tinh ngẩng lên, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn: "Vâng."

Sau đó, cậu tự nhiên vươn tay nắm lấy tay áo Lạc Đình Sương, theo y trở về. Một người dẫn đường, một người bước theo sau.

Đó là cách họ bên nhau suốt một tháng, lặng lẽ mà ăn ý.

Nhưng hết thảy đã thay đổi từ buổi sớm tinh mơ ấy, giữa màn sương tuyết yên bình.

Nguyễn Trường Tinh khoác lên mình bộ bạch y thuần khiết, chỉ có viền tay áo thêu nhàn nhạt hoa văn kim sắc. Mảnh vải che

mắt cũng được đổi thành màu trắng. Trong tay cậu cầm một cây thanh trúc dài, dùng để dẫn đường.

Cây trúc ấy là món quà đầu tiên cậu nhận được kể từ khi đến Trục Nguyệt Đỉnh.

Hôm đó, trên đường một mình trở về, cậu vô tình vấp phải một tảng đá, suýt chút nữa ngã xuống. May mắn thay, một đệ tử Trục Nguyệt Đỉnh đi ngang qua đã kịp đỡ lấy cậu. Nguyễn Trường Tinh chân thành cảm tạ, nhưng đối phương lại không hiểu sao đỏ mặt. May mà Nguyễn Trường Tinh không nhìn thấy.

Người nọ lúng túng xua tay bảo không cần cảm ơn, còn dặn dò cậu phải cẩn thận hơn. Sau đó, hắn tiện tay bẻ một nhánh trúc bên đường, dùng tiên thuật cắt gọt thật nhẵn, đưa cho Nguyễn Trường Tinh làm gậy chống. Thanh trúc xanh mượt, chỗ bị gãy được mài trơn tru, bóng nhẵn để tránh bị trầy sướt khi cầm nắm.

Vì lý do này, Nguyễn Trường Tinh xem thanh gậy trúc ấy như báu vật, mỗi lần ra ngoài đều không quên mang theo.

Thanh trúc thon dài nắm trong tay cậu, trông hệt như một thư sinh nho nhã đi thưởng tuyết ngâm thơ, phong thái ung dung mà tùy ý.

Vài ngày trước, cậu đã nghe thấy hương mai thoang thoảng trong gió. Từ lúc ấy, cậu đã mong chờ thật lâu, hôm nay rốt cuộc cũng tìm thấy cây mai đang nở rộ.

Những đóa hoa đỏ như lửa, bị một tầng tuyết mỏng bao phủ, trắng cùng đỏ, hàn băng cùng ngọn lửa, tạo thành một sự đối lập tinh tế giữa trời đất.

Hương hoa càng lúc càng đậm, Nguyễn Trường Tinh có thể tưởng tượng ra cảnh mai nở rộ rực rỡ biết bao.

Cậu vươn tay, nhẹ nhàng m ơn trớn cành hoa, sợ quấy nhiễu đi sự yên tĩnh và vẻ đẹp tráng lệ ấy.

Không biết đã ngồi đó bao lâu, cậu chỉ là không muốn rời đi.

Tư duy trống rỗng, trong đầu tựa hồ cũng đang đón một trận tuyết rơi, phủ lấp mọi phiền não, khiến cậu cảm thấy bản thân cũng có thể trở thành một người nhàn tản, không phải lo nghĩ ngày mai.

Một hơi ấm chợt truyền đến trên vai, kéo cậu về thực tại.

Lạc Đình Sương khoác áo choàng lên người cậu, ngón tay nhẹ nhàng thắt nút áo, một lớp lông mềm mại vây quanh cổ cậu. Xúc cảm mềm xốp khiến cậu vô thức nghiêng đầu, nhẹ nhàng cọ cọ vào đó.

"Tiên quân, hôm nay hoa mai nở thật đẹp."

"Ừm, nhưng trời lạnh lắm. Ngươi đã ở ngoài quá lâu, nên trở về thôi."

Nhưng lần này, Nguyễn Trường Tinh không còn giống như trước, níu chặt ống tay áo của y nữa.

Đầu ngón tay gầy guộc, từ trong tay áo rộng vươn ra, nhẹ nhàng vuốt v e cành mai bên cạnh, như thể đang lặng lẽ chọn lựa một món lễ vật. Cuối cùng, cậu bẻ một cành, trên đó vừa vặn nở hai bông hoa.

Cậu đưa nhành hoa cho Lạc Đình Sương, giọng nói ôn hòa mà chân thành:

"Tiên quân đã cứu ta khỏi khốn khó, Trường Tinh thân không có gì đáng giá, chỉ có thể tặng tiên quân một nhành mai này. Nguyện tiên quân mỗi ngày vô ưu, mãi mãi an vui."

Dù đôi mắt không nhìn thấy, Nguyễn Trường Tinh vẫn ngẩng đầu về phía Lạc Đình Sương. Cậu có thể cảm nhận được ánh mắt của đối phương đang lặng lẽ dõi theo mình.

Thiên địa lặng yên, chỉ còn lại sắc trắng của tuyết, màu đỏ của hoa mai và người trước mặt đang nâng niu cành hoa ấy. Lạc Đình Sương nhìn hai đóa mai nhỏ, bỗng cảm thấy chúng dường như mang theo hơi ấm, trong lòng dấy lên một cảm xúc khó tả. Y nhận lấy nhành hoa, chậm rãi mở miệng:

"Ngươi có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?"

Nguyễn Trường Tinh ngỡ ngàng, câu nói bất ngờ ấy khiến cậu sững sờ. Mãi lâu sau, cậu mới lắp bắp:

"Tiên… Tiên quân, ý của người là…"

"Nếu ngươi nguyện ý, bây giờ có thể gọi ta một tiếng sư tôn."

Không phải nghe lầm, cũng không phải ảo giác, mà là thực sự đang diễn ra. Cả thân thể lẫn tâm hồn Nguyễn Trường Tinh đều run rẩy.

"Nhưng ta chẳng có gì cả, thân thể khiếm khuyết, không thể tu luyện… Sao có thể xứng đáng làm đồ đệ của tiên quân?"

"Ta không cần những thứ đó. Chỉ cần ngươi bằng lòng."

"Ta… Ta nguyện ý! Đương nhiên là nguyện ý… Sư tôn!"

Lời xưng hô xa lạ ấy thoát ra như thứ xúc cảm vỡ òa. Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Nguyễn Trường Tinh đã từng phải sống trong quở trách, nhục mạ, chịu đủ mọi khinh miệt. Dẫu thân đầy thương tích, cậu vẫn như cỏ dại kiên cường bám víu sự sống. Nhưng cô độc đã đánh gục cậu, khiến vô số đêm dài rơi vào tuyệt vọng.

Lạc Đình Sương vươn tay đỡ lấy thân thể đang run rẩy kia. Có lẽ vì thân phận đã đổi thay, từ giờ phút này, hai người họ đã là thầy trò—một mối quan hệ không gì có thể chia cắt. Một thứ tình cảm dịu dàng nảy sinh trong lòng y. Lạc Đình Sương muốn kéo người trước mặt vào lòng, và y đã làm vậy.

Hành động bất ngờ ấy khiến Nguyễn Trường Tinh có chút bối rối, nhưng vòng tay này quá ấm áp, khiến cậu có được cảm giác an toàn. Vì vậy, cậu cũng mặc kệ bản thân có tham luyến hơi ấm này hay không mà vùi sâu hơn vào lòng ng ực vững chãi đó.

Tiếng nói trầm ổn của Lạc Đình Sương vang lên trên đỉnh đầu cậu:

"Từ nay về sau, có ta che chở cho ngươi."

Ngươi tặng ta một cành hoa, ta sẽ bảo hộ ngươi cả đời bình an.

Nguyễn Trường Tinh vẫn đang run rẩy. Cậu muốn khóc, nhưng đôi mắt khô khốc, chẳng thể rơi nổi một giọt nước mắt. Trong lòng cậu có quá nhiều nghi vấn, quá nhiều điều không chắc chắn.

Vì sao người lại nhận ta làm đồ đệ?

Ta thực sự không tốt, mắt không thấy, chân cũng không lành, không có linh căn, không thể tu tiên…

Từ nay, ta sẽ không còn phải chịu khinh nhục nữa sao?

Người có thể bảo vệ ta bao lâu?

Nhưng cuối cùng, cậu không dám hỏi. Cậu sợ rằng chỉ cần hỏi, giấc mộng đẹp này sẽ tan biến.

Đứng quá lâu giữa trời tuyết, lại thêm cảm xúc dao động quá lớn, Nguyễn Trường Tinh nhiễm phong hàn. Khi trở về, cậu bắt đầu phát sốt. Lạc Đình Sương tận tay đút thuốc cho cậu uống, chờ cậu ngủ say mới lặng lẽ rời đi.

Chương 4

DTV-EBOOK

Khi Lạc Đình Sương bước vào Lãm Nguyệt điện, Sở Anh Hoa đã đợi sẵn.

Một trận tuyết lớn khiến bầu trời đêm trở nên sáng trong lạ thường, ánh tuyết và ánh trăng hòa quyện, phản chiếu lẫn nhau.

Ngoài Lãm Nguyệt điện có một cây mai cao lớn, không ai biết nó đã bao nhiêu tuổi. Tương truyền, nó được trồng từ khi Trục Nguyệt Đỉnh mới sáng lập, năm tháng trôi qua, rễ sâu tán rộng, hoa nở rực rỡ.

Sở Anh Hoa tuy là chưởng môn tiên đạo đứng đầu, nhưng lại là người theo đuổi phong nhã. Hắn thích phẩm trà, thưởng rượu, ngắm hoa giám thảo. Những công việc rắc rối mà chưởng môn đáng lẽ phải giải quyết, hắn đều giao lại cho đệ tử, lấy danh nghĩa rèn luyện năng lực của họ. Nhưng khi cùng các tiên giả khác luận đạo, hắn lại có cách nói khác:

“Là thầy, tất nhiên phải chia sẻ ưu phiền cùng đồ đệ.”

Nói trắng ra, chính là thu đồ đệ về để làm việc giúp mình.

Dựa theo nguyên tắc “giảm bớt phiền toái cho bản thân,” Sở Anh Hoa đã nhận bảy vị thân truyền đệ tử, ai nấy đều xuất sắc, đứng đầu trong hàng đại đệ tử của Trục Nguyệt Đỉnh.

Dưới tán mai có một chiếc bàn đá tròn, là nơi Sở Anh Hoa thường ngày thưởng trà.

Lạc Đình Sương ngồi xuống đối diện hắn.

Trên bếp lò bằng bùn đỏ, một ấm sứ nhỏ đang kêu “lộc cộc” vì nước sôi. Vừa pha trà, Sở Anh Hoa vừa lên tiếng:

“Sư đệ đến đúng lúc lắm, nếm thử trà mới sau tuyết của ta.”

Lạc Đình Sương nhận lấy chén trà truyền tới.

Mùi hương thanh khiết thoảng chút vị đắng nhẹ, không chát cũng không ngọt lịm, mang theo dư vị của tuyết lạnh.

“Sư huynh pha trà ngày càng tinh tế.”

“Khó lắm mới được nghe sư đệ khen một câu.”

Sở Anh Hoa cười vui vẻ. Dưới trướng sư tôn, chỉ có hắn và Lạc Đình Sương là hai vị thân truyền đệ tử. Lạc Đình Sương từ nhỏ đã ít nói, khi sư tôn rời đi, trước lúc ra đi còn dặn dò hắn phải chăm sóc thật tốt cho sư đệ. Sở Anh Hoa lớn hơn vài tuổi, từ nhỏ đã mang tâm tư như một vị phụ thân, chỉ sợ tính cách lạnh lùng của Lạc Đình Sương sẽ khiến y tự nhốt mình mà buồn bực cả đời.

Tục ngữ có câu, không có việc gì không ghé Tam Bảo Điện. Sở Anh Hoa sớm đã nhìn ra Lạc Đình Sương có chuyện muốn nói, bèn lên tiếng:

“Sư đệ tìm ta có chuyện gì sao?”

“Phải. Ta muốn nhận một đồ đệ.”

“Là người mà đệ mang về mấy ngày trước?” Động tác rót trà của Sở Anh Hoa hơi khựng lại.

“Ừm, tên là Nguyễn Trường Tinh.”

“Sư đệ thấy tốt là được. Dù sao cũng là đồ đệ của ngươi, quan trọng là ngươi vừa ý. Hơn nữa, Tinh Nguyệt Phong của ngươi quá mức quạnh quẽ, cũng nên thu nhận thêm đệ tử để náo nhiệt một chút.”

“Vậy nhờ sư huynh thêm tên Nguyễn Trường Tinh vào danh sách thân truyền đệ tử của Tinh Nguyệt Phong.”

“Được, lát nữa ta sẽ dặn Ký Bạch đi làm.”

Lý Ký Bạch là đại đệ tử dưới trướng Sở Anh Hoa, đồng thời cũng là đại sư huynh của toàn bộ Trục Nguyệt Đỉnh.

Lạc Đình Sương dưới ánh trăng trở về.

Nằm trên giường, Nguyễn Trường Tinh ngủ không yên, khuôn mặt phiếm đỏ khác thường, trán lấm tấm mồ hôi.

Lạc Đình Sương duỗi tay chạm vào trán cậu, nhiệt độ so với trước đó còn cao hơn, xem ra phong hàn đã trở nặng, dẫn đến sốt cao.

Y đứng dậy, lấy khăn mặt đã thấm nước ấm lau mồ hôi trên trán Nguyễn Trường Tinh. Nhưng người vốn đang yên tĩnh nằm

đó lại đột nhiên trở nên bất an, bàn tay siết chặt chăn trước ngực, miệng thì thào nói mớ. Lúc thì gọi "mẫu thân", lúc lại lẩm bẩm "không được", như thể trong mộng đang xảy ra chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Là bóng đè.

Nguyễn Trường Tinh bị nhốt trong chính giấc mơ của mình.

Nhìn phản ứng dữ dội như vậy, Lạc Đình Sương không dám tùy tiện đánh thức cậu. Nếu cưỡng ép kéo cậu ra khỏi cơn ác mộng, e rằng sẽ gây tổn thương lớn đến cả thể chất lẫn tinh thần, nhất là với tình trạng thân thể hiện tại của Nguyễn Trường Tinh, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Lạc Đình Sương khép hai ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái giữa chân mày Nguyễn Trường Tinh. Một tia hồng quang thoáng hiện, rồi y nắm lấy bàn tay đang siết chặt chăn kia, đặt vào lòng bàn tay mình.

Nhắm mắt lại, Lạc Đình Sương tiến vào giấc mộng của Nguyễn Trường Tinh.

Trước mắt là một thế giới rực rỡ nhưng chớp nhoáng, từng đoạn ký ức vỡ vụn lướt qua thật nhanh—tuổi thơ lưu lạc, những

trận đòn roi, tiếng mắng nhiếc, cái chết của mẫu thân—tất cả nỗi đau đều tái hiện trong giấc mơ, thoáng hiện rồi vụt tắt.

Cuối cùng, cảnh trong mơ dừng lại ở thời điểm cậu chín tuổi.

Chính là nơi Lạc Đình Sương từng nhặt được cậu—Trường Tông Môn, chỉ khác rằng, đó là một căn phòng chứa củi nằm ở hậu viện.

Phòng chứa củi nằm sát phía sau bếp, bốn bề là tường bao quanh, chỉ có một cánh cửa mở ra ở bên hông.

Nguyễn Trường Tinh, khi ấy chỉ mới chín tuổi, ngồi trên bậc thềm trước phòng, ngửa đầu nhìn lên khoảng trời vuông vức phía trên. Bầu trời xanh thẳm, lác đác vài đám mây trắng lững lờ trôi, mỗi đám lại mang một hình dạng khác nhau. Cậu ngắm nhìn đầy thích thú, dùng ngón tay gầy gò vẽ vời giữa không trung. Cậu chợt phát hiện có một đám mây trông hơi giống chiếc màn thầu mà hôm nay cậu chưa được ăn—trắng trắng, tròn tròn, nhìn qua thật mềm mại.

Ngay trước mặt cậu là một miệng giếng, chuyên dùng để cung cấp nước cho nhà bếp.

Lúc này, bên cạnh giếng có một người đang đứng, trông lớn hơn Nguyễn Trường Tinh chừng hai tuổi, dáng người cao, làn da

trắng nõn. Người này khoác trên mình bộ y phục màu ngân bạch bằng tơ lụa, chất liệu mềm mại, trông vô cùng thoải mái—loại quần áo mà Nguyễn Trường Tinh chưa từng thấy qua.

Cậu đảo mắt nhìn quanh, phát hiện xung quanh không có ai khác. Vì chưa từng tiếp xúc với nhiều người, cậu không biết nên mở lời thế nào. Trong lòng vừa háo hức vừa căng thẳng, xen lẫn một chút dè dặt. Cảm giác hưng phấn thôi thúc cậu đứng dậy, bước được hai bước lại do dự dừng lại, rồi mới lên tiếng hỏi:

“Ngươi tới tìm ai sao?”

“Ta đi nhầm chỗ.” Người nọ đáp.

“Ừm...” Nguyễn Trường Tinh lại lui về chỗ cũ ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn người bên giếng.

“Ta không nhìn thấy, ngươi có thể đỡ ta ngồi xuống một chút không?” Người kia im lặng một lát rồi lên tiếng.

Đỡ hắn ngồi xuống? Làm sao đỡ đây?

Hơn nữa, y phục hắn sạch sẽ như vậy, lỡ làm bẩn thì sao?

Nguyễn Trường Tinh vừa bước tới vừa chần chừ, bàn tay vô thức chà chà lên vạt áo mấy lần, tự nhủ rằng như vậy sẽ sạch hơn một chút, rồi mới rụt rè đưa tay ra trước mặt đối phương. Nhưng cậu không trực tiếp chạm vào người nọ, chỉ nói:

“Ngươi đặt tay lên tay ta đi.”

Hai người cùng bước đến bậc thềm. Nguyễn Trường Tinh nhường chỗ mình vừa ngồi cho đối phương vì chỗ đó sạch hơn.

“Ngươi ngồi xuống đi, phía sau là bậc thềm.”

Sau khi người kia ngồi xuống, Nguyễn Trường Tinh cũng ngồi xuống bên cạnh, giữa họ vẫn còn một khoảng cách nhỏ. Rõ ràng đối phương mới là người lạ xông vào nơi này, vậy mà Nguyễn Trường Tinh lại có vẻ căng thẳng hơn. Cậu nắm chặt vạt áo, những đường chỉ may thô ráp dưới đầu ngón tay tạo thành từng khe nhỏ li ti.

“Ta là Mục Lưu Phương, còn ngươi?” Người kia mở lời trước, hướng về phía Nguyễn Trường Tinh nở một nụ cười.

Nguyễn Trường Tinh ngây người một lúc, rồi cũng cười theo, dù biết đối phương không nhìn thấy.

“Ta tên Nguyễn Trường Tinh.”

“Ngươi đã ở đây bao lâu rồi?” Mục Lưu Phương hỏi.

“Rất lâu, lâu đến mức ta không nhớ nổi mình đến đây từ khi nào nữa.”

“Ngươi có muốn rời đi không?”

“Không biết nữa... Bên ngoài cũng chẳng tốt hơn là bao.”

Nơi này, không ai thích cậu. Mà bên ngoài, e rằng cũng không ai thích cậu.

Mẫu thân từng nói sẽ có người thích cậu. Nhưng khi nào thì người đó mới xuất hiện đây?

Mục Lưu Phương thái độ ôn hòa, lại chủ động bắt chuyện, khiến Nguyễn Trường Tinh dần dần sinh hảo cảm với hắn. Có lẽ, đây là người bạn đầu tiên của cậu. Mẫu thân từng nói, ai cũng cần có bằng hữu.

“Đôi mắt ngươi không nhìn thấy sao?”

“Ừm.”

“Người nhà ngươi không tìm đại phu cho ngươi à?”

“Đại phu trị không được, trừ phi…”

Trừ phi phải đổi một đôi mắt khác.

Nguyễn Trường Tinh chợt lo lắng lời mình nói ra sẽ khiến đối phương thương tâm, bèn vắt óc tìm cách đổi chủ đề.

“Ngươi có đói bụng không? Ta có màn thầu.”

May mắn là hôm nay cậu vẫn chưa ăn.

Cậu lấy chiếc màn thầu từ trong túi ra, đã nguội lạnh, cứng khô, nhưng đây là thứ tốt nhất mà cậu có. Cậu muốn đem nó mời bằng hữu ăn.

Bẻ chiếc màn thầu thành hai nửa, so sánh một chút, cậu đưa phần lớn hơn cho Mục Lưu Phương.

“Ăn đi, rất ngon đó.”

Nửa chiếc màn thầu trong tay vừa khô vừa cứng, Mục Lưu Phương do dự một chút nhưng vẫn đưa lên miệng cắn một miếng. So với tưởng tượng, cũng không quá khó ăn.

“Ngươi ngày thường chỉ ăn thứ này thôi sao?”

“Ừ, nó ngọt lắm, rất ngon.” Màn thầu hòa tan trong miệng, để lại một chút vị ngọt nhàn nhạt nơi đầu lưỡi. Nguyễn Trường Tinh cười, đôi mắt cong cong.

Ăn xong màn thầu, Mục Lưu Phương nói:

“Ta phải về rồi.”

“Vậy… ngày mai ngươi còn tới không?”

“Sẽ tới. Ngươi thích ăn màn thầu, ta mang cho ngươi.”

“Thật sao? Vậy ta chờ ngươi.”

Nguyễn Trường Tinh tiễn Mục Lưu Phương ra ngoài cửa. Cậu đứng bên trong, nhìn bóng dáng đối phương càng lúc càng xa, khẽ thì thầm bằng giọng gần như không thể nghe thấy:

“Ngươi nhất định phải tới.”

Ngày hôm sau.

Nguyễn Trường Tinh đi ra cửa ngóng nhìn nhiều lần. Mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân ngoài đường, cậu đều vội chạy ra xem, nhưng rồi lại thất vọng quay về ngồi xuống.

Hôm nay cũng là một ngày đẹp trời, bầu trời xanh thẳm, không khác gì hôm qua. Nhưng Nguyễn Trường Tinh chẳng còn tâm trí để ngắm nhìn nữa—cậu chỉ mong chờ lời hẹn ngày hôm qua.

Gần như ngay khi Mục Lưu Phương vừa xuất hiện trước cửa, Nguyễn Trường Tinh đã nhìn thấy hắn.

“Ngươi đừng nhúc nhích, ta tới đỡ ngươi.” Cậu vội vàng chạy đến.

Bậc thềm được phủ một tấm vải, cũ đến mức bạc màu, nhưng vẫn sạch sẽ. Mục Lưu Phương ngồi xuống đúng chỗ ấy.

“Ngươi lót thứ gì dưới chỗ ta ngồi sao?”

“Ừ, quần áo ngươi sạch lắm, đừng để bị bẩn.”

Mục Lưu Phương sững lại một chút, rồi chậm rãi hỏi:

“Còn ngươi thì sao?”

Nguyễn Trường Tinh nhìn xuống phiến đá nhẵn bóng dưới thân mình, đáp:

“Ta cũng có.”

“…Cảm ơn.”

Mục Lưu Phương đưa cho cậu một chiếc màn thầu được bọc trong khăn lụa:

“Ta mang màn thầu cho ngươi đây.”

Chiếc màn thầu vẫn còn ấm. Dù bị cách bởi lớp vải, hơi ấm vẫn truyền đến lòng bàn tay Nguyễn Trường Tinh.

Thiếu niên áo vải lam lũ, hai tay nâng lấy chiếc khăn lụa tinh xảo bọc màn thầu, thoáng ngơ ngác, không biết phải làm sao.

Thiếu niên có khí chất xuất chúng trước mặt cậu, khoác trên mình cẩm y hoa phục cao quý. Chỉ một ánh mắt, Nguyễn Trường Tinh đã thấy được tất cả những cay đắng và thấp hèn của nửa đời trước mình.

May mắn thay, cậu vẫn còn nhỏ. Trái tim cậu vẫn mềm mại, vẫn trong sáng. Cậu chỉ nhớ rõ một điều—người khác đối xử tốt với cậu.

Dưới ánh hoàng hôn, bóng dáng trên tường kéo dài, nghiêng nghiêng như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Trước bậc thềm, hai thiếu niên nhỏ bé ngồi dưới cái bóng ấy, trông càng thêm gầy gò, đơn độc.

Mục Lưu Phương vừa bị người dẫn đi. Người nọ khoác y phục của Trường Tông Môn, gọi hắn là "Thiếu chủ".

Những ngày sau đó, ngày nào Mục Lưu Phương cũng đến, mang theo một chiếc màn thầu cho Nguyễn Trường Tinh.

Đến ngày thứ ba, Nguyễn Trường Tinh rốt cuộc không nhịn được mà hỏi điều bấy lâu vẫn luôn canh cánh trong lòng:

"Vì sao mắt ngươi không nhìn thấy?"

"Khi mẫu thân sinh ta ra, đã vậy rồi."

Nguyễn Trường Tinh thấy hắn thật đáng thương. Hắn chưa từng được thấy bất cứ thứ gì trên thế gian này: hoa xuân, cỏ hạ, lá rụng thu hay tuyết trắng đông. Nhưng nếu đã là bằng hữu, cậu liền có trách nhiệm an ủi:

"Không sao đâu, sau này ta sẽ kể cho ngươi nghe những gì ta nhìn thấy, được không? Mỗi ngày ngươi đều đến nhé." Nghĩ một lúc, cậu lại vội vàng bổ sung: "Nhưng đừng mang màn thầu cho

ta nữa." Cậu sợ Mục Lưu Phương hiểu lầm rằng mình kết bạn chỉ vì cái màn thầu ấy.

Mục Lưu Phương không đáp lại lời đó, chỉ nhẹ giọng hỏi:

"Ta có thể chạm vào mắt ngươi không?"

Hẳn là đôi mắt ngươi rất đẹp.

"Được chứ." Nguyễn Trường Tinh cầm lấy tay hắn, đặt lên mắt mình. "Ở đây nè."

Ngón tay Mục Lưu Phương chậm rãi lướt qua đường nét đôi mắt, từ mí dưới, qua hàng lông mi, rồi dừng lại nơi khóe mắt, thật lâu không buông.

Nguyễn Trường Tinh cảm thấy nơi hắn chạm vào hơi đau, nhưng không lên tiếng, bởi vì cậu nghĩ rằng, có lẽ Mục Lưu Phương chỉ là thích đôi mắt của cậu mà thôi.

Chỉ là thích đôi mắt của cậu mà thôi.

Chương 5

DTV-EBOOK

Nguyễn Trường Tinh cảm thấy đầu óc mơ hồ, cậu thử mở mắt, nhưng chỉ có thể nhìn thấy vài bóng người lờ mờ đi qua đi lại trước mặt. Là ai? Trông như thế nào? Cậu không thể nhìn rõ.

Cậu có thể cảm nhận được mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, nhưng đầu óc thì quay cuồng dữ dội. Mí mắt nặng trĩu như đeo ngàn cân, khiến cậu chỉ muốn nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ động tác giãy giụa yếu ớt của cậu đã bị ai đó phát hiện. Một bàn tay lạnh lẽo chạm lên mắt cậu. Cái lạnh thấm vào da thịt, lan đến tận xương tủy, khiến trong lòng cậu dâng lên một nỗi sợ hãi khó hiểu. Cơ thể cậu mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào, nhưng trái tim lại run rẩy không ngừng.

Nỗi sợ ấy, cậu không thể che giấu.

“Ngủ đi, ngủ rồi sẽ không còn sợ nữa.”

Những lời này như mang theo ma lực, vừa khiến Nguyễn Trường Tinh sợ hãi, lại vừa mê hoặc cậu. Ý thức của cậu dần rơi vào hỗn loạn.

Trong phòng có hai chiếc giường. Trên chiếc giường còn lại, Mục Lưu Phương cũng đang hôn mê. Mục Cần Tùng liếc nhìn Mục Lưu Phương, rồi quay sang người đang đứng cạnh giường Nguyễn Trường Tinh, nói:

"Triệu y sư, làm phiền ngươi."

"Mục chưởng môn yên tâm, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là đứa nhỏ này có căn cốt không tệ, là một hạt giống tốt cho việc tu luyện. Sau khi đổi đôi mắt xong, Mục chưởng môn cũng có thể giữ hắn lại Trường Tông Môn để dạy dỗ. Biết đâu sau này, hắn có thể đạt được thành tựu."

Hai ánh mắt tập trung vào Nguyễn Trường Tinh, mang theo ý vị khó lường. Những lời này khiến Mục Cần Tùng trầm ngâm. Những năm qua, hắn đã dốc hết tâm sức tìm kiếm một đôi mắt phù hợp cho Mục Lưu Phương, chỉ mong đứa nhỏ này có thể đạt thành tựu trên con đường tu tiên, chấn hưng Trường Tông Môn.

Mưu tính bấy lâu nay không thể có chút sai sót nào.

“Phế bỏ linh căn của hắn đi.”

Mục Cần Tùng ra lệnh cho Triệu y sư.

Mặt trời dần nhô cao, ánh sáng len lỏi qua từng mảng mây đen, lúc sáng lúc tối, khiến lòng người thêm phiền muộn.

Hai đệ tử Trường Tông Môn mặc trang phục màu lam băng qua hành lang bên ngoài phòng bếp, đi đến cửa phòng chứa củi. Nguyễn Trường Tinh như một mảnh vải rách, bị bọn họ vứt vào bên trong.

Người nằm bất động trên mặt đất, hai mắt bị che kín bằng một mảnh vải bố trắng, máu không ngừng rỉ ra.

Cuối cùng, mặt trời cũng thoát khỏi lớp mây dày đặc, ánh sáng chói chang xuyên qua khung cửa sổ nhỏ hẹp của phòng chứa củi, chiếu lên thân thể người đang nằm đó, như thể muốn dùng chút hơi ấm ấy để đánh thức cậu.

Ngón tay cậu khẽ động vài lần, rồi lại rũ xuống sàn nhà, vô lực.

Khi ý thức hoàn toàn tỉnh táo, Nguyễn Trường Tinh cố gắng ngẩng đầu, nhưng tay chân lại không còn chút sức lực nào.

Trước mắt cậu, chỉ là một màn đen kịt.

Là trời đã tối sao? Đêm nay bầu trời đen kịt, đến một ngôi sao cũng không có.

Nhưng vì sao đôi mắt lại đau đến thế?

Cổ tay, cổ chân cũng truyền đến cơn đau thấu tim. Nguyễn Trường Tinh muốn đưa tay chạm vào mắt mình. Cậu thử vài lần, cuối cùng mới run rẩy nâng tay lên, nhưng chỉ chạm vào một lớp vải bố, mặt vải nhão dính, mang theo một xúc cảm ghê rợn.

Đột nhiên, cậu nhớ đến những bóng dáng mơ hồ trước khi hôn mê, nhớ đến bàn tay lạnh lẽo đặt lên mắt mình. Nỗi sợ quen thuộc lại dâng lên, xoáy sâu trong lòng cậu.

Vừa tự nhủ rằng không thể nào, cậu vừa run rẩy tháo dải vải trên mắt xuống.

Rồi cậu mở mắt.

Trước mặt vẫn chỉ là một màn đen tuyệt đối, không có dù chỉ một tia sáng.

Cậu đưa tay chạm vào mắt mình—chỉ chạm đến hai hốc mắt trống rỗng. Bên trong, chẳng còn gì cả.

Cảm giác nhão dính trên đầu ngón tay càng rõ ràng hơn. Mùi tanh của máu xộc vào mũi. Tim cậu như bị sấm sét giáng xuống, tan thành tro bụi, chỉ còn lại những mảnh vỡ vụn rơi rớt.

Đến lúc này, cậu mới thực sự xác định—không phải trời tối, mà là cậu đã mất đi đôi mắt.

Nguyễn Trường Tinh ngồi bệt xuống nền đất, như một con rối vô hồn.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, thế giới của cậu đã hoàn toàn sụp đổ. Trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang. Bóng tối như nuốt chửng cả ý chí sống sót của cậu, khiến nó mong manh đến mức chính cậu cũng không thể nắm giữ.

Cậu vẫn luôn như một kẻ chết đuối, cố níu lấy cọng rơm cuối cùng. Nhưng nước quá sâu, dòng chảy quá xiết. Giờ đây, cậu không còn muốn vùng vẫy nữa.

Cứ thế chìm xuống thôi.

Cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ. Khi chết đi, cậu sẽ có thể từ giã tất cả đau khổ.

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng chứa củi.

Đôi khi, im lặng chính là một nghi thức long trọng. Có kẻ im lặng để tiễn biệt, có kẻ im lặng để lìa đời.

Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ ngồi đó, vẫn luôn tỏ ra bàng quan. Lạc Đình Sương cảm thấy bất an, nhưng y không thể làm gì được—bởi lẽ y chỉ đang quan sát trong giấc mộng của Nguyễn Trường Tinh, một kẻ ngoài cuộc, một giả thuyết tồn tại, hoặc có thể nói, căn bản là không tồn tại.

Y thử vươn tay đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Nguyễn Trường Tinh, nhưng tay y lại xuyên qua, không chạm được dù chỉ một chút.

Mãi cho đến khi một con chó vàng to lớn xuất hiện. Nó bị dây thừng buộc vào cột, nhưng dây đủ dài để nó có thể tiến đến bên cạnh Nguyễn Trường Tinh. Nó ngồi xổm xuống bên cạnh cậu, miệng thở hổn hển, dùng đầu lưỡi li3m nhẹ lên mặt cậu hai cái.

Như thể hồn phách ly thể nay đã trở về, Nguyễn Trường Tinh cuối cùng cũng phát ra âm thanh. Cậu khóc—một tiếng khóc lớn, đầy nghẹn ngào. Huyết lệ chảy ra từ đôi mắt nhắm chặt, tạo thành từng vệt đỏ trên gương mặt trắng bệch, trông vô cùng ghê người.

Tiếng khóc ấy lấp đầy cả căn phòng chứa củi. Con chó vàng vẫn lặng lẽ ngồi đó, không một tiếng động.

Khi tiếng khóc dần yếu đi, Nguyễn Trường Tinh chậm rãi dịch người sang mép tường, dựa lưng vào đó. Con chó cũng theo cậu mà dịch chuyển, vẫn ngồi yên lặng bên cạnh cậu.

Bóng tối khiến nỗi sợ hãi trong lòng Nguyễn Trường Tinh càng dâng cao. Cậu có cảm giác mình đang lạc vào một không gian vô tận, nơi đó chỉ có một màu đen đặc quánh. Cậu duỗi tay ra, nhưng chẳng chạm được vào thứ gì, không có phương hướng, không có âm thanh.

Cậu muốn cuộn tròn người lại, nhưng tay chân lại vô lực đến mức ngay cả việc ôm lấy chính mình cũng không làm được.

Mẫu thân từng nói rằng bọn họ sẽ dõi theo cậu từ trên trời. Nhưng đôi mắt cậu đã không còn nữa, cậu không thể nhìn thấy những vì sao.

“Mẫu thân… mẫu thân…” Nguyễn Trường Tinh nức nở, giọng khàn đi vì nghẹn ngào.

Cậu chợt nhớ đến ngày hôm qua, nhớ đến Mục Lưu Phương. Người ấy đã mang cho cậu một chiếc màn thầu, cùng cậu trò chuyện rất lâu. Cậu từng chỉ lên bầu trời, mô tả những đám mây cho Mục Lưu Phương, nói rằng chúng thật trắng, thật mềm, giống như chiếc màn thầu mà người ấy đưa cho cậu.

Nguyễn Trường Tinh đã tin rằng mình có được người bạn đầu tiên. Vì sự xuất hiện của Mục Lưu Phương, cậu từng rất vui vẻ. Mỗi ngày, cậu đều kiên trì chờ đợi trước cánh cửa ấy, đợi Mục Lưu Phương đến, rồi lại dõi theo người ấy rời đi. Trong đôi mắt đã từng trống rỗng ấy, lần đầu tiên có một niềm vui chân thật.

Nhưng người bạn đầu tiên mà cậu tin tưởng, lại dùng ba chiếc màn thầu để đổi lấy đôi mắt của cậu.

Lưng tựa vào bức tường lạnh lẽo, Nguyễn Trường Tinh cảm thấy thế giới của mình dường như hoàn toàn chìm vào câm lặng. Chỉ có tiếng thở d ốc của con chó vàng bên cạnh khiến không gian xung quanh bớt đi phần nào sự tĩnh mịch đáng sợ.

Lạc Đình Sương vẫn đứng trong phòng chất củi, lặng lẽ ở bên cậu, dù rằng Nguyễn Trường Tinh không hề cảm nhận được sự

tồn tại ấy.

Sau một hồi bận rộn, căn bếp lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có. Những gia nhân ôm củi đi ngang qua phòng chất củi, lướt mắt qua Nguyễn Trường Tinh đang ngồi dựa vào vách tường nhưng chẳng ai đoái hoài. Họ cẩn trọng làm công việc của mình, bận rộn đến mức không còn thời gian để nảy sinh lòng thương hại.

Dưới ánh hoàng hôn, mặt trời dần lặn, nhường chỗ cho vầng trăng treo cao trên bầu trời. Tinh tú lấp lánh, ánh trăng rải xuống mặt đất một lớp màn bạc huyền ảo, bao phủ khắp không gian. Trên cành cây, đầu tường, miệng giếng, sắc bạc lan tỏa, lạnh lẽo mà u trầm. Ánh trăng vốn dĩ mang theo hơi lạnh.

Lạc Đình Sương muốn khoác cho Nguyễn Trường Tinh một tấm áo, hoặc ôm lấy cậu như lần trước, bởi vì cậu đang run rẩy, chẳng rõ là vì lạnh hay vì đau.

Nguyễn Trường Tinh cuộn mình bên bức tường, cuối cùng cũng động đậy. Sau vài lần thử, cậu mới đứng lên được. Bước chân nặng nề, cậu chậm rãi di chuyển đến bên cửa, đứng dưới ánh trăng. Cậu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi đó có hai vì sao sáng rực rỡ.

“Đêm nay có sao à?” Nguyễn Trường Tinh lẩm bẩm, không rõ là đang tự nói hay hỏi ai đó. Nhưng nơi này chẳng có ai khác, chỉ có một con chó.

Và một người cậu không quen biết—Lạc Đình Sương.

“Có.” Lạc Đình Sương đứng bên cạnh, nhẹ nhàng trả lời.

Y bước vào giấc mộng của Nguyễn Trường Tinh, chứng kiến quá khứ của cậu vỡ vụn thành từng mảnh. Một đứa trẻ bé nhỏ ngước nhìn bầu trời vô tận, tìm kiếm những vì sao chẳng thể chạm tới, như đang cầu nguyện một chút nhân từ và hy vọng cuối cùng của thế gian.

May mắn thay, Nguyễn Trường Tinh vẫn chào đón một buổi bình minh mới. Dưới ánh nắng đầu tiên của ngày, cậu đứng đó.

Sự kiên cường là bản năng của cỏ dại—chúng luôn tìm cách sinh tồn dù chỉ là trong những kẽ hở chật hẹp nhất.

Trong giấc mơ, thời gian trôi qua thật nhanh. Lạc Đình Sương chứng kiến Nguyễn Trường Tinh từ lúc ban đầu khó lòng chấp nhận, dần dần quen với cuộc sống trong bóng tối. Cậu cùng con chó vàng kia nương tựa lẫn nhau mà sống tiếp.

Nguyễn Trường Tinh mỗi ngày đều chia một nửa chiếc màn thầu của mình cho con chó vàng. Những hạ nhân trong phòng bếp vốn đã không kiên nhẫn với việc đưa cơm cho cậu, dần dà,

bọn họ đơn giản trộn lẫn phần ăn của cậu với thức ăn cho chó rồi mang tới. Cứ thế, cậu và con chó cùng ăn, cùng ngủ. Mỗi khi cậu giật mình tỉnh dậy giữa cơn ác mộng, con chó vàng sẽ li3m nhẹ lên mặt hoặc lòng bàn tay cậu. Bọn họ cùng ngồi trong bụi rậm, lặng lẽ lắng nghe tiếng bước chân người qua lại, hoặc ngồi trước cửa, nghe tiếng mưa rơi và tắm mình dưới ánh nắng.

Nguyễn Trường Tinh vẫn luôn ghi nhớ lời mẫu thân dặn dò: cậu phải cố gắng sống sót, dù thế giới của cậu đã chẳng còn ánh sáng hay sắc màu.

Nhưng cỏ dại sinh ra vốn đã định sẵn kiếp nhấp nhô. Vì thấp hèn, nên ai cũng có thể giẫm đạp.

Nguyễn Trường Tinh là kết tinh của tiên và ma, là một kẻ dị loại, là nỗi ô nhục của Tu Tiên giới. So với bọn họ, cậu thậm chí còn chẳng bằng một nhánh cỏ dại. Cỏ dại dù mọc nơi khe nứt vẫn có thể vươn lên, đón ánh mặt trời và sương sớm. Nhưng cậu, chỉ có thể bị người đời giẫm đạp xuống bùn đất, hết lần này đến lần khác.

Khi bị một nhóm đệ tử đại tông môn bao vây, Nguyễn Trường Tinh bị đá mạnh vào chân, ngã nhào xuống đất. Trong khoảnh khắc ấy, cậu nghe rõ tiếng xương gãy vang lên, nhưng những kẻ đang hành hạ cậu chẳng hề bận tâm. Dù sao, cậu cũng chỉ là một kẻ hèn mọn, chết thì cũng chẳng ai thương tiếc.

Bọn họ tự cho rằng mình đang thay Tu Tiên giới trừ đi một mối họa.

“Nguyễn Trường Tinh, ngươi quả nhiên không hổ danh là hậu duệ của Ma tộc. Ngay cả con chó sống cùng ngươi bao năm cũng bị ngươi ăn sạch rồi. Ma vật chung quy vẫn là ma vật, tâm địa độc ác.”

Con chó vàng đã mất tích vài ngày. Nguyễn Trường Tinh lật tung cả phòng chứa củi nhưng vẫn không tìm thấy, ngay cả sợi dây dắt chó cũng biến mất.

“Ta không có, ta không ăn Đại Hoàng.” Cậu lắc đầu, giọng nói run rẩy. Đại Hoàng là cái tên cậu đặt cho con chó.

“Không có? Ngươi nói không có thì là không có sao? Ai mà tin nổi lời của Ma tộc? Ngươi và cha ngươi đều như nhau, tàn nhẫn độc ác! Năm đó, hắn từng đứng trên chiến trường, nhìn Hà Phong giết sạch vô số người của Tu Tiên giới! May thay, cuối cùng hắn cũng đã chết.”

Kẻ lên tiếng dường như càng nói càng căm hận, cứ như chính hắn đã từng tận mắt chứng kiến trận đại chiến năm đó. Hắn nâng chân, hung hăng đạp mạnh lên lưng Nguyễn Trường Tinh, dồn toàn bộ sức lực xuống.

“Còn nữa, mẫu thân ngươi đúng là nỗi ô nhục của Tu Tiên giới! Dám tự hạ mình, không biết liêm sỉ mà ở bên một kẻ của Ma đạo! Đúng là mất sạch thể diện!”

Cha và mẫu thân là góc mềm mại nhất trong lòng Nguyễn Trường Tinh, cũng là nghịch lân của cậu. Cậu không thể chịu đựng được dù chỉ nửa câu vũ nhục về họ.

Cậu cố gắng giãy giụa, nhưng áp lực trên lưng càng lúc càng nặng. Mặt cậu một lần nữa bị ép xuống bùn đất lạnh lẽo.

“Không! Cha ta, mẫu thân ta không phải người xấu! Họ không làm gì sai! Ta cũng không ăn Đại Hoàng!”

Cậu giãy giụa, cố gắng biện giải trong tuyệt vọng, nhưng lời nói của cậu chẳng khác nào cầu xin lòng thương hại từ những kẻ kia. Chúng bật cười lớn, liếc mắt nhìn nhau, rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch đã âm thầm sắp đặt từ sớm.

Tên cầm đầu rút chân khỏi lưng cậu, ngay lập tức, hai kẻ khác tiến lên, túm chặt cánh tay cậu, lôi cậu về phía phòng chứa củi.

Nguyễn Trường Tinh bị ném xuống đám bụi rậm, phía dưới trải một lớp rơm rạ—nơi cậu và con chó vàng vẫn thường ngủ.

“Ngươi nói ngươi không ăn thịt con chó? Tốt thôi, ta sẽ cho ngươi thấy bằng chứng, để ngươi không còn đường chối cãi.”

Rơm rạ trước mặt bị hất tung, một luồng hơi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi cậu, khiến cậu nghẹn thở.

Tên kia nắm lấy tóc cậu, ép mặt cậu xuống một đống xương trắng xóa trên mặt đất.

“Ngửi đi, có phải mùi vị quen thuộc khi ngươi ăn thịt chó không?”

Nguyễn Trường Tinh run rẩy, hoảng loạn.

“Đây… đây là gì?” Giọng cậu khàn đặc vì sợ hãi.

“Đương nhiên là phần xương ngươi còn thừa lại sau khi ăn xong. Sao thế? Sợ hãi à? Hay là chột dạ?”

Cậu run rẩy đưa tay chạm vào đống xương trước mặt, nhưng ngay khi đầu ngón tay vừa lướt qua, cậu giật mình rụt tay lại như bị bỏng.

“Không phải… không phải… Ta không ăn… Đây không phải Đại Hoàng… Không thể nào…”

“Xương còn ở đây, ngươi còn dám chối?”

Tên kia cười lạnh, cúi người xuống, giọng điệu đầy khinh miệt.

“Nguyễn Trường Tinh, ngươi đúng là thứ hèn hạ. Nếu ta là ngươi, ta đã sớm tìm chết rồi.”

“Ta không có… ta không có ăn Đại Hoàng… Ta không có…”

Cậu chỉ có thể lặp đi lặp lại những lời đó, nhưng chẳng có chút tác dụng nào. Không ai chịu lắng nghe, càng không ai sẽ vì lời giải thích yếu ớt, tuyệt vọng của cậu mà nói một câu: “Ta tin ngươi.”

Bọn họ chỉ biết cười cợt, chế giễu, vui sướng trước sự bất lực và thống khổ của cậu. Họ đứng nhìn cậu tuyệt vọng, rồi thỏa mãn mà rời đi.

Còn lại, chỉ có một mình Nguyễn Trường Tinh, không ngừng thì thào: “Ta không có ăn Đại Hoàng.”

Đại Hoàng không thấy đâu nữa. Đại Hoàng đã chết. Trước mặt cậu là một đống xương trắng xóa. Ý niệm ấy cứ dồn ép, nghiền nát tâm trí cậu. Cậu cảm thấy đầu mình như muốn vỡ tung. Nếu có thể vỡ vụn, nếu có thể hóa thành xương cốt giống như Đại Hoàng, vậy có lẽ… bọn họ vẫn có thể ở bên nhau.

Lạc Đình Sương lặng lẽ đến bên cạnh Nguyễn Trường Tinh. Y rất muốn đỡ cậu dậy, lau đi vết bùn đất trên mặt, sau đó nói với cậu: “Ngươi không có ăn Đại Hoàng.”

Nhưng những điều đó, y đều không làm được.

Y chỉ có thể nhẹ nhàng ghép lại những mảnh vỡ trong linh hồn Nguyễn Trường Tinh.

Y nói khẽ: “Đừng sợ, sư tôn ở đây.”

Người nằm trên giường đột nhiên run lên. Nguyễn Trường Tinh choàng tỉnh khỏi cơn mộng, thở d ốc từng hơi, trán đẫm mồ hôi.

“Sư tôn…” Cậu rút bàn tay bị Lạc Đình Sương nắm chặt, đưa lên không trung dò dẫm như tìm kiếm điều gì.

Lạc Đình Sương lại một lần nữa nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng kéo cậu vào trong lòng, ôm chặt.

"Đừng sợ, sư tôn ở đây."

Nguyễn Trường Tinh bật khóc nức nở. "Sư tôn, ta không có ăn… Không phải ta…"

"Ta biết." Lạc Đình Sương chậm rãi lên tiếng, giọng nói trầm ổn, dịu dàng. "Không phải ngươi. Sư tôn tin ngươi."

Lời nói bình tĩnh của y dần dần xoa dịu cảm xúc kích động của Nguyễn Trường Tinh. Trong vòng tay của y, người kia từ từ bình ổn lại, hơi thở cũng trở nên đều đặn.

Lạc Đình Sương chờ cậu ngủ say, nhẹ nhàng đặt cậu nằm ngay ngắn trên giường, cẩn thận đắp chăn. Sau đó, y ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ canh chừng suốt một đêm.

Chương 6

DTV-EBOOK

Thời gian như cơn gió lướt qua bên tai Nguyễn Trường Tinh. Cậu không thể dùng đôi mắt để nhìn thấy bốn mùa luân chuyển, xuân đi thu tới, nhưng lại có thể lắng nghe bằng đôi tai, cảm nhận ánh sao ngưng tụ thành dải ngân hà, nghe nhịp tuần hoàn của nhật nguyệt sớm chiều.

Cậu nghe được thanh âm của từng đợt tuyết phủ kín Trục Nguyệt Đỉnh, nghe trong thung lũng yên tĩnh vang lên tiếng bướm chập chờn vỗ cánh giữa muôn hoa xuân, nghe từng hạt mưa mùa hạ rơi tí tách lên mái hiên…

Cậu trưởng thành nơi xa rời hỗn loạn.

Ánh trăng dịu dàng phủ lên bờ vai Nguyễn Trường Tinh, khiến sườn mặt nhu hòa của cậu càng nhuốm thêm một tầng ánh sáng mông lung. Hàng mi dài cong vút tựa như đang lưu giữ cả vầng trăng bạc. Nếu cậu mở mắt ra, có lẽ sẽ đong đầy cả ngân hà lấp lánh.

Cậu ngồi yên lặng, tựa như tiên tử Thường Nga giáng trần.

Cậu đang lắng nghe—nghe âm thanh của ánh trăng thấm vào chốn tĩnh mịch.

Ánh trăng xuyên qua nơi ẩn cư, rơi xuống nhẹ tựa tuyết đầu mùa.

Cỏ cây hữu tình được núi sông ôm trọn. Trong lòng Nguyễn Trường Tinh cũng chất chứa một vùng núi sông cuồn cuộn.

Lạc Đình Sương khoác áo choàng lên vai cậu. Ngón tay chạm vào làn da lạnh lẽo, khẽ cất giọng:

“Ban đêm có gió lớn, vào trong thôi.”

Nguyễn Trường Tinh bị y kéo vào phòng. Mấy năm nay, Lạc Đình Sương đã tìm đủ mọi cách để điều dưỡng thân thể cho cậu. Giờ đây, tinh thần Nguyễn Trường Tinh đã tốt hơn nhiều, thân thể cũng không còn gầy guộc như trước, trên mặt có thêm chút thịt, vóc dáng cũng cao lên từng năm. Hiện tại, đã đứng đến ngang vai Lạc Đình Sương.

Chỉ còn vài ngày nữa, Nguyễn Trường Tinh sẽ tròn mười tám, đây cũng là năm thứ năm cậu ở Trục Nguyệt Đỉnh.

Năm năm này, cậu mới thực sự cảm nhận được thế nào là tháng ngày bình yên.

Lạc Đình Sương vốn ưa sự tĩnh lặng, bởi vậy đệ tử trên Tinh Nguyệt Phong không nhiều, ngày thường ngoài những sự vụ cần thiết, hiếm khi có người ngoài lui tới.

Thuở ban đầu, Nguyễn Trường Tinh không quá thân cận với Lạc Đình Sương. Thân phận thầy trò khiến cả hai đều chưa kịp thích ứng. Nguyễn Trường Tinh kính trọng và cảm kích vị sư tôn này, nhưng chưa đủ gần gũi. Còn Lạc Đình Sương, vốn chưa từng có kinh nghiệm nuôi dạy đồ đệ, mãi đến khi Sở Anh Hoa nói với y: "Dưỡng đồ đệ cũng giống như dưỡng nhi tử, phải dỗ dành, phải quan tâm," y mới dần bắt đầu con đường làm sư tôn mà chính bản thân cũng không am hiểu.

Sau khi lấy xong kinh thư trở về Tinh Nguyệt Phong, Lạc Đình Sương nói với Nguyễn Trường Tinh:

"Vi sư lần đầu tiên làm sư tôn, có rất nhiều điều chưa làm tốt."

Nguyễn Trường Tinh kinh ngạc: "Sư tôn sao lại nói vậy? Ngài chịu thu ta làm đồ đệ đã là vinh hạnh lớn lao của ta rồi."

Cậu dù ít giao thiệp với người khác, nhưng cũng đã nghe không ít chuyện từ những cuộc trò chuyện bên ngoài. cậu biết rõ, ở Trục Nguyệt Đỉnh, thậm chí trong toàn bộ Tu Tiên giới, những người muốn bái nhập môn hạ Lạc Tiên Quân nhiều không đếm xuể.

Cậu đã vô cùng may mắn, làm sao có thể ghét bỏ việc Lạc Đình Sương làm chưa tốt chứ?

"Ta thấy quan hệ thầy trò của người khác dường như rất thân cận."

Lạc Đình Sương nói xong, bản thân cũng cảm thấy có chút không tự nhiên, như thể y—một sư tôn—đang oán trách đồ đệ của mình không đủ thân thiết với mình.

Nguyễn Trường Tinh không nhận ra sự mất tự nhiên trong lời nói của Lạc Đình Sương, cậu cũng đang suy nghĩ, rồi khẽ đáp:

"Sư tôn, Trường Tinh cũng là lần đầu tiên làm đồ đệ của một người. Ta cũng sợ mình làm không tốt."

Nói xong câu đó, cả hai thầy trò bất giác bật cười. Lạc Đình Sương chỉ khẽ cong môi, ý cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại cảm thấy thư thái. Y vốn không phải người dễ bộc lộ hỉ nộ, nhưng khoảnh khắc này, tâm y thật sự nhẹ nhõm.

Y chậm rãi nói: "Ta luôn lo lắng mình quá nghiêm khắc với ngươi. Ngươi thường xuyên gặp ác mộng, nhưng tình nguyện tự mình gánh chịu cũng không chịu tìm đến sư tôn. Ta đã thu ngươi làm đồ đệ, từ nay về sau, mọi chuyện đều có thể nói cho ta nghe."

Lạc Đình Sương vỗ nhẹ lên vai Nguyễn Trường Tinh, giọng điệu ôn hòa: "Về sau, nếu gặp ác mộng, liền tới tìm sư tôn."

Hóa ra… sư tôn đều biết.

Trong lòng Nguyễn Trường Tinh, ngoài cảm động còn tràn đầy vui sướng, như thể tâm cậu được ngâm mình trong ánh mặt trời mùa đông, ấm áp và dịu dàng.

Giây phút này, cậu cảm thấy mình là người may mắn nhất trên đời. May mắn ấy đủ để khiến cậu quên đi tất cả bất hạnh trong quá khứ.

"Ta sợ sư tôn chê ta phiền." cậu nhẹ giọng nói.

"Không phiền. Đã là sư tôn, thì phải đích thân chăm lo cho đồ đệ. Huống hồ, ngươi là đồ đệ duy nhất của ta."

Duy nhất—một từ thật đẹp, khiến lòng Nguyễn Trường Tinh như được phủ lên một lớp ánh sáng dịu dàng.

Câu nói ấy khiến cậu cảm thấy bản thân sẽ mãi được che chở, được bảo vệ. Dù sau này sư tôn có nhận thêm đồ đệ hay không, thì ân tình này, cậu sẽ vĩnh viễn khắc ghi—như cây khô gặp mùa xuân, như một tia ấm áp giữa ngày đông lạnh giá.

Dưới mái đình vọng nguyệt, nơi tiếng đàn vang vọng, Nguyễn Trường Tinh say mê chăm sóc hoa cỏ. Cậu yêu thích cỏ cây, hoa lá, nên Lạc Đình Sương thường mang đến cho cậu những hạt giống quý hiếm. Tuy nhiên, vì hạt giống quá mức tinh tế, cậu gieo trồng đã lâu nhưng vẫn không thấy mầm non. Thấy vậy, Lạc Đình Sương liền gọi đệ tử chuyên trồng trọt đến hướng dẫn y. Chẳng bao lâu sau, những mầm xanh non đã vươn lên mặt đất. Nguyễn Trường Tinh vui sướng kéo tay Lạc Đình Sương đến ngắm nhìn.

Trong đình, Lạc Đình Sương gảy đàn, còn Nguyễn Trường Tinh chăm sóc khu vườn. Mỗi khi bị tiếng đàn cuốn hút, cậu thường khẽ bảo hoa cỏ đừng đong đưa để không làm kinh động sư tôn. Nhìn cậu nghiêm túc trò chuyện cùng hoa lá, trên mặt Lạc Đình Sương lại hiện lên một nụ cười nhè nhẹ.

Đôi khi, Nguyễn Trường Tinh tựa đầu lên đầu gối Lạc Đình Sương, lắng nghe tiếng giở sách, tiếng gió lay cành lá, hòa cùng hương hoa thoang thoảng. Hương cỏ cây, còn có cả mùi hương

thanh khiết thoang thoảng trên người sư tôn, đưa cậu chìm vào giấc ngủ êm đềm. Từ đó, trong giấc mộng của cậu không chỉ có kinh hoàng và bất an, mà còn có cả sự thanh thản, yên bình.

Những năm tháng bên nhau, Lạc Đình Sương dần phát hiện một vài thói quen nhỏ của Nguyễn Trường Tinh. Chẳng hạn, cậu luôn ăn sạch thức ăn trong chén, dù không nhìn thấy, mỗi bữa đều cẩn thận hỏi: "Sư tôn, còn đồ ăn thừa không?" Hay mỗi khi khoác lên người bộ y phục mới, cậu đều háo hức dùng giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Sư tôn, hôm nay ta mặc y phục trông thế nào?" Mỗi lần như vậy, Lạc Đình Sương đều tỉ mỉ miêu tả màu sắc, hoa văn, kiểu dáng cho cậu nghe. Dù là màu gì, kiểu gì, cậu cũng đều yêu thích.

Thấy cậu vui vẻ, Lạc Đình Sương cũng chiều chuộng, dặn đệ tử cách vài ngày lại mang đến một bộ y phục mới. Dần dần, tủ y phục của Nguyễn Trường Tinh đã chật kín, không còn chỗ để thêm.

Lạc Đình Sương nhặt Nguyễn Trường Tinh về từ ranh giới sinh tử, rồi chứng kiến cậu vui sướng vì những điều nhỏ bé. Ngày qua ngày, y nắm tay Nguyễn Trường Tinh cùng bước trên trăm bậc đá của Tinh Nguyệt Phong, như thể dẫn dắt cậu thoát khỏi quá khứ nặng nề, để từ nay về sau, cậu không còn cô độc.

Năm năm thoáng chốc trôi qua, Nguyễn Trường Tinh sắp đến ngày trưởng thành. Nhưng theo thời gian, tình trạng thần hồn bất ổn của cậu ngày càng nghiêm trọng, không thể chậm trễ thêm nữa.

Lạc Đình Sương trầm giọng nói: “Tinh nhi, sư tôn phải ra ngoài mấy ngày.”

Động tác của Nguyễn Trường Tinh thoáng khựng lại. “Vậy khi nào sư tôn trở về?” Chỉ còn vài ngày nữa là đến sinh thần của cậu, cậu vốn hy vọng sư tôn sẽ ở bên cạnh. Giờ nghe nói Lạc Đình Sương phải rời đi, cảm giác mất mát bỗng dâng lên trong lòng.

“Hai ngày thôi, sẽ về đúng vào hôm trước sinh nhật con.”

Nghĩa là cậu vẫn sẽ không phải một mình đón sinh nhật. Cảm giác hụt hẫng phút chốc tan biến, Nguyễn Trường Tinh nở nụ cười rạng rỡ. “Vậy sư tôn nhớ về sớm nhé.”

Lạc Đình Sương khẽ vén lọn tóc bên má cậu ra sau tai, dặn dò: “Hai ngày này sẽ có người đến chăm lo sinh hoạt cho con. Phải ăn uống đầy đủ, buổi tối không được để bị lạnh, thuốc mỗi ngày phải uống đúng giờ, không được lén đổ đi. Còn nữa, chậu hoa cúc tím kia, con tưới đến sắp chết rồi.”

Nguyễn Trường Tinh tưởng rằng mình làm rất kín kẽ, không ngờ đã sớm bị sư tôn phát hiện. Giờ lại bị vạch trần ngay trước mặt, cậu đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức vùi đầu vào khuỷu tay Lạc Đình Sương, giọng lí nhí, vừa như giận dỗi, vừa như làm

nũng: “Sư tôn đã sớm biết rồi, còn cố ý đợi đến giờ để cười nhạo Tinh nhi!”

Nhìn cậu bày ra dáng vẻ uất ức, Lạc Đình Sương bật cười, khẽ thở dài: “Những năm qua nuôi dưỡng con, càng ngày con càng nghịch ngợm rồi.”

Nguyễn Trường Tinh thích bầu không khí thân mật này. Cậu ngồi trên mép giường, vòng tay ôm lấy eo Lạc Đình Sương, tựa đầu lên bụng người nọ, khẽ nói: “Sư tôn nhất định phải sớm trở về.”

Lạc Đình Sương chậm rãi vuốt v e mái tóc mềm mại của cậu, nhẹ giọng đáp: “Ừm.”

Sáng sớm hôm sau, bầu trời vẫn còn vương chút ánh trăng mờ ảo, trong khi mặt trời đã thấp thoáng nơi chân trời.

Trước khi xuất phát, Lạc Đình Sương định ghé qua nhìn Nguyễn Trường Tinh một chút, nghĩ rằng cậu vẫn chưa tỉnh giấc, liền cẩn thận hạ nhẹ bước chân. Nhưng khi vào phòng, cậu lại thấy Nguyễn Trường Tinh đã ăn mặc chỉnh tề, chỉ là tóc vẫn chưa vấn lên.

Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu về phía y, nhẹ giọng nói: “Sư tôn, người giúp con vấn tóc đi.”

Lạc Đình Sương thoáng dừng lại, hỏi: “Sao hôm nay lại muốn vấn tóc?”

Ngày thường, để tiện lợi, Nguyễn Trường Tinh chỉ tùy ý buộc tóc đơn giản. Vừa thoải mái, vừa nhanh gọn.

Cậu đi theo Lạc Đình Sương đến trước gương, vừa đi vừa đáp: “Không biết nữa, đột nhiên liền muốn vậy. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên con xa sư tôn lâu như vậy.”

Sự ỷ lại trong lời nói của cậu khiến lòng Lạc Đình Sương cũng sinh chút không nỡ, nhưng chuyện của thần hồn đã cấp bách, không thể trì hoãn thêm.

Bạch ngọc trâm nhẹ nhàng cài lên búi tóc ngay ngắn, Lạc Đình Sương khẽ nói: “Được rồi.”

Trong gương, khuôn mặt người kia thanh tú mà nhã nhặn, đôi mắt cong tựa xuân sơn xa vời, môi điểm chút sắc hồng. Khi mái tóc được buộc cao, đường nét lại càng thêm trưởng thành.

Ba ngày nữa, cậu sẽ tròn mười tám, chính thức trở thành người trưởng thành, bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời.

Nguyễn Trường Tinh tiễn Lạc Đình Sương ra tận ngoài cửa, đứng dưới gốc mai già – gốc mai được dời đến đây cùng cậu năm ấy. cậu nhìn theo bóng lưng sư tôn, nhẹ giọng nói: “Sư tôn nhất định phải sớm trở về.”

Cây mai chưa nở hoa, chỉ còn lại cành khô trơ trọi. Giọng cậu rất nhẹ, rất thấp, như tan vào không trung, chỉ riêng cậu nghe thấy.

Nếu gió lớn thêm một chút, có lẽ sẽ cuốn đi lời cậu vừa nói.

Chính vào khoảng thời gian này, nhân gian bỗng tràn ngập lời đồn, lòng người hoang mang bất an.

Hai tháng trước, giữa thời điểm lẽ ra tuyết trắng nên phủ khắp, khí trời đột nhiên ấm lên bất thường, khắp núi hoa đào chỉ trong một đêm đã nở rộ.

Dị tượng thường báo hiệu điềm xấu. Nhân giới không thể chống lại tai họa, chỉ đành đặt hy vọng vào Tu Tiên giới.

Mà Tu Tiên giới, vốn gắn liền với Nhân giới, cũng đã nhận được điềm báo.

Thiên phạt sắp giáng, Đọa Uyên lại một lần nữa phủ bóng trần gian.

Chương 7

DTV-EBOOK

Sự sợ hãi lan tràn như một cơn ôn dịch, Nguyễn Trường Tinh không thể không nhận ra, dù rằng từ trên xuống dưới Trục Nguyệt Đỉnh đều che giấu cậu. Nhưng những cảm xúc nôn nóng, những bước chân vội vã vẫn vô tình để lộ ra một biến cố lớn sắp xảy đến.

Nguyễn Trường Tinh vốn quen dùng đôi tai để lắng nghe và thu thập tin tức. Với những sự việc sắp diễn ra, dù không ai nói thẳng với cậu, cậu vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được. Ở trên đỉnh Tinh Nguyệt, những âm thanh tranh luận ồn ào tựa như cơn gió lùa vào tai cậu, khiến cậu chỉ mong ngọn núi này có thể yên lặng thêm chút nữa.

Chỉ còn một ngày nữa là đến sinh thần của cậu, nhưng hiện bầu không khí trong Lãm Nguyệt Điện trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Tối qua, cậu nghe theo lời sư tôn, không ngồi ngoài phòng quá lâu. Khi bước vào trong, vào chính khoảnh khắc ấy, dường như cậu có thể nghe thấy những đám mây đan xen với ánh trăng, như thể từng vì tinh tú cũng đang khẽ rơi xuống.

Giấc ngủ của cậu đêm đó rất yên bình, không có mộng mị, không một hình ảnh thoáng qua trong tiềm thức. Vì thế, khi

tỉnh giấc vào buổi sáng, cậu cảm thấy tinh thần mình chưa bao giờ thanh tĩnh đến vậy.

Cậu gấp gọn chăn mền, lớp vải mềm mại vẫn còn vương hơi ấm, không lâu trước đây vừa được phơi dưới ánh mặt trời. Tiến đến chiếc tủ, cậu mở ra và lấy bộ y phục hoa lệ nhất – bộ trang phục mà Lạc Đình Sương đã chuẩn bị cho cậu mặc vào sinh thần. Trước đây, cậu từng mặc thử một lần cho Lạc Đình Sương xem, và y đã nói rất đẹp, rằng ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi phải khoác lên mình bộ trang phục long trọng như thế.

Nguyễn Trường Tinh chậm rãi thay y phục. Có đến ba lớp áo: bên trong là áo lót màu trắng, trung y màu đen với những họa tiết tường vân thêu nơi vạt áo, và lớp áo ngoài cùng rực rỡ sắc đỏ.

Mặc y phục, rửa mặt, vấn tóc—Nguyễn Trường Tinh cẩn thận hoàn thành từng bước theo đúng trình tự đáng lẽ phải làm vào ngày mai.

Sau đó, cậu đứng trước cửa, xoay người, lặng yên một lúc lâu. Nếu có đôi mắt, có lẽ cậu đã muốn khắc sâu cảnh vật trong phòng vào trong trí nhớ.

Cuối cùng, cậu vẫn quay đi, bước qua hành lang, lướt ngang phòng của Lạc Đình Sương, ngang qua thư sảnh nơi y thường đàn và đọc sách vì cậu.

Dựa theo con đường đã khắc sâu trong ký ức, cậu rời khỏi đỉnh Tinh Nguyệt, từng bước bước xuống những bậc đá xanh. Mỗi bước chân vững vàng và nặng nề, như chính những dấu ấn minh chứng cho quãng đời cậu đã trải qua.

Cậu hồi tưởng lại từng khoảnh khắc trong suốt năm năm qua, cảm nhận hơi thở của núi Trục Nguyệt, nơi cỏ cây vẫn sinh sôi tươi tốt.

Bậc đá trải dài bất tận, ẩn hiện dưới tán trúc xanh um, như thể không có điểm kết thúc. Nguyễn Trường Tinh chậm rãi bước đi, tựa như muốn dùng cả cuộc đời mình để đi hết con đường này.

Cuộc đời cậu có thể chia làm hai nửa. Năm năm qua, cậu đã dùng tất cả nghị lực để gột rửa những khổ đau và khuất nhục của quá khứ, nghiền nát chúng dưới từng bước chân trên bậc đá này. Còn từ nay về sau, cuối cùng cậu cũng có thể bước lên giữa trời mây, đón nhận yêu thương và tôn trọng.

Như thế, vậy là đủ rồi.

Lãm Nguyệt Điện rộng lớn và uy nghiêm, phía trước là một quảng trường dài hàng trăm mét, nơi thường ngày các đệ tử tụ

tập tu hành. Khi có đại sự cần thương nghị, đây cũng chính là nơi mọi người hội họp.

Lúc này, quảng trường náo động không yên, tiếng người xôn xao, tranh luận gay gắt chia thành hai phe đối lập.

“Anh Hoa Tiên Tôn, Trục Nguyệt Đỉnh thật sự muốn che chở một ma vật sao? Vì một người mà hy sinh mạng sống của hàng vạn sinh linh, đó chính là đạo lý đứng đầu tiên đạo của ngươi sao?”

Mục Cần Tùng dẫn đầu phe chính đạo, cùng các đại chưởng môn liên hợp với những môn phái khác trong giới tu tiên, dồn ép Trục Nguyệt Đỉnh phải giao ra Nguyễn Trường Tinh để làm vật tế cho Đọa Uyên.

Sở Anh Hoa ung dung bước ra, khoanh tay đứng thẳng. Phía sau hắn, các Tiên Tôn cùng đệ tử của Trục Nguyệt Đỉnh đã sẵn sàng ứng đối.

“Nguyễn Trường Tinh là môn hạ đệ tử của ta. Nếu ngay cả một đệ tử cũng không thể bảo vệ, vậy ta còn nói gì đến việc bảo vệ thiên hạ thương sinh?”

“Từ xưa tiên – ma bất lưỡng lập, chẳng lẽ Trục Nguyệt Đỉnh các ngươi muốn đi đầu phá bỏ quy tắc này sao? Đọa Uyên giáng

xuống, chính là vì các ngươi thu nhận Ma tộc, khiến Thiên Đạo giáng xuống trừng phạt. Sở Anh Hoa, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đẩy cả Tu Tiên Giới và Nhân Giới vào nguy hiểm mà không màn đến sao?"

Những tiếng chất vấn ngày một nhiều hơn, quần chúng cũng trở nên kích động, càng lúc càng có thêm người đứng về phía nghi ngờ Trục Nguyệt Đỉnh.

"Quy củ? Nếu một quy củ không còn hợp lý, vậy phá bỏ thì đã sao? Tiên – ma chưa bao giờ là ranh giới phân định thiện ác, mà chính lòng người mới là điều quyết định. Hôm nay, các ngươi lại lấy danh nghĩa chính đạo, ép buộc một đệ tử nhỏ bé phải hy sinh để cầu lấy sự an toàn cho chính mình—chẳng lẽ đây chính là đạo lý mà người tu tiên nên tôn sùng hay sao?"

Giọng nói đầy khí phách của Sở Anh Hoa vang vọng khắp quảng trường, như một cú nện mạnh vào lòng tự tôn của các đại môn phái. Dù trong thâm tâm, họ có chút hổ thẹn, nhưng so với việc bảo toàn tính mạng, chút áy náy ấy chẳng đáng nhắc tới.

Huống hồ, bọn họ đã quá quen với việc dùng chính nghĩa làm vỏ bọc cho sự ích kỷ của mình. Trong từng trận thảo phạt, giữa những tiếng hò hét chính đạo, họ luôn đặt bản thân vào vị trí của kẻ nắm giữ lẽ phải.

Chúng ta không phải đến để giết người, chỉ là muốn bảo vệ chính mình.

Giữa thời khắc sinh tử tồn vong, Tu Tiên Giới lại vì một đệ tử mà giương cung bạt kiếm. Nếu chuyện này truyền ra tam giới, e rằng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nhưng lúc này, không ai còn để tâm đ ến bề ngoài lễ nghi hay hòa bình. Thăng Tiên Đài đã xuất hiện vết rách, Đọa Uyên sắp mở ra, thiên phạt giáng xuống không chừa một ai.

Nguyễn Trường Tinh là ma vật, đáng lẽ phải nhảy vào Đọa Uyên. Đó là kết cục đã định sẵn, cũng là giá trị lớn nhất của cậu.

Thanh âm của Sở Anh Hoa vang vọng khắp quảng trường rộng lớn:

“Người tu tiên chúng ta, điều theo đuổi chính là vượt thoát thiên mệnh, làm chủ vận mệnh, che chở kẻ yếu. Không phải lúc nguy nan lại hy sinh sinh mạng người khác để bảo toàn chính mình. Nếu thật sự cần một sự hy sinh, Trục Nguyệt Đỉnh ta không chối từ đạo nghĩa. Nhưng muốn ta giao ra Nguyễn Trường Tinh, tuyệt đối không thể.”

Giọng điệu hắn trở nên ôn hòa hơn, chậm rãi nói tiếp:

“Chư vị thay vì đứng đây lãng phí thời gian tranh cãi, chi bằng cùng Trục Nguyệt Đỉnh tìm ra một phương pháp ứng đối hợp lý hơn.”

Tiếng tranh luận hòa cùng tiếng gió gào thét, sấm sét trên trời cũng mỗi lúc một dồn dập hơn.

Một tia chớp màu bạc xé toạc bầu trời, kéo theo ánh sáng chói lòa vô tận.

“Ầm!”

Tiếng nổ vang trời, tựa như một thanh kiếm hội tụ sức mạnh vô biên, chém thẳng xuống Thăng Tiên Đài. Lực lượng cổ xưa thần bí giáng xuống, khiến đài cao lẫm liệt lập tức bị xẻ thành hai nửa.

Trong nháy mắt, Thăng Tiên Đài vỡ vụn, từng khối đá rơi xuống Đọa Uyên sâu thẳm, bị ngọn lửa đỏ rực bên dưới thiêu thành tro bụi.

Quảng trường chìm trong hỗn loạn, dòng khí nóng bỏng bức bách khiến mọi người đồng loạt lùi về sau. Không ai dám tiến

lên để nhìn rõ phía dưới Đọa Uyên rốt cuộc là cảnh tượng thế nào.

"Đọa Uyên! Là Đọa Uyên! Đọa Uyên đã xuất hiện!"

Cơn hoảng loạn lan nhanh, sinh tế đã cận kề. Không biết ai là người đầu tiên cất tiếng, nhưng ngay sau đó, hàng loạt giọng nói vang lên, hòa thành một tiếng gào thét đồng lòng:

"Giao ra Nguyễn Trường Tinh! Sinh tế Đọa Uyên!"

Những tiếng hô lớn bao trùm cả quảng trường, mà giữa những âm thanh cuồng loạn ấy, Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ bước đến chân Thăng Tiên Đài.

Gió rét thấu xương hòa cùng luồng nhiệt bỏng rát quét qua cậu, khiến thân thể cậu chao đảo, suýt nữa không đứng vững. Cậu đành phải vịn vào cây cột bên cạnh, từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

Hướng về nơi phát ra ngọn lửa cuồng nhiệt.

Giữa thế giằng co gay gắt, không ai chịu nhượng bộ. Không ai chú ý đến thân ảnh đơn độc đang lặng lẽ tiến về phía đài tế.

Chỉ có Sở Anh Hoa, người đầu tiên nhìn thấy bóng dáng ấy, đứng bên cạnh Thăng Tiên Đài.

Hắn lập tức tung người nhảy xuống dưới đài, trầm giọng hô lên:

“Trường Tinh, trở về!”

Quảng trường tức khắc chìm trong tĩnh lặng.

Mọi ánh mắt đồng loạt hướng về phía Thăng Tiên Đài.

Bên cạnh đài cao, một thiếu niên đứng đó. Dáng người gầy gò, khoác trên mình bộ y phục hoa lệ mà trang trọng. Sau lưng cậu, Đọa Uyên đen ngòm sâu thẳm.

Ánh lửa hừng hực thiêu đốt phía sau, như một con mãnh thú tham lam không biết thỏa mãn, há cái miệng rộng đỏ rực, chỉ chờ nuốt trọn sinh mệnh kẻ trước mặt.

Vạt áo đỏ rực tung bay trong gió, sắc đỏ ấy hòa vào ráng lửa phía sau, như thể trở thành một phần của ngọn lửa.

Tấm lụa đỏ che mắt phấp phới, cùng những lọn tóc đen nhánh cuộn lên giữa cuồng phong.

Giờ khắc này, cậu đẹp đến kinh tâm động phách.

Ngọn lửa phía sau không thiêu rụi sự lạnh lẽo trong cậu, mà chỉ càng khiến vẻ thanh lãnh trở nên diễm lệ đến chói mắt. Tựa như một con bướm đang nhảy múa giữa biển lửa.

Nhưng con bướm này, một khi lao vào ngọn lửa, chính là lấy sinh mệnh làm cái giá sau cùng.

Trong biển lửa rực cháy, cậu chậm rãi mở miệng.

Gió cuốn theo hơi nóng thổi qua, khiến thanh âm cậu khẽ rung động, nghe mà mơ hồ không rõ.

“Chưởng môn sư bá, Trục Nguyệt Đỉnh che chở ta ân trọng như núi, Trường Tinh không có gì để báo đáp. Nếu có thể dùng thân cốt nhục này để đổi lấy sự bình an cho Trục Nguyệt Đỉnh, vậy cũng là điều tốt.”

Nguyễn Trường Tinh khẽ cười, một nụ cười nhẹ nhàng nhưng đầy thê lương. Cậu vốn là hai bàn tay trắng, Trục Nguyệt Đỉnh đối với cậu chẳng khác nào tái tạo lần nữa. Nhưng bất an đã khắc sâu vào tận xương tủy, bỗng chốc nhận được ân tình to lớn như vậy, cậu chưa từng thôi lo sợ.

May mắn thay, giờ đây cậu có cơ hội để bù đắp.

Sở Anh Hoa nhìn thiếu niên trước mắt khẽ mỉm cười mà lòng tràn ngập thương tiếc. Ngày mai lẽ ra là ngày mừng mười tám tuổi của cậu. Nghĩ đến đây, lòng hắn chợt quặn thắt. Đồng thời, một nỗi lo sợ dâng lên trong lồ ng ngực—hắn không dám tưởng tượng cảnh sư đệ của mình trở về và nhìn thấy thi thể đồ đệ yêu quý không còn toàn vẹn.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Sở Anh Hoa cảm thấy hoảng loạn.

“Trường Tinh, mau lại đây.” Giọng hắn trầm xuống, mang theo khẩn thiết chưa từng có. “Ngẫm lại sư tôn ngươi đi, nếu ngươi nhảy xuống, hắn phải làm sao bây giờ? Chúng ta đợi hắn trở về, được không? Nhất định sẽ có cách giải quyết, tin tưởng sư bá và sư tôn ngươi.”

Nhắc đến sư tôn, Nguyễn Trường Tinh khẽ khựng lại.

Cậu cố ý không nghĩ đến Lạc Đình Sương, bởi vì tình cảm khiến con người trở nên yếu mềm. Cậu sợ nếu mình còn luyến tiếc, cậu sẽ không có đủ dũng khí để nhảy xuống.

Cậu cúi đầu, giọng nói khẽ như gió thoảng, như đang hỏi Sở Anh Hoa, lại như chỉ đang thì thầm với chính mình.

“Sư tôn… Khi nào sư tôn trở về? Ta muốn gặp người… Ta sợ nếu chậm thêm chút nữa, ta sẽ không còn cơ hội nữa.”

Sở Anh Hoa thấy cậu có chút dao động, lập tức khuyên nhủ:

“Sư tôn ngươi sắp về rồi. Hắn còn đang đi tìm quà sinh thần cho ngươi. Trường Tinh, lại đây trước đã, ngoan, được không?”

Trong giọng nói của Sở Anh Hoa mang theo sự cẩn trọng đến cực điểm, hắn sợ làm kích động Nguyễn Trường Tinh, bởi vì ngọn lửa phía sau cậu đang bùng lên ngày một dữ dội.

Ngọn lửa ấy như một con quái thú háu đói, chỉ chờ cơ hội để vươn móng vuốt, kéo Nguyễn Trường Tinh vào trong.

“Lễ vật mừng sinh thần… Đúng rồi, ngày mai ta tròn mười tám.” Nguyễn Trường Tinh nhẹ giọng lặp lại, rồi khẽ cười tự

giễu. “Nhưng ta không muốn lễ vật. Ta chỉ muốn nhìn thấy sư tôn, ta muốn gặp sư tôn…”

Giọng cậu mang theo sự nôn nóng rõ rệt, lòng chỉ mong được gặp Lạc Đình Sương.

Cậu vô thức lùi về sau nửa bước, một chân đã chênh vênh nơi mép đài.

Sở Anh Hoa theo bản năng muốn phi thân tới kéo cậu lại—

Bỗng nhiên, một bóng người bạch y phá không lao xuống.

“Tinh nhi, mau lại đây!”

Thanh âm hoảng hốt của Lạc Đình Sương vang lên, mang theo sự run rẩy lẫn sợ hãi. “Bên đó nguy hiểm, lại đây với sư tôn.”

Nguyễn Trường Tinh nghe thấy giọng nói mà cậu ngày đêm mong nhớ, trong thoáng chốc, mọi cảm xúc bất an đều tan biến.

Cậu nở nụ cười, lúm đồng tiền nơi khóe môi thoáng hiện, nhưng rồi ngay lập tức hơi mím môi lại, như thể đang tủi thân.

“Sư tôn… Cuối cùng người cũng trở về. Người về trễ quá…”

Lạc Đình Sương nhìn thiếu niên đứng bên bờ vực thẳm, trong lòng đau đớn đến nghẹt thở.

“Là lỗi của sư tôn. Con qua đây trước, sư tôn sẽ giải quyết tất cả. Lại đây nào, để sư tôn ôm con một cái, được không?”

Y dịu dàng như thể chỉ cần lớn giọng hơn một chút sẽ khiến Nguyễn Trường Tinh sợ hãi mà lùi thêm một bước.

Thế nhưng hôm nay, Nguyễn Trường Tinh lại không còn ngoan ngoãn như mọi ngày nữa.

“Không.”

Cậu lẩm bẩm, nhưng lần này, cậu không sợ không ai nghe thấy.

Bởi vì sư tôn đã trở về.

Sư tôn nhất định sẽ kiên nhẫn nghe từng lời cậu nói.

“Sư tôn, xuân đã đến rồi, ở Trục Nguyệt Đỉnh chắc hẳn hoa đào cũng đã nở.” Nguyễn Trường Tinh khẽ cười, giọng nói nhẹ nhàng như đang thì thầm một điều hiển nhiên. “Hóa ra con đã sống ở nơi này được năm năm, thật tốt. Năm năm này, con đã thực sự sống.”

Cậu khẽ dừng lại, như đang hồi tưởng lại những tháng ngày đã qua.

“Khu vườn kia, sư tôn nhất định phải chăm sóc thật tốt. Những đóa hoa ấy rất yếu mềm.” Cậu hơi nghiêng đầu, giọng điệu mang theo chút tiếc nuối. “Cây cúc tím kia, ta nhìn qua, có lẽ vẫn còn sống. Sư tôn, nên thay cho nó một ít đất mới…”

Dường như nhận ra bản thân đang nói những điều quá vụn vặt, cậu bỗng nhiên im lặng.

Sau một thoáng, cậu chậm rãi nói tiếp: “Con may mắn hơn mẫu thân. Ít nhất, có thể rời đi vào một ngày xuân.”

Cậu nhớ đến ngôi mộ hoang lạnh, bị tuyết trắng bao phủ. Không biết giờ đây, cỏ dại đã mọc đầy nơi đó hay chưa.

“Mà tất cả may mắn con có, đều là nhờ sư tôn mang đến.”

Nguyễn Trường Tinh nâng tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mí mắt, như muốn khắc ghi những hình ảnh cuối cùng.

Những lời từ biệt này như từng nhát dao cứa vào tim Lạc Đình Sương. Y cảm thấy cả người lạnh buốt, hận chính mình đã về quá muộn, cũng hận bản thân năm đó đến Trục Nguyệt Đỉnh quá muộn.

Y bất giác tiến về phía trước một bước, giọng nói run lên vì xúc động, “Nhưng ngươi vẫn lựa chọn không cần sư tôn, có đúng không?”

Trục Nguyệt Đỉnh Lạc Tiên Quân, chưa bao giờ có một lần cầu xin ai thấp hèn đến vậy.

Nguyễn Trường Tinh nghe thấy mà lòng chấn động. Cậu cắn chặt môi, kiềm nén sự chua xót và ấm ức cuộn trào trong lồ ng ngực.

“Sư tôn, ân cứu mạng, ân nuôi dưỡng, con không có cách nào báo đáp. Con chỉ có thể để lại cho sư tôn một thế gian trọn vẹn.”

Thiếu niên khẽ ngẩng đầu, giọng nói vang vọng giữa đất trời.

“Trục Nguyệt Đỉnh, Lạc Đình Sương tiên quân môn hạ đệ tử —Nguyễn Trường Tinh, hôm nay bái biệt sư tôn. Mong sư tôn từ nay mạnh khỏe, vạn sự bình an.”

Như thể buông xuống tất cả trói buộc, cậu nở nụ cười nhẹ nhàng, tựa như cánh hoa đào khẽ rung động dưới làn gió xuân, chưa từng trải qua phong ba bão táp, trong một khoảnh khắc đã mang đến hơi thở dịu dàng của mùa xuân.

Dưới bầu trời đỏ rực, cậu khẽ thở dài: “Chỉ là, đáng tiếc bộ y phục mới này.”

Bước chân cuối cùng dẫm xuống, thân ảnh cậu ngã vào biển lửa đang sôi trào.

“Không được…”

Bóng dáng màu đỏ hòa cùng vô biên ngọn lửa, Đọa Uyên đột nhiên cuộn trào, sóng lửa đỏ rực bùng lên dữ dội, đẩy lùi những

kẻ muốn cứu lấy Nguyễn Trường Tinh.

Thăng Tiên hay đọa lạc, thành tiên hay thành ma, tất cả chỉ nằm trong một niệm.

Đọa uyên là hiện thân của tà ác và tham lam, sao có thể dễ dàng buông tha một linh hồn hiến tế?

Khi màn đêm tan biến, thăng tiên đài trở lại như trước, ngọn lửa hung tàn cũng theo đó mà biến mất, tựa như chưa từng tồn tại.

Núi sông thanh minh, mây trời yên ả, thế gian vẫn tươi đẹp như xưa.

Nhưng vẻ đẹp đó, đổi lại bằng máu và xương cốt của một người.

Mọi người vẫn chìm trong kinh ngạc, Lạc Đình Sương đã lao đến mép đài, mặc cho gió mạnh thổi rối tung mái tóc. Như kẻ điên, y tìm kiếm khắp mọi kẽ hở.

Nhưng chẳng còn lại bất cứ dấu vết nào.

Sở Anh Hoa bước đến bên y, nhìn sư đệ ngày nào ôn hòa tựa ánh trăng nay chỉ còn là một bóng dáng tuyệt vọng, lòng không khỏi quặn đau. Hắn nắm chặt bàn tay Lạc Đình Sương, ngăn lại những cử động vô ích, nhẹ giọng:

“Sư đệ, đừng tìm nữa… Không còn gì đâu.”

Lạc Đình Sương khựng lại. Một lúc sau, y mới cất tiếng, giọng khàn đặc:

“Tình nghĩa thầy trò… Vậy mà ngay cả một nắm tro tàn cũng chẳng thể để lại cho ta sao?”

Nước mắt từ đôi mắt đỏ hoe lặng lẽ rơi xuống, thấm vào đất, từng giọt, từng giọt, không ngừng…

Và rồi, vở kịch cứu thế khép lại trong lặng lẽ. Một người ra đi, đổi lấy cái gọi là thành công vĩ đại.

Tu tiên giới tiếp tục nhận được sự sùng bái của nhân gian.

Lịch sử vẫn như thế. Khi có kẻ đứng trên đài cao, hưởng thụ muôn vàn sự ngưỡng mộ, thì cũng có người bị lãng quên trong những trang sách cũ kỹ.

Hậu thế chỉ để lại một câu ghi chép về thiếu niên đã dứt khoát lao vào đọa uyên ngày ấy:

Nguyễn Trường Tinh, đệ tử thủ đồ của Tinh Nguyệt phong, thuộc Trục Nguyệt đỉnh. Mắt mù, chân tật, linh căn không có, chính là một phế nhân, đã tự mình vấn thân xuống Đọa Uyên. Khi đó, chưa tròn mười tám.

Chương 8

DTV-EBOOK

Trời yên hai ngày, rồi lại đổ mưa. Mưa xuân luôn mịn màng, dai dẳng, dường như chẳng bao giờ dứt.

Cơn mưa này gột rửa mặt đất, để rồi khi qua đi, vạn vật sẽ đón chào sức sống mới.

Ngày thứ ba, Sở Anh Hoa đứng từ xa, lặng lẽ nhìn Lạc Đình Sương đã đợi suốt ba ngày bên thăng tiên đài.

Hắn biết y đang chờ đợi điều gì, cũng biết kết cục sẽ ra sao. Đứng giữa thăng tiên đài, từng sợi mưa như dệt nên bức màn ngăn cách y với thế gian, cô độc mà lặng lẽ.

Mưa dần nặng hạt, bao phủ cả đất trời trong một tầng sương xám mờ mịt.

Lạc Đình Sương giữa màn mưa xoay người xuống núi, mang theo sát khí không hòa hợp với tiết xuân.

Hướng đi của y—là Trường Tông Môn.

Lý Ký Bạch, đại đệ tử của Lãm Nguyệt Điện, đứng bên cạnh Sở Anh Hoa, do dự hỏi:

“Sư tôn, có cần ngăn sư thúc lại không?”

Sở Anh Hoa thở dài:

“Cứ để y đi. Có lẽ như vậy sẽ khiến lòng đệ ấy dễ chịu hơn một chút. Dù có gây ra tai họa lớn đến đâu, vẫn còn ta ở đây—một sư huynh đủ sức che chở.”

Đây là lần thứ hai Lạc Đình Sương bước vào Trường Tông Môn.

Lần đầu tiên, là để dạy học.

Lần thứ hai, là để giết người.

Kiếm rời vỏ, nhắm thẳng vào Mục Lưu Phương, kẻ đang được đám đông bảo vệ. Ánh mắt y lạnh lùng, không mang theo chút cảm tình:

“Trả lại đôi mắt cho đồ nhi của ta.”

Giọng y còn lạnh hơn cả cơn mưa này, cái lạnh xuyên qua làn da, thấu tận trái tim.

Mục Lưu Phương trốn sau lưng Mục Cần Tùng, thân thể run lên kịch liệt. Hắn kinh hoàng nhìn Lạc Đình Sương, khuôn mặt thanh tú lập tức tái nhợt. Nhưng đôi mắt kia vẫn đẹp đẽ lạ thường, dù trong tình cảnh này, vẫn tỏa ra ánh sáng mê hoặc.

Mục Cần Tùng không thể khoanh tay đứng nhìn con trai mình lần nữa trở thành kẻ mù. Hắn lên tiếng:

“Lạc Tiên quân, hôm nay ngươi rút kiếm, giận dữ hướng về Trường Tông Môn, còn muốn lấy đi đôi mắt của con ta, Lưu Phương. Chẳng lẽ đây là cách hành xử của phong chủ Trục Nguyệt Đỉnh? Trường Tông Môn ta dù không sánh bằng Trục Nguyệt Đỉnh, nhưng cũng không phải để mặc người khinh nhục. Nếu tiên quân chịu dừng tay, ta có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Lạc Đình Sương cười nhạo, nhìn lướt qua đám người trước mặt. Đây gọi là chính đạo tiên môn sao? Chỉ cần dăm ba câu đã có thể đặt bản thân vào vị trí kẻ bị hại.

Nhưng hôm nay, y không đến đây để giảng đạo lý.

Kiếm phong khẽ chuyển, từng sợi mưa bị chém đứt giữa không trung, bọt nước vỡ vụn theo gió. Một đệ tử Trường Tông Môn ngã xuống, trên cơ thể kéo dài một đường kiếm từ cổ xuống bụng.

Chỉ khi mùi huyết tanh hòa vào không khí ẩm ướt, mọi người mới thực sự hiểu được—Lạc Đình Sương nói được làm được.

Máu loang theo nước mưa, nhuộm đỏ mặt đất. Sát khí dày đặc bao trùm cả không gian.

Lạc Đình Sương nâng thanh kiếm không nhiễm một giọt máu, thẳng tắp chỉ về phía Mục Lưu Phương:

“Trả lại đôi mắt của hắn. Ngươi chậm một khắc, ta liền giết một đệ tử Trường Tông Môn. Giết đến khi không còn ai mới thôi.”

Mục Lưu Phương hoảng loạn lùi lại từng bước, hai tay ôm chặt lấy đầu, che kín đôi mắt và đôi tai. Dường như chỉ cần làm vậy, hắn sẽ không nhìn thấy đồng môn vừa chết ngay trước mặt.

“Đôi mắt là của ta… Đây là mắt của ta… Vì sao các ngươi cứ muốn lấy nó đi…”

Dưới cơn mưa nặng hạt, hắn cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng—hắn chỉ đang bảo vệ chính mình, bảo vệ những gì thuộc về hắn.

Tự lừa mình dối người.

Chính hắn cũng đã quên, đôi mắt này vốn không thuộc về hắn, mà là hắn đoạt được từ người khác.

Vì sao phải nhắc nhở hắn? Vì sao chứ?

Hắn từng bước lùi về sau, còn Lạc Đình Sương từng bước tiến tới. Hắn không thể ngăn được tai mình nghe, không thể ngăn được mũi mình ngửi. Tiếng đồng môn ngã xuống giữa cơn mưa hòa cùng mùi máu tanh nồng nặc bủa vây hắn, xé toạc mọi ích kỷ và mềm yếu trong hắn.

“Một.” Đệ tử thứ hai ngã xuống.

“Hai.” Đệ tử thứ ba ngã xuống.

Không ai có thể cản nổi Lạc Đình Sương, mỗi một đường kiếm vung lên là một sinh mạng bị đoạt đi.

Đệ tử Trường Tông Môn trân trân nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể tin được. Đây là tiên quân Lạc Đình Sương mà bọn họ vẫn luôn kính ngưỡng ư? Người đang lạnh lùng giết chóc trước mặt họ rõ ràng là ác ma, một ác ma giơ tay liền lấy đi mạng sống con người.

Bọn họ từng kính ngưỡng y, lấy y làm mục tiêu trên con đường tu hành. Bóng hình bạch y mang kiếm ấy đã từng được họ tôn lên thành thần minh—một vị thần nên có lòng từ bi, bảo hộ thương sinh, trong mắt chỉ chứa đại đạo và vạn vật chúng sinh.

Nhưng họ đã quên mất rằng, thần minh cũng có uy nghiêm. Chỉ là y đã giấu đi sự uy hiếp của mình quá sâu, sâu đến mức chẳng ai dễ dàng nhìn thấy.

Mà khi uy nghiêm ấy bị tổn thương, thần minh sẽ hóa thành ác ma. Và lòng từ bi kia—sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén.

Bạch y vấy máu, Lạc Đình Sương tựa như một vị thần minh trong tín ngưỡng đã bị hủy hoại.

Mùi máu tanh nồng nặc sặc vào mũi, tựa hồ từ tầng mây dày đặc rơi xuống không phải nước mưa, mà vốn dĩ chính là huyết vụ.

Đao kiếm va chạm vang lên những thanh âm chói tai, từng người tiến lên rồi lại gục ngã.

Mục Lưu Phương bị mùi máu tanh nồng bức đến nghẹt thở, những bóng dáng ngã xuống trước mắt không ngừng nhắc nhở hắn về tội ác. Hắn đưa tay che mắt, bịt tai, nhưng có thể trốn tránh được điều gì đây?

Chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Đột nhiên, hắn bật cười, nhưng tiếng cười ấy không mang theo chút vui vẻ nào, mà nặng nề, bi thương.

Hắn đã trộm đi thứ vốn thuộc về người khác, và giờ chính là lúc phải trả lại.

Hắn chậm rãi đứng dậy, mặc cho nước mưa lạnh lẽo táp vào người. Đôi mắt đỏ ngầu, dòng nước chảy dài trên mặt, chẳng rõ là nước mưa hay nước mắt.

“Đừng giết nữa.”

“Đôi mắt… ta trả lại.”

Thế gian trong khoảnh khắc chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn cơn mưa lớn vẫn dai dẳng trút xuống không biết mệt mỏi.

“Lưu Phương!”

Mục Cần Tùng muốn ngăn cản Mục Lưu Phương, nhưng đã không kịp.

Huyết lệ từ đôi mắt Mục Lưu Phương rơi xuống, thế giới trước mắt hắn, sau bao nhiêu năm, lại một lần nữa chìm vào bóng tối. Lạc Đình Sương vung tay áo, đôi mắt vừa bị lấy xuống liền bị linh khí cuốn lấy. Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt còn vương máu tươi kia, trên gương mặt lạnh lùng sát khí lại thoáng hiện nét thâm tình khó phân.

Mục Lưu Phương khẽ run rẩy, lặng lẽ đứng trong màn mưa, giọng nói yếu ớt nhưng kiên định:

“Đôi mắt ta đã trả lại, khẩn cầu Lạc Tiên quân buông tha đệ tử Trường Tông Môn. Lưu Phương… vô cùng cảm kích.”

Lạc Đình Sương không nói gì, chỉ xoay người rời đi, thanh kiếm trong tay y lạnh lẽo như sương giá, nhưng lại sạch sẽ không nhiễm chút huyết tích. Bạch y vấy máu, bị nước mưa rửa trôi, loang lổ như từng đóa hàn mai nở rộ.

Mục Cần Tùng vội đỡ lấy Mục Lưu Phương đang lung lay sắp ngã, giọng nói tràn đầy đau xót:

“Lưu Phương, hà tất phải như vậy?”

Mục Lưu Phương chỉ cười buồn:

“Vốn dĩ đây không phải thứ thuộc về ta, ta làm sao có thể giữ lại?”

Mục Cần Tùng thở dài, giọng nói đầy tự trách:

“Là cha đã làm khổ con… Chung quy vẫn là chúng ta quá yếu.”

Tu tiên giới vốn tàn khốc, bất kể trong hoàn cảnh nào, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn. Trường Tông Môn dù không phải

tiểu môn tiểu phái, nhưng trước một mình Lạc Đình Sương lại chẳng thể có chút sức phản kháng.

Mục Cần Tùng thở dài một tiếng, lời nói ra chính là chân tướng.

“Phụ thân, từ hôm nay, Trường Tông Môn bế sơn.”

Mục Lưu Phương đứng dưới mái hiên, tiếng mưa rơi tí tách vang vọng bên tai.

Mục Cần Tùng nhìn nhi tử trước mặt—dáng người đ ĩnh bạt, tướng mạo thanh tú. Chỉ là hôm nay, hắn đã mất đi đôi mắt. Nhưng cũng chính hôm nay, hắn dường như đã thực sự trưởng thành, trở thành người có thể gánh vác vinh nhục hưng suy của Trường Tông Môn.

Mục Cần Tùng nhẹ nhàng lau đi vệt máu nơi khóe mắt hắn, sau đó đáp:

“Được, bế sơn.”

Ngay sau đó, Trường Tông Môn ban bố chưởng môn lệnh: Toàn bộ đệ tử đang rèn luyện bên ngoài lập tức trở về, từ hôm

nay Trường Tông Môn bế sơn tu luyện, miễn tiếp khách lạ.

Chương 9

DTV-EBOOK

Sở Anh Hoa tìm thấy Lạc Đình Sương ở Hàn Ngọc Trì.

Hàn Ngọc Trì nằm ở nơi hẻo lánh nhất phía tây Trục Nguyệt Đỉnh, linh khí dồi dào, vì thế Lạc Đình Sương đặt đôi mắt của Nguyễn Trường Tinh ở đây, dùng linh khí ôn dưỡng.

Không gian tĩnh lặng, hàn khí lượn lờ. Giữa làn sương lạnh chỉ có một bóng dáng bạch y phiêu dật, gió núi khẽ vén vạt áo và đuôi tóc y, tựa tiên nhân thoát tục.

Nhưng khoảnh khắc này, Sở Anh Hoa lại cảm thấy sư đệ của mình cô độc đến lạ, dường như cả thế gian chỉ còn lại một mình y. Y trước nay vốn cô độc và cao ngạo, nhưng lần này, sự cô độc ấy lại đan xen thứ gì đó phức tạp hơn—có lẽ là bi thương, có lẽ là bất lực.

“Sư huynh, ta đã lấy lại đôi mắt cho Tinh Nhi. Đợi khi trở về, nó sẽ không còn phải chịu cảnh mù lòa nữa.” Lạc Đình Sương cất giọng, giờ khắc này, y mới thật sự giống một sư đệ đang tâm sự với sư huynh của mình.

Y lại nói: “Ta vẫn luôn muốn tìm nó trở về, bất kể bao nhiêu năm.”

Sở Anh Hoa vốn đến để hỏi xem có nên lập mộ, chôn di vật cho Nguyễn Trường Tinh hay không. Nhưng khi nghe những lời này, hắn không sao mở miệng được nữa.

Hắn trầm ngâm rồi nói: “Chuyện này rất khó… Người rơi vào Tế Đọa Uyên, linh hồn e rằng đã bị liệt hỏa thiêu rụi gần như không còn. Huống hồ, thần hồn của nó vốn dĩ đã không trọn vẹn.”

Sở Anh Hoa không phải muốn dội gáo nước lạnh vào Lạc Đình Sương, nhưng từ những gì sư đệ làm trong hai ngày qua, hắn biết rõ đối phương sẽ không từ bỏ.

Sư đệ của hắn, trước nay luôn cố chấp. Người ngoài chỉ biết đến Trục Nguyệt Đỉnh Lạc Tiên Quân tài hoa trác tuyệt, thanh lãnh cao ngạo, nhưng lại chẳng ai hay y cũng có sự ôn nhu và cố chấp đến nhường nào.

Lạc Đình Sương nhìn đóa sen trên mặt Hàn Ngọc Trì. Đóa sen vẫn khép lại, đong đưa giữa màn sương mờ, bên trong đặt đôi mắt mà y vừa tìm về.

Y khẽ cất lời: “Ta không phải một sư tôn tốt.”

Ánh mắt y rời khỏi Hàn Ngọc Trì, hướng về nơi xa, nơi núi cao mây phủ mịt mờ, như thể chẳng có gì chân thực trước mắt.

“Cả đời này Tinh Nhi đã chịu quá nhiều khổ cực. Ta muốn tìm nó về, để nó được sống một đời trọn vẹn.”

Không còn nỗi đau đớn và tàn khuyết không thể thoát khỏi. Không còn những giấc mộng đầy tra tấn, hèn hạ và khinh nhục.

Y muốn mang Nguyễn Trường Tinh trở về, cho cậu một thân thể khỏe mạnh và một cuộc sống bình yên. Để cậu có niềm vui không vướng bận, những buổi sớm chiều an nhiên vô lo. Thậm chí, để cậu được trường sinh, được yêu thương và sủng ái vô hạn.

Lạc Đình Sương nhớ về quãng thời gian Nguyễn Trường Tinh bị giam ở Trường Tông Môn khi còn nhỏ—cậu bé ấy ngồi trước cửa, ngước nhìn những tầng mây biến đổi suốt mấy ngày, ánh mắt ngập tràn vui sướng, tựa như được rải đầy những tia nắng nhỏ vụn màu vàng kim.

Y nhớ gương mặt tươi cười rạng rỡ của Nguyễn Trường Tinh khi nếm thử vị ngọt lành của chiếc màn thầu đầu tiên.

Y muốn mang cậu trở về, gìn giữ sự an tĩnh, thiên chân vô tà cùng tấm lòng chân thành thuở ban đầu của cậu. Y sẽ dựng lên một bức tường chắn, ngăn cách mọi ác ý và thương tổn, để cậu có thể an ổn lớn lên.

Sở Anh Hoa khẽ vỗ vai y, trầm giọng nói:

“Đi tìm đi. Chúng ta là người tu tiên, điều không tin nhất chính là mệnh số. Nếu đến cả người và những điều bản thân muốn bảo hộ cũng không thể bảo hộ, vậy con đường trường sinh này, đi tiếp còn có ý nghĩa gì?”

Lạc Đình Sương trước tiên đến Mật Quyển Lâu trên đỉnh Nhật Tịch, nơi lưu giữ hàng vạn sách cổ được truyền lại qua bao thế hệ tu tiên giới. Có lẽ, ở đây sẽ có ghi chép liên quan đến Đọa Uyên.

Đệ tử trông coi Mật Quyển Lâu thấy y tiến vào, hơi cúi đầu hành lễ, hỏi:

“Tiên quân muốn tìm đọc sách cổ sao?”

Lạc Đình Sương khẽ gật đầu.

“Đúng vậy.”

Đệ tử lui xuống, nhường đường cho Lạc Đình Sương tiến vào.

Mật Quyển Lâu tựa vào vách núi mà xây, bên ngoài có hình dáng như một tòa bảo tháp, tổng cộng ba tầng, phân chia theo ba giới: Nhân, Tiên, và Ma.

Đọa Uyên ngập tràn ma khí, từ lâu đã bị xem là vật thuộc về Ma giới. Vì vậy, Lạc Đình Sương đi thẳng lên tầng ba.

Tầng này chứa đựng vô số sách cổ về Ma giới, cũng như Quỷ giới, Yêu giới và các chủng tộc khác, khiến số lượng thư tịch vô cùng đồ sộ. Nhưng nhờ cách phân loại rõ ràng, việc tìm kiếm cũng không quá khó khăn.

Trải qua năm tháng dài lâu, sách cổ ố vàng, có những cuốn thậm chí bị mài mòn nghiêm trọng. Chúng lặng lẽ nằm trong tòa lâu cũ kỹ này, ghi chép những biến thiên của tam giới, chứng kiến bao thịnh suy, sóng gió. Chúng là những kẻ đứng ngoài quan sát, cũng là những người ghi chép trung thực nhất.

Lạc Đình Sương mở một cuốn sách, mùi giấy cũ kỹ của thời gian phảng phất quanh chóp mũi. Những dòng chữ cổ xưa, ngay ngắn như đàn kiến, vẫn vững vàng nằm yên trên từng trang giấy.

Suốt sáu ngày, y lật giở toàn bộ sách cổ liên quan đến Ma giới, cuối cùng chỉ tìm được một trang tàn thiên có nhắc đến Đọa Uyên.

Trên đó ghi chép:

"Đọa Uyên tồn tại từ khi tiên và ma cùng sinh ra, duy trì sự cân bằng giữa hai giới, chịu chung sự phán xét của thiên đạo."

Nhưng hoàn toàn không đề cập đến lối vào.

Lạc Đình Sương sắp xếp lại thư tịch về chỗ cũ, sau đó rời khỏi Mật Quyển Lâu.

Đi xuống Nhật Tịch Nhai, hoàng hôn đổ xuống, sắc trời tựa như bị nhuộm qua một tầng màu rực rỡ, nồng đậm và đầy sức sống.

Bóng dáng y hòa vào khung cảnh ấy, như một nét họa trầm mặc giữa bức tranh rực rỡ của thiên địa.

Dưới ánh hoàng hôn dần buông, những cảm xúc sôi nổi và những hy vọng bồng bột giờ đây đều lặng lẽ ẩn mình. Chỉ còn lại nỗi buồn chia ly, cùng một con đường phía trước mênh mông vô định, tựa như vầng dương đang tắt dần trên bầu trời, rải rác khắp nơi.

Lạc Đình Sương lần đầu tiên thu nhận đồ đệ, dốc lòng dạy dỗ suốt năm năm. Y từng lo sợ bản thân không thể đảm đương vai trò sư tôn, và rồi sự thật chứng minh, y quả thực không làm tròn bổn phận—y đã để mất đồ đệ của mình.

Y nghĩ, nếu trong sách vở không thể tìm thấy tung tích lối vào Đọa Uyên, vậy thì y sẽ tự mình tìm kiếm, từng nơi một. Đồ nhi của y, nhất định phải do chính y đích thân đưa về.

May mắn thay, tu tiên vốn không tính năm tháng.

Sí dương, hàn tuyết, từng năm xuân đến, cỏ cây lại mọc xanh tươi.

Lạc Đình Sương đặt chân đến Bạch Lộ Đảo ở Tây Châu, Kính Bình Sơn tại Đông Châu, cả những đại mạc hoang tàn vắng vẻ và những dãy núi tuyết phủ trắng xóa suốt quanh năm.

Y tìm kiếm tất cả những bí cảnh có thể tồn tại.

Mỗi lần đặt chân đến một nơi, y đều tự hỏi, liệu ở vùng đất xa xôi, hoang vu này, đã từng có một linh hồn phiêu bạt hay chưa? Một góc nhỏ, một phiến lá, một tảng đá lởm chởm… liệu có dấu vết nào chứng tỏ cậu đã từng sống ở đây không?

Những hồn phách kia, trong hoàn cảnh xa lạ như vậy, đã từng sợ hãi hay không?

Lạc Đình Sương tìm đến nơi Nguyễn Tố Y được mai táng. Mộ phần đã bị cỏ hoang phủ kín, chỉ còn lờ mờ nhận ra dấu vết của một nấm mồ bị khai quật. Bên mộ có một cây nhỏ mọc lên, có lẽ do hấp thụ quá nhiều dinh dưỡng từ đất, thân cây tuy thấp bé nhưng tán lá lại rậm rạp và xanh tươi. Rễ và thân cây dốc hết dưỡng chất mà nó cướp được để nuôi lá. Những chiếc lá vươn mình, như muốn giăng ra một tấm màn xanh, che khuất nấm mồ, che khuất linh hồn đã khuất.

Lạc Đình Sương đứng lặng trước mộ, chỉ im lặng mà nhìn. Y và Nguyễn Tố Y vốn không thân quen, nếu có, cũng chỉ là từng gặp trong giấc mộng của Nguyễn Trường Tinh. Hơn nữa, đó cũng chỉ là cuộc gặp gỡ đơn phương từ phía y.

Duy nhất mối liên hệ giữa bọn họ chính là Nguyễn Trường Tinh. Vì mối liên hệ duy nhất này, Lạc Đình Sương chợt nghĩ đến nàng, muốn nói với nàng một câu: "Yên tâm đi, ta sẽ tìm nó về."

Cơn kiếp nạn đầy hiểm nguy ấy cũng không gây ảnh hưởng gì đến nhân gian. Con người vẫn cần cù, thật thà lao động, tiếp tục cuộc sống của riêng mình. Họ cầu thần bái Phật, xem Tu Tiên giới như thần hộ mệnh, càng thêm tôn sùng.

Trục Nguyệt Đỉnh, đào hoa nở rồi tàn, tàn rồi lại nở.

Mỗi mùa xuân, Lạc Đình Sương đều trở về một chuyến. Y vẫn nhớ rõ, trước khi nhảy vào Đọa Uyên, Nguyễn Trường Tinh từng nhắc đến đào hoa ở Trục Nguyệt Đỉnh.

Trên con đường đá xanh của Tinh Nguyệt Phong, hai bên cỏ xanh mọc hết đợt này đến đợt khác, từng lũy trúc cũng ngày một cao thêm.

Tinh Nguyệt Cư đã lâu không có người ở, ngay cả Lưu Quang Cầm cũng mất đi tiếng vọng và ánh sáng vốn có.

Lạc Đình Sương bước vào phòng của Nguyễn Trường Tinh.

Nhờ có đệ tử thường xuyên quét dọn, căn phòng vẫn sạch sẽ tinh tươm, như thể chủ nhân của nó có thể trở về bất cứ lúc nào.

Chăn được gấp gọn gàng ngay ngắn, trên bàn bày biện ngăn nắp, trong tủ quần áo vẫn còn những bộ y phục cậu thường mặc. Chỉ có điều, bộ xiêm y màu đỏ đặc biệt chuẩn bị cho sinh nhật cậu đã không còn.

Lạc Đình Sương dường như có thể nhìn thấy cảnh cậu cẩn thận chỉnh lại chăn gối, mở tủ quần áo, lấy ra bộ y phục trang trọng, phức tạp ấy rồi khoác lên người, sau đó buộc chặt dải lụa che mắt.

Cậu tự tay chỉnh trang bản thân, ăn mặc chỉnh tề, sau đó khép cửa lại, từng bước đi xuống bậc thềm đá xanh, như thể thật sự đang đến tham dự lễ trưởng thành mười tám tuổi của chính mình.

Trong chiếc bình sứ trắng cắm một nhánh cây khô, vì thiếu nước mà héo rũ, chẳng còn hình dạng ban đầu. Nguyễn Trường Tinh yêu thích hoa cỏ, mỗi khi mai nở, cậu luôn chọn một cành đặt trong phòng, đôi khi còn để một nhành trong phòng của Lạc Đình Sương.

Lạc Đình Sương cầm lấy nhánh cây khô trong bình sứ, chỉ hơi dùng lực một chút đã dễ dàng bẻ gãy.

“Rắc” một tiếng, âm thanh khô khốc vang lên giữa căn phòng tĩnh mịch, phá vỡ sự yên lặng quá mức. Y khẽ vuốt tàn tro còn sót lại trên đầu ngón tay, giọng nói trầm thấp:

“Thì ra đã lâu đến vậy rồi sao?”

Mười lăm năm qua, y vẫn chưa thể tìm thấy người ấy—người đã đi xa.

Chương 10

DTV-EBOOK

Sau một hồi yên lặng, Tinh Nguyệt Phong lại vang lên tiếng đàn réo rắt giữa trời lạnh. Trong vườn, hoa nở đúng độ, từng đóa cúc tím vươn mình khỏi tán lá, khẽ đung đưa theo tiếng nhạc. Những cánh đào phớt hồng bị cơn gió xuân cuốn đi, rơi nhẹ xuống mặt đất. Rặng trúc xanh rì xào xạc lay động theo gió. Con đường đá xanh trầm mặc, kéo dài suốt mấy chục năm qua, vẫn vắng bóng người ghé thăm, phủ đầy tịch liêu.

Tinh Nguyệt Phong vẫn yên tĩnh và thanh thản như trước, nhưng sự tĩnh lặng ấy lại quá mức u buồn. Bởi nơi đây vẫn còn thiếu vắng một người vô cùng quan trọng.

Lạc Đình Sương gần như không thể nhớ nổi cuộc sống ở Tinh Nguyệt Phong trước khi Nguyễn Trường Tinh xuất hiện. Y chỉ cảm thấy rằng, nơi này vốn dĩ nên có một vì sao.

Nay sao đã chẳng còn, ánh trăng từ đó cũng trở nên ảm đạm.

Sở Anh Hoa bước vào Tinh Nguyệt Phong. Những năm qua, hắn và Lạc Đình Sương gặp mặt ngày càng ít. Lạc Đình Sương luôn đến rồi đi vội vàng, nhưng lần này lại ở lại lâu hơn thường lệ.

“Lưu Quang đúng là cây đàn tốt. Dù đã bị bỏ quên suốt bao năm, âm thanh vẫn linh hoạt, kỳ ảo và du dương như trước.”

Sở Anh Hoa ngồi xuống đối diện Lạc Đình Sương, dáng vẻ vô cùng thong dong. Trừ khi có mặt người ngoài, còn lại hắn chẳng mấy để tâm đ ến những quy củ nghiêm ngặt của bậc nhất phái đứng đầu.

Không chờ Lạc Đình Sương lên tiếng, hắn đã tự mình tìm một chỗ ngồi xuống trước.

Lạc Đình Sương dừng động tác gảy đàn, khẽ nói:

“Mấy năm nay, thật nhờ sư huynh đã thay ta chăm sóc Tinh Nguyệt Phong.”

Sở Anh Hoa tuy thích giao phó sự vụ chưởng môn cho đệ tử xử lý, nhưng với Tinh Nguyệt Phong, hắn lại luôn quan tâm chu đáo. Ngoài việc phái đệ tử đến quét dọn, đôi khi hắn cũng tự mình đến đây, tỉ mỉ chăm sóc những khóm hoa, cành cỏ vốn kiêu hãnh. Chính hắn đã mất nửa tháng mới cứu sống lại cây cúc tím nửa héo nửa tàn kia.

Nơi này, ngoài việc giúp sư đệ – với tư cách chưởng môn – có thể quang minh chính đại lười biếng đôi chút, còn chứa đựng tình cảm yêu quý dành cho Lạc Đình Sương và Nguyễn Trường Tinh.

Thậm chí, còn có cả áy náy—vì năm đó, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu niên ốm yếu ấy lao vào biển lửa. Cũng áy náy vì suốt bao năm qua, hắn chứng kiến Lạc Đình Sương miệt mài tìm kiếm trong vô vọng mà chẳng thu được gì.

Những tâm tư này, Sở Anh Hoa chưa từng bộc lộ với ai.

“Vẫn chưa có tin tức sao?” Hắn khẽ hỏi.

Biểu cảm của Lạc Đình Sương đã nói lên tất cả. Hàng mày y hơi cau lại, tựa như đỉnh núi phủ kín tầng mây đen bao năm không tan, trong mắt ánh lên sự thất vọng rõ ràng.

Lạc Đình Sương lắc đầu, rũ mắt xuống, rồi lại tiếp tục gảy đàn. Tiếng đàn vang lên từng nhịp, rời rạc, không thành điệu khúc.

Âm sắc khàn khàn, trầm nặng.

Y nói:

“Ta đã đi qua tất cả những nơi có thể tìm, nhưng bây giờ… ta không biết còn có thể đến đâu nữa.”

Sợi hồn phách mỏng manh ấy, rốt cuộc đã bay về phương nào?

Hay có lẽ, ngay từ đầu, nó đã chưa từng tồn tại…

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Sở Anh Hoa trầm mặc hồi lâu. Đáp án này quá mức tàn nhẫn—nếu những năm dài đằng đẵng kia chỉ là một cuộc kiếm tìm trong vô vọng, vậy thì tất cả nỗ lực, tất cả đau khổ y đã trải qua, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Người ta vẫn thường nói, trời cao không phụ lòng kẻ có tâm. Con người, dù mạnh mẽ đến đâu, vẫn không thể thoát khỏi quy luật vận hành của trời đất. Bậc tu tiên, tưởng rằng đã vượt khỏi vòng trói buộc của sinh mệnh, nhưng thực chất lại đang bước đi trên con đường do thiên mệnh an bài.

Yêu thương rồi ly biệt, khát cầu mà chẳng thể với tới—chúng sinh muôn đời vẫn chẳng thể thoát khỏi khổ đau.

“Sư tôn từng nói với ta rằng, Trục Nguyệt Đỉnh được tạo ra nhờ thiên mệnh.” Sở Anh Hoa chậm rãi đứng dậy, ánh mắt xa xăm, kể về lịch sử khai sinh của Trục Nguyệt Đỉnh. “Tương truyền, vị chưởng môn đời đầu đã nhận được thần dụ trong mộng, từ đó lập nên tông môn, bảo hộ thương sinh.”

Thuở nhỏ, những truyền thuyết này luôn có một sức hấp dẫn kỳ lạ đối với Sở Anh Hoa. Khi ấy, chúng thường được sư tôn kể lại như những câu chuyện ru ngủ. Nhưng khi trưởng thành, hắn dần hoài nghi liệu sư tôn có phải vì quá đỗi kính yêu Trục Nguyệt Đỉnh mà cố tình thần thoại hóa nó, hay chỉ đơn giản là do bị hắn quấn quýt đến mức phải bịa ra những câu chuyện để dỗ dành.

Những câu chuyện này, có lẽ trong Nhân giới sẽ được các tiên sinh kể chuyện ở trà lâu thuật lại một cách đầy huyền diệu. Nhưng đối với giới tu tiên, cái gọi là cơ duyên chẳng bao giờ đến từ hư ảo—nó chỉ tồn tại trong những tháng ngày khổ luyện không ngừng.

Khi thực sự dấn thân vào một điều gì đó, những gì gọi là thần bí cũng chỉ như một tấm màn mỏng dễ dàng bị vạch trần. Nhưng chính tấm màn đó lại trở thành lý do khiến vô số người ngưỡng vọng và theo đuổi.

Sở Anh Hoa khẽ lắc đầu, bật cười: “Bỏ qua chuyện thật giả này đi.” Hắn bỗng nhiên quay sang nhìn thẳng vào mắt Lạc Đình Sương, ánh nhìn sắc bén mà thâm trầm. “Sư đệ, ngươi có biết vì sao Trục Nguyệt Đỉnh lại được lập phái ở nơi này không?”

Tiếng dây đàn khẽ ngân vang, Lạc Đình Sương thoáng sững lại, trong đầu chợt vang lên một hồi âm sắc bén như sợi huyền vừa bị kéo căng. “Bởi vì nơi này ma khí cực thịnh, nếu không có sự áp chế, hậu quả đối với Nhân giới sẽ không thể lường được.”

“Ngươi còn nhớ Đọa Uyên mười lăm năm trước không?” Sở Anh Hoa chậm rãi hỏi.

“Đương nhiên nhớ.” Làm sao có thể quên? Kiếp nạn Đọa Uyên năm ấy, y đã đánh mất đồ đệ mà mình hết lòng yêu thương.

“Mười lăm năm trước, Đọa Uyên mở ra từ chính Thăng Tiên Đài.” Ánh mắt Sở Anh Hoa sâu thẳm, hắn cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, ngữ khí đầy hàm ý. “Có lẽ, nơi chúng ta đang đứng… chính là Đọa Uyên.”

Lạc Đình Sương bất chợt đứng bật dậy. “Sư huynh, ý huynh là…”

“Nếu tìm mãi nơi xa vẫn không thấy, vậy tại sao không thử tìm ngay ở gần?”

Cơn gió khẽ lướt qua mặt hồ, làn nước gợn sóng phản chiếu ánh vàng lấp lánh.

Những lời của Sở Anh Hoa khơi lên trong lòng Lạc Đình Sương một cơn chấn động khó tả. Y không ngừng nghiền ngẫm mối liên hệ giữa những điều vừa nghe.

Ngẩng đầu nhìn về phía xa, y thấy ánh mặt trời chiếu xuống đỉnh núi cao vút trong mây. Những đường nét xanh thẫm của ngọn núi hiện lên rõ ràng dưới ánh sáng. Nhưng có một điểm khác thường—dù ánh dương rực rỡ đến đâu, nơi ấy vẫn như bị bao phủ bởi một tầng màn sương mơ hồ. Nếu không tập trung nhìn kỹ, chỉ cần chớp mắt, có lẽ người ta sẽ hoài nghi liệu ở đó thực sự có một ngọn núi hay không…

Đó là Tức Sơn—nơi an giấc ngàn thu.

Khoảnh khắc này, mọi giác quan của Lạc Đình Sương như được kết nối, tâm trí rung động tựa tiếng trống dồn dập. Y lập tức triệu hồi Phất Tuyết, thân ảnh nhanh như chớp phi thẳng lên kiếm, hướng về phía ngọn núi đang chìm trong u ám.

Tức Sơn và Trục Nguyệt Đỉnh đứng đối diện nhau từ xa, như hai cực đối lập—một bên sáng rực đồ sộ, một bên âm trầm hư ảo.

Vừa đặt chân xuống mặt đất, Lạc Đình Sương đã nghe thấy tiếng cành khô gãy vụn dưới bước chân mình, vang vọng giữa ngọn núi hoang lạnh đến kỳ lạ, không một bóng chim thú. Trước mặt y, một làn sương xám dày đặc trôi lững lờ, tử khí nặng nề, không chút nhẹ nhàng phiêu dật mà ẩm ướt như bị thấm nước, treo lơ lửng trong không gian, nặng trĩu.

Lạc Đình Sương đưa tay vạch làn sương trước mặt, nhưng chỉ chốc lát sau, chúng lại tự động tụ về vị trí cũ.

“Phất Tuyết.”

Y nâng tay phải, triệu hoán thanh kiếm. Trong nháy mắt, Phất Tuyết hiện hình, an tĩnh nằm gọn trong lòng bàn tay y. Ngón tay khẽ siết chặt chuôi kiếm, y vung một nhát về phía trước, chém thẳng vào màn sương dày đặc. Tay áo rộng theo động tác vẽ nên một đường cong uyển chuyển trên không trung, kiếm quang trắng bạc tựa cánh hoa rực sáng giữa đêm tối, xé toạc làn sương, mở ra một con đường rộng lớn, thông suốt.

Lạc Đình Sương tay cầm Phất Tuyết, chậm rãi tiến về phía trước. Nhưng ngay khi y bước qua, làn sương lại âm thầm khép lại sau lưng, nuốt trọn dấu vết mà y vừa tạo ra.

Cổ thụ nơi đây cao lớn đến mức che khuất cả bầu trời, bộ rễ đan xen chằng chịt dưới đất. Tán cây rộng như một chiếc dù khổng lồ, chặn đứng ánh mặt trời, ngăn cản mưa gió, đồng thời cũng cướp đi mọi dấu hiệu của sự sống.

Che trời—một nơi không hề tồn tại hơi thở của sinh linh.

Trong bóng đêm, chỉ có bước chân của Lạc Đình Sương vang vọng. Y là kẻ duy nhất mang theo một chút hơi thở của thế gian đặt chân đến nơi này.

Khi con đường trước mắt dần bị bít kín, y liền dùng kiếm khai mở lối đi.

Nhưng lần này, Phất Tuyết lại không thể phát huy tác dụng.

Trước mặt y là một vách đá trơn nhẵn, không hề xuất hiện dù chỉ một khe nứt. Ngay cả những dây leo bám trên vách cũng chỉ khẽ rung động dưới kiếm khí, không hề bị cắt đứt.

Lạc Đình Sương đi thẳng một đường, không gặp phải trở ngại quá lớn. Y đoán rằng nơi này có lẽ chính là điểm cuối, hoặc cũng có thể là lối vào mà y đã tìm kiếm suốt bao năm qua.

Chỉ một suy đoán đơn giản ấy cũng khiến nhịp thở của y rối loạn vài phần, lòng ng ực không khỏi dâng trào kích động.

Là tâm nguyện bao năm nay rốt cuộc cũng đạt thành, hay chỉ là một chuyến hành trình vô vọng để rồi trở về tay trắng? Tất cả đáp án đều ẩn giấu trong ngọn núi tĩnh mịch này, như một tầng địa ngục lặng im chờ đợi.

Từng đợt linh khí nhẹ nhàng tỏa ra từ tay áo y, tụ lại thành từng dải mây mù, rồi bám lên lưỡi kiếm tuyết trắng. Phất Tuyết kiếm trong tay Lạc Đình Sương khẽ rung động, phát ra tiếng ngân vang réo rắt.

Trước vách đá sừng sững, y giơ kiếm lên, một nhát chém xuống.

Tức khắc, cuồng phong nổi lên. Lá rụng bay tán loạn, những cây cổ thụ trầm mặc rung lên ào ào, như vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ dài.

Hình dáng vách núi dần hiện rõ dưới ánh mặt trời.

Những dây leo bám trên vách đá bị gió cuốn đi, để lộ những hoa văn cổ xưa đã bao năm chìm trong bóng tối. Ngay sau đó, một vết nứt từ từ xuất hiện ở trung tâm vách đá, rồi mở rộng dần.

Một luồng khí nóng rực trào ra, phả thẳng về phía Lạc Đình Sương. Nhưng thay vì hoảng loạn, y lại cảm thấy lòng tràn đầy hy vọng. Y khẽ thở phào, trái tim đang treo lơ lửng cũng hạ xuống một nửa.

Không chút do dự, y sải bước tiến vào cánh cửa vừa mở.

Càng tiến sâu vào bên trong, Lạc Đình Sương càng cảm nhận rõ rệt không gian đang dần mở rộng. Cùng lúc đó, luồng nhiệt nóng rực cũng trở nên ngày càng mãnh liệt, khiến Phất Tuyết trong tay y không ngừng rung động.

Phất Tuyết là thanh kiếm mang hàn tính, kiếm khí tỏa ra lạnh lẽo như băng tuyết, vì vậy mà nơi này trở thành môi trường hoàn toàn không thích hợp. Dưới áp lực của sức nóng, kiếm khí của nó cũng suy yếu đi không ít.

Lạc Đình Sương khẽ nhíu mày, rồi thu kiếm vào thức hải.

Lối đi tối tăm phía trước dần được ánh lửa đỏ rực chiếu sáng. Y biết, mình sắp tới nơi rồi.

Trước mặt y là một vực sâu khổng lồ, phía dưới là biển lửa đang hừng hực thiêu đốt. Ngọn lửa bùng lên từ mặt đất, từng đợt nối tiếp nhau cháy rực, biến cả vực sâu thành một lò luyện ngục đỏ sẫm.

Những ngọn lửa mang theo sức mạnh hủy diệt, như đang chờ đợi sinh linh nào cả gan bước vào. Ngay bên chân Lạc Đình Sương, lửa bốc lên như thử thách, như muốn cuốn lấy y vào màn hỏa ngục này.

Y lập tức thả thần thức ra, để cảm nhận mọi thứ bên trong vực sâu rộng lớn. Hơi nóng dữ dội phả vào người khiến trán y rịn mồ hôi.

Linh lực trong cơ thể y đang bị bào mòn với tốc độ đáng sợ. Chỉ một lúc sau, y đã cảm nhận được sự suy kiệt rõ rệt, thậm chí thần thức cũng không thể duy trì lâu bên ngoài cơ thể. Nhưng y không thể dừng lại—y nhất định phải kiên trì, bởi chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng tìm được hồn phách của Nguyễn Trường Tinh.

Thần thức của y lan tỏa, len lỏi đến mọi ngóc ngách, nhiều lần suýt bị lửa thiêu đốt mà tiêu tán.

Cuối cùng, một tia linh hồn yếu ớt như ngọn lửa nhỏ bé thoáng lay động trong nhận thức của y. Nó co rút lại, nép mình trong một khe nứt trên vách đá, mong manh đến mức dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Lạc Đình Sương vội vàng thu hồi thần thức. Lúc này, y mới phát hiện linh lực của mình đã cạn kiệt đến mức gần như bằng không. Ở nơi này, y chẳng khác gì một phàm nhân—không thể phát huy linh lực, cũng chẳng thể bay qua vực sâu.

Muốn đến được chỗ đó, y chỉ có một con đường duy nhất—dựa vào chính đôi chân của mình, băng qua biển lửa khủng khiếp này.

Hai bên vực sâu chỉ có một sợi xiềng xích nối liền, xung quanh nó bị biển lửa nhấn chìm, bập bềnh trong ngọn lửa đỏ rực.

Thỉnh thoảng, những mắt xích đen sì mới lộ ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi lại bị vùi lấp bởi sóng lửa.

Lạc Đình Sương không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bước lên xiềng xích này để băng qua vực sâu.

Ngay khi đặt chân lên bước đầu tiên, biển lửa liền cuộn trào, từng đợt sóng đỏ dữ dội dâng lên, làm cây cầu tạm bợ rung lắc dữ dội. Gần như ngay khoảnh khắc chạm đất, đôi giày của y đã bị thiêu rụi gần hết, tà áo cũng bị lửa li3m qua, cháy sém loang lổ.

Y không bận tâm đ ến bàn chân trần đang rướm máu, cũng không để ý đến đau đớn do lửa bỏng. Y chỉ nhìn về phía trước, chăm chú hướng về khe nứt nơi bức tường đối diện, nơi có ngọn lửa trắng nhỏ bé đang lập lòe—đó là hy vọng của y, là thứ y đã tìm kiếm suốt mười mấy năm qua.

Y từng bước tiến tới.

Mặc cho sau lưng, vô số ngọn lửa tham lam không ngừng trỗi dậy, như muốn kéo y xuống vực sâu.

Mặc cho đôi chân mình đã cháy đến mức biến dạng.

Mặc cho cơ thể suy kiệt, chỉ còn một chút tín niệm duy nhất níu giữ y đứng vững.

Nhưng may mắn thay—y đã đến nơi.

Bước chân cuối cùng đặt lên bờ bên kia, Lạc Đình Sương chậm rãi tiến về phía khe nứt trên vách đá, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Y không thể diễn tả tâm trạng lúc này ra sao, chỉ cảm thấy khoảng trống trong lòng suốt bao năm qua đang dần được lấp đầy, như từng giọt nước nhỏ bé nhưng không ngừng chảy, len lỏi vào từng ngóc ngách tâm hồn y.

Y vươn tay về phía ngọn lửa trắng nhỏ nhoi ấy.

Ngọn lửa khẽ rụt lại, như có chút e dè. Thế nhưng, ngay khi cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc, nó lại rụt rè vươn về phía đầu ngón tay y, thử chạm vào.

Cảm giác quen thuộc càng lúc càng rõ ràng. Một loại cảm giác an toàn mãnh liệt ùa đến, như thể rốt cuộc cũng chờ được người mình mong đợi suốt bao năm.

Ngọn lửa nhỏ nhẹ nhàng nhảy lên lòng bàn tay y, quấn quanh đầu ngón tay, bám chặt lấy y như một đứa trẻ tìm được chốn về.

Ngay khoảnh khắc đó, Lạc Đình Sương không kìm được mà rơi lệ.

Y đưa ngọn lửa lại gần, dịu dàng thì thầm:

“Tinh nhi, sư tôn đưa con về nhà.”

Chương 11

DTV-EBOOK

Một đốm nhỏ hỏa tinh, tựa như linh hồn trắng muốt, khẽ nhảy nhót trong lòng bàn tay Lạc Đình Sương. Nó quá đỗi mong manh, đến mức chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Lạc Đình Sương lập tức duỗi tay, dùng ống tay áo rộng che chắn, giúp tia hồn phách yếu ớt ấy an ổn nằm yên trong lòng bàn tay.

Trên khuôn mặt băng sương của y thoáng hiện ý cười. Xiêm y trên người rách tả tơi, tay chân đầy vết bỏng do hỏa diễm để lại, vài lọn tóc tán loạn trước gò má. Nhưng tất cả những điều đó y đều không để tâm—điều duy nhất y quan tâm là sinh mệnh nhỏ bé mà y đang nâng niu.

Y cẩn thận, tận tâm che chở.

“Sư đệ, ngươi bị thương.”

Sở Anh Hoa là người đầu tiên biết tin Lạc Đình Sương đã tìm thấy hồn phách của Nguyễn Trường Tinh. Hắn đã sớm chờ sẵn trước Lãm Nguyệt Điện.

“Không đáng ngại.”

Sở Anh Hoa liếc nhìn mảnh hồn phách yếu ớt trong tay Lạc Đình Sương, chậm rãi nói:

“Tiếp theo ngươi định thế nào? Nó quá yếu…”

Câu sau hắn không nói hết. Hồn phách này quá mong manh, có thể tiêu tán bất cứ lúc nào, huống chi là muốn giúp người này sống lại.

Lạc Đình Sương cúi mắt, giọng điềm tĩnh nhưng kiên định:

“Tịnh Hồn Trì có thể tẩy rửa và cố định hồn phách.”

Bọn họ đứng bên trước Tịnh Hồn Trì.

Mặt nước trong veo, sáng ngời, gần như trong suốt, nhưng lại sâu thẳm không thấy đáy. Bên bờ ao, một gốc mai nhỏ nở hoa quanh năm suốt tháng, bất tử bất diệt.

Mặt nước phẳng lặng như gương, thế nhưng lại không phản chiếu hình ảnh của cây mai bên cạnh, dù hiện tại đang là giữa hạ.

Bởi vì Tịnh Hồn Trì—chỉ phản chiếu hồn phách.

"Tẩy Hồn Trì tẩm tủy nhập hồn, nó chưa chắc sẽ chịu đựng được." Sở Anh Hoa nhíu mày, lo lắng rằng hồn phách khó khăn lắm mới tìm lại được này sẽ bị nước ao ăn mòn mà tan thành mây khói.

Lạc Đình Sương im lặng nhìn mặt nước thêm một lần nữa, sau đó chậm rãi vươn tay, đặt đốm hỏa tinh màu trắng ấy vào trong ao.

Y bình tĩnh nói: "Ta có cách."

Vừa mới chạm vào mặt nước, hồn phách liền phản xạ co rụt lại, bật lên, khẽ nảy vài lần trên mặt ao, giống như người bị lửa làm bỏng chân.

Ngọn lửa trắng nhỏ bé run rẩy, lắc lư không ngừng. Rõ ràng chỉ là một mảnh hồn phách mỏng manh, vậy mà lại khiến người ta nhìn ra được sự ủy khuất.

Nó thử nhảy ngược trở về, muốn trốn khỏi mặt nước lạnh lẽo, muốn trở lại nơi quen thuộc—trở về trong lòng bàn tay Lạc Đình Sương.

Chỉ có ở đó, nó mới cảm thấy an toàn.

Nhưng dù có cố gắng thế nào, nó cũng không thể nhảy trở lại.

Nước trong ao thật khó chịu, chỉ cần dính vào một chút liền đau đớn thấu tim, như thể có ngàn vạn cây kim nhọn đâm xuyên qua thân thể yếu ớt ấy.

Quá đau đớn. Quá khó chịu.

Cậu ghét cảm giác này.

Nhưng ngay sau đó, ngọn lửa nhỏ bé đang nhảy loạn trên mặt nước bỗng dần yên tĩnh lại. Một luồng khí trắng dịu nhẹ bao bọc lấy cậu, chậm rãi dẫn dắt cậu chìm xuống. Cuối cùng, hồn phách mỏng manh hoàn toàn hòa vào trong ao nước.

Lạc Đình Sương thu tay lại, giọng nói bình thản nhưng mang theo sự kiên định tuyệt đối:

"Ta dùng tiên nguyên hộ thể cho nó, như vậy hồn phách của nó sẽ không chịu bất kỳ thương tổn nào."

Sở Anh Hoa khẽ nhướng mày.

Không chỉ là không bị tổn thương, mà tiên nguyên còn có thể giúp hồn phách dần dần ổn định, thậm chí còn có lợi cho con đường tu luyện sau này của Nguyễn Trường Tinh.

Hắn khẽ thở dài.

Sư đệ của hắn… đúng là vì đồ đệ mà dốc hết tâm can, đau đến tận xương tủy.

Sở Anh Hoa liếc nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Lạc Đình Sương, khoanh tay hờ hững nói:

"Đi rửa mặt chải đầu một chút đi, dù sao ngươi cũng là một phong chủ."

Chương 12

DTV-EBOOK

Suốt 33 ngày, hồn phách của Nguyễn Trường Tinh ngâm trong Tẩy Hồn Trì.

Suốt 33 ngày, Lạc Đình Sương đứng bên ao trông chừng.

Ngày thứ 34.

Sương mù quanh năm bao phủ Trục Nguyệt Đỉnh bị ánh dương sớm xua tan, nhẹ nhàng tản ra, triền miên quấn quýt mà dần chia ly với núi non, rừng thẳm.

Lạc Đình Sương đưa tay, chậm rãi đón lấy hồn phách đã được tiên nguyên bao bọc ra khỏi Tẩy Hồn Trì.

33 ngày, thoát thai hoán cốt.

Hồn phách giờ đây đã cường kiện hơn rất nhiều so với lúc vừa mang về. Ngay cả đốm lửa nhỏ yếu ớt kia, giờ cũng có sức sống hơn, không còn dáng vẻ mong manh như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi tan.

Vừa mới tháo bỏ tiên nguyên giam cầm, hồn phách liền lập tức nhảy đến lòng bàn tay Lạc Đình Sương, ngoan ngoãn kề sát lên ngón tay cái, dán chặt không rời.

Lạc Đình Sương khẽ mỉm cười.

Y nâng hồn phách lên, nhẹ nhàng cọ sát bên má, giọng nói ôn nhu vô cùng:

"Tinh nhi ngoan."

Ngón tay y khẽ chạm vào đốm sáng trắng đang vui vẻ đong đưa trong không khí, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng.

Sau đó, y mang theo hồn phách của Nguyễn Trường Tinh xuống núi.

Dưới chân Trục Nguyệt Đỉnh có một thôn xóm nhỏ, chỉ có hơn mười hộ dân sinh sống, chủ yếu dựa vào săn bắn và trồng trọt để mưu sinh.

Trần Hải là thợ săn giỏi nhất trong thôn. Hắn cao to, thân hình vạm vỡ, làn da rám nắng do quanh năm phơi sương gió. Khi cười để lộ hàm răng trắng sáng, khiến cả người toát lên vẻ chất phác, chân thật.

Mấy năm trước, Trần Hải dựa vào nghề săn bắn kiếm tiền cưới vợ. Trong nhà, cha mẹ mất sớm, hắn sống cô độc nhiều năm, chỉ mong có thể lấy vợ, sinh con, gây dựng một gia đình nhỏ yên ấm.

Vợ thì đã cưới, nhưng mãi vẫn chưa có con. Trần Hải thương vợ, chưa từng oán trách nửa lời. Thế nhưng, trong lòng hai vợ chồng đều âm thầm lo lắng. Họ đã đến miếu Quan Âm cầu tự không biết bao nhiêu lần, Trần Hải thậm chí còn sợ rằng việc săn bắn giết chóc nhiều làm tổn hao phúc báo, liền dứt khoát từ bỏ nghề, chuyển sang làm ruộng, mỗi ngày vác cuốc ra đồng từ sáng sớm đến tối mịt.

Nhà Trần Hải nằm ở rìa thôn, cách những hộ khác một đoạn.

Lạc Đình Sương đến nơi, vừa lúc thấy Trần Hải đang vác cuốc xuống ruộng.

Trong sân, vợ Trần Hải đang giặt quần áo, còn Lạc Đình Sương thì đứng dưới gốc cây ngô đồng, ngoài hàng rào tre mà lặng lẽ quan sát.

Ngôi nhà nhỏ lợp ngói đất, dù đơn sơ nhưng được dọn dẹp sạch sẽ. Dựa vào tường, có một mái lều tranh nhỏ để tránh nắng.

Nương tử nhà họ Trần dáng người trung bình, dung mạo không xuất sắc, nhưng khuôn mặt hiền hòa, ánh mắt dịu dàng, có vẻ là một nữ nhân ôn nhu, hiền thục.

Lạc Đình Sương nhìn tất cả, y cảm thấy hài lòng.

Để Nguyễn Trường Tinh sinh ra trong một gia đình như vậy, có lẽ cũng không phải lựa chọn tồi.

Vật nhỏ trong ngực tựa hồ cảm nhận được điều gì, khẽ nhúc nhích, rồi thò đầu ra khỏi vạt áo Lạc Đình Sương. Nó nhìn quanh một chút, sau đó vui vẻ nhảy lên lòng bàn tay đã mở sẵn của y.

Lạc Đình Sương mỉm cười, lặng lẽ nhìn hồn phách một lát, ngón trỏ chạm nhẹ lên đốm sáng đang đong đưa. Hồn phách nhỏ lập tức chìm vào giấc ngủ say.

“Đi thôi, sư tôn rất nhanh sẽ mang con về nhà.”

Theo làn khói trắng nhẹ nhàng, hồn phách tiến vào trong bụng nương tử nhà họ Trần.

Khoảnh khắc ấy, bầu trời vốn trong xanh lập tức nổi một tầng vần vũ mây dày.

“Hôm nay trời trong như vậy, sao nói chuyển liền chuyển.” Trần gia nương tử thu dọn quần áo vào chậu gỗ, rồi mang đến đặt dưới mái hiên.

Chỉ chốc lát sau, Trần Hải vác cuốc trở về, vừa đi vừa nói lớn:

“Nương tử, mau vào phòng đi, mưa to sắp tới rồi.”

Khoảnh khắc, cơn mưa ập đến, tiếng sấm vang rền, tia chớp xé rách bầu trời, từ phương xa cuồn cuộn kéo đến, như muốn nhấn chìm cả ngôi nhà nhỏ này.

Lạc Đình Sương phất tay một cái, lập tức một luồng linh lực bao phủ cả căn nhà trong cơn giông bão.

Y đứng trong mưa gió, lạnh lùng nhìn về phía chân trời, nơi mây đen cuồn cuộn cùng sấm sét đang rít gào. Mưa lớn trút xuống như thác đổ, nhưng không một giọt nào chạm đến người y.

Bầu trời tối đen, lôi điện cùng cuồng phong gần như khiến cả thiên địa nghẹt thở.

Lạc Đình Sương chậm rãi tiến về phía trước, mỗi bước đi đều kéo theo một tia sét đánh thẳng xuống người. Nhưng y không dừng lại, cũng không quay đầu.

Sau lưng y, ngôi nhà nhỏ vẫn vững vàng bình yên.

Đợi cơn bão tan, dưới hàng rào tre, hoa ngô đồng đã rụng đầy mặt đất.

Trần Hải mở cửa phòng, nhìn thấy trời đất quang đãng, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Một tháng sau, Trần gia nương tử được đại phu chẩn đoán đã mang thai.

Hôm đó, trên tầng mây, bạch hạc dang cánh kêu vang.

Dưới chân núi, rừng trúc xanh rì, vươn tay là có thể hái được sao trời.

Lạc Đình Sương hiếm khi ngồi trong sân, lặng lẽ trò chuyện suốt đêm với gốc cúc tím cao vút.

Mười tháng mang thai, Trần Hải tràn đầy mong chờ đứa con sắp chào đời.

Bên ngoài phòng, hắn nôn nóng đi qua đi lại, trong phòng chỉ có tiếng rên đau của nương tử và giọng bà mụ không ngừng khích lệ.

“Dùng sức, ta nhìn thấy đầu rồi! Hít sâu nào, nhanh lên!”

“Đừng buông lỏng, thêm một chút nữa, hài tử sắp ra rồi!”

“Ra rồi! Ha ha, là một tiểu tử!”

Tiếng khóc non nớt vang lên.

Trái tim đang treo lơ lửng của Trần Hải rốt cuộc cũng hạ xuống, hắn xoay người hai vòng, thế nhưng vui mừng đến mức không kìm được mà bật khóc.

“Đa tạ trời cao! Đa tạ trời cao!”

Bà mụ rửa sạch đứa nhỏ, bọc kỹ rồi bế ra, vui vẻ nói:

“Chúc mừng, chúc mừng, là một tiểu tử!”

Trần Hải không nhịn được ghé sát vào nhìn.

Trẻ sơ sinh da còn nhăn nhúm, chưa nhìn rõ mắt mũi thế nào, nhưng dù thế nào đi nữa, đây vẫn là con trai hắn, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Hắn đưa tay muốn bế, nhưng lại không biết làm sao ôm cho đúng. Nhóc con đỏ hỏn thế này, hắn thật sợ mình tay chân vụng về làm đau nó.

“Ôm đi, không mong manh đến thế đâu.” Bà mụ cười ha hả, đặt đứa bé vào tay Trần Hải.

Trần Hải hoảng hốt, vội vàng ôm vào lòng, cẩn thận từng li từng tí, sau đó mới nở nụ cười thật thà, niềm vui sướng lộ rõ trên khuôn mặt rám nắng:

“Ôi trời, đây là sự thật rồi...”

Hắn cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong tay, ánh mắt đầy yêu thương, rồi ngẩng lên vội nói:

“Ta đi xem nương tử.”

Sinh mệnh mới chào đời mang đến niềm hạnh phúc tràn ngập trong ngôi nhà giản dị này.

Lạc Đình Sương vẫn đứng dưới gốc ngô đồng, không nói một lời. Trên mặt hắn không lộ rõ vui mừng, nhưng ánh mắt lại dịu dàng như dòng nước mùa xuân lặng lẽ chảy trôi.

Chỉ có hắn mới biết, ngay khoảnh khắc nghe thấy tiếng khóc đầu tiên của đứa bé, trái tim hắn đập nhanh hơn, máu trong huyết quản cũng như sôi trào.

Đến khi xoay người rời đi, cuối cùng hắn cũng không thể áp chế xúc động trong lòng.

Nỗi xúc động ấy tích tụ từ mấy chục năm áy náy, hối hận, nhớ nhung cùng vui sướng.

Không cách nào diễn tả bằng lời, chỉ có giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Chương 13

DTV-EBOOK

Trần Hải chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Nương tử của hắn mang thai suốt mười tháng, chịu bao vất vả sinh hạ hài tử, vậy mà đứa trẻ lại có khuyết tật bẩm sinh.

Con hắn đến nay vẫn chưa từng mở mắt.

Hắn đã mời mấy vị đại phu đến xem, nhưng ai nấy đều chỉ lắc đầu thở dài, nói rằng đây là trời sinh, không cách nào chữa trị.

Nếu gia cảnh giàu có, bọn họ còn có thể yên tâm mà nuôi dưỡng đứa trẻ cả đời. Nhưng Trần Hải nhìn lại căn nhà cũ kỹ sắp dột nát, nhìn bộ quần áo chắp vá trên người mình, chỉ có thể bất lực thở dài, trong lòng trĩu nặng lo âu.

Trong phòng, nương tử hắn nhịp nhàng đung đưa chiếc nôi gỗ. Nhìn đứa con đang say ngủ bên trong, nàng lại nhớ đến bóng dáng trầm mặc của phu quân.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

“A Hải, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Nàng đi ra cửa, tay phải yếu ớt tựa lên khung cửa, nói xong liền bật khóc, nước mắt từng dòng lăn dài trên má.

Trần Hải không biết mình đã thở dài bao nhiêu lần, chỉ buồn bã đáp:

“Còn có thể làm sao nữa? Đây là con của chúng ta… nàng nỡ lòng nào bỏ rơi nó sao?”

Câu nói ấy khiến nương tử hắn như bừng tỉnh.

Nàng sợ nhất là Trần Hải sẽ nhẫn tâm bỏ rơi đứa bé. Nhưng nghĩ đến tương lai, nuôi lớn một đứa trẻ tàn tật là chuyện vô cùng khó khăn đối với gia đình nghèo khó này.

Nàng đứng lặng ở ngưỡng cửa, ánh đèn dầu vàng nhạt hắt lên khuôn mặt đầy u sầu.

Bàn tay siết chặt góc áo, đôi môi tái nhợt khẽ mím lại.

Nàng chần chừ hồi lâu, cuối cùng mới nghẹn ngào cất lời:

“Vậy… chúng ta phải làm sao bây giờ? Phải nuôi nấng nó thế nào đây? Sau này lớn lên, nó biết làm gì để sống?”

Đêm khuya yên tĩnh, bầu trời lấp lánh những vì sao.

“Ta…ta không biết.”

Trần Hải lắc đầu. Hắn đã săn bắn suốt mấy chục năm, dựa vào sức khỏe cường tráng và đôi mắt tinh tường để kiếm sống. Nhưng giờ đây, đối mặt với đứa con mù lòa và tương lai mịt mờ, hắn thật sự không biết phải làm sao.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Trần Hải cúi đầu, mày nhíu chặt, còn nương tử hắn chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Giữa khoảng lặng đau thương ấy, một vạt áo trắng khẽ phất qua, cắt ngang màn đêm.

Nương tử của Trần Hải là người đầu tiên phản ứng, nhưng còn chưa kịp lau đi giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Ngươi là…”

Lạc Đình Sương đã bình thản lên tiếng:

“Ta có thể giúp các ngươi.”

Trần Hải lập tức đứng dậy, chắn trước mặt nương tử, ánh mắt cảnh giác, khuôn mặt lộ rõ vẻ đề phòng.

“Ngươi là ai?”

Lạc Đình Sương khoanh tay đứng thẳng, bạch y phiêu dật, quanh thân toát lên khí chất nghiêm nghị chính trực.

“Ta là Lạc Đình Sương, đến từ Trục Nguyệt Đỉnh.”

Vừa nghe đến ba chữ “Trục Nguyệt Đỉnh”, Trần Hải thoáng sững sờ.

Nơi đó, dù không tu tiên, bọn họ cũng đã từng nghe danh.

“Ngươi… ngươi thật sự là Lạc Tiên Quân?”

“Đúng vậy.”

Lạc Đình Sương gật đầu, ánh mắt sâu thẳm, lời nói trầm ổn mà kiên định.

“Nếu các ngươi đồng ý, ta có thể đưa hài tử về Trục Nguyệt Đỉnh, thu nhận làm đồ đệ, nuôi dạy nó thành tài.”

Một lời hứa hẹn.

Thanh nhã cao quý, trang nghiêm vững chắc.

Khí chất quanh thân Lạc Đình Sương khiến Trần Hải không tự chủ mà tin phục.

Hắn lặng im một khoảnh khắc, rồi quay đầu nhìn nương tử đang đứng phía sau. Hai vợ chồng lặng lẽ trao đổi ánh mắt, không cần lời nói, nhưng đã ngầm hiểu rõ quyết định.

Chỉ bằng một ánh mắt ra hiệu, Trần Hải đã khiến nương tử xoay người vào phòng, cẩn thận ôm đứa trẻ đang ngủ say ra ngoài.

Trần Hải đón lấy hài tử, ánh mắt đầy lưu luyến, băn khoăn nhìn khuôn mặt trắng như tuyết của con.

“Có thể được tiên quân thu nhận là phúc phận của tiểu nhi.” Giọng hắn trầm xuống, mang theo do dự. “Chỉ là… từ khi sinh ra, nó đã không có đôi mắt. Sợ rằng… sợ rằng sẽ làm mất mặt tiên quân.”

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Lạc Đình Sương chưa từng rời khỏi hài tử. Giọng y nhu hòa hơn mấy phần so với trước, mang theo sự kiên định hiếm có.

“Ta và đứa trẻ này có duyên phận sâu xa. Nhận nó làm đệ tử, chính là tâm nguyện của ta.”

Là mong ước y đã khổ sở cầu xin suốt mấy chục năm. Giờ đây, cuối cùng cũng được toại nguyện.

Trần Hải hoàn toàn yên lòng. Hắn hạ quyết tâm thật lớn, rồi rốt cuộc đưa hài tử cho vị tiên quân trước mặt.

Nương tử hắn do dự, bàn tay khẽ đưa ra định ôm lại đứa trẻ, nhưng rồi lại cứng ngắc dừng động tác. Trần Hải nhẹ vỗ vai nàng, khẽ trấn an vài câu.

Sau đó, hắn quỳ xuống trước Lạc Đình Sương.

“Đội ơn tiên quân đã ban ân đức. Vợ chồng chúng ta thân phận bần hàn, chẳng có gì báo đáp, chỉ có thể khắc ghi ân tình này suốt đời.”

Nhưng ngay lập tức, một luồng lực vô hình đỡ lấy bọn họ, không để họ quỳ xuống.

Lạc Đình Sương đứng giữa màn nguyệt quang sáng tỏ, giọng nói vẫn thanh nhã nhưng lại mang theo ý lạnh lùng xa cách.

“Không cần quỳ tạ. Ta đến đây, chỉ vì duyên phận giữa ta và đứa nhỏ này.”

Ánh trăng rọi xuống, chiếu sáng khuôn mặt lạnh lẽo tựa sương tuyết của y.

“Nếu đã vào Trục Nguyệt Đỉnh, từ nay về sau, duyên phận giữa các người và đứa trẻ này xem như cắt đứt.”

Y sẽ cho Nguyễn Trường Tinh một cuộc đời mới—tốt đẹp hơn, hoàn toàn khác với quá khứ.

Y đương nhiên có tư tâm. Y muốn Tinh Nhi của y chỉ có một mình sư tôn—một người vừa là thầy, vừa là cha, vừa là mẹ.

"Được... Chúng ta đã biết." Trần Hải nghẹn ngào, giọng nói khẽ run.

Lạc Đình Sương xoay người rời đi, nhưng đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu nhìn về phía họ. Ánh trăng chiếu xuống, phủ lên sườn mặt y một tầng sáng nhàn nhạt.

"Hai người các ngươi chưa từng làm điều ác, luôn sống lương thiện. Tương lai, ắt sẽ con cháu đầy đàn."

"Tiên quân..."

Trần Hải cùng nương tử bừng tỉnh, vội vàng muốn lên tiếng, nhưng khi ngẩng đầu lên, bóng dáng Lạc Đình Sương đã không còn đâu nữa.

Trở lại trong phòng, họ mới phát hiện trên bàn có một chiếc túi gấm. Mở ra, bên trong đầy ắp ngân lượng.

Màn đêm dần tan, ánh mặt trời bắt đầu ló dạng.

Tiếng chuông từ ngọn đỉnh cao vang vọng giữa ngàn núi, ngân dài không dứt.

Toàn thể đệ tử Trục Nguyệt Đỉnh xếp thành hàng ngay ngắn hai bên bậc thang dẫn lên Lãm Nguyệt Điện.

Trăm bậc đá trắng nối liền lên tận trời, nơi cao nhất chính là đại điện uy nghiêm.

Từ bậc thang cuối cùng, một bóng người chậm rãi đi lên.

Lạc Đình Sương vận bạch y, tay áo phiêu dật theo từng bước chân. Trong lòng ng ực y, ôm chặt một hài tử nhỏ nhắn còn quấn tã lót.

Tiểu hài tử đã tỉnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng đôi bàn tay bé nhỏ lại không ngừng vung vẩy trong không trung. Không khóc, không quấy, chỉ thỉnh thoảng phát ra những âm thanh ê a non nớt.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ đang huơ huơ trong không trung, cảm nhận được sự hân hoan non nớt từ hài tử, khóe môi y khẽ cong lên, không tiếng động mà cười.

Khi y bước dọc theo con đường lát đá, một giọng nói trầm ổn, mạnh mẽ vang lên:

“Trưởng môn Trục Nguyệt Đỉnh—Sở Anh Hoa, cùng toàn thể đệ tử chúc mừng thủ đồ của Tinh Nguyệt Phong trở về.”

“Minh chung.”

Tiếng chuông cổ nguyệt ngân vang bảy hồi—nghi thức cao nhất của Trục Nguyệt Đỉnh.

Lần gần nhất chuông này vang lên là khi Sở Anh Hoa kế nhiệm chức trưởng môn.

Tiếng chuông xuyên qua mây trời, chấn động khắp Tu Tiên Giới. Ai nấy đều không khỏi suy đoán, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trọng đại mới khiến Trục Nguyệt Đỉnh long trọng đến vậy.

Mãi đến khi tin tức truyền ra, Tu Tiên Giới mới hay—hóa ra, Lạc Tiên Quân của Tinh Nguyệt Phong đã thu nhận một đồ đệ.

Hài tử ấy tên Nguyễn Trường Tinh, là thủ đồ của Tinh Nguyệt Phong. Chuông cổ nguyệt vang bảy hồi, chính là toàn thể Trục Nguyệt Đỉnh lấy đại lễ nghênh đón cậu nhập môn.

Lạc Đình Sương bước lên bậc thang cuối cùng.

Y xoay người nhìn con đường mình vừa đi qua—bậc thang kéo dài, trải rộng đến vô tận.

Y thầm nghĩ: Dù cho con đường này có dài bao nhiêu, ta cũng sẽ mang con về đến nơi.

Từ nay về sau, bình an vô ưu, năm tháng an lành, ta sẽ vì con thực hiện từng điều một.

Chương 14

DTV-EBOOK

Lạc Đình Sương ôm Nguyễn Trường Tinh bước vào hàn ngọc trì, nhẹ nhàng phất tay, lớp sương trắng mỏng manh lập tức tản ra, để lộ một đóa sen đang trôi lững lờ trên mặt nước.

Tiểu hài tử vốn luôn ngoan ngoãn, chưa từng khóc nháo, đột nhiên cựa quậy trong tã lót. Đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn như củ sen vươn về phía bông hoa, năm ngón tay mở ra rồi lại khép lại, tựa như muốn bắt lấy thứ gì đó.

Lạc Đình Sương liền nhẹ nhàng bao lấy bàn tay nhỏ bé ấy trong lòng bàn tay mình, giọng nói trầm ấm mà ôn hòa:

“Đừng sợ, sư tôn ở đây.”

Tựa như thực sự được lời này trấn an, tiểu hài tử khẽ ư a hai tiếng rồi lại ngoan ngoãn trở lại.

Cánh sen phớt màu hồng nhạt dần dần hé mở, để lộ giữa tâm nhụy một đôi mắt trong veo như suối. Lạc Đình Sương giang hai tay, đôi mắt ấy nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay y, sau đó, y đặt chúng lên đôi mắt của Nguyễn Trường Tinh.

Không cần chờ quá lâu, y chậm rãi thu tay lại—cặp mắt xán lạn như tinh quang kia đã trở về nơi vốn thuộc về nó.

Lần đầu tiên, tiểu hài tử mở mắt, tò mò ngắm nhìn thế giới trong lòng ng ực sư tôn. Ánh mắt trong veo như làn nước mùa thu, lại rực rỡ như trời sao đêm hè.

Hai đời thầy trò, đến giây phút này, Lạc Đình Sương mới thật sự thấy được chính mình trong đôi mắt Nguyễn Trường Tinh.

Y vẫn luôn tin rằng mắt của Nguyễn Trường Tinh hẳn phải rất đẹp, nhưng chỉ khi tận mắt chứng kiến, y mới nhận ra—Mục Lưu Phương quả thật đã phụ bạc đôi mắt này.

Bởi chỉ có Nguyễn Trường Tinh, cùng đôi mắt này, mới là tuyệt phối.

Hai tháng tuổi, tiểu hài tử đã biết cười. Cậu mở miệng, phát ra những thanh âm non nớt đầy ngây thơ, khiến Lạc Đình Sương cảm thấy trong lòng như có một muỗng mật ngọt tan chảy.

Từ đó, cuộc sống nuôi dạy đồ đệ của Lạc Đình Sương chính thức bắt đầu.

Việc Tinh Nguyệt phong có một tiểu đồ nhi khiến toàn bộ Trục Nguyệt đỉnh từ trên xuống dưới đều bận rộn.

Sở Anh Hoa dẫn theo một loạt đệ tử, trên tay mang theo vô số vật dụng, ùn ùn kéo lên Tinh Nguyệt phong—từ quần áo trẻ con, nôi, đồ chơi nhỏ, đến cả những cuốn sách nuôi dạy trẻ. Dù rằng mọi vấn đề ăn mặc đã được Lạc Đình Sương sắp xếp thỏa đáng, nhưng tấm lòng yêu quý của Sở Anh Hoa đối với sư điệt cũng khó mà từ chối.

Chỉ là, khi nhìn mấy cuốn sách dưỡng dục trẻ con kia, Lạc Đình Sương chỉ khẽ liếc mắt một cái, thản nhiên để mặc. Trong tẩm điện của của y vốn đã có một chồng sách lớn, từng trang đều đã bị giở đến sờn cũ.

Sở Anh Hoa nào biết điều này, vẫn kiên nhẫn tận tình khuyên bảo, truyền lại kinh nghiệm nuôi dưỡng Sở Tri Phi của mình. Lá trà xanh biếc xoay tròn trong ly sứ trắng hết lần này đến lần khác, đến mức đệ tử châm trà cũng bắt đầu cảm thấy tay mỏi nhừ.

May thay, Nguyễn Trường Tinh ngủ trong nôi bỗng nhiên ê a hai tiếng, khiến Sở Anh Hoa cuối cùng cũng dừng lại bài giảng của mình, đứng dậy bước đến.

Hắn nhẹ nhàng bế tiểu hài tử vừa tỉnh dậy lên, động tác thuần thục hơn Lạc Đình Sương rất nhiều.

Có lẽ vì thấy người lạ, Nguyễn Trường Tinh không lập tức khóc, chỉ mở to đôi mắt trong veo, long lanh nước, ngây ngô nhìn chằm chằm Sở Anh Hoa.

Làn da phấn nộn tựa như tuyết, còn trắng hơn cả hoa đào tháng Ba; đôi mắt trong veo như lưu ly, tựa mặt nước xanh biếc khẽ lay động. Nguyễn Trường Tinh không chớp mắt mà nhìn Sở Anh Hoa, khiến lòng hắn mềm nhũn ngay tức khắc.

"Ai da, thật là một bảo bối đáng yêu." Sở Anh Hoa khẽ vỗ nhẹ, cưng nựng nói: "Sao lại ngoan đến vậy chứ, Tiểu Tinh Nhi."

Sau đó, hắn nghiêng đầu hỏi Lạc Đình Sương: "Chắc là đói tỉnh rồi phải không? Có phải đến giờ uống sữa không?"

Lạc Đình Sương duỗi tay định đón lấy hài tử, nhưng chưa kịp chạm vào, Sở Anh Hoa đã nhanh chóng né qua, quay sang bảo đệ tử đang châm trà: "Mau lấy sữa dê tươi hôm nay mang đến đây."

Hắn muốn tự tay cho Tiểu Tinh Nhi ăn.

Lạc Đình Sương nhìn bàn tay còn dang dở giữa không trung, sắc mặt thoáng sa sầm.

Không phải Sở Anh Hoa cố tình tranh giành đồ đệ với sư đệ của mình, chỉ là Tiểu Tinh Nhi quá ngoan, ai nhìn cũng muốn ôm vào lòng mà cưng chiều. Hơn nữa, dù hắn cũng từng nuôi con, nhưng con trai hắn—Sở Tri Phi—từ nhỏ đã nghịch như khỉ, mỗi lần bế vào lòng cho uống sữa đều không ngừng giãy giụa, hoàn toàn không giống Tiểu Tinh Nhi ngoan ngoãn dịu dàng thế này.

So sánh hai đứa trẻ, Sở Anh Hoa không khỏi thở dài.

Lúc này, ngoài cửa có một bóng người nho nhỏ lén lút thò đầu vào, ánh mắt chăm chú nhìn hài tử trong lòng cha mình, tràn đầy tò mò.

Lạc Đình Sương đương nhiên nhìn thấy, liền thản nhiên nói: “Vào đi.”

Sở Tri Phi giật mình đứng thẳng, ngập ngừng một lát rồi mới chậm rãi bước vào. Cậu bé trước tiên cung kính hành lễ với Lạc Đình Sương: “Sư thúc.”

Lạc Đình Sương gật đầu.

Từ nhỏ, Sở Tri Phi đã có phần e dè vị sư thúc này, nếu không có người đi cùng, cậu nhất định không dám một mình lên Tinh Nguyệt phong.

Nhưng đối với Sở Anh Hoa, cậu lại chẳng khách sáo chút nào. Cậu bé bảy tám tuổi thoáng chốc đã thoải mái, lập tức ngồi phịch xuống bên cạnh cha mình, sự rụt rè lúc nãy cũng tan biến một nửa. Giọng trẻ con trong veo vang lên:

“Cha, đây là tiểu sư đệ của con sao?”

"Ừm."

"Thật đáng yêu!" Sở Tri Phi vốn định đưa tay chọc thử vào khuôn mặt phấn nộn của tiểu sư đệ, nhưng lại chần chừ. Cậu ngẩng đầu lên hỏi: "Con có thể chạm vào mặt đệ ấy không?"

Vừa háo hức vừa lo lắng sẽ làm đau tiểu sư đệ, đôi mắt sáng ngời của Sở Tri Phi khiến Sở Anh Hoa bật cười. "Chạm vào đi, nhưng nhớ là không được dùng sức."

"Vâng!" Sở Tri Phi gật đầu thật mạnh.

Như thể đang chạm vào một món bảo vật mong manh dễ vỡ, cậu cẩn thận đưa một ngón trỏ chọc nhẹ lên má Nguyễn Trường Tinh. Động tác chậm rãi, trịnh trọng, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh. Nhưng chỉ chạm nhẹ một cái, cậu lập tức rụt tay về, cảm giác vẫn chưa kịp rõ ràng.

Thật ra, ngón tay Sở Tri Phi sạch sẽ, mượt mà, hoàn toàn không thể làm đau tiểu sư đệ. Nhưng cậu bé vẫn không dám dùng sức, cũng không dám chạm quá lâu.

Vì khuôn mặt tiểu sư đệ quá mềm! Chỉ cần chạm nhẹ một chút làn da sẽ lõm xuống một vệt nhỏ rồi lập tức đàn hồi lại. Cảm giác này khiến cậu nhận ra, tiểu sư đệ bé bỏng biết bao.

Chẳng trách hôm đó, cha lại nghiêm túc gọi cậu đến bên mình, trịnh trọng dặn dò rằng cả đời này phải bảo vệ tiểu sư đệ, xem đệ ấy như người thân quan trọng nhất để yêu thương trân trọng.

Sở Tri Phi cảm thấy rất vui. Cuối cùng, cậu cũng không còn là tiểu sư đệ nhỏ nhất của Trục Nguyệt Đỉnh nữa. Cậu đã trở thành một ca ca, có thể che chở và bảo vệ người khác.

Tận đến lúc này, khi nhìn thấy một hài tử nhỏ bé như vậy, chạm vào da thịt mềm mại đến mức chỉ cần đụng nhẹ cũng in dấu, Sở Tri Phi mới thật sự hiểu được: Tiểu sư đệ này, nhất định phải dốc lòng bảo vệ thật tốt.

Nguyễn Trường Tinh ăn no lại ngủ, lúc này đang nằm trong nôi, bàn tay nhỏ bé nắm lấy mấy lọn tóc rũ xuống của Sở Tri Phi. Cậu bé ghé sát bên nôi, thì thầm với tiểu sư đệ dù biết đệ ấy vẫn chưa thể hiểu được.

"Tiểu sư đệ, mau lớn lên nhé. Chờ ngươi trưởng thành, ta sẽ dẫn ngươi đến Thủy Vân Gian cưỡi hạc. Ở đó có những con hạc rất lớn, gần như thành tinh rồi, lại còn thích lén uống rượu của tam sư huynh. Tam sư huynh tức giận đến mức chỉ hận không thể nhổ lông chúng rồi nướng ăn. Ta còn đưa ngươi l3n đỉnh Thanh Nhai bắt Tinh Tinh, rồi cả đom đóm nữa."

Nhắc đến chuyện bắt Tinh Tinh, Sở Tri Phi chợt nhớ ra, tiểu sư đệ của mình cũng tên là Tinh Tinh.

Tinh Tinh đi bắt Tinh Tinh, thật thú vị!

Nghĩ đến đây, cậu không nhịn được mà bật cười, tiếng cười trong trẻo vang lên khiến tiểu hài tử nằm trong nôi cũng hứng khởi mà cười theo, phát ra những tiếng "ê a" đáng yêu.

Sở Tri Phi cảm thấy yêu thích tiểu sư đệ hơn bao giờ hết, vừa nhìn đệ ấy vừa vui vẻ gọi: "Ngôi sao nhỏ, ngôi sao nhỏ!"

Bên ngoài, Lạc Đình Sương cùng Sở Anh Hoa dạo bước quanh hồ sen.

Sở Anh Hoa lấy ra một chiếc lục lạc nhỏ tinh xảo, đưa cho Lạc Đình Sương. "Sư đệ, đây là lễ gặp mặt ta tặng Tinh nhi."

Chiếc lục lạc bằng bạc, chạm trổ hoa văn tinh xảo, chỉ nhỏ bằng ngón cái. Đầu trên có móc treo, phía dưới đính một chùm tua đỏ, vừa vặn có thể đeo bên hông như một món trang sức.

"Đây là trấn hồn linh?"

"Phải, ta đã thu nhỏ lại, làm thành món đồ nhỏ này để Tinh nhi có thể mang theo bên mình. Hắn đã bị Đọa Uyên thiêu đốt thần hồn suốt mấy chục năm, chắc chắn ảnh hưởng không nhỏ. Trấn hồn linh này chỉ có thể bảo vệ nó đến khi trưởng thành, về sau đệ phải tính toán trước."

Lạc Đình Sương lặng lẽ nhìn về phía chân trời nhuộm sắc tà dương, giọng nói trầm thấp mà kiên định.

"Ta biết. Một khi đã đưa nó trở về, ta sẽ không để nó chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa."

...

Mãi đến khi mặt trời sắp lặn sau dãy núi, Sở Tri Phi mới bị Sở Anh Hoa xách trở về Lãm Nguyệt Điện.

Trăng lên cao giữa trời, Sở Anh Hoa nhìn ánh đèn dầu vẫn sáng trên Tinh Nguyệt Phong liền biết Tinh nhi lại đang náo loạn. Hắn đoán chắc sư đệ mình giờ này vẫn còn bận rộn quanh quẩn dỗ dành tiểu hài tử.

Sở Tri Phi không ngủ được, trong lòng toàn nghĩ đến tiểu sư đệ, liền trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ, động tác nhanh nhẹn như một chú khỉ con. Cậu mặc áo ngủ, mắt sáng long lanh chạy tới trước mặt cha mình.

"Cha, chúng ta có thể đưa tiểu sư đệ về Lãm Nguyệt Điện nuôi không?"

Sở Anh Hoa dùng quạt gõ nhẹ lên đầu con trai, lắc đầu cười. "Đêm khuya gió lạnh, coi chừng bị cảm." Sau đó liếc nhìn cậu một cái đầy thâm ý. "Lá gan không nhỏ, dám cùng sư thúc con tranh người."

Nói xong, hắn xoay người bước vào trong điện. Sở Tri Phi lập tức bám theo phía sau.

"Con nào dám chứ! Sư thúc hung dữ lắm, con chỉ nghĩ thôi mà."

Sở Anh Hoa cười cười, phe phẩy quạt. "Nếu thích tiểu sư đệ thì cứ chịu khó lên Tinh Nguyệt Phong nhiều vào."

"Nhưng mà... một mình con không dám đi."

Sở Tri Phi suy nghĩ một lát, cảm thấy nếu một mình không dám, vậy thì kéo theo người khác cùng đi. Ví dụ như đại sư huynh và tam sư huynh chẳng hạn.

Vừa nói xong, cậu liền bị Sở Anh Hoa gõ đầu thêm một cái.

"Đại sư huynh con đang rất bận, không được phép quấy rầy hắn."

Chương 15

DTV-EBOOK

Sáng sớm, Sở Tri Phi đã chạy đi quấn lấy tam sư huynh.

"Tam sư huynh, chúng ta cùng lên Tinh Nguyệt Phong đi."

Lần đầu tiên cậu tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí còn có chút làm nũng. Nếu đặt vào ngày thường, có đánh chết cậu cũng không thừa nhận mình lại có thể bày ra bộ dạng như tiểu nữ nhi thế này.

Người bị cậu túm lấy cánh tay đang mặc bộ đệ tử phục trắng xanh thống nhất của Trục Nguyệt Đỉnh. Hắn có đôi mắt phượng hẹp dài, ánh nhìn lười biếng thoáng liếc qua Sở Tri Phi, dáng người cao gầy cân xứng, làn da trắng như sứ, ngũ quan tinh tế mà sắc nét, trên người mang theo vẻ phong lưu tiêu sái. Mái tóc đen như lụa được buộc hờ sau đầu, đuôi tóc khẽ đung đưa theo gió.

"Đi mà, đi mà, đi thôi…" Sở Tri Phi không ngừng lôi kéo, đã mấy ngày không gặp tiểu sư đệ, nói không chừng giờ này đệ ấy đã lớn hơn một chút rồi.

Nửa bên áo ngoài bị Sở Tri Phi túm đến nhăn nhúm, Trương Hòa Minh vẫn chẳng buồn để ý. Hắn lười biếng đáp lại:

“Không đi được”

“Tại sao?”

"Bởi vì sư thúc ra lệnh, năm ngày sau mới được phép đi thăm tiểu sư đệ."

"A! Sư thúc sao có thể như vậy, năm ngày liền không được gặp tiểu sư đệ, đệ ấy có thể hay không liền trưởng thành mất rồi?" Sở Tri Phi thất vọng lầm bầm, nhưng lại không dám lớn tiếng oán trách sư thúc.

Trương Hòa Minh nghe thấy, không nhịn được cười: "Đương nhiên là bởi vì mỗi ngày đều có quá nhiều người đến thăm tiểu sư đệ, ngươi không nhìn thấy sắc mặt sư thúc đều sắp đen thành đáy nồi sao?"

Từ ngày Nguyễn Trường Tinh được đưa về, Tinh Nguyệt Phong gần như bị đệ tử Trục Nguyệt Đỉnh giẫm đến sắp vỡ cửa. Ai đến cũng muốn ôm một cái, hôn một cái, đến mức Lạc Đình Sương—người nhận đồ đệ danh chính ngôn thuận—còn chẳng có bao nhiêu thời gian để ôm lấy cậu bé. Dù ngoài mặt không nói gì, nhưng sắc mặt thực sự là ngày càng tối đen.

Sở Tri Phi nghi hoặc: "Thật sao? Sư thúc còn có thể có sắc mặt sinh động như vậy à?"

Cái tên tiểu tử thúi này, trong tối ngoài sáng đang chê sư thúc là mặt lạnh băng sơn đây mà!

Trương Hòa Minh cười, bóp nhẹ má cậu một cái: "Tiểu sư đệ không lớn nhanh như vậy đâu, năm ngày sau chúng ta lại đi."

"Được rồi." Nghĩ đến việc năm ngày nữa lại có thể gặp tiểu sư đệ, Sở Tri Phi lập tức vui vẻ trở lại, phấn chấn đi theo sau Trương Hòa Minh. "Sư huynh, ngươi đi đâu vậy?"

"Xuống núi."

"Xuống núi? Ta cũng muốn đi!"

"Không được, tiểu hài tử xuống núi làm gì, mau đi luyện tập ngự kiếm đi."

"Ngươi không mang ta theo thì cũng đừng mong đi, ta đi méc đại sư huynh!"

Trương Hòa Minh lập tức lớn tiếng gọi ra sau lưng: "Đại sư huynh, Phi Phi đang nháo muốn xuống núi!"

Sở Tri Phi tưởng thật, vội quay đầu lại, nhưng phía sau nào có ai? Đến khi quay lại thì Trương Hòa Minh đã ngự kiếm bay thẳng lên không trung!

Hắn tức tối, hướng lên không trung hét lớn: “Tam sư huynh, ngươi lại tự mình ngự kiếm phi hành!”

“Còn không mang ta theo cùng, ta muốn méc đại sư huynh, hừ!” Sở Tri Phi giận dỗi, cảm thấy tam sư huynh quá mức không có nghĩa khí. Sao có thể một mình xuống núi mà không dẫn cậu theo? Cậu còn muốn đi mua lễ vật cho tiểu sư đệ nữa cơ mà!

Vừa lầm bầm vừa bước đến trước Lãm Nguyệt Điện, ai ngờ lại thật sự chạm mặt đại sư huynh.

Sở Tri Phi lập tức ngừng phàn nàn về của tam sư huynh, ngoan ngoãn kêu: “Đại sư huynh.”

Lý Ký Bạch quả nhiên là bậc quân tử đoan chính, bất luận lúc nào cũng mang dáng vẻ điềm tĩnh như mặt nước không gợn sóng. Hắn hỏi: “Tam sư huynh của ngươi đâu?”

“Hắn… Hắn đang ở tỉnh các nghiên cứu tâm pháp.” Sở Tri Phi lo lắng bị đại sư huynh nhìn thấu lời nói dối, vội tìm cớ chuồn đi. “Đại sư huynh, ta cũng phải đi luyện kiếm đây!”

Lý Ký Bạch gật đầu, “Đi đi.”

Hắn nhìn theo bóng dáng Sở Tri Phi cuống quít chạy đi, bất đắc dĩ mỉm cười. Làm sao hắn không biết Sở Tri Phi đang lừa mình chứ?

Toàn bộ Trục Nguyệt Đỉnh đều rõ, Trương Hòa Minh và Sở Tri Phi là hai kẻ không bao giờ chịu quy củ, suốt ngày bày trò nghịch ngợm, chẳng bao giờ làm chuyện nghiêm chỉnh. Bảo rằng Trương Hòa Minh ngoan ngoãn ở tỉnh các đọc sách? Chuyện đó chỉ có thể xảy ra khi mặt trời mọc từ phía Tây.

Cách đó không xa, dưới gốc mai, Sở Anh Hoa lặng lẽ quan sát đại đồ đệ của mình. Quân tử như ngọc, đoan chính mẫu mực, khí khái tự nhiên. Lý Ký Bạch đã trưởng thành, trở thành một hình mẫu hoàn mỹ của Trục Nguyệt Đỉnh.

Thế nhân đều nói, trong số các đệ tử Trục Nguyệt Đỉnh, Lý Ký Bạch là người có phong thái xuất chúng nhất.

Thời gian như dòng nước chảy xuôi, lặng lẽ trôi qua.

Mỗi buổi sớm trên Trục Nguyệt Đỉnh đều chứng kiến Nguyễn Trường Tinh dần lớn lên.

Lạc Đình Sương từ chỗ bỡ ngỡ, luống cuống lúc ban đầu, dần dần trở nên thành thạo. Giờ đây, y có thể ứng phó tự nhiên với mỗi lần Nguyễn Trường Tinh bị sặc sữa, có thể phân biệt tiếng khóc của đứa nhỏ là vì đói bụng hay cần thay tã, thậm chí có thể đọc được những thay đổi rất nhỏ trên gương mặt non nớt ấy.

Vào vô số đêm trăng cao vời vợi, y bế Tinh nhi đang khóc quấy trong vòng tay, ôm bé đi quanh phòng từng vòng, từng vòng một.

Y hiểu rằng nuôi dưỡng một đứa trẻ không phải chuyện dễ dàng, nhưng cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc trong đó. Y dần dần gắn kết sinh mệnh của Nguyễn Trường Tinh với chính mình, vui buồn cùng chia sẻ, vinh nhục cùng nhau gánh vác.

Bọn họ là thầy trò, và sẽ là thầy trò suốt cả đời.

Đến tháng thứ mười, Nguyễn Trường Tinh đã học đi. Khi ấy, bé đã ở lại Trục Nguyệt Đỉnh được tám tháng, đúng vào lúc sơn hoa bắt đầu rực rỡ.

Bé bị một con bướm rực rỡ màu sắc thu hút, và khi Lạc Đình Sương đuổi theo ra ngoài, Nguyễn Trường Tinh đã lảo đảo đứng giữa sân viện.

Đôi tay nhỏ mũm mĩm, chân ngắn mập mạp, khuôn mặt tròn xoe, bé con run rẩy đứng vững. Đôi tay phúng phính vỗ nhẹ vào nhau, phát ra tiếng vang lanh lảnh, như muốn hấp dẫn sự chú ý của sư tôn.

“Tinh nhi, con biết đi rồi sao?”

Lạc Đình Sương lần đầu tiên để lộ niềm vui rõ rệt trên gương mặt. Y ngồi xổm xuống, ôm Nguyễn Trường Tinh vào lòng, không nhịn được mà hôn lên má bé một cái.

“Giỏi lắm, đồ nhi ngoan của ta.”

Có lẽ vì nhột, Nguyễn Trường Tinh cười khanh khách, đôi tay nhỏ bé vươn ra, ngón tay mũm mĩm chỉ về phía con bướm đang chập chờn bay lượn.

“Muốn con bướm sao?”

Lạc Đình Sương nắm lấy bàn tay nhỏ, giữ yên giữa không trung. Chỉ chốc lát sau, con bướm nhẹ nhàng đậu xuống đầu ngón tay bé.

“Xem kìa, bướm nhỏ cũng rất thích Tinh nhi.”

Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc của Nguyễn Trường Tinh vang lên, khiến con bướm khẽ vỗ cánh như cũng bị lây sự vui vẻ của bé. Cảnh tượng ấy làm lòng người không khỏi mềm nhũn.

Đến giờ cơm trưa, hiếm khi Lạc Đình Sương xuất hiện tại nhà ăn chung, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc. Y làm lơ những ánh mắt nhìn mình, bình thản đi tới đại sảnh, rồi đặt bé con đang ôm trong lòng xuống đất.

Thế là, toàn bộ ánh nhìn đều tập trung vào cục bột nếp nhỏ mặc áo ngoài hồng nhạt, đang chập chững từng bước một tiến về phía trước.

Bé con đi còn chưa vững, mỗi bước lại lắc lư một chút, tựa như một chiếc lá nhỏ phiêu dạt trong gió.

Một cục bột nếp trông đầy tiên khí!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng trước ý nghĩ muốn cắn một ngụm cục bột mềm mềm đáng yêu kia, thì đã thấy Nguyễn Trường Tinh lảo đảo đi đến trước mặt Trương Hòa Minh. Bé vươn tay kéo vạt áo hắn, ê a mấy tiếng, ra hiệu muốn được bế.

Trương Hòa Minh theo bản năng bế bé lên, ôm vào lòng.

Sở Tri Phi kinh ngạc kêu lên một tiếng, kéo thần trí mọi người trở về thực tại.

“Tiểu sư đệ, ngươi biết đi rồi!”

Trương Hòa Minh chỉ vừa mới nhếch nửa khóe môi, tiểu hài tử trong lòng đã bị Sở Tri Phi nhanh tay cướp đi mất.

Sở Tri Phi đặt tiểu sư đệ lên vai, chạy quanh nhà ăn, vừa chạy vừa reo lên:

“Tiểu sư đệ biết đi rồi! Tiểu sư đệ biết đi rồi!”

Trương Hòa Minh vội vàng đuổi theo phía sau, lo lắng nhắc nhở:

“Phi Phi, cẩn thận kẻo ngã tiểu sư đệ! Mau đưa đệ ấy cho ta.”

Sở Tri Phi đương nhiên không chịu nghe, hừ, hắn thừa biết tam sư huynh muốn độc chiếm Tinh nhi mà!

Những sư huynh đệ khác trong nhà ăn cũng bắt đầu nao nức, ai nấy đều muốn ôm, hôn hay nâng cao bé con một phen. Trong phút chốc, những quy tắc nghiêm ngặt như "khi ăn không nói chuyện, khi ngủ không làm ồn" đã hoàn toàn bị quăng ra sau đầu.

Cuối cùng, vẫn là đại sư huynh Lý Ký Bạch ra tay tiếp nhận Tinh nhi từ Sở Tri Phi. Vốn luôn trầm ổn và tự giữ, lúc này hắn cũng không biết nên thể hiện sự yêu thích đối với tiểu sư đệ như thế nào mới phải.

“Tiểu sư đệ giỏi lắm.”

Không khoa trương như Sở Tri Phi, nhưng khi nhìn vào gương mặt trắng nõn, phúng phính của Nguyễn Trường Tinh, Lý Ký Bạch vẫn không kìm được mà áp má mình vào má bé.

Đại sư huynh vừa dán dán, mấy sư huynh đệ khác liền đỏ mắt, lòng nóng như lửa đốt. Thế là, tiểu sư đệ bị truyền từ tay người này sang tay người khác, ôm ấp, hôn hít không ngừng.

Cuối cùng, Nguyễn Trường Tinh đã biến thành một tiểu đoàn tử mơ màng, đầu óc choáng váng.

Nhà ăn chưởng sự, đầu bếp Mạc Thiện Tiên Quân cười ha hả tuyên bố:

“Hôm nay có hỷ sự, thêm đồ ăn!”

Đáng tiếc, vị luôn nghiêm trang, lạnh lùng, hỉ nộ bất hiện – Lạc Tiên Quân, lúc này lại bị chính đồ đệ mình đoạt mất cơ hội khoe khoang. Ban đầu còn tính mang bé con ra để mọi người cùng khen ngợi, ai ngờ bây giờ lại chỉ có thể hối hận không kịp.

Ngày thường đám đệ tử trước mặt Lạc Đình Sương nhát gan như chim cút, hôm nay lại hóa thành lang sói, hoàn toàn mặc kệ ánh mắt bất mãn và sắc mặt ngày càng đen kịt của y.

Đến cuối cùng, ngay cả sư huynh Sở Anh Hoa cũng không nhịn được mà xách Tinh nhi lên, ôm vào lòng, cười ha hả:

“Tới đây, sư thúc cũng phải ôm tiểu Tinh nhi tài giỏi của chúng ta một cái.”

Lạc Đình Sương lúc này đã không còn quan tâm đ ến cái gọi là "huynh hữu đệ cung", lập tức ôm chặt Nguyễn Trường Tinh vào lòng, che kín mít. Y lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau đi nước miếng trên mặt bé con, sắc mặt trầm xuống đến mức có thể tích ra mực.

Nhưng điều khiến Lạc Đình Sương canh cánh trong lòng nhất chính là—từ đầu tiên Tinh nhi mở miệng gọi không phải "sư tôn", mà lại là "ca ca"!

Hôm đó, trùng hợp Sở Tri Phi mạnh dạn "mượn" Tinh nhi đi chơi một canh giờ. Đến lúc Lạc Đình Sương tính giờ đi đón bé về, liền nghe thấy một tiếng "ca ca" hết sức to rõ.

Lạc Đình Sương vừa vui mừng, lại vừa sốt ruột.

Tối hôm ấy, y kiên nhẫn dạy Tinh nhi gọi "sư tôn" suốt cả đêm.

Chương 16

DTV-EBOOK

Tấm lụa nguyệt bạch được trải ngay ngắn trên giường, người nằm trên đó khép hờ đôi mắt, những đường nét sắc lạnh trên khuôn mặt dù được ánh nắng sớm nhu hòa bao phủ vẫn không hề giảm đi vẻ xa cách.

Hàng mi dài khẽ rung động hai lần, khiến vài tia sáng nhẹ nhàng lay động theo. Đôi mắt hẹp dài mở ra, tựa như vén qua tầng mây để lộ ra một tia sáng trong trẻo, không hề mang theo chút uể oải nào của người vừa tỉnh giấc.

Trên ngực y có một sinh vật nhỏ bé đang động đậy dưới lớp chăn, chầm chậm cựa quậy.

Sau một hồi nỗ lực, cái đầu tròn trĩnh cuối cùng cũng chui ra khỏi chăn. Những sợi tóc tán loạn rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến gương mặt trông càng thêm bé xíu. Có lẽ do bị hơi ấm trong chăn bao phủ quá lâu, hai bên má phấn nộn của bé giống như những cánh phù dung mới nở trong ngày hè, ửng hồng, mềm mịn như có thể tan ra trong ánh sáng.

Đôi mắt sáng tựa bầu trời đầy sao đảo một vòng, bất chợt chạm phải ánh nhìn đã dõi theo mình từ lâu. Ngay tức khắc, vì vui sướng mà những vì sao trong mắt bé cong thành hình trăng non.

Nguyễn Trường Tinh vội bò về phía trước, hai tay ôm lấy cổ Lạc Đình Sương, cười khanh khách hai tiếng, tiếng cười giòn tan lanh lảnh như đánh thức cả buổi sớm, khiến ánh nắng cũng trở nên tinh nghịch hơn vài phần.

"Sư tôn, đói đói." Bé vùi vào lồ ng ngực Lạc Đình Sương, gò má mềm mại cọ cọ nơi xương quai xanh, làm nũng không chút che giấu.

Lạc Đình Sương một tay đỡ lấy vòng eo tròn trịa của bé, tay còn lại luồn vào trong chăn, nhẹ nhàng chạm vào bụng nhỏ, "Đói bụng à? Sư tôn sờ xem nào."

Bàn tay mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua, không hề dùng sức, lại khiến Nguyễn Trường Tinh bật ra một chuỗi tiếng cười giòn tan, sau đó lăn qua lăn lại trên người sư tôn, giọng nũng nịu: "Sư tôn, nhột quá."

Lạc Đình Sương thu tay lại, ôm chặt bé vào lòng, cố định đứa nhỏ nghịch ngợm đang không ngừng vặn vẹo. Nhìn bé cười đến không thở nổi, y cũng không nhịn được cong môi cười theo. Đợi đến khi Nguyễn Trường Tinh ngoan ngoãn rúc vào lòng y, Lạc Đình Sương đưa tay từng chút chải vuốt mái tóc rối bù của bé. Khi những sợi tóc mềm mại đều ngoan ngoãn nằm gọn về phía sau, y mới dịu dàng đặt một nụ hôn nhẹ lên trán bé.

Nguyễn Trường Tinh ngồi ngoan trên giường, lặng lẽ chờ sư tôn giúp mình rửa mặt và súc miệng.

Sau khi hoàn tất một loạt công việc buổi sáng, Lạc Đình Sương ôm cục bột nhỏ thơm tho sạch sẽ, bước đến trước tủ quần áo, chuẩn bị cho nghi thức thường ngày – chọn trang phục cho tiểu đồ nhi.

“Hôm nay muốn mặc bộ nào?”

Tủ quần áo xếp ngay ngắn đủ loại y phục với màu sắc và kiểu dáng phong phú, tất cả đều được may đo riêng cho Nguyễn Trường Tinh. Ngoài y phục từ xưởng may của Trục Nguyệt Đỉnh, các sư huynh sư tỷ mỗi lần xuống núi đều không quên mang về cho tiểu sư đệ những món đồ chơi mới lạ cùng y phục tinh xảo. Dần dần, Nguyễn Trường Tinh chưa từng phải mặc lại bộ đồ nào quá hai lần.

Bé con nghiêm túc quan sát một vòng, cuối cùng vươn bàn tay nhỏ chỉ vào bộ áo ngoài màu thiên thanh, nền lụa mượt mà thêu hoa hải đường.

Thuần khiết, thanh nhã, như một đóa hải đường nhỏ được nuôi dưỡng nơi cung trăng.

Giờ phút này, đóa hải đường nhỏ lại đang ngồi trên một chiếc lá sen, chống cằm đùa nghịch cùng đàn cá chép đỏ trong ao.

Bên ngoài Tinh Nguyệt Điện có một hồ nước, trên mặt hồ dựng một thủy tạ bát giác. Lá sen xanh biếc vươn cao, như những chiếc dù lớn nhỏ đan xen. Trong hồ nuôi mấy con cá chép đỏ, chỉ bằng bàn tay nhưng lại linh hoạt tựa như đã thành tinh. Chúng rất biết cách khiến Nguyễn Trường Tinh vui vẻ, lâu dần liền trở thành những người bạn nhỏ ngày thường của bé.

Lá sen nằm ngay ngắn trên mặt nước, chẳng hề nghiêng lệch dù đang nâng đỡ một thân hình bé nhỏ. Nguyễn Trường Tinh vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng triệu hoán những chú cá chép đang tung tăng bơi lội. Cá chép vẫy đuôi, xuyên qua từng vòng gợn sóng nhô đầu lên, phun ra một bọt nước trong suốt. Qua lớp màng nước mỏng manh, đầu ngón tay nhỏ bé chạm nhẹ vào miệng cá, cá chép vẫy đuôi càng hăng say, sau đó bọt nước vỡ tan giữa không trung, hóa thành vô số giọt nước nhỏ, đọng lại trên ngón tay và mu bàn tay, mang theo chút lành lạnh.

Nguyễn Trường Tinh lại cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo lanh lảnh.

Ngồi trong đình đọc sách, Lạc Đình Sương bị tiếng cười ấy thu hút, khóe môi khẽ cong, ý cười kéo dài mãi không tan.

Tiếng cười của Nguyễn Trường Tinh khiến Lạc Đình Sương cảm thấy an lòng. Khi nghe tiếng cười ấy, y dường như có thể quên đi những năm tháng lặn lội khắp trời Nam biển Bắc đầy gian khổ, quên đi những tháng ngày lo sợ và hoài nghi khi cầu mà không được.

Y đã mang Nguyễn Trường Tinh trở về, tận mắt nhìn bé mở đôi mắt lần đầu tiên, tận tay dìu dắt từng bước đi run rẩy, tận tai nghe bé bập bẹ gọi tiếng "Sư tôn" đầu tiên. Cuối cùng, y cũng có thể thấy một Nguyễn Trường Tinh trọn vẹn—một hài tử chưa từng trải qua sóng gió hay trắc trở, không phải đuổi theo một con đường mịt mù dưới hoàng hôn.

Y đã trả lại cho Nguyễn Trường Tinh một cuộc đời thuộc về chính bé. Bé được nuôi dưỡng thật tốt, áo ấm cơm no, thân thể mạnh khỏe.

Bé ngoan ngoãn nhưng cũng rất nghịch ngợm. Thỉnh thoảng phạm phải lỗi nhỏ liền tự giác sà vào lòng Lạc Đình Sương khóc thút thít, làm nũng chẳng cần ai dạy cũng hiểu. Học được đếm số liền kéo sư tôn ra sân viện, đếm từng ngôi sao trên trời suốt cả buổi tối, nhưng dù đếm thế nào vẫn chẳng thể vượt quá một trăm.

Khu vườn rậm rạp phồn hoa trở thành nơi bé thích nhất để trốn tìm. Bé cứ nghĩ mình giấu kín lắm, không biết rằng chiếc chuông bạc nhỏ đeo bên hông đã sớm bán đứng mình. Đợi đến khi Lạc Đình Sương giả bộ vất vả tìm kiếm, xách bé ra khỏi lùm hoa, người bé đã vương đầy hương thơm của dược thảo.

Nguyễn Trường Tinh mới chỉ bốn tuổi, nhưng với Lạc Đình Sương, quãng thời gian đã trôi qua như rất lâu, bình lặng mà dài lâu. Những năm tháng thầy trò bên nhau phía trước, vẫn còn là một con đường dài không thấy điểm cuối.

Sở Tri Phi là tiểu bá vương của Trục Nguyệt Đỉnh, được các sư huynh sư tỷ cưng chiều vô độ, chỉ duy nhất sợ hãi Lạc Đình Sương. Mỗi lần muốn đến thăm tiểu sư đệ, hắn đều như kẻ trộm, rón rén như một tiểu tặc muốn lẻn vào Tinh Nguyệt Phong. Không còn cách nào khác, vì vị sư thúc này khí thế quá dọa người, trong vòng mười dặm đều mang theo hơi lạnh bức người.

Hôm nay không tìm được tam sư huynh đi cùng, hắn đành túm lấy Sở Anh Hoa làm bùa hộ mệnh.

Suốt dọc đường cứ kéo tay áo Sở Anh Hoa thúc giục nhanh lên, đến khi đến gần điện liền lập tức buông tay, nhẹ nhàng bước chân, sắc mặt thay đổi nhanh đến kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ hắn như chuột gặp mèo, Sở Anh Hoa chỉ lắc đầu cười. Sư đệ của hắn đáng sợ đến vậy sao? Không phải là một vị tiên quân phong tư tuấn tú, dung mạo như ngọc đó sao?

Thật không có tiền đồ.

Sở Tri Phi ngồi nghiêm chỉnh, nhưng bàn tay giấu sau lưng vẫn len lén cào móng tay. Hắn cung kính chào một tiếng: "Sư thúc" rồi đảo mắt nhìn quanh, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng tiểu sư đệ đâu.

Sở Anh Hoa nhìn bộ dáng muốn hỏi mà không dám hỏi của hắn, chỉ ung dung thưởng trà, chẳng hề mở lời giúp.

"Sư thúc, tiểu sư đệ đâu?" Thấy không ai đáng tin cậy, Sở Tri Phi đành tự mình lên tiếng dò hỏi.

Trước người Lạc Đình Sương, tia sáng lấp lánh khẽ lay động.

Tiếng đàn vừa dứt, từ kẽ áo rộng dài liền thò ra một cái đầu nhỏ: "Phi Phi sư huynh."

Giọng nói thanh trong, nụ cười cong như trăng non. Sở Tri Phi cũng lập tức nở một nụ cười tươi rói: "Sư đệ."

Hai huynh đệ gặp nhau liền thân thiết vô cùng, không biết còn tưởng đã xa cách nhiều năm.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng đỡ người đang tựa trên đầu gối mình ngồi ngay ngắn lại. Nguyễn Trường Tinh hớn hở phất tay,

trong tay cầm một vật nhỏ—đó là một con chim gỗ tuyết trắng, phần lưng gắn thêm một đuôi lông dài đỏ rực, trông như một bông hoa lửa đột nhiên nở rộ trên cánh đồng tuyết. Đường nét tinh xảo, mỗi sợi lông tơ đều sắc nét như thật.

Đây là tác phẩm do chính tay Lạc Đình Sương điêu khắc.

“Sư thúc… Ta có thể mang tiểu sư đệ ra ngoài chơi không?” Sở Tri Phi hỏi, rõ ràng chẳng mấy tự tin.

Lạc Đình Sương còn chưa kịp đáp, Nguyễn Trường Tinh trong lòng ng ực y đã sốt sắng gật đầu.

“Sư tôn, con muốn đi!”

Lạc Đình Sương sao có thể cự tuyệt cậu, chỉ đành cẩn thận dặn dò: “Không được cởi giày tất kẻo nhiễm lạnh, điểm tâm không thể ăn quá nhiều, chỗ cao không được trèo, khi mặt trời lặn, sư tôn sẽ đến đón con.”

Nguyễn Trường Tinh gật gù lia lịa, nhưng rõ ràng chẳng nghe lọt chữ nào. Ngược lại, Sở Tri Phi ở thời điểm này lại nghiêm túc bày tỏ lòng trung thành: “Sư thúc yên tâm, ta nhất định chăm sóc tốt cho tiểu sư đệ.”

Dù vậy, Lạc Đình Sương vẫn chần chừ, chưa vội buông Nguyễn Trường Tinh ra. Cuối cùng, chính Nguyễn Trường Tinh không chờ được nữa, chủ động vươn tay về phía Sở Tri Phi: “Sư huynh, ôm một cái.”

Sở Tri Phi cắn răng, dứt khoát kéo tiểu sư đệ vào lòng, sau đó nhanh như chớp chạy biến, không để lại chút bóng dáng nào.

Cộp cộp cộp! Hắn một đường phóng thẳng qua bậc đá xanh, không hề dừng lại, khiến đôi má tròn trịa của Nguyễn Trường Tinh cũng bị gió lùa đến méo xệch.

Tiểu sư đệ rướn người khỏi cổ Sở Tri Phi, bất mãn kêu lên: “Sư huynh, huynh làm Tinh nhi quay mòng mòng rồi!”

Sở Tri Phi cười khẽ, bóp bóp hai má phúng phính kia: “Càng ngày càng nhõng nhẽo đấy.” Dưới chân dần thả chậm tốc độ, lại đề nghị: “Hay để ta ngự kiếm bay nhé?”

“Không được, Trục Nguyệt Đỉnh có quy củ, đệ tử dưới ngũ giai cấm ngự kiếm.” Nguyễn Trường Tinh nghiêm túc nhắc nhở, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đầy uy nghi.

“Cái quy củ vớ vẩn gì chứ.” Sở Tri Phi lẩm bẩm phàn nàn, nhưng lời tiểu sư đệ nói vẫn phải nghe theo. “Được rồi, nghe Tinh nhi.”

Nhìn sư đệ ra vẻ nghiêm túc thế này thật đáng yêu, Sở Tri Phi không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên má bé, lập tức làm bé con xụ mặt, giận dỗi phồng má.

"Haha, thân thân bảo bối của Trục Nguyệt Đỉnh chúng ta."

Vượt qua bậc đá xanh chính là con đường đất bằng, Sở Tri Phi liền bế bổng Nguyễn Trường Tinh lên, chạy băng băng trong gió, khiến bé con cười khanh khách.

—

Bên này, không có tiểu đồ đệ trong lòng, Lạc Đình Sương cảm thấy trống vắng. Vừa nhàn nhã trò chuyện với Sở Anh Hoa, y vừa tùy ý đưa ngón trỏ chạm nhẹ lên đầu con chim gỗ trong tay.

Chỉ thấy con chim gỗ bỗng mở đôi cánh tuyết trắng, đuôi lông đỏ rực xé gió vẽ ra một đường cong tinh tế, rồi bay lên đậu trên cành ngô đồng, nhẹ nhàng thu cánh lại.

Xa xa nơi Thủy Vân Gian, sương mù quanh năm bao phủ, trắng xóa mênh mang, bầu trời và mặt nước giao hòa không phân rõ ranh giới.

—

Ở Thủy Vân Gian, Sở Tri Phi vừa đi vừa oán giận với Nguyễn Trường Tinh:

“Ngươi xem, chỉ mấy ngày không đến, đại bạch với đại hắc đều béo lên một vòng. Hôm trước đại hắc còn đuổi theo mổ mông ta.”

Hắn đương nhiên không nhắc đến việc mình đã lén rút một cọng lông của đại hắc làm quả cầu chơi.

Nguyễn Trường Tinh đang cưỡi trên lưng đại bạch, bàn tay nhỏ bé vuốt dọc theo chiếc cổ dài thanh thoát của tiên hạc, sau đó nghiêng đầu hỏi:

“Đại bạch, sư huynh nói các ngươi béo lên đó.”

Đại bạch lập tức kêu lên một tiếng, vươn đầu húc nhẹ vào Sở Tri Phi như đang phản đối.

Sở Tri Phi vội vàng ôm chặt lấy cổ đại hắc, cười hì hì xoa dịu:

“Làm gì vậy, đại bạch dáng người duyên dáng, tiếng ca dễ nghe, đúng là phong thái của tiên hạc rồi!”

Dưới thân Đại Hắc đột nhiên chao đảo tả hữu, cánh vỗ mạnh khiến Sở Tri Phi suýt nữa bị hất xuống.

“Này này này, Đại Hắc à!”

Hai con hạc này cũng thật không chịu nổi lời nói thật, Sở Tri Phi thầm than trong lòng, nhưng tay vẫn ôm chặt lấy cổ hạc hơn.

Nguyễn Trường Tinh cưỡi trên lưng Đại Bạch, không nhịn được mà bật cười.

Giữa màn sương mù, một đen một trắng hai con hạc dần hiện ra, đôi chân thon dài chỉ vừa chạm nhẹ mặt nước trong suốt. Lúc này sương dần tản, lộ ra một dải nước cạn kéo dài tận chân trời, hòa cùng sắc lam của bầu không trung.

Trương Hòa Minh nghiêng mình tựa lên một tảng đá lớn bên bờ, trông chẳng khác nào một mỹ nhân say giấc. Cổ áo xiêm y hơi trễ xuống một bên, để lộ nửa xương quai xanh thẳng tắp cùng hõm vai, nơi ấy điểm xuyết một nốt ruồi son đỏ thắm.

Tiếng cười của Nguyễn Trường Tinh và giọng Sở Tri Phi trêu đùa với hạc vọng đến. Trương Hòa Minh khẽ nhếch môi cười, ngũ quan sắc nét tựa hoa nở rộ dưới nắng sớm.

“Đại sư huynh.”

Lý Ký Bạch đột ngột xuất hiện, bạch hạc ung dung cất bước tiến đến trước mặt hắn, hắc hạc theo sát phía sau.

Phần lớn thời gian, Lý Ký Bạch luôn nghiêm túc, nhưng mỗi khi Nguyễn Trường Tinh dịu dàng gọi một tiếng "đại sư huynh", hắn lại không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Nguyễn Trường Tinh vỗ vỗ lưng Đại Bạch, cười nói: “Hạc hạc gọi là Đại Bạch, đại sư huynh gọi là Tiểu Bạch, vậy hạc hạc với đại sư huynh là người một nhà.”

"Tiểu Bạch" vốn là cách Sở Anh Hoa gọi Lý Ký Bạch. Ban đầu hắn còn phản đối, nhưng sau nhiều lần sửa chữa không thành, cũng đành thuận theo.

“Đại Bạch là hạc, đại sư huynh là người, sao có thể là người một nhà được?” Sở Tri Phi cảm thấy sư đệ có chút ngốc nghếch,

nhưng nghĩ lại, sư đệ mới có bốn tuổi, ngốc một chút cũng chẳng sao.

"Hai cái Bạch Bạch." Nguyễn Trường Tinh nhìn đại sư huynh rồi lại nhìn Đại Bạch, cuối cùng vẫn cảm thấy đại sư huynh đẹp mắt hơn.

Lý Ký Bạch khẽ lắc đầu cười, đưa tay ôm Nguyễn Trường Tinh vào lòng, cúi mắt nhìn thoáng qua đôi chân trần của cậu. Nguyễn Trường Tinh liền tự giác rụt chân vào vạt áo, giả bộ như chưa từng bị nhìn thấy.

"Lại không mang giày tất, coi chừng sư thúc thấy được thì đánh mông ngươi."

Nguyễn Trường Tinh liền chui rúc vào lòng hắn, cười hì hì: "Sư tôn sẽ không đánh tiểu thí thí, đại sư huynh cũng sẽ không."

Lý Ký Bạch chỉ khẽ vỗ nhẹ lên mông hắn, coi như răn đe, nhưng lực đạo nhẹ đến mức chẳng khác nào không đánh.

Ngồi xuống bên bàn đá, Lý Ký Bạch bắt đầu giúp Nguyễn Trường Tinh mang giày tất.

“Tam sư đệ, chỉnh trang y phục cho ngay ngắn.” Giọng hắn nghiêm nghị, dù không ngẩng đầu, nhưng Trương Hòa Minh vẫn ngoan ngoãn kéo lại cổ áo, sửa sang cho chỉnh tề.

Chương 17

DTV-EBOOK

Chơi đùa suốt mấy canh giờ, tóc Nguyễn Trường Tinh có phần rối loạn. Ban đầu, cậu chỉ dùng một sợi dây cùng màu với y phục để cột cao thành đuôi ngựa, giờ đây đuôi tóc đã có chút lỏng lẻo, rũ xuống sau đầu, trên trán cũng lòa xòa vài sợi tóc nhỏ.

Sau khi giúp Nguyễn Trường Tinh mang giày tất chỉnh tề, Lý Ký Bạch liền để cậu ngồi trên đùi, cẩn thận buộc lại đuôi ngựa. Sở Tri Phi đứng bên cạnh quan sát, thấy đôi tay đại sư huynh linh hoạt xuyên qua mái tóc của tiểu sư đệ, mà tiểu sư đệ lại thoải mái đến mức lim dim mắt hưởng thụ, không khỏi có chút nóng lòng muốn thử.

“Đại sư huynh, ta cũng muốn giúp Tinh nhi buộc tóc, để ta thử đi!” Hắn hiếm khi chịu thua, nhưng lại bị Trương Hòa Minh thẳng thừng vạch trần.

“Thôi đi, với cái tính hấp tấp của ngươi, đừng có kéo rụng tóc tiểu sư đệ.”

“Ta đâu có, ta sẽ rất cẩn thận mà!”

Trong lúc hai người trò chuyện, Lý Ký Bạch đã cột xong tóc cho Nguyễn Trường Tinh.

Trương Hòa Minh nhìn mà vui vẻ, vươn tay về phía Nguyễn Trường Tinh, cười nói: “Lại đây, đến chỗ tam sư huynh nào.”

Đôi mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại, phong thái ôn nhu tựa như vạn sơn ngàn lĩnh cũng chẳng thể che giấu được tình ý dịu dàng.

Nguyễn Trường Tinh từ nhỏ đã yêu thích những thứ xinh đẹp, mà người cũng không ngoại lệ. Nghe vậy, cậu lập tức nhào vào vòng tay đang mở rộng của tam sư huynh.

Tam sư huynh trên người thoang thoảng hương thơm.

Không phải mùi đàn hương nồng đậm, mà là một loại hương trầm ổn, vốn dĩ không hợp với tính tình của Trương Hòa Minh, nhưng khi thực sự xuất hiện trên người hắn lại mang đến cảm giác vô cùng hài hòa.

Trương Hòa Minh từ tay áo lấy ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo, bẻ nhẹ chốt khóa, phát ra một tiếng "cách" nhỏ. Sau đó, hắn lấy từ bên trong ra một chiếc kẹp tóc hình bướm xanh ngọc.

Chiếc kẹp chế tác tinh xảo, chỉ vàng uốn thành hình dáng cơ bản, cánh bướm dệt từ sợi tơ màu lam, giữa thân nạm ba viên ngọc bích hình bầu dục, đầu bướm còn kéo dài hai sợi râu mảnh mai. Không rõ được làm từ chất liệu gì, nhưng đôi cánh có thể nhẹ nhàng lay động theo gió.

Trương Hòa Minh cẩn thận cài kẹp lên gốc đuôi ngựa của Nguyễn Trường Tinh. Theo mỗi cái nghiêng đầu của cậu, cánh bướm khẽ vỗ nhè nhẹ, dây cột tóc nguyệt bạch cùng đuôi ngựa vẽ nên những đường cong mềm mại trong không trung.

“Thích không?”

Nguyễn Trường Tinh lập tức gật đầu thật mạnh, sau đó ôm lấy cổ tam sư huynh làm nũng, “Thích! Cảm ơn tam sư huynh.”

Sở Tri Phi nhìn mà trong lòng chua xót, rõ ràng hắn đã tốn bao công sức mới cướp được Tinh nhi về đây, vậy mà chẳng ôm được bao lâu đã bị người ta giành mất. Đã thế, Tinh nhi còn chưa từng làm nũng trong lòng hắn như vậy.

“Tam sư huynh, ngươi thật quá đáng.”

Trương Hòa Minh khẽ liếc hắn một cái, nụ cười nửa như trêu chọc, nửa như thờ ơ, “Quá đáng chỗ nào?”

“Ngươi chỉ biết lấy lòng Tinh nhi, biết y thích mấy thứ nhỏ xinh này.”

“Ngươi cũng có thể tặng mà.”

Sở Tri Phi bực bội, “Ai mà có nhiều tiền như ngươi chứ?”

Tinh nhi nhà bọn họ được nuông chiều như kim chi ngọc diệp, những thứ ăn dùng đều là hạng nhất, đâu thể tùy tiện lấy vật tầm thường mà tặng cho cậu. Dù không hiểu nhiều về mấy món trang sức, nhưng Sở Tri Phi cũng nhìn ra chiếc kẹp bướm nhỏ xinh kia chắc chắn không rẻ, tuy rằng số tiền ấy đối với tam sư huynh mà nói chẳng đáng là bao.

Thật tức giận! Sao hắn lại không có tiền chứ? Đến nỗi mỗi lần muốn tặng cái gì đều phải vét sạch túi. Ngay cả chiếc trống bỏi hắn quý nhất cũng đã tặng đi, mà đó còn là thứ vị mẫu thân mà hắn chưa từng được gặp mặt để lại!

Lý Ký Bạch nhìn mà buồn cười, vỗ nhẹ lên vai Sở Tri Phi với vẻ an ủi, “Tiểu Thất, quà tặng quý ở tấm lòng chân thành, không cần so đo giá trị đắt hay rẻ. Tinh nhi là tiểu sư đệ của cả đại gia đình chúng ta, ai cũng yêu thương đệ ấy, tin rằng trong lòng y, tình cảm dành cho mỗi người đều giống nhau.”

Nguyễn Trường Tinh chớp mắt nhìn hắn, sau đó nghiêm túc gật đầu, “Ân, cũng thích Phi Phi sư huynh, thích đại sư huynh, thích nhị sư huynh, Sính Sính sư tỷ, ngũ sư huynh, lục sư huynh… tất cả mọi người, ta đều thích.”

So với những buổi nghị sự đêm dài trong tẩm điện của phụ thân, nụ cười của Tinh nhi khiến lòng người ấm áp hơn nhiều. Sở Tri Phi lập tức được an ủi, tuy có chút ngượng ngùng vì bị nhắc tên trước mặt mọi người, nhưng vẫn cười tươi để lộ mấy chiếc răng trắng đều tăm tắp.

“Hắc hắc, ta cũng thích Tinh nhi, thích nhất luôn!”

Trương Hòa Minh vốn quen thói dội gáo nước lạnh, miệng lưỡi vẫn không nể nang chút nào, “Ngươi ấy à, đúng là cái hũ dấm chua. Đừng để ý đến hắn, kẻo lại bị lây bệnh ghen tuông. Nào, tam sư huynh đưa ngươi đi ăn chút gì ngon, nghe nói nhà bếp vừa nghiên cứu ra món mới.”

Sở Tri Phi lập tức phản bác, “Tam sư huynh, ngươi lại nói linh tinh!”

Vừa nói vừa chạy theo sau, còn Lý Ký Bạch chỉ nhàn nhã bước đi phía sau bọn họ, ánh mắt lộ ra ý cười dịu dàng.

Giờ này không phải lúc dùng bữa cố định, nên nhà ăn cũng chẳng có bao nhiêu người. Ở bàn gần cửa, một nữ tử mặc y phục đỏ thẫm ngồi hiên ngang, tóc búi gọn sau đầu, ngũ quan sắc sảo đầy anh khí. Chỉ có điều, cách nàng ăn uống lại chẳng mấy tao nhã, trên bàn bày đầy các món ăn đậm vị.

Một thanh đao cổ xưa được đặt ngay ngắn bên tay phải.

Nhìn thấy mấy người vừa bước vào, nàng tạm dừng động tác nhấm nuốt, nở nụ cười rạng rỡ: “Tiểu sư đệ, lại đây để sư tỷ ôm một cái nào.”

“Sính Sính sư tỷ!” Nguyễn Trường Tinh ngọt ngào gọi.

Nàng chính là Huyền Sính, đệ tử thứ tư dưới trướng Sở Anh Hoa.

Huyền Sính dang tay ôm lấy Nguyễn Trường Tinh vào lòng. Nghe giọng nói mềm mại của tiểu sư đệ, nàng lập tức cảm thấy tình thương dâng trào, hai tay vừa x0a nắn vừa ôm chặt, cuối cùng còn vùi mặt vào cổ sư đệ hít sâu một hơi, cảm giác mệt mỏi của chuyến đi xa trong nháy mắt tiêu tan.

Tiểu sư đệ thơm tho mềm mại, quả nhiên là bảo bối xoa dịu căng thẳng! Chỉ tiếc là không thể ăn được.

Đối mặt với sự nhiệt tình quá mức của sư tỷ, Nguyễn Trường Tinh có chút không chống đỡ nổi, gian nan vươn tay về phía tam sư huynh cầu cứu.

"Này...này, ngươi định nuốt luôn tiểu sư đệ hay sao?" Vừa được ôm trở lại lòng tam sư huynh, cậu liền cảm giác không khí xung quanh tươi mát hơn hẳn.

Huyền Sính chân thành hỏi lại: "Chẳng lẽ có thể sao?"

Trương Hòa Minh nhếch môi cười nhạt: "Ngươi có thể đi hỏi sư thúc thử xem. Phất Tuyết kiếm cũng lâu rồi chưa ra khỏi vỏ."

"Thôi thôi, không được đâu." Huyền Sính theo phản xạ rùng mình một cái.

"Chuyện kia xử lý xong rồi chứ?" Trương Hòa Minh vừa hỏi vừa cầm một miếng điểm tâm đưa đến bên môi Nguyễn Trường Tinh.

"Hả? Chuyện đó á? Cái đám kia đâu phải thổ phỉ gì, chẳng qua là một lũ du côn lêu lổng, chỉ biết dọa dẫm dân lành mà thôi. Ta chỉ cần rút đao ra, bọn chúng đã sợ đến tè ra quần rồi. Thật không hiểu sư tôn nghĩ thế nào, mấy chuyện như vậy chẳng

phải là việc của quan phủ sao? Sao lại nhờ đến Trục Nguyệt Đỉnh chúng ta nữa?”

Ăn no tám phần, Huyền Sính nhìn tiểu sư đệ ăn một cách ngon lành, liền cũng tiện tay cầm một miếng điểm tâm lên cắn thử.

“Quan phủ vô năng, ngồi không ăn bám, dân chúng còn biết làm gì khác được?”

“Một lũ vô tích sự, lần sau ta gặp trực tiếp chém luôn.”

Huyền Sính hừ lạnh một tiếng, tức giận đến mức ném mạnh nửa miếng điểm tâm xuống mâm, phát ra một tiếng “đông” nặng nề. Nguyễn Trường Tinh đang mải mê ăn uống liền bị dọa đến mức run rẩy trong lòng Trương Hòa Minh.

Cậu mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Huyền Sính, tựa như một chú nai nhỏ lạc vào nhân gian, ngây thơ mà vô tội. Sau đó, cậu chậm rãi giơ một tay lên đặt trước ngực, ra dáng ra hình xoa nhẹ, miệng thì thầm: “Hù chết Tinh nhi rồi… Tinh nhi không sợ, không sợ…”

Hành động đáng yêu này không chỉ chọc cười Trương Hòa Minh, mà còn khiến Huyền Sính nguôi ngoai hơn nửa cơn giận.

Trương Hòa Minh vừa cười vừa liếc mắt nhìn nàng, giọng điệu lười biếng: “Tứ sư muội, nếu muội không sửa được tính tình này, sợ là sau này chẳng ai dám cưới.”

Sở Tri Phi hiếm khi có cùng ý kiến với hắn, lập tức phụ họa: “Đúng đúng, đại sư huynh thích nữ tử dịu dàng cơ.”

Chuyện Huyền Sính thích đại sư huynh là điều cả Trục Nguyệt Đỉnh đều biết, chỉ trừ mỗi Lý Ký Bạch.

Lời vừa thốt ra liền giẫm trúng chỗ đau, khiến Huyền Sính lập tức bùng nổ: “Ta còn chưa từng thổ lộ với đại sư huynh, sao các ngươi biết huynh ấy sẽ không thích ta? Nói không chừng, nói không chừng…”

Nói không chừng đại sư huynh cũng thích ta… Câu này rốt cuộc nàng vẫn không dám nói ra.

Cũng may chưa nói, vì ngay sau đó, Lý Ký Bạch liền xuất hiện ở cửa.

“Tứ sư muội, muội đã về rồi. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Huyền Sính tính tình nóng nảy là thế, nhưng khi đối diện với một câu hỏi ôn nhuận của đại sư huynh, nàng lại bất giác mềm giọng đáp:

"Thuận lợi."

Giọng điệu so với khi nãy còn gào thét đòi đi chém người đã ôn hòa hơn không biết bao nhiêu lần, khiến Sở Tri Phi và Trương Hòa Minh đều nổi hết da gà. Hai người nhìn nhau, trong đầu cùng lóe lên một ý tưởng giống nhau.

"Sư muội, hay là nhân cơ hội này thổ lộ với đại sư huynh đi? Cứ mãi giấu trong lòng cũng không hợp với phong cách hiệp nữ của muội đâu." Trương Hòa Minh hạ giọng nói khẽ bên tai nàng.

Huyền Sính khựng lại, từ kinh ngạc chuyển sang do dự, từ do dự lại thành thấp thỏm.

Này… có thể được không? Có khi nào lại dọa đại sư huynh chạy mất không?

Sở Tri Phi nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa:

"Sư tỷ, chẳng lẽ ngươi không dám?"

Không dám?

Thiên hạ này có việc gì mà Huyền Sính ta không dám làm chứ!

Nghĩ vậy, nàng lập tức vỗ mạnh xuống bàn một cái. Lần này không chỉ Nguyễn Trường Tinh bị dọa, mà ngay cả Lý Ký Bạch cũng hơi khựng bước, khó hiểu nhìn về phía nàng.

“Đại sư huynh! Ta có chuyện muốn nói với huynh!”

Khí thế hùng hồn, trông không khác gì chuẩn bị quyết đấu sinh tử.

Lý Ký Bạch nhíu mày, gật đầu bình tĩnh đáp: “Sư muội có chuyện, cứ nói.”

“Ta… cái này…”

Đến khi thực sự đối diện với đại sư huynh, Huyền Sính lại cứng đờ. Nàng nhìn trời, nhìn đất, nhìn bàn ghế xung quanh, nhưng không dám nhìn vào mắt huynh ấy.

Mắt thấy lửa sắp tắt, Trương Hòa Minh và Sở Tri Phi ăn ý ho khan một tiếng.

Huyền Sính trừng mắt lườm hai người một cái, cuối cùng cắn răng, quyết tâm nói ra những lời đã diễn luyện trong lòng hàng trăm lần.

“Ta thích ngươi.”

Nhìn thấy vẻ mặt Lý Ký Bạch từ bình tĩnh chuyển thành kinh ngạc, nàng càng lấy hết dũng khí nói tiếp:

“Nếu ngươi cũng thích ta, ta sẽ bẩm báo sư tôn, xin người đồng ý cho chúng ta kết thành đạo lữ.”

Nhà ăn lặng như tờ, đến mức có thể nghe rõ tiếng Nguyễn Trường Tinh kiên trì nhấm nháp điểm tâm.

Lý Ký Bạch giữ vững sự trầm ổn của mình, nhẹ giọng nói:

“Sư muội, ngươi vừa trở về sau hành trình vất vả, chắc hẳn rất mệt. Hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta còn chút việc chưa xử lý xong,

xin lỗi không thể tiếp chuyện."

Lời nói vẫn ôn hòa, nhưng bước chân khi xoay người rời đi lại có chút rối loạn.

Huyền Sính ngồi phịch xuống ghế, trừng mắt nhìn hai kẻ đứng hai bên đang xem náo nhiệt, tức tối nói:

"Tốt rồi, đại sư huynh ngay cả gặp ta cũng không muốn."

Đôi mắt nàng to và hẹp dài, trên mặt không điểm phấn son, nhưng chính sự sinh động lại càng tôn lên nét rạng rỡ của nhan sắc, đầy sức sống và anh khí.

Trương Hòa Minh bất đắc dĩ đưa tay đỡ trán.

"Tứ sư muội, ngươi quá mức thẳng thắn rồi. Đại sư huynh xưa nay đoan chính, bị dọa đến cũng là chuyện khó tránh."

Huyền Sính có chút ngượng ngùng, vắt chân qua một bên rồi lại thả xuống.

“Vậy… vậy bây giờ ta phải làm gì?”

“Ta dạy cho ngươi.”

Trương Hòa Minh cong môi cười, khóe mắt đuôi mày như mang theo gợn sóng xu@n thủy. Nhưng nụ cười kia lại khiến Huyền Sính nổi da gà—tam sư huynh hôm nay sao lại giống yêu tinh trong sách quá vậy, ngay cả cười cũng có thể câu hồn đoạt phách.

Nàng lườm hắn:

“Tam sư huynh, may mà ngươi ở Trục Nguyệt Đỉnh.”

“Hửm?”

“Nếu không, không biết sẽ họa hại bao nhiêu người. Gương mặt của ngươi, chẳng khác nào hồ ly tinh câu hồn đoạt phách.”

Trương Hòa Minh cười nhẹ:

“Nếu có thể dễ dàng bị một gương mặt hấp dẫn, chỉ có thể nói người đó ý chí không kiên định, thấy sắc sinh lòng, chung quy vẫn là lỗi của họ.”

Sở Tri Phi lập tức ôm lấy Nguyễn Trường Tinh, kéo ra xa.

“Hồ ly tinh gì chứ, thấy sắc sinh lòng gì chứ, những lời này có thể để tiểu sư đệ nghe sao?”

Hắn ôm chặt Nguyễn Trường Tinh, thì thầm:

“Tinh nhi đừng nghe, lát nữa chúng ta đi cáo sư thúc, nói tam sư huynh ăn nói bậy bạ, dạy hư ngươi.”

Nguyễn Trường Tinh bị che lỗ tai, chớp chớp đôi mắt ngây thơ, không hiểu gì cả.

Trong nhà ăn, màn truyền thụ “kỹ xảo” vẫn đang tiếp diễn, trong khi Lý Ký Bạch đã bước nhanh ra ngoài, tìm một nơi vắng vẻ.

Hơi thở hắn có chút dồn dập, từ vành tai đỏ ửng lan dần ra cả khuôn mặt. Đỡ lấy cột hành lang trước mặt, hắn vỗ nhẹ lên ngực.

May mà chạy kịp, sư muội thật sự quá dọa người.

Nhưng toàn bộ cảnh tượng này lại không sót một chút nào rơi vào mắt Sở Anh Hoa.

Từ trong bóng tối bước ra, hắn nhìn đệ tử yêu quý của mình, trên mặt mang theo ý cười thâm sâu.

Lý Ký Bạch lập tức chỉnh lại tư thế, cung kính gọi một tiếng:

“Sư tôn.”

Sở Anh Hoa phe phẩy quạt, chậm rãi nói:

“Tiểu Bạch, vi sư chưa bao giờ phản đối người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương.”

Lý Ký Bạch chợt ngẩng đầu, bắt gặp trong mắt sư tôn rõ ràng là vẻ bỡn cợt. Không cần nghi ngờ, sư tôn đã thấy toàn bộ vừa rồi.

Hắn thu lại suy nghĩ, giữ giọng bình tĩnh:

“Sư tôn, đồ nhi không có hứng thú với chuyện yêu đương.”

Sở Anh Hoa cười đầy ẩn ý:

“Là Huyền Sính không hợp ý ngươi? Tiểu Bạch thích loại nào?”

Sao lại có một vị sư tôn rảnh rỗi đến mức này chứ? Lý Ký Bạch siết chặt nắm tay, cố gắng kiềm chế bản thân.

“Sư tôn, mỗi ngày đồ nhi chỉ nghĩ làm sao để Trục Nguyệt Đỉnh phát triển tốt hơn, không có thời gian nghĩ đến những chuyện đó.”

Sở Anh Hoa vỗ vai hắn, giọng điệu sâu xa:

“Tiểu Bạch, đừng tự ép mình quá chặt, đôi khi cũng nên thả lỏng một chút.”

Lý Ký Bạch không nhanh không chậm đáp lại:

“Nếu sư tôn có thể dùng thời gian thưởng trà ngắm hoa, trêu chọc đệ tử để xử lý chính sự của Trục Nguyệt Đỉnh, vậy thì Ký Bạch tự nhiên sẽ thả lỏng rất nhiều.”

“…Cái này thì không được rồi.”

Sở Anh Hoa lập tức bật mở quạt, phe phẩy vài cái để giảm bớt lúng túng.

“Tiểu Bạch làm việc, vi sư rất yên tâm.”

Quả nhiên là như thế. Lý Ký Bạch lui nửa bước, hành lễ:

“Đồ nhi còn có việc, xin cáo lui trước.”

Nói xong cũng không chờ sư tôn đáp lại, xoay người rời đi.

Sở Anh Hoa nhìn theo bóng lưng hắn, thong thả đi theo, gọi với theo một tiếng đầy vui vẻ:

“Tiểu Bạch, đồ nhi bảo bối, chậm thôi nào—sư tôn đi cùng ngươi.”

Chương 18

DTV-EBOOK

Từng mảng linh lan nở rộ, những bông hoa trắng như ngọc kết thành từng chùm, nhẹ nhàng lay động theo gió.

Tiếng chuông trong trẻo vang lên từng hồi, nhưng không phải từ linh lan phát ra.

Nguyễn Trường Tinh ngồi xổm trước một khóm linh lan, tà áo tím nhạt phủ ngoài một lớp sa mỏng, tựa như sương mù che phủ, lại tựa như ánh trăng trong trẻo giữa đêm. Cậu ngồi giữa biển hoa, tựa hồ như một tiểu tiên tử bước ra từ giấc mộng.

“Tiểu linh lan, ngươi có thể hóa thành tỷ tỷ xinh đẹp không?” Cậu chống cằm, nghiêm túc hỏi. Trong thoại bản đều viết như vậy—hồ ly, cỏ cây, đều dễ hóa thành tinh.

Nhưng linh lan không trả lời, chỉ im lặng lay động trong gió.

Nguyễn Trường Tinh khẽ nhíu mày suy tư, hơi nghiêng đầu, một lọn tóc rủ xuống bên tai. Trong mái tóc cài mấy đóa hoa lam nhỏ nhắn, cuối bím tóc còn điểm xuyết một con bướm tinh xảo, tựa hồ như thật.

Những thứ này vốn là vật trang sức Trương Hòa Minh tặng cậu lần trước. Khi nhìn thấy sư tôn, Nguyễn Trường Tinh liền vui vẻ lắc đầu khoe ra. Khi đó, mặt trời vừa khuất bóng, mà nụ cười của cậu lại sáng rực đến chói mắt.

Lạc Đình Sương hỏi cậu: “Thật sự thích sao?”

Nguyễn Trường Tinh gật đầu nói thích.

Ngày hôm sau, bên cạnh gương liền xuất hiện mấy món trâm cài tóc khác nhau, tinh xảo không kém gì con bướm mà Trương Hòa Minh tặng.

Từ đó về sau, Nguyễn Trường Tinh thường xuyên nhận được những món trang sức nhỏ do Lạc Đình Sương làm riêng cho cậu.

Sơn cốc dần nổi gió, mang theo những hạt mưa bụi mỏng manh.

Lạc Đình Sương giương ô, bước qua biển linh lan, chiếc ô giấy màu thiên thanh nhẹ nhàng che trên đỉnh đầu Nguyễn Trường Tinh. Giọng nói trầm tĩnh của y vang lên cùng lúc.

“Trời mưa rồi, trở về thôi.”

“Vâng.”

Nguyễn Trường Tinh ngước nhìn lên từ tư thế ngồi xổm, đôi mắt trong trẻo vương hơi nước nơi núi rừng, đơn thuần vô tà, tràn đầy ỷ lại.

Theo sau đứng dậy, thiếu niên mảnh khảnh tựa như trúc xanh nơi núi rừng, vóc dáng đã cao hơn trước, gần ngang bằng với Lạc Đình Sương.

Bốn mùa hoa nở rồi tàn, mười hai năm cũng theo những cơn mưa gió nơi Trục Nguyệt Đỉnh mà lặng lẽ trôi qua.

“Chúng ta trở về thôi, sư tôn.”

“Ừm.”

Lạc Đình Sương khẽ nắm lấy tay Nguyễn Trường Tinh, chiếc ô giấy hơi nghiêng về một bên. Họ đi qua biển linh lan, cơn mưa cũng dần nặng hạt.

Dưới chân lấm chút bùn đất, Nguyễn Trường Tinh cảm thấy khó chịu, bèn khẽ nhấc vạt áo, môi mím lại đầy vẻ hờn dỗi.

Lạc Đình Sương lấy ra một đôi giày sạch sẽ, khẽ gọi: “Lại đây.”

Nguyễn Trường Tinh nhón chân cẩn thận bước vào phòng, sợ để lại dấu bùn. Cậu ngồi trên thềm gỗ, để mặc Lạc Đình Sương cúi người tháo giày bẩn, thay cho cậu đôi mới.

Nhìn đôi giày sạch sẽ, không nhiễm chút bụi trần, khóe môi Nguyễn Trường Tinh bất giác thả lỏng.

Cơn mưa này không lớn, những hạt mưa bụi nhẹ nhàng phủ lên vạn vật, lặng lẽ hòa vào đất trời.

Nguyễn Trường Tinh bước ra hiên nhà, đưa tay hứng lấy những giọt mưa mỏng manh. Làn nước lạnh buốt chạm vào lòng bàn tay, mang theo chút ngưa ngứa, khiến cậu không nhịn được mà nở nụ cười.

“Sư tôn, mưa không lớn lắm.”

“Ừm.” Lạc Đình Sương nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, lau khô nước mưa đọng lại, rồi chợt hỏi: “Tinh Nhi, có muốn xuống núi

không?”

Nguyễn Trường Tinh tròn xoe đôi mắt, ánh nhìn tràn đầy kinh hỉ. “Thật sao? Có thể ạ?”

Lạc Đình Sương khẽ xoa má cậu, giọng nói nhẹ nhàng: “Tất nhiên là được. Vài ngày nữa chính là dịp Trục Nguyệt Đỉnh xuống núi mua sắm theo lệ thường, Tinh Nhi có thể đi cùng tam sư huynh và thất sư huynh.”

“Sư tôn không đi sao?”

“Sư tôn còn có việc, lần sau sẽ cùng con xuống núi một chuyến.”

“Vậy khi nào xuất phát ạ?” Giọng cậu vì vui mừng mà trở nên nhẹ bẫng.

Lạc Đình Sương siết nhẹ những ngón tay đang không ngừng xoay vặn vì phấn khích, chậm rãi đáp: “Đợi cơn mưa này tạnh đã.”

Bàn tay Nguyễn Trường Tinh nhỏ hơn tay y đến một nửa, liền cứ thế mà bị bao trọn trong lòng bàn tay ấm áp.

Lạc Đình Sương dắt cậu vào trong phòng, tránh để cậu lại chạy đi nghịch nước.

Trong lúc chờ đợi, cơn mưa cũng lặng lẽ mà ngừng rơi.

Sở Tri Phi sáng sớm đã chạy đến tẩm điện của Sở Anh Hoa. Sau khi qua loa hành lễ chào buổi sáng, hắn liền thản nhiên duỗi tay ra trước mặt đối phương.

“Cha, tiền đâu?”

Không có quạt xếp trong tay, Sở Anh Hoa chỉ có thể dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán hắn, lắc đầu: “Hơn hai mươi tuổi rồi, vẫn không thấy chín chắn hơn chút nào. Mới sáng sớm đã đến đòi tiền cha ngươi.”

Chín chắn hay không không quan trọng, quan trọng là có tiền mới có thể mua sắm.

“Nếu không có tiền, sao mua đồ được?”

“Có tam sư huynh của con đi cùng, còn sợ không có tiền để tiêu sao?”

Sở Tri Phi bừng tỉnh, vỗ trán một cái. “Đúng vậy!”

Trương Hòa Minh từ lâu đã được xưng là "túi tiền di động của Tu Tiên giới", đi theo hắn chẳng phải là muốn tiêu gì có đó sao?

Sở Anh Hoa nghiêm mặt dặn dò: “Ổn trọng một chút, trông coi tiểu sư đệ cho tốt, đừng để hắn gặp chuyện không hay.”

Lần này chẳng qua là mượn danh nghĩa đi mua sắm để cho ba người họ ra ngoài thư giãn, huống hồ, ba người này tụ lại với nhau cũng chẳng làm được chuyện gì đứng đắn.

Vậy nên, tiền vẫn là không cho thì hơn. Để bọn họ tự nghĩ cách từ túi tiền của tam sư huynh đi.

Sở Tri Phi phất tay: “Biết rồi. Con đi trước, đón tiểu sư đệ đây.”

Sơn môn nối liền một đoạn bậc thang đá cẩm thạch, Trương Hòa Minh đứng chờ ở phía dưới. Chỉ chốc lát sau, hai bóng người tay trong tay tung tăng tiến vào tầm mắt hắn.

“Tam sư huynh!”

Nguyễn Trường Tinh nhảy xuống hai bậc thang cuối cùng, ánh bình minh nhuộm hồng gương mặt cậu.

Cậu khoác lên mình bộ trường bào màu vàng nhạt, chất vải mềm nhẹ bay phấp phới theo làn gió, vạt áo xếp lớp bị thổi tung, tựa như một đóa hoa vàng trắng đan xen vừa nở rộ. Đai lưng thêu họa tiết tường vân ôm lấy vòng eo mảnh mai mà dẻo dai, khiến người ta liên tưởng đến mặt nước xuân dịu dàng trong hồ cỏ xanh—muốn nắm lấy lại trượt khỏi tay.

Cậu mang theo hương vị ngọt ngào của giao mùa xuân hạ cùng tinh thần phấn chấn mà đến.

So với sự rực rỡ đó, Trương Hòa Minh hôm nay lại ăn vận vô cùng nhã nhặn—một thân trường bào màu ánh trăng, thanh tao thoát tục.

Sở Tri Phi đi vòng quanh hai con ngựa quan sát một lượt. Dù rằng bọn họ có thể ngự kiếm phi hành, nhưng trên thực tế, không phải cứ muốn bay là có thể bay. Nghĩ thử xem, nếu có mấy người bất ngờ từ trên trời rơi xuống, chưa bàn đến chuyện có thể vô tình đâm vào ai đó, chỉ riêng cảnh tượng đó thôi cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Vậy nên, Trục Nguyệt Đỉnh đã đặt ra quy củ này.

“Tam sư huynh, nếu chỉ có hai con ngựa, vậy thì ta phải cưỡi chung với tiểu sư đệ sao?.”

“Không cần làm phiền ngươi, tiểu sư đệ sẽ đi cùng ta.”

Sở Tri Phi còn chưa kịp phản ứng, chỉ trong chớp mắt, tam sư huynh đã kéo tiểu sư đệ lên ngựa.

“Phi Phi, ngươi phải theo kịp đó.”

Trương Hòa Minh nheo mắt đầy ý cười, vung roi giục ngựa lao đi, vó ngựa tung lên lớp bụi mờ.

Sở Tri Phi xoay người nhảy lên lưng ngựa, thân hình nhanh nhẹn dứt khoát, gót giày thúc nhẹ vào bụng ngựa, đuôi ngựa vút lên mạnh mẽ.

“Tam sư huynh, Tinh nhi, đợi ta với!”

Giục ngựa băng băng, chỉ mất một canh giờ, bọn họ đã đến cửa thành Trường Bình. Đây là một thành trì phồn hoa, cổng thành cao lớn nguy nga, khí thế uy nghiêm.

Nguyễn Trường Tinh lần đầu tiên ra ngoài, mọi thứ ở nơi này đều khiến cậu tò mò. Hưng phấn xen lẫn chút thấp thỏm, cậu bị Sở Tri Phi kéo đi khắp nơi.

Tượng đất, chong chóng, kẹo hồ lô—hễ là thứ vừa đẹp vừa có thể ăn, tất cả đều phải mua thử một lần.

Trên đường còn có người diễn xiếc, đập vỡ tảng đá lớn trên ngực, tung hứng đ ĩa trên không trung, phun lửa… Nguyễn Trường Tinh ngơ ngác kinh ngạc, chỉ biết hoà theo đám đông vây xem mà vỗ tay tán thưởng.

“Oa! Sư huynh, nơi này thật náo nhiệt nha!”

Nguyễn Trường Tinh ngồi xổm trước một sạp hoa bên vỉa hè, chăm chú nhìn ngắm. Những loài hoa ở đây dường như không giống với Trục Nguyệt Đỉnh, sắc đỏ rực rỡ, sắc xanh tươi mát, tất cả đều tràn đầy sức sống.

Sở Tri Phi lo cậu bị lạc, suốt dọc đường vẫn nắm chặt tay không buông. Dù rằng liên tục nghe thấy những lời trầm trồ vì tiểu sư đệ quá mức xinh đẹp, hắn vẫn không thể yên tâm.

Không thể để lạc mất, lỡ bị ai đó nhìn trúng rồi bế về làm con dâu nuôi từ bé thì đúng là phiền toái lớn.

Hắn cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Nguyễn Trường Tinh, cười nói: “Sớm biết ngươi vui thế này, ta đã đưa ngươi xuống núi từ lâu rồi.”

Lời này phát ra từ miệng một kẻ số lần xuống núi đếm trên đầu ngón tay lại chẳng có chút chột dạ nào.

Trong suốt chuyến đi, Trương Hòa Minh hoàn toàn biến thành một gã sai vặt chuyên lo chi trả, hiện tại rốt cuộc mới có cơ hội nghỉ ngơi. Hắn chọn một quán trà sạch sẽ, gọi một chén trà rồi ung dung ngồi quan sát hai người.

Đột nhiên, giữa đám đông trở nên hỗn loạn, tiếng hô hoán vang lên không dứt. Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa mất kiểm soát lao đến, khiến dòng người hoảng loạn tránh né, người xô kẻ đẩy, có người vấp ngã.

Giữa cơn hỗn loạn, một đứa trẻ nhỏ bị đẩy vào giữa đường. Nó ngã sõng soài, đôi mắt mở to hoảng hốt, vó ngựa đang lao đến với tốc độ kinh người, chỉ chút nữa thôi sẽ giẫm nát thân hình bé nhỏ kia.

Chớp mắt, Trương Hòa Minh phi thân lao tới, nhanh chóng ôm lấy đứa trẻ, mang nó đến nơi an toàn.

Tiểu hài tử vẫn còn sững sờ, không chớp mắt nhìn chằm chằm Trương Hòa Minh.

Giờ mới có cơ hội quan sát kỹ, hắn nhận ra đứa trẻ này quần áo lem luốc, khuôn mặt dính đầy bụi than, chỉ có đôi mắt đen trắng rõ ràng là sáng rực nhất.

Chậc, ngây ngốc thế này, chẳng lẽ là có chút ngốc thật sao?

Dưới ánh chiều tà, Trương Hòa Minh phủi nhẹ ống tay áo, lùi nửa bước tránh xa đứa trẻ trước mặt.

“Này, tiểu quỷ dơ bẩn.” Hắn giơ tay quơ quơ trước mặt đối phương.

Đứa trẻ như bừng tỉnh khỏi cơn mê, chớp mắt rồi cúi đầu thật thấp.

“Được rồi, ngươi không sao là tốt rồi, ta đi trước.” Trương Hòa Minh xoay người rời đi, nhưng vạt áo lại bị ai đó giữ chặt.

Quay đầu nhìn xuống, hắn thấy một đôi tay nhỏ nhắn đen nhẻm níu lấy vạt áo mình, trán bất giác giật giật vài cái.

Môi đứa trẻ mấp máy, dường như gom hết dũng khí mới dám cất lời: “Ta muốn đi theo ngươi.”

A, cứu người còn bị bám lấy sao!

Trương Hòa Minh ngồi xổm xuống, dùng quạt xếp khẽ nâng cằm đứa trẻ lên, nhướn mày hỏi: “Muốn theo ta? Dựa vào cái gì? Một thân dơ bẩn, bé xíu như vậy?”

Lời nói thẳng thừng khiến mắt đứa trẻ ánh lên một tia cảm xúc khó diễn tả.

“Ta…” Nhưng dù vậy, ánh mắt nó vẫn kiên định nhìn hắn, “Ta muốn đi theo ngươi.”

“Ngươi biết ta là ai không?” Trương Hòa Minh cười nhạt, chỉ tay về phía trước. Trước mắt họ là cánh cổng son uy nghi, những tòa lầu cao sừng sững – chính là phủ đệ Trương gia, gia tộc giàu có bậc nhất, phú khả địch quốc.

“Ta xuất thân từ Trương gia Trường Bình, sư thừa Trục Nguyệt Đỉnh. Ngươi lấy gì để đi theo ta?”

Hắn chẳng có gì cả.

Ánh mắt quật cường của đứa trẻ cuối cùng cũng dao động. Nó siết chặt đôi tay nhỏ bé, gắt gao nắm chặt nắm đấm. “Vậy còn hắn? Vì sao hắn có thể đi theo ngươi?”

Nó chỉ về phía Nguyễn Trường Tinh, người đang cùng Sở Tri Phi đứng không xa, vui vẻ mua hồ lô ngào đường.

Bọn họ vốn dĩ cùng trang lứa.

Trương Hòa Minh khẽ cười.

Thì ra, đằng sau vẻ chua ngoa ấy, hắn cũng có thể lộ ra ánh mắt dịu dàng đến vậy.

“Hắn à… Hắn không giống ngươi. Hắn là viên ngọc quý của Trục Nguyệt Đỉnh chúng ta.”

Còn ngươi là ai?

Trương Hòa Minh không muốn dây dưa với một đứa trẻ lấm lem. Việc cứu nó chỉ là ngẫu hứng. Hắn lấy từ trong tay áo một túi tiền, ném lên đùi đứa trẻ. “Cầm số bạc này mua một bộ y phục tử tế, rồi tìm một danh sư học hỏi. Có lẽ…”

Có lẽ? Có lẽ cái gì?

Đôi mắt đứa trẻ đột nhiên ánh lên một tia hy vọng. Nó mong người trước mặt sẽ nói ra điều đó, cho nó một lời hứa hẹn.

Nhưng Trương Hòa Minh không làm vậy.

Hắn đứng dậy, lướt qua thân ảnh nhỏ bé ngồi bệt dưới đất, tà áo rộng quét nhẹ qua đầu đứa trẻ.

Một mùi đàn hương thoảng qua chóp mũi.

Từng sợi hương len lỏi vào tận sâu trái tim, tựa như những sợi tơ vô hình quấn chặt lấy tâm trí nó.

Những năm tháng sau này, trong quãng thời gian nó ra sức đuổi theo Trương Hòa Minh, sợi dây ấy lúc căng lúc chùng, khiến nó chẳng phút nào yên lòng.

Mà đầu sợi dây ấy, từ đầu đến cuối, vẫn luôn nằm trong tay Trương Hòa Minh.

Vẫn luôn là như vậy.

Chương 19

DTV-EBOOK

Một trận phong ba nho nhỏ chẳng hề ảnh hưởng đến tâm trạng háo hức lần đầu xuống núi của Nguyễn Trường Tinh. Cậu cẩn thận chọn lựa, tỉ mỉ tìm những xiên hồ lô đường bóng bẩy nhất.

Một xiên cho mình, một xiên cho Phi Phi sư huynh, một xiên cho tam sư huynh. Nhất định phải chọn loại có viên to tròn, đỏ au mới được.

Sau khi chọn xong, vừa lúc Trương Hòa Minh bước tới thanh toán.

Nguyễn Trường Tinh đưa một xiên hồ lô cho Trương Hòa Minh, nụ cười rạng rỡ: “Tam sư huynh, ta chọn đó!”

Loại quà vặt này, đã nhiều năm rồi Trương Hòa Minh không động đến. Trong ký ức, nó chỉ là thứ dính dính ngọt ngấy. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt sáng rực của tiểu sư đệ, tràn đầy mong đợi được tán thưởng, hắn cũng không nỡ từ chối. Đưa tay xoa nhẹ mái tóc buộc thấp phía sau của Nguyễn Trường Tinh, hắn cười nói: “Cảm ơn tiểu sư đệ, chọn rất tốt.”

Sở Tri Phi cũng không chịu thua kém, lặng lẽ gạt tay Trương Hòa Minh ra, bắt chước xoa đầu Nguyễn Trường Tinh, ra vẻ trầm ổn mà nói: “Cảm ơn tiểu sư đệ, nhưng xiên này của ta mới là chọn tốt nhất.”

Trương Hòa Minh không buồn để ý đến hắn.

Nguyễn Trường Tinh được khen thì vui vẻ trong lòng. Cậu tò mò ngó ra phía sau Trương Hòa Minh, giơ cao một xiên hồ lô khác, hỏi: “Tam sư huynh, người huynh vừa cứu đâu rồi? Ta muốn tặng cái này cho hắn.”

Trương Hòa Minh đáp hờ hững: “Có lẽ đi rồi, không cần bận tâm.”

Nhớ tới chính sự của chuyến đi Trương Hòa Minh dặn dò hai người:

“Tiểu sư đệ, Phi Phi, tam sư huynh có việc phải rời đi một lát. Các ngươi…” Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, vừa hay phía trước là một tửu lầu, liền chỉ tay về đó, “Ở lại đây chờ ta, chạng vạng ta sẽ đến đón.”

Chuyến đi lần này của Trương Hòa Minh là để chúc thọ phụ thân tròn tám mươi tuổi. Trương gia vốn giàu có bậc nhất vùng, thường ngày hay làm việc thiện, nên đại thọ gia chủ tổ chức vô

cùng long trọng. Tuy rằng Trương Hòa Minh tu hành, theo đuổi đạo lý cắt đứt hồng trần, nhưng Trục Nguyệt Đỉnh lại không quá khắt khe về chuyện này.

Lịch biến hồng trần, mới có thể chặt đứt hồng trần – đó chính là đạo tu hành của Trục Nguyệt Đỉnh.

Ban đầu, hắn cũng nghĩ đến việc đưa hai người kia đi cùng, nhưng tiệc mừng thọ vốn đông đúc, ồn ào náo nhiệt, hoàn cảnh đó e rằng sẽ khiến bọn họ không được tự nhiên.

Giao túi tiền phồng căng cho Sở Tri Phi, Trương Hòa Minh tiếp tục dặn dò:

“Phi Phi, trông chừng tiểu sư đệ. Muốn ăn gì, uống gì thì cứ gọi món. Nhưng đừng dắt hắn chạy lung tung, ta sẽ không trì hoãn quá lâu, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Nhận lấy số tiền dư dả trong tay, Sở Tri Phi vẫn còn có chút mơ hồ. Số bạc này hẳn không ít, trong đầu hắn đã bắt đầu tính toán xem nên dẫn Tinh nhi đi mua gì trước.

Trán đột nhiên bị gõ một cái, Sở Tri Phi mới giật mình hoàn hồn.

“Tiểu tử thối, có nghe thấy không đấy?”

Sở Tri Phi vội vàng đẩy lưng tam sư huynh về phía trước, cười hì hì: “Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi! Tam sư huynh mau đi làm việc của huynh đi.”

Trương Hòa Minh vẫn có chút không yên tâm, lại dặn Nguyễn Trường Tinh: “Ngoan ngoãn ở đây chờ ta trở về.”

Nguyễn Trường Tinh gật đầu, cái đuôi ngựa nhỏ phía sau nhảy nhót theo động tác: “Dạ!”

Chờ đến khi bóng dáng Trương Hòa Minh hoàn toàn khuất trong dòng người, Sở Tri Phi mới vuốt cằm trầm tư: “Tinh nhi, chúng ta thật sự phải ngồi yên ở đây chờ tam sư huynh sao?”

“Đúng vậy, chúng ta đã hứa với tam sư huynh.” Nguyễn Trường Tinh vừa nói vừa giơ xiên hồ lô, suy nghĩ nên ăn viên nào trước.

Sở Tri Phi ước lượng túi tiền trong tay, cảm giác nếu không tiêu bớt thì thật có lỗi với số bạc này. Hắn nghiêng đầu, cười đầy dụ hoặc: “Phía trước còn rất nhiều trò vui, thật vất vả mới xuống núi một chuyến, Tinh nhi không muốn đi xem thử sao?”

Rõ ràng là đang cám dỗ vị tiểu sư đệ vẫn chưa từng trải sự đời.

“Nhưng mà…” Nguyễn Trường Tinh cắn môi, lộ vẻ do dự.

“Ngoan nào, phía trước có bán diều, còn có cả diễn xiếc ảo thuật, chắc chắn vui hơn ngồi đây. Chúng ta chỉ đi một lát rồi về, nhất định sẽ kịp trước khi tam sư huynh quay lại!”

Sở Tri Phi mở to đôi mắt to tròn, mày rậm khẽ nhướn lên, dùng ánh mắt đầy mong chờ năn nỉ tiểu sư đệ của mình. Nguyễn Trường Tinh vốn dĩ trong lòng cũng muốn đi, bị hắn thuyết phục thêm một chút, chút kiên trì ít ỏi liền tan biến.

“Được rồi, nhưng chúng ta phải nhanh chóng trở về đấy.”

“Hảo!”

Sở Tri Phi nắm lấy tay tiểu sư đệ, linh hoạt len lỏi qua đám đông. Xuống núi không ai quản thúc, hắn chẳng khác nào cá gặp nước, hoàn toàn buông thả bản thân.

Dạo chơi, tiêu tiền, lại tiếp tục dạo chơi—ban đầu túi tiền căng phồng, giờ vẫn còn hơn phân nửa. Hai người chưa có khái

niệm tiêu tiền, mỗi lần mua món gì nhỏ nhặt cũng tiện tay đưa luôn cả thỏi bạc, khiến các chủ quán giật nảy mình, vội vàng chối đây đẩy, sợ bị người khác hiểu nhầm thành gian thương chuyên lừa gạt khách.

Nguyễn Trường Tinh một tay bị sư huynh nắm, một tay cầm túi tiền, nhìn nhìn rồi thì thầm: “Sư huynh, sao vẫn còn nhiều thế này?”

Rõ ràng bọn họ đã mua rất nhiều đồ rồi.

Sở Tri Phi từ nhỏ chưa từng có quyền tự chủ về tiền bạc, đối với chuyện này cũng không rõ ràng lắm. Nhưng trước mặt sư đệ sao có thể thừa nhận mình không biết được? Mất mặt lắm!

Hắn chột dạ gãi đầu: “Có lẽ là mấy thương gia ở đây có lương tâm, nên bán rẻ.”

“À, thì ra là vậy!”

Nguyễn Trường Tinh gật đầu, vui vẻ khép túi tiền lại, hứng thú nhìn ngó xung quanh. Chợt, phía trước có một nhóm đông người tụ tập, khiến cậu chú ý.

Hắn kéo tay sư huynh, mắt sáng rỡ: “Sư huynh, phía trước có rất nhiều người kìa!”

“Đi, chúng ta cũng đi xem!”

Có náo nhiệt mà không chen vào thì đúng là phí hoài cơ hội! Sở Tri Phi vừa dứt lời đã lao nhanh về phía trước, còn nhanh hơn cả Nguyễn Trường Tinh.

Hắn mở đường phía trước, tiểu sư đệ theo sát phía sau, dễ dàng len lỏi qua đám đông.

Giữa vòng vây, một nữ tử áo quần rách rưới đang quỳ trên đất. Trước mặt nàng trải một tấm vải trắng, trên đó viết bốn chữ lớn màu đen: Bán mình táng phụ.

Nữ tử cúi đầu, giọng nghẹn ngào: “Các vị hảo tâm, xin hãy giúp đỡ tiểu nữ tử! Chỉ cần có thể lo liệu tang sự cho phụ thân, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân.” Nàng đưa tay che mặt, nức nở một tiếng, sau đó cắn môi, giọng đầy khẩn thiết: “Cầu xin các vị, làm ơn giúp đỡ ta…”

Bên cạnh nàng, một tấm chiếu cũ kỹ bọc lấy một thi thể, cảnh tượng bi thương khiến Nguyễn Trường Tinh thấy nghẹn lại, lòng dạ khó chịu vô cùng. Cậu quay đầu gọi: “Sư huynh…”

Tiếng gọi ấy mang theo chút nức nở, Sở Tri Phi nhìn tiểu sư đệ đôi mắt phiếm đỏ, trong ánh nhìn còn vương hơi nước, tức thì luống cuống.

Hắn vội ôm lấy bả vai Nguyễn Trường Tinh, kéo vào lòng dỗ dành: “Tinh nhi đừng buồn, chúng ta giúp nàng ấy.”

Dứt lời, Sở Tri Phi ngồi xổm xuống, đỡ nữ tử đang không ngừng dập đầu lên. Hắn lấy ra mấy thỏi bạc từ trong túi tiền, đưa qua: “Đừng dập đầu nữa, cầm số bạc này lo liệu hậu sự cho phụ thân đi. Chúng ta không cần báo đáp.”

Nữ tử ngây ngẩn nhìn số bạc trong tay, hồi lâu không nói nên lời.

Chuyện này… là thế nào đây? Sở Tri Phi không đoán được nàng đang nghĩ gì, bèn quay sang nhìn Nguyễn Trường Tinh— chỉ thấy tiểu sư đệ đôi mắt long lanh, nước mắt trực chờ rơi xuống.

Chẳng lẽ số bạc này vẫn chưa đủ?

Sở Tri Phi dứt khoát đặt luôn cả túi tiền vào tay nữ tử, nói dứt khoát: “Đủ rồi chứ?”

Hắn chỉ có bấy nhiêu thôi.

“A? Đủ… đủ rồi.” Nữ tử giật mình đáp, giọng điệu có chút lắp bắp.

Lần đầu ra ngoài lừa tiền, lại dễ dàng như vậy sao?

“Ngươi mau cầm số bạc này đi lo hậu sự cho phụ thân đi.” Nguyễn Trường Tinh giọng nói mềm mại, mang theo chút nghẹn ngào.

Bị một tiểu hài nhi đáng yêu như vậy tin tưởng đến mức này, nữ tử bỗng cảm thấy có chút chột dạ. Nàng len lén liếc nhìn hai người trước mặt, bàn tay theo bản năng siết chặt túi tiền hơn.

“Đúng đó, nếu không thì sẽ nặng mùi mất.” Sở Tri Phi lại nói thêm một câu.

Lời này khiến khóe miệng nữ tử giật giật.

Nàng do dự một lát, rồi thấp giọng hỏi: “Nhị vị ân công, ta… có thể đi rồi chứ?”

Nhận được hai cái gật đầu đầy chân thành.

Chỉ thấy nàng nhanh chóng đứng dậy, kéo lấy mép chiếu rách rồi chạy biến, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng, chỉ để lại trên mặt đất một vết hằn cùng mảnh vải rách chưa kịp thu dọn.

Một nữ tử yếu đuối như vậy, thế mà lại có thể kéo một thi thể bỏ chạy nhanh như bay?

Quả nhiên là bị cuộc sống bức bách đến cùng cực rồi.

Sở Tri Phi vẫn còn đang cẩn thận dỗ dành tiểu sư đệ, thì bỗng có người trong đám đông lên tiếng: “Nhị vị công tử, nàng ta rõ ràng là kẻ lừa đảo, các ngươi bị lừa rồi.”

Nguyễn Trường Tinh lập tức quay sang nhìn Sở Tri Phi, hai mắt tròn xoe ngơ ngác: “A? Thật sao?”

“Thật đấy. Khu này thường có người dùng cách đó để lừa tiền. Nhị vị công tử chắc ít khi ra ngoài nên không biết. Tốt nhất là mau về nhà đi.”

“Nhưng mà…”

Nhưng mà bây giờ chúng ta chẳng còn tiền nữa.

Sở Tri Phi cảm thấy thất bại nặng nề. Lần đầu tiên đưa tiểu sư đệ xuống núi, đã bị người ta lừa sạch tiền, giờ còn rơi vào cảnh không một xu dính túi, chỉ có thể ngồi trước cửa tửu lâu mà than thở.

“Tinh Nhi, ngươi có đói bụng không?”

Nguyễn Trường Tinh sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình, lắc đầu: “Không đói, lúc trước ăn rất nhiều rồi.”

Gạt người, hắn rõ ràng nghe thấy bụng tiểu sư đệ kêu.

Tiểu sư đệ đây là không muốn hắn lo lắng, nhưng điều đó lại càng khiến Sở Tri Phi áy náy hơn—hắn thế mà lại để tiểu sư đệ phải chịu đói.

“Kẻ lừa đảo, vừa rồi bụng kêu là của ai hả?” Hắn đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Trường Tinh.

Bị phát hiện rồi!

Mặt lập tức đỏ bừng, Nguyễn Trường Tinh cười ngọt ngào để che giấu sự xấu hổ.

“Mặc kệ, chúng ta đi ăn trước, chờ tam sư huynh tới đưa tiền.”

“Như vậy… thật sự được chứ?” Nguyễn Trường Tinh vừa bị kéo vào cửa vừa lo lắng hỏi.

Vừa bước vào tửu lầu, tiểu nhị lập tức nhiệt tình tiếp đón: “Nhị vị công tử, mời vào trong.”

Sở Tri Phi chọn một chỗ vắng người ngồi xuống, ra vẻ hào phóng: “Mang lên hết những món đắt nhất trong quán cho ta.”

Tam sư huynh đã dặn, ăn uống phải chọn thứ tốt nhất, không thể để Tinh Nhi chịu thiệt.

Đi3m tiểu nhị thấy hai vị công tử y phục bất phàm, tướng mạo càng xuất trần, liền thầm nghĩ chắc chắn là khách quý có tiền.

“Vâng, hai vị đợi một lát.”

Lúc trước còn chưa thấy đói, nhưng khi nhìn từng món ăn tinh xảo được bày lên, bụng Sở Tri Phi cũng bắt đầu kêu réo theo.

Hắn gắp mấy món mà sư đệ thích ăn đặt vào chiếc đ ĩa nhỏ trước mặt Nguyễn Trường Tinh, đợi thấy tiểu sư đệ ăn rồi mới bắt đầu động đũa.

Bữa cơm này, hai người không nói chuyện nhiều.

Sở Tri Phi lấy khăn lụa trên người lau miệng cho Nguyễn Trường Tinh. Tiểu sư đệ kéo kéo tay áo hắn, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Sư huynh, chúng ta không có tiền.”

Sở Tri Phi nghe vậy khựng lại một chút, rồi trấn an: “Không sao, chờ một lát, có khi tam sư huynh sắp tới rồi.”

Ai ngờ, chờ mãi, từ lúc trong quán còn đông khách đến khi thực khách dần dần ra về, sắc trời cũng tối sầm.

Đi3m tiểu nhị ngáp một cái, đi tới với vẻ uể oải: “Hai vị công tử, chúng ta sắp đóng cửa rồi.” Giọng điệu không còn nhiệt tình

như ban đầu, trong lời nói còn mang ý thúc giục tính tiền.

Thấy không thể tiếp tục kéo dài thời gian, Sở Tri Phi nhụt chí, thành thật nói: “Chúng ta không có tiền.”

“Cái gì?” Đi3m tiểu nhị đang ngáp dở bỗng dưng khựng lại, kinh ngạc lặp lại: “Không có tiền?”

Không có tiền mà còn gọi một bàn toàn món đắt tiền thế này?

“Hai người các ngươi không phải là tới ăn quỵt chứ? Đợi đó, ta đi gọi chưởng quầy.”

Sở Tri Phi sợ đi3m tiểu nhị lớn tiếng sẽ làm Tinh Nhi hoảng sợ, liền kéo sư đệ vào lòng che chở.

Hai người ngoan ngoãn đi theo sau lưng đi3m tiểu nhị.

Sau bếp chỉ có một ngọn đèn dầu vàng vọt, ánh sáng lờ mờ cũng đủ để họ nhìn rõ dầu mỡ bám đầy trên bếp, những chồng bát đ ĩa chất cao, thức ăn thừa vương vãi, và cả nền đất ướt nhẹp, trơn trượt.

“Đêm nay hai người các ngươi phải rửa sạch đống chén bát này.” Đi3m tiểu nhị lúc này giọng điệu đã hung dữ hơn, nói xong liền rời khỏi nhà bếp.

Đây là kết quả mà bọn họ đã thương lượng với chưởng quầy – dùng công lao động để trả tiền cơm.

Lớp bùn mềm thấm nước trên nền nhà bếp bóng nhẫy, mỗi bước đi đều để lại dấu chân bẩn. Sở Tri Phi đặt Nguyễn Trường Tinh đứng yên một chỗ, định tự mình rửa bát.

Nhưng Nguyễn Trường Tinh lại muốn giúp hắn.

Sở Tri Phi không lay chuyển được sư đệ, liền hai ba bước vượt tới, bế bổng Nguyễn Trường Tinh lên, vạt áo tung bay vẽ thành một vòng cung trong không trung.

Đảo mắt một vòng quanh nhà bếp, hắn tìm được một chiếc ghế nhỏ đặt vào chỗ tương đối sạch sẽ, sau đó nhẹ nhàng đặt Nguyễn Trường Tinh ngồi xuống. “Ngoan ngoãn ngồi yên, không được nhúc nhích.”

Thấy vạt áo của sư đệ chạm xuống nền đất dơ bẩn, Sở Tri Phi ngồi xổm xuống, hai tay nhanh chóng cuộn phần áo thừa lại,

chồng lên đùi Nguyễn Trường Tinh: “Tự mình ôm lấy, dưới đất bẩn lắm.”

Nguyễn Trường Tinh theo bản năng nghe lời, đưa tay ôm lấy phần vạt áo đã được vo tròn, nhưng vẫn ngẩng đầu nói: “Sư huynh, ta muốn giúp huynh rửa bát.”

“Không cần, sư huynh rất lợi hại, Tinh nhi chỉ cần ngồi đây cổ vũ cho ta là được rồi.”

Nguyễn Trường Tinh cúi đầu: “Nhưng mà ta thật sự muốn giúp huynh.”

Sở Tri Phi nhìn vào mắt sư đệ, giọng điệu mang theo dỗ dành: “Những cái bát đ ĩa kia trơn lắm, nếu chẳng may Tinh nhi làm vỡ, vậy chúng ta phải rửa bát đến thiên hoang địa lão mất thôi.”

Thấy Nguyễn Trường Tinh có vẻ dao động, hắn tiếp tục thuyết phục: “Cây đèn dầu này sáng chẳng bao nhiêu, ta nhìn còn không rõ. Nhưng Tinh nhi là ngôi sao nhỏ, chỉ cần ngồi đây chiếu sáng cho sư huynh là được rồi.”

Nguyễn Trường Tinh cuối cùng cũng nở nụ cười: “Nhưng ta đâu có phát sáng được.”

“Sư đệ của ta, chuyện gì cũng làm được.”

Chương 20

DTV-EBOOK

Sở Tri Phi thấy tiểu sư đệ cười, trong lòng cũng thoải mái hơn, ngồi xuống chiếc ghế đẩu nhỏ, chuẩn bị rửa chén.

Chén đ ĩa tích tụ cả ngày chất thành một ngọn núi nhỏ trong bồn gỗ. Chỗ rửa chật hẹp, ghế lại thấp, khiến Sở Tri Phi tay chân lóng ngóng, không biết bắt đầu từ đâu. Hắn xắn tay áo lên tới khuỷu, như một tráng sĩ đoạn cổ tay, thò tay vào lớp nước phủ ánh sáng dầu loang, vớt lên một chiếc mâm, rồi cầm lấy bàn chải, bắt đầu kỳ cọ.

Xoảng!

Không biết đây đã là lần thứ mấy tiếng chén đ ĩa vỡ vang lên.

Nguyễn Trường Tinh vừa thấy một chiếc đ ĩa thanh hoa tuột khỏi tay sư huynh, theo bản năng định đưa tay đỡ.

“Ai… Tiểu sư đệ, đừng nhúc nhích.”

Thôi được rồi, cậu đành ngồi lại chỗ cũ.

Sở Tri Phi dùng chân hất mảnh vỡ sang một bên, cười hì hì: “Hắc hắc, không sao, không sao.”

Nguyễn Trường Tinh nhíu mày, vẻ mặt đầy lo lắng, “Nhưng đây đã là cái chén thứ mười sư huynh làm vỡ rồi.”

“Sao cái này lại trơn như vậy chứ…” Sở Tri Phi bực bội ném bàn chải xuống nước, làm bắn lên một ít bọt nhỏ. Cậu giật mình, vội vàng nghiêng người tránh.

Nguyễn Trường Tinh chỉnh lại vạt áo trong lòng, vỗ vỗ cho phẳng, rồi bước đến bên cạnh Sở Tri Phi. “Sư huynh, huynh rửa sạch xong cứ đưa cho ta, ta sẽ đặt sang một bên. Như vậy nhẹ nhàng hơn, sẽ không làm vỡ nữa.”

Cậu đặt hai tay lên đầu gối Sở Tri Phi, lộ ra những đầu ngón tay trắng nõn, thon dài. Ánh đèn vàng ấm áp phản chiếu trong đôi mắt cong cong, dừng lại nơi sống mũi tinh tế, khiến cả người như phủ một lớp ánh sáng dịu dàng.

Ai nói tiểu sư đệ không thể tỏa sáng chứ?

Sở Tri Phi tâm tình vì nụ cười của tiểu sư đệ mà trở nên nhẹ nhõm hơn.

Hắn cẩn thận cầm lấy một chiếc chén, từng chút từng chút một rửa sạch, sau đó đưa tới đặt vào tay Nguyễn Trường Tinh, người sớm đã chuẩn bị sẵn để nhận lấy.

"Suỵt, nhẹ nhàng thôi." Nguyễn Trường Tinh chăm chú nhìn chiếc chén, không chớp mắt, sợ làm nó rung lên rồi rơi xuống.

Chờ đến khi đặt chén an toàn lên giá, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Cứ thế, một người rửa, một người xếp, suốt gần một canh giờ, cuối cùng đống chén bát cũng sạch bong. Sở Tri Phi đứng dậy duỗi người, cảm thấy sống lưng và cổ đau nhức dữ dội, so với bị phạt chép mười lần 《 Thanh Tâm Kinh 》 còn mệt mỏi hơn.

Sau khi cẩn thận lau khô tay cho Nguyễn Trường Tinh, hắn nâng đôi tay nhỏ hơn tay mình đến một nửa lên, đưa ra dưới ánh đèn quan sát tỉ mỉ.

Mười ngón tay thon dài, trắng nõn, dưới ánh sáng vàng nhạt dường như có thể xuyên thấu.

Ân, vẫn sạch sẽ và đẹp đẽ như trước.

"Được rồi, cuối cùng cũng có thể đi rồi."

Thế nhưng ngay sau đó, bọn họ liền thấm thía thế nào là "nhà dột còn gặp mưa suốt đêm"—chồng chén xếp quá cao đột nhiên đổ sập, vỡ vụn đầy đất.

Hai người sững sờ nhìn những mảnh sứ vương vãi khắp nơi, vẻ mặt hoảng hốt.

Nguyễn Trường Tinh suýt khóc, "Sư huynh..."

Sư huynh cũng ngốc không kém, lắp bắp, "Không... không sao đâu."

Không sao ư?

~

"Ta bảo các ngươi rửa chén chứ có bảo làm vỡ chén đâu? Chỉ trong chốc lát mà đã làm nát hai mươi cái chén của ta!"

Chưởng quầy tay lướt nhanh trên bàn tính, giọng điệu tràn đầy bất đắc dĩ. "Nhị vị định giải thích thế nào đây?"

Ý tứ này, chẳng phải là muốn bồi thường sao?

Sở Tri Phi cứng cổ, "Tiền thì không có, ngươi xem còn cách nào khác không?"

Chưởng quầy quét mắt đánh giá bọn họ. Sở Tri Phi lập tức kéo Nguyễn Trường Tinh ra sau lưng mình, rõ ràng là một động tác phòng bị khiến chưởng quầy tức đến dựng râu trừng mắt.

Hắn đã hơn nửa đời người rồi, chẳng lẽ còn có thể làm gì xấu với hai tên nhóc này sao?

"Lấy xiêm y của ngươi ra đền đi!" Chưởng quầy chỉ thẳng vào Sở Tri Phi, giận dữ nói.

Sở Tri Phi nhanh nhẹn cởi áo ngoài, dứt khoát nói: “Hảo, xiêm y này coi như thanh toán xong.”

“Được rồi, được rồi, các ngươi mau đi đi.” Chưởng quầy phất tay, vẻ mặt đầy chán ghét.

“Tinh nhi, chúng ta đi.” Sở Tri Phi nắm lấy tay Nguyễn Trường Tinh, kéo người rời đi.

Tiểu nhị theo sau bọn họ, chuẩn bị đóng cổng chính.

“Hừ, nhìn bề ngoài thì ra dáng người đàng hoàng, không ngờ không chỉ ăn cơm quỵt mà còn làm vỡ đầy đất chén bát. Đúng là biết mặt không biết lòng.” Hắn khoanh tay trước ngực, bĩu môi lẩm bẩm.

“Không được nói sư đệ ta.”

“Không được nói sư huynh ta.”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, khiến đi3m tiểu nhị sững sờ trong chớp mắt.

“Hắc, còn rất huynh đệ đồng lòng đấy! Mau đi đi, ta còn phải đóng cửa.”

Hai cánh cửa khép lại phát ra tiếng vang thật lớn, kèm theo cơn gió mạnh thổi tung mái tóc bọn họ.

Sở Tri Phi không khỏi run lên một cái.

“Sư huynh, ngươi có lạnh không?” Nguyễn Trường Tinh khẽ nép sát vào sư huynh.

Sở Tri Phi dứt khoát ôm lấy cậu vào lòng, “Ôm Tinh Nhi một cái thì sẽ không lạnh nữa.”

Tưởng rằng lúc này trên đường đã vắng vẻ, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Trường Ninh thành phồn hoa đến mức này sao? Đêm khuya mà đèn dầu vẫn cháy sáng, du khách tấp nập như mắc cửi.

“Đi, chúng ta đi xem thử.” Sở Tri Phi kéo Nguyễn Trường Tinh hòa vào dòng người.

Phía trước là một con sông rộng lớn, bờ bên kia là Say Kim Lâu—đệ nhất tửu lâu phồn hoa bậc nhất Trường Ninh. Mái cong kiều diễm, đèn đuốc rực rỡ, ánh sáng huy hoàng phủ trùm cả thành.

Giữa quầng sáng lộng lẫy ấy, có một ánh mắt sâu xa bỗng dưng dừng lại trên sườn mặt của ai đó trong dòng người tấp nập.

Tiếng mõ thanh đột ngột vang lên, quỷ dị đến lạ thường. Dường như đây là một tín hiệu—ngay lập tức, một đám người ùn ùn lao về phía Nguyễn Trường Tinh và Sở Tri Phi.

Sở Tri Phi không kịp đề phòng, đến khi vội vàng muốn nắm lấy tay Nguyễn Trường Tinh thì người đã không còn thấy đâu.

“Sư đệ!”

“Tinh Nhi!”

Hắn điên cuồng tìm kiếm, nhưng dòng người vừa mới đó như thủy triều rút đi sạch sẽ, bóng dáng cũng không còn, cuốn theo cả tiểu sư đệ của hắn.

“Tinh Nhi…”

Con phố náo nhiệt phút chốc trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Đám đông, những hàng quán rộn ràng ban nãy, tất cả đều biến

mất không chút dấu vết, như thể một giấc mộng chưa từng tồn tại.

Sở Tri Phi hoảng loạn.

Tiểu sư đệ của hắn đâu?

Hắn chạy dọc theo con phố, nhưng con phố này dường như không có điểm cuối. Xung quanh không một bóng người, thậm chí ngay cả gió cũng im lặng đến kỳ lạ.

Không biết đã chạy bao lâu, đôi chân hắn cuối cùng cũng dừng lại, nặng nề đặt xuống mặt đất. Hắn cúi người, hơi thở dồn dập, mồ hôi lăn dài trên gương mặt.

Lúc này, hắn vô cùng hối hận. Nếu khi ấy vẫn luôn nắm chặt tay Tinh Nhi, thì đã không để lạc mất cậu.

Nhưng nơi quỷ quái này cứ chạy mãi vẫn không có điểm dừng, hắn phải tìm tiểu sư đệ thế nào đây?

“Ngươi… không sao chứ?”

Một bàn tay nhẹ đặt lên vai Sở Tri Phi, cùng với một giọng nói vang lên.

Sở Tri Phi lập tức xoay người, ánh mắt kinh ngạc nhìn người trước mặt thật lâu mới hoàn hồn.

“Ta không sao.”

Đây là người đầu tiên hắn gặp từ lúc mọi chuyện xảy ra.

Dưới màn đêm mờ ảo, lại thêm tâm trạng rối bời, Sở Tri Phi nhìn bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt mà không thấy rõ. Chỉ cảm nhận được một làn gió mát thoảng qua, giọng nói cũng nhẹ nhàng tựa vậy.

"Ngươi đang tìm ai sao?"

"Ta đang tìm tiểu sư đệ, ta lỡ để lạc mất hắn." Sở Tri Phi khẽ cụp mắt, giọng nói không giấu nổi sự lo lắng và tự trách. Có lẽ do không khí đêm nay có chút ẩm ướt, Thẩm Điều cảm giác người trước mặt như bị sương mưa thấm ướt, trông thật cô đơn, khiến người ta không khỏi muốn an ủi và thương tiếc.

"Ngươi đừng quá lo lắng." Thẩm Điều khẽ trấn an, "Nơi này không phải thế giới thực, chúng ta đang ở trong giấc mơ của người khác."

"Mộng?" Sở Tri Phi tròn mắt nhìn Thẩm Điều, vẻ nghi hoặc, "Ngươi nói chúng ta đang ở trong giấc mơ của người khác?"

"Phải, ngươi thử xem đi."

Hắn dẫn Sở Tri Phi tiến về phía trước vài bước, vươn tay ra. Bầu trời tối đen như mực bỗng hiện lên một màn chắn màu lam, không gian xung quanh đột ngột thay đổi. Khung cảnh phố xá, nhà cửa đều tan biến, thay vào đó là một thế giới bao trùm bởi những bọt biển màu lam.

Sở Tri Phi vươn tay chạm thử, màn chắn màu lam khẽ dao động như mặt nước, nhưng không hề vỡ ra.

"Vậy khi nào chúng ta có thể ra ngoài?"

"Khi mặt trời mọc, hoặc có người từ bên ngoài phá vỡ giấc mộng này." Thẩm Điều lại nhìn Sở Tri Phi, "Giấc mơ này bình lặng, hẳn là không nguy hiểm, tiểu sư đệ của ngươi chắc cũng không gặp chuyện gì đâu."

Nghe vậy, Sở Tri Phi dường như bớt nôn nóng hơn. "Vậy ta chỉ có thể chờ ở đây sao?"

"Đi lung tung dễ lạc hơn."

Lúc này, Nguyễn Trường Tinh bị dòng người cuốn đi, không rõ mình đang ở đâu. Cậu chỉ cảm thấy bản thân bị bao bọc trong một chiếc lồ ng màu lam khổng lồ, không thể ra ngoài, cũng chẳng có phương hướng, chỉ có chính mình lẻ loi giữa khoảng trống rỗng vô tận.

Nguyễn Trường Tinh cất bước định đi tìm Sở Tri Phi, nhưng đột nhiên, những ảo ảnh trước mắt khiến cậu khựng lại.

Trên nền tuyết, một đứa trẻ đang khóc thút thít. Một bóng dáng cô độc kéo dài dưới ánh mặt trời. Đôi mắt tràn đầy thỏa mãn khi ôm lấy chiếc màn thầu. Một thân thể dính đầy máu nằm bất động trong nhà kho chứa củi. Một dáng người gầy yếu bị người đời cười nhạo và chế giễu.

Từng hình ảnh thoáng qua, nhanh chóng nhưng mơ hồ, song mỗi lần xuất hiện đều khiến trái tim cậu khẽ run lên.

Đây là gì? Vì sao những hình ảnh này lại quen thuộc đến vậy?

Lòng cậu bỗng nhói đau không rõ lý do, như thể có thứ gì đó sắp từ sâu trong ký ức trồi lên. Nguyễn Trường Tinh đưa tay lên dụi mắt, chợt nhận ra nước mắt đã lặng lẽ rơi xuống.

Cậu không hiểu tại sao, nhưng trong khoảnh khắc đó, một nỗi sợ hãi dâng trào, thúc giục cậu đưa tay chạm vào đôi mắt của chính mình.

Tại sao?

~

Thời gian trôi qua, sự kiên nhẫn của Sở Tri Phi dần cạn kiệt.

"Tiểu sư đệ rốt cuộc đang ở đâu?"

Hắn xoay người liên tục, hoảng hốt tìm kiếm. "Đệ đệ của ta đâu? Đệ đệ của ta không thấy đâu cả!"

"Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái gì? Ta phải tìm đệ đệ của ta!"

Thẩm Điều lặng lẽ cởi áo khoác, nhẹ nhàng khoác lên vai Sở Tri Phi. Nhưng lúc này, Sở Tri Phi chẳng còn tâm trí bận tâm đ ến những điều đó nữa.

“Đừng vội, tiểu sư đệ của ngươi sẽ không sao đâu.”

“Nhưng ta đã làm lạc mất hắn, ta làm mất tiểu sư đệ rồi.” Sở Tri Phi ngồi xổm xuống, hàng mi rủ xuống đầy lo lắng. Một lúc sau, hắn đột nhiên đứng bật dậy, “Không thể chờ được, ta phải đi tìm hắn.”

Thẩm Điều thấy không thể ngăn cản, đành mặc kệ mà cùng hắn đi tìm.

Đột nhiên, Sở Tri Phi ngước mắt lên liền thấy một bóng dáng quen thuộc phía trước. Hắn lập tức chạy tới, “Tinh nhi!”

“Sư huynh…” Nguyễn Trường Tinh nhào vào lòng Sở Tri Phi.

“Cuối cùng cũng tìm được ngươi, suýt nữa làm sư huynh sợ chết mất. Xin lỗi, là sư huynh không chăm sóc tốt cho ngươi, khiến ngươi hoảng sợ rồi.” Sở Tri Phi nhẹ nhàng xoa đầu an ủi cậu.

Nguyễn Trường Tinh dụi đầu vào lòng Sở Tri Phi, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Sư huynh, khi nào chúng ta mới về nhà?”

“Nhanh thôi, chờ tam sư huynh tới, chúng ta sẽ về ngay.”

Sở Tri Phi chỉ nghĩ Nguyễn Trường Tinh bị kinh sợ nên muốn về nhà, nhưng ngay lúc đó, hắn chợt nghe thấy tiếng nức nở nhỏ truyền đến từ trong lòng ng ực, khiến hắn lập tức hoảng hốt.

“Tinh nhi, ngươi khóc sao?” Hắn vội vàng đỡ người ra khỏi lòng mình, quả nhiên thấy những giọt nước mắt to tròn đang lăn dài trên khuôn mặt Nguyễn Trường Tinh. “Ngươi có bị thương không? Để sư huynh xem nào?”

Nguyễn Trường Tinh lắc đầu, không nói gì.

Biết rằng cậu không bị thương, Sở Tri Phi mới yên tâm được một nửa.

“Tinh nhi không khóc, chúng ta sẽ sớm về nhà thôi. Ngoan nào, đừng khóc, nước mắt của Tinh nhi rất quý giá đấy!” Sở Tri Phi nhẹ giọng dỗ dành, tay luống cuống lau nước mắt cho cậu. Nhưng lau thế nào cũng không hết, cuối cùng đành dùng tay hứng lấy, như thể từng giọt lệ rơi xuống đều là những viên trân châu quý giá.

“Thật… thật vậy sao?” Nguyễn Trường Tinh đôi mắt đẫm lệ, ngước nhìn hắn hỏi.

“A…?”

“Vậy ta có thể mang đi đổi tiền không? Như thế sư huynh sẽ không cần phải rửa bát nữa.” Nguyễn Trường Tinh chớp chớp mắt, giọng nói mềm mại nhưng đầy nghiêm túc.

“Nước mắt của Tinh nhi còn đáng giá hơn cả bạc, ngàn vàng cũng không đổi được. Thế nên không được khóc, nếu không ngày mai mắt sẽ sưng lên đấy.”

Nói thêm nữa hắn cũng không dám, bởi nếu dám mang một giọt nước mắt của Tinh nhi đi đổi tiền, sư thúc chắc chắn sẽ treo hắn lên vách núi Thanh Nhai cho gió thổi suốt mười ngày mười đêm mất.

Dưới sự an ủi của Sở Tri Phi, Nguyễn Trường Tinh cuối cùng cũng nín khóc. Lúc này bình tĩnh lại, cậu chỉ cảm thấy ngượng ngùng, rúc trong lòng Sở Tri Phi, không dám ngẩng đầu lên.

“Tinh nhi, ngươi nhìn kìa, đóa hoa kia trong suốt.” Sở Tri Phi cố tìm thứ gì đó khiến cậu vui vẻ.

Nguyễn Trường Tinh đổi tư thế tựa vào hắn, vừa vặn nhìn thấy những bông hoa màu lam nhàn nhạt phản chiếu trong mắt.

“Muốn đi xem không?” Sở Tri Phi hỏi.

“Dạ.” Nguyễn Trường Tinh khẽ đáp, giọng nhỏ như tiếng mũi hừ nhẹ.

Trong mộng cảnh, những đóa hoa màu lam trong suốt trải rộng khắp nơi, không rễ không nguồn mà sinh trưởng, như thể những vì tinh tú ngưng tụ thành hình.

Nguyễn Trường Tinh quả nhiên bị thu hút, ánh mắt dán chặt vào những đóa hoa. Ngón tay khẽ động, dường như muốn chạm vào, nhưng cuối cùng vẫn cố kiềm chế, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống đất, ngước mắt hỏi: “Ta có thể sờ không?”

Đôi mắt cậu vẫn còn ươn ướt, hàng mi cũng chưa khô, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng. Trong lòng Sở Tri Phi chỉ có một suy nghĩ—sờ, dù là Thiên Vương lão tử đến cũng phải để sư đệ hắn sờ!

Hắn gật đầu, dùng ánh mắt cổ vũ tiểu sư đệ.

Ngay khi đầu ngón tay chỉ còn cách đóa hoa một chút, Thẩm Điều—người vẫn luôn im lặng—đột nhiên lên tiếng: “Loài hoa này gọi là Huyễn Hoa. Nếu chạm vào, nó sẽ khiến con người sinh ra ảo giác, thần trí rối loạn.”

Sở Tri Phi nhìn thấy sư đệ rụt tay lại, bèn ngước lên hỏi Thẩm Điều: “Có cách nào để không bị ảnh hưởng không?”

Thẩm Điều trầm ngâm một lát rồi đáp: “Có.”

Hắn lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ tinh xảo, đổ ra một viên thuốc trắng cỡ hạt đậu xanh: “Chỉ cần uống viên này là được.”

Sở Tri Phi cầm lấy viên thuốc trong lòng bàn tay Thẩm Điều, đưa đến bên miệng Nguyễn Trường Tinh: “Uống xong là có thể chạm vào.”

Ngón tay khẽ lướt qua cánh hoa mỏng manh, Nguyễn Trường Tinh như nhặt được những tia sáng lấp lánh trên đầu ngón tay. Nhưng chỉ trong chớp mắt, những tinh quang ấy tan vào không trung rồi rơi xuống đất, hợp lại thành một đóa hoa khác.

Nhìn thấy những điều kỳ diệu ấy, Nguyễn Trường Tinh vui vẻ ra mặt.

Sở Tri Phi thấy tiểu sư đệ cuối cùng cũng cười, khóe miệng cũng vô thức cong lên. Đúng lúc này, Thẩm Điều đưa cho hắn một viên thuốc khác: “Ngươi cũng có thể thử.”

Sở Tri Phi nhìn hắn một cái, duỗi tay nhận lấy: “Đa tạ.”

Thẩm Điều chỉ khẽ cong khóe môi cười nhẹ.

“Khi chạm vào Huyễn Hoa, các ngươi có thể nghĩ đến một thứ gì đó trong đầu. Nó sẽ biến hóa theo suy nghĩ của các ngươi.”

“Thật sao? Vậy ta muốn biến ra…” Nguyễn Trường Tinh nhắm mắt suy nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa. Trước mắt cậu liền xuất hiện một phiên bản thu nhỏ của một con đại bạch.

“Vậy ta biến ra một con đại hắc.” Phiên bản thu nhỏ của đại hắc cũng hiện lên.

“Ta muốn biến ra sư huynh.” Nguyễn Trường Tinh chọc chọc vào đóa hoa, nhưng chẳng có gì xuất hiện. Cậu nghiêng đầu khó hiểu—là không nhạy sao? Sao lại không có phiên bản thu nhỏ của Phi Phi sư huynh chứ?

Sở Tri Phi cũng thử chọc chọc theo.

“Biến thành người thì không thể.” Thẩm Điều khẽ cười, khóe môi hơi cong lên.

Cuối cùng, cả Trục Nguyệt Đỉnh đều náo loạn bởi đám động vật chạy tán loạn, nơi này chẳng khác nào một vườn bách thú.

~

Bên ngoài mộng cảnh, Trương Hòa Minh chạy khắp phố nhưng vẫn không tìm thấy hai người kia. Trên cao, không gian đột nhiên vang lên tiếng hót thanh thoát của loài chim.

“Là Linh Tước.” Hắn lẩm bẩm. Chắc là sư thúc phái nó đến trông chừng Tinh nhi.

Nghe Linh Tước vỗ cánh dẫn đường, hắn theo sau đến một nơi nào đó. Con chim nhỏ dùng chiếc mỏ nhọn gõ nhẹ vài lần,

lập tức một tấm chắn màu lam hiện ra.

Chỉ liếc qua, Trương Hòa Minh đã nhận ra ngay: “Cảnh trong mơ sao?”

Hắn nâng tay vung quạt xếp, ngay lập tức trên tấm chắn xuất hiện một khe hở. Sau đó, bức chắn nhanh chóng tan biến, cảnh vật xung quanh cũng khôi phục nguyên trạng.

Chương 21

DTV-EBOOK

"Tam sư huynh."

Trong khoảnh khắc, những bóng dáng động vật giả tưởng trên mặt đất liền tan biến, cảnh vật xung quanh cũng trở lại như ban đầu. Nguyễn Trường Tinh vừa nhìn đã thấy Trương Hòa Minh.

"Không sao chứ?" Trương Hòa Minh đặt tay lên vai Nguyễn Trường Tinh, đánh giá một lượt, sau đó lại nhìn sang Sở Tri Phi.

"Không có việc gì." Nguyễn Trường Tinh bĩu môi, giọng nhỏ nhẹ than thở: "Tam sư huynh, sao huynh đến muộn vậy chứ?"

Câu nói không giống như một lời trách móc, mà lại như đang tỏ ra ấm ức.

Thực ra, Trương Hòa Minh vốn định ra đón bọn họ sớm hơn, nhưng lại bị mẫu thân kéo tay giữ lại lải nhải hồi lâu. Dẫu sao cũng là mẫu thân của mình, hơn nửa năm chưa gặp, hắn đành nán lại một lát.

"Xin lỗi, tam sư huynh đến trễ. Phi Phi có đưa đệ đi ăn uống đàng hoàng không?" Trương Hòa Minh vừa hỏi vừa xoa nhẹ gương mặt phồng lên vì nhấp môi của Nguyễn Trường Tinh. Nhìn thấy lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má, cuối cùng vẫn không nhịn được mà chọc một cái: "Xem ra Tinh nhi của chúng ta thật sự giận tam sư huynh rồi, này, ngay cả má lúm đồng tiền cũng tròn lên kìa."

Nguyễn Trường Tinh bị hắn chọc cười, vừa né tránh vừa hì hì nói: "Không có giận, nhưng tam sư huynh không được chọc nữa đâu!"

"Được rồi, không trêu đệ nữa."

Trương Hòa Minh nhìn về phía Sở Tri Phi, người lúc này lại có vẻ trầm lặng khác thường, khẽ cau mày hỏi: "Xiêm y của đệ sao lại thế này?"

Rõ ràng áo ngoài không phải của hắn.

Sở Tri Phi cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới nhớ ra Thẩm Điều đã đưa áo khoác cho mình. Hắn vội vàng cởi ra, trả lại cho đối phương: "Cảm ơn ngươi, đây là áo của ngươi."

Thẩm Điều nãy giờ vẫn đứng lặng trong bóng râm, không quấy rầy khoảnh khắc sư huynh đệ đoàn tụ, vì vậy Trương Hòa

Minh trước đó không để ý tới hắn. Giờ đây, ánh mắt hai người giao nhau, từ khí độ quanh thân có thể nhận ra đối phương cũng là người trong giới tu hành.

"Trương Hòa Minh, Trục Nguyệt Đỉnh."

"Thẩm Điều, Bạch Lộ Châu."

Hai người giơ tay hành lễ gặp mặt. Đến lúc này, Trương Hòa Minh mới chợt nhận ra—ngay cả tên của Thẩm Điều hắn cũng không biết, vậy mà vừa rồi còn để người xa lạ này đưa đan dược cho mình và tiểu sư đệ.

Hắn vừa hối hận vì sự chủ quan của bản thân, vừa may mắn vì Thẩm Điều không phải kẻ xấu.

Nhưng lần sau tuyệt đối không thể như vậy nữa. Dù bản thân có gặp chuyện gì cũng không quan trọng, nhưng Tinh nhi thì không thể để xảy ra dù chỉ một sai sót nhỏ.

"Đa tạ Thẩm huynh đã chiếu cố sư đệ của ta."

"Không có gì gọi là chiếu cố, chẳng qua chỉ là tình cờ gặp gỡ thôi."

Sở Tri Phi nghĩ rằng dù sao đối phương cũng đã giúp đỡ mình một lần, vậy thì kết giao một người bạn cũng không tệ. Hắn mỉm cười, giới thiệu: "Ta là Sở Tri Phi." Rồi ôm lấy Nguyễn Trường Tinh, nói tiếp: "Đây là tiểu sư đệ của ta, Nguyễn Trường Tinh."

Thẩm Điều vẫn vắt áo khoác của mình trên khuỷu tay, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ, nhìn về phía Sở Tri Phi cũng đang cười lộ ra mấy chiếc răng trắng.

"Mặc vào đi." Trương Hòa Minh cởi áo khoác của mình, nhét vào tay Sở Tri Phi, kẻ vẫn còn đang cười có chút ngốc nghếch, rồi thuận tiện kéo Nguyễn Trường Tinh ra khỏi lòng hắn.

"Hửm?" Sở Tri Phi hơi ngẩn ra một chút.

"Thẩm huynh, trời cũng đã tối, ta cùng các sư đệ xin cáo từ."

Thẩm Điều khẽ gật đầu đáp lễ: "Cáo từ."

Ánh trăng trải xuống con phố nhỏ, bóng ba người dần dần xa khuất, trở nên mơ hồ.

Nguyễn Trường Tinh bị hai vị sư huynh kẹp vào giữa, mỗi bên một người nắm tay cậu. Cậu ngẩng đầu hỏi: "Tam sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?"

Dưới màn đêm u tối, đôi mắt hồ ly của Trương Hòa Minh càng thêm khó lường. Hắn nhếch môi cười: "Sư huynh dẫn các ngươi đi tận hưởng một cuộc sống mơ màng."

Sau khi bước vào Tửu Kim Lâu, Sở Tri Phi mới thực sự xác định rằng Trường Ninh Thành quả nhiên vô cùng phồn hoa.

Ca vũ, tửu sắc suốt ngày suốt đêm không ngừng, những kẻ lui tới đều là người giàu sang quyền quý.

Nguyễn Trường Tinh không kịp nhìn hết mọi thứ xung quanh, trong lòng thầm nghi hoặc liệu tòa lầu này có phải được dát vàng hay không, bởi vì nó quá mức lóa mắt. Kiến trúc nơi đây hoàn toàn khác biệt so với Trục Nguyệt Đỉnh, xa hoa đến mức phô trương lãng phí. Thì ra đây chính là cảnh phồn hoa trong sách từng miêu tả—chốn ngập trong vàng son, hồng trần muôn vẻ.

Trương Hòa Minh nhìn phản ứng của hai người, không nhịn được mà bật cười.

"Chúng ta lên lầu."

Hắn dẫn bọn họ đi lên tầng trên, đẩy cửa bước vào một gian phòng. Khi cánh cửa khép lại, toàn bộ âm thanh bên ngoài cũng bị ngăn cách, tựa như tiếng chạm ly, tiếng ca múa rộn ràng ban nãy chỉ là ảo giác.

"Tam sư huynh, nhìn huynh quen đường quen lối như vậy, chắc chắn thường xuyên đến đây, đúng không?" Sở Tri Phi cười cười, chọc vào cánh tay hắn.

Trương Hòa Minh ấn Nguyễn Trường Tinh ngồi xuống ghế, thong thả nói: "Nơi này hoan nghênh nhất là kẻ có tiền, mà trùng hợp thay, sư huynh của các ngươi chính là kẻ có tiền."

"Hừ."

Chỉ chốc lát sau, người hầu bước vào, mang theo rượu và thức ăn dọn lên bàn.

Sở Tri Phi sớm đã nóng lòng muốn thử, ban ngày còn phải chăm sóc Tinh nhi nên không dám uống rượu, nhưng lúc này thì sao có thể bỏ qua được? Hắn nghiêng đầu hỏi: "Tam sư huynh, ta có thể uống rượu không?"

Trương Hòa Minh khẽ cười, gương mặt mang theo vẻ từ ái: "Có thể."

“Cảm ơn sư huynh...”

“Một ly.”

Sở Tri Phi mặt còn suy sụp hơn cả phiên thư, một ly còn chưa kịp nếm ra mùi vị đã hết rồi sao?

Ống tay áo bị nhẹ nhàng kéo lấy, Trương Hòa Minh cúi đầu, thấy Nguyễn Trường Tinh tươi cười như hoa:

“Sư huynh, còn ta? Ta cũng có thể nếm thử không? Ta rất ngoan, chỉ cần một ly là được rồi."

Trương Hòa Minh hiền từ xoa đầu sư đệ, “Được.”

Hắn cầm lấy chiếc đũa trên bàn, nhẹ nhàng chấm đầu đũa vào chén rượu, rồi đưa đến bên môi Nguyễn Trường Tinh:

“Một giọt.”

Nguyễn Trường Tinh méo miệng, một giọt thì làm sao nếm được hương vị đây?

“Ngoan, há miệng nào.”

Dưới sự dỗ dành của Trương Hòa Minh, cậu cẩn thận há miệng, nhấp nhẹ đầu đũa. Có chút cay, có chút nồng, hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng.

Cậu đẩy đũa ra, vẻ mặt đầy vẻ chán ghét.

Trương Hòa Minh bật cười nhìn chiếc mũi nhăn lại của cậu, “Ha ha, tiểu hài tử thì phải uống nước đường.”

Nguyễn Trường Tinh hừ một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến hắn nữa.

Bữa ăn gần kết thúc, Nguyễn Trường Tinh lại ăn thêm mấy miếng điểm tâm. Điểm tâm được làm tinh xảo, lớp vỏ mỏng bọc lấy phần nhân mềm mịn, vị ngọt thanh, vừa miệng cậu vô cùng.

Cậu ăn đến hai má tròn trịa, từ góc nhìn của Trương Hòa Minh vừa vặn có thể thấy được khuôn mặt bầu bĩnh kia đang cử động đều đặn, không nhanh không chậm, cực kỳ có quy luật.

Trương Hòa Minh vươn tay kéo cậu vào lòng, ôm thật chặt.

Nguyễn Trường Tinh mặt dán chặt vào lồ ng ngực hắn, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

“Sư huynh, huynh hôi quá.”

“Nói bậy, tam sư huynh không hôi.”

“Hôi.”

“Được rồi, sư huynh hôi.”

Tam sư huynh sao có thể hôi được, còn những vị sư huynh khác hôi hay không thì cậu cũng không biết.

Nguyễn Trường Tinh bị Trương Hòa Minh giữ chặt trong lòng, trong khi đó, Sở Tri Phi uống hết một chén rượu, đầu óc đã

hơi choáng váng. Không ai chú ý tới cửa phòng bị mở ra, sau đó một người vận bạch y bước vào.

"Tinh Nhi, qua đây với đại sư huynh."

Lời này vừa thốt ra, cả ba người đều sững sờ.

"Lại đây." Lý Ký Bạch lần nữa dịu dàng gọi cậu.

Lần này, Nguyễn Trường Tinh rất dễ dàng thoát khỏi vòng tay của Trương Hòa Minh, đi đến trước mặt đại sư huynh, đặt tay vào lòng bàn tay đang mở ra, rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn.

Dưới ánh mắt sắc lạnh của Lý Ký Bạch, Trương Hòa Minh không khỏi có chút hoang mang. Bị đại sư huynh bắt gặp đang uống rượu đã đành, lại còn dám dẫn theo Tinh Nhi đến nơi này.

"Uống rượu?" Giọng nói của Lý Ký Bạch lạnh lẽo như băng, ánh mắt đảo qua hai người đang ngồi ngay ngắn trước mặt.

Không ai lên tiếng phản bác, tức là đã ngầm thừa nhận.

“Ta vốn không hy vọng các ngươi có thể an phận, nhưng không ngờ lá gan lại lớn đến mức này. Dám đưa Tinh Nhi tới nơi này… Sáng mai lập tức trở về núi. Sau khi về, mỗi người chép mười lần ‘Thanh Tâm Kinh’, sáng ngày thứ hai phải nộp lại cho ta.”

Không thể phủ nhận, khi đại sư huynh nổi giận, ngay cả Trương Hòa Minh cũng có chút e dè.

~

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Trường Tinh bước ra khỏi phòng, vươn vai một cách thoải mái, tinh thần sảng khoái. Trái ngược hẳn với Trương Hòa Minh bên cạnh, người vẫn còn mang vẻ uể oải, thiếu sức sống.

“Tinh Nhi, lại đây ăn sáng.” Lý Ký Bạch gọi cậu.

“Dạ.”

Sau khi ăn sáng xong, mấy người bắt đầu thu dọn để chuẩn bị quay về Trục Nguyệt Đỉnh.

Chợ sáng nhộn nhịp, dòng người chen chúc, các quầy hàng rong trải dài hai bên đường. Trên nóc các quán ăn, từng làn khói trắng lượn lờ bay lên, rồi tan dần giữa tiếng ồn ào huyên náo của phố phường.

Nguyễn Trường Tinh trước nay chưa từng chứng kiến cảnh náo nhiệt như vậy vào buổi sáng sớm. Ở Trục Nguyệt Đỉnh, buổi sáng luôn yên tĩnh, nhưng quang cảnh nhộn nhịp này cũng có nét đặc sắc riêng. Cậu đón ánh bình minh, khẽ ngẩng đầu nhìn một lượt, sắc vàng dịu dàng của nắng sớm phủ lên khuôn mặt, khiến lúm đồng tiền thêm phần rạng rỡ.

Trong khi các sư huynh đi dẫn ngựa, cậu đứng chờ trước cửa tiệm, vô thức bước ra giữa phố. Giữa dòng người tấp nập, một người đi đường vội vã vô tình va vào cậu, khiến cậu loạng choạng đụng vào người bên cạnh.

Ổn định lại bản thân, Nguyễn Trường Tinh vội vàng giữ chặt người bị mình đụng phải.

“Ngươi không sao chứ?”

Người nọ cao hơn cậu khá nhiều, Nguyễn Trường Tinh phải ngẩng đầu mới thấy rõ mặt. Đập vào mắt cậu là đôi mắt bị vải trắng che lại, khiến cậu khẽ sững người.

“Ta không sao, đa tạ.”

Nhận ra người trước mặt đột nhiên rơi vào trầm mặc, Mục Lưu Phương lên tiếng: “Đa tạ. Xin hỏi, ngươi là…?”

Nguyễn Trường Tinh cố kiềm chế cảm giác kỳ lạ đột nhiên dâng lên trong lòng, chậm rãi đáp: “Ta là Nguyễn…”

“Tinh Nhi!”

Lời còn chưa dứt, giọng nói từ phía xa đã cắt ngang cậu.

Trương Hòa Minh bước tới, ánh mắt khó hiểu, thần sắc có chút nghiêm túc, không còn vẻ lười nhác thường ngày.

Tay Mục Lưu Phương, vốn đang đặt trên cánh tay Nguyễn Trường Tinh, liền bị cây quạt xếp trong tay Trương Hòa Minh gạt ra, mang theo một lực đạo không cho phép phản kháng.

Dưới đây là đoạn chỉnh lại ngôn phong, giữ nguyên nội dung:

"Mục thiếu chủ, xin đừng động đến sư đệ ta." Giọng hắn bình thản nhưng mang theo ý cảnh cáo. "Rốt cuộc... Sư đệ ta kiều quý, không thể để thứ bẩn chạm vào."

"Ngươi..." Bị mỉa mai là thứ bẩn ngay trước mặt bao người, sắc mặt Mục Lưu Phương tái xanh. Đột nhiên, trong lòng hắn dâng lên một ý niệm. "Hắn là ai?"

"Không liên quan đến ngươi." Trương Hòa Minh thẳng thừng, chẳng buồn nể nang.

Chính thái độ ấy càng khiến Mục Lưu Phương thêm chắc chắn về suy đoán của mình. Hắn mấp máy môi vài lần, đến cuối cùng vẫn không kìm được run rẩy mà cất giọng: "Hắn... Hắn là Nguyễn Trường Tinh, đúng không?"

Tại sao người này lại biết tên mình? Hơn nữa, phản ứng còn kích động như vậy? Nguyễn Trường Tinh cảm thấy khó hiểu, Sở Tri Phi cũng không ngoại lệ. Nhưng nếu tam sư huynh đã tỏ rõ thái độ căm ghét với người này, vậy chắc chắn hắn không phải người tốt.

"Tinh nhi, chúng ta đi trước chờ sư huynh."

Nguyễn Trường Tinh ngoan ngoãn đi theo Sở Tri Phi, chỉ là có chút thất thần. Trương Hòa Minh hất tay áo, lười đôi co với

loại người như Mục Lưu Phương.

"Mục thiếu chủ, mong ngươi đừng lại gần sư đệ ta." Lý Ký Bạch cất giọng lạnh lẽo như sương, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt hắn, khiến đường nét thêm sắc bén. "Đây là lời cảnh cáo."

Mục Lưu Phương lảo đảo lùi lại nửa bước. Hắn như dồn hết dũng khí, run rẩy đưa tay chạm vào dải lụa che mắt mình.

Là hắn, đúng là Nguyễn Trường Tinh, hắn đã trở lại. Nhưng rồi, Mục Lưu Phương lại bật cười tự giễu. Chẳng phải hắn đã sớm trở lại rồi sao?

...

"Phía trước có bán diều, Tinh nhi muốn loại nào?"

"Ưm... Muốn loại giống Phi Phi sư huynh."

"Được thôi, ngươi đúng là muốn thả ta lên trời sao? Hừ, vậy ta sẽ mua một con diều hình Tinh Tinh cho ngươi."

"Được được!"

"Tiểu quỷ, cười đáng yêu như vậy làm gì!"

Trêu đùa một lúc, bốn người tiếp tục lên đường trở về.

Chương 22

DTV-EBOOK

Dưới ánh trăng mờ nhạt, khi còn cách Trục Nguyệt Đỉnh một quãng ngắn, Nguyễn Trường Tinh đã trông thấy bóng dáng quen thuộc đứng trước sơn môn—một thân ảnh trắng toát tựa như tuyết đầu mùa.

"Sư tôn." Cậu vội vàng nhảy xuống ngựa, để đại sư huynh tiếp lấy cương, nhanh chân chạy đến trước mặt Lạc Đình Sương, nét mặt rạng rỡ, giọng nói xen lẫn niềm vui sướng. "Sư tôn, con về rồi đây."

Ngửa đầu nhìn người trước mặt, khóe mắt cậu ánh lên ý cười, đôi hàng mi dài khẽ cụp xuống, tựa như một đóa tường vi cuối xuân còn vương chút hương sắc, thanh thuần nhưng lại phảng phất nét diễm lệ nội liễm.

Lạc Đình Sương đưa tay ra, Nguyễn Trường Tinh lập tức đặt tay mình vào lòng bàn tay sư tôn, ngay sau đó cảm nhận được hơi ấm dịu dàng bao bọc.

"Chuyến đi vui chứ?"

“Vui lắm! Trường Ninh thành thật náo nhiệt, có rất nhiều món ngon và những thứ thú vị.” Nguyễn Trường Tinh vừa bước theo sư tôn lên từng bậc thang dẫn vào sơn môn, vừa hào hứng kể về những gì mình đã trải qua—những món ăn lạ miệng, những điều mới mẻ mà cậu trông thấy. Chỉ có điều, đoạn bị lừa mất bạc thì cậu lặng lẽ giấu đi. Lạc Đình Sương kiên nhẫn lắng nghe, đôi khi nhẹ nhàng hỏi một hai câu.

Sau khi hành lễ với Lạc Đình Sương, Lý Ký Bạch cùng hai vị sư huynh đệ khác lần lượt lui về. Nguyễn Trường Tinh theo sư tôn trở về Tinh Nguyệt Phong.

Lần đầu tiên xuất môn du ngoạn, dù không đi quá lâu, nhưng khi vừa đặt chân vào Tinh Nguyệt Phong, nhìn căn phòng quen thuộc, nhất là chiếc giường và chăn đệm, cậu chợt cảm thấy cơn mỏi mệt ập đến.

Không kìm được, cậu ngáp một cái, đôi mắt lim dim, rồi nghiêng đầu tựa vào vai sư tôn, giọng nói lơ mơ ngắt quãng. Một lát sau, bờ vai Lạc Đình Sương trĩu xuống một chút, mà tiếng nói khe khẽ kia cũng dần tan vào tĩnh lặng.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng ôm lấy cậu vào lòng. Thân thể nhỏ bé của thiếu niên mười hai tuổi vẫn chưa cao lớn, mảnh mai như cành trúc. Khi được ôm vào lòng, cậu theo bản năng co lại thành một khối, tựa đầu vào lồ ng ngực Lạc Đình Sương, tìm kiếm sự ấm áp quen thuộc.

Đặt người ngủ say lên giường, chỉnh lại chăn đắp ngay ngắn, Lạc Đình Sương ngồi bên mép giường một lát mới rời đi. Nguyễn Trường Tinh không có nhiều thói quen ngủ đặc biệt, nhưng lúc mới bắt đầu phân giường, cậu luôn khó đi vào giấc ngủ một mình. Khi đó, Lạc Đình Sương thường ở bên cạnh, chờ cậu ngủ say rồi mới rời đi.

Y hiểu rõ, đây là biểu hiện của sự thiếu cảm giác an toàn, là sự cô độc đã khắc sâu vào linh hồn cậu từ kiếp trước.

Giấc ngủ này, Nguyễn Trường Tinh ngủ thẳng đến khi trăng đã lên cao.

Bên ngoài, ánh trăng trải một lớp tĩnh lặng xuống mặt đất. Đêm thu vắng lặng, bầu trời cao rộng, ngân hà tựa như tràn đầy mà cũng như mênh mang vô tận.

Lạc Đình Sương bước đi trong ánh trăng, định đến phòng Nguyễn Trường Tinh gọi cậu dậy ăn chút gì. Còn chưa kịp mở cửa, y đã nghe thấy vài tiếng rì rầm vọng ra.

“Không được…”

“Sư tôn… Sư tôn…”

Là giọng của Tinh nhi.

Lạc Đình Sương lập tức đẩy cửa bước vào, vung tay khiến cả gian phòng bừng sáng. Tiến đến bên giường, y nhìn thấy Nguyễn Trường Tinh đang nhíu chặt chân mày, đôi mắt khép kín nhưng trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Hai tay cậu nắm chặt góc chăn trước ngực, nước mắt hòa lẫn với mồ hôi lặng lẽ lăn dài xuống thái dương.

Hẳn là gặp ác mộng.

Lạc Đình Sương khẽ ôm cậu vào lòng, giọng nói dịu dàng đánh thức:

“Tinh nhi, tỉnh lại nào. Sư tôn ở đây.”

“Đừng sợ, có sư tôn ở đây.”

Y nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng run rẩy, an ủi người vẫn còn bị cơn mộng quấn lấy.

Trong lòng y, Nguyễn Trường Tinh chậm rãi mở mắt. Một giọt nước mắt long lanh nơi khóe mi lặng lẽ rơi xuống.

“Sư tôn…”

Giọng nói mềm mại kéo dài, như thể gom hết mọi ủy khuất vào trong hai chữ ấy.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt còn vương nơi cằm cậu, giọng điệu ôn hòa:

“Sư tôn ở đây, vẫn luôn ở đây. Tinh nhi có chuyện gì ủy khuất, đều có thể nói với sư tôn.”

Chỉ trong khoảnh khắc, mọi tủi thân đều trỗi dậy. Nguyễn Trường Tinh khóc càng dữ dội hơn, chính cậu cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Cảm giác bất lực và sợ hãi trong giấc mộng vẫn còn quấn chặt lấy cậu, lạnh lẽo như băng giá, khiến cậu run rẩy không thôi.

Tiếng khóc nghẹn ngào vang lên trong lồ ng ngực quen thuộc, cậu không chút kiêng dè mà òa khóc, như muốn trút hết nỗi sợ hãi chẳng thể gọi thành tên.

Lạc Đình Sương ôm lấy cậu, nhẹ nhàng vỗ lưng, không nói gì, chỉ yên lặng bầu bạn.

Đến khi khóc gần như kiệt sức, Nguyễn Trường Tinh đột nhiên bị sặc, ho khan một trận. Cậu lập tức ngừng khóc, vội vàng rời khỏi lòng sư tôn, che miệng, hấp tấp nuốt nước bọt để ngăn cơn ho.

Đôi mắt đỏ hoe, nơi đuôi mắt vốn đã ướt át lại càng nhiễm thêm một tầng ửng hồng, khiến khuôn mặt cậu càng thêm mềm mại.

Nhưng mất mặt quá đi mất—thế mà lại bị nước bọt làm sặc!

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sư tôn, quả nhiên bắt gặp Lạc Đình Sương khẽ cong khóe môi. Dù nụ cười rất mờ nhạt, nhưng cậu vẫn nhận ra được.

Không nghĩ ngợi nhiều, Nguyễn Trường Tinh lập tức nhào vào lòng Lạc Đình Sương, vùi đầu vào đùi y, giọng đầy bất mãn:

“Sư tôn không được cười!”

Đêm đó, Lạc Đình Sương ở bên cậu suốt cả đêm.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Nguyễn Trường Tinh thấy ánh mặt trời len qua khung cửa, chiếu rọi khiến lòng cậu bỗng trở nên nhẹ nhàng, khoáng đạt. Cậu mở cửa sổ, đúng lúc trông thấy một con linh tước từ xa bay tới, ngậm theo một đóa phượng hoàng hoa đỏ thắm, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay cậu.

Bây giờ vẫn còn hoa phượng hoàng sao?

Lòng cậu chợt dâng lên niềm vui khó tả, khẽ vuốt v e chiếc đuôi lửa đỏ của linh tước, dịu dàng nói: “Cảm ơn tiểu tước nhi.”

Giờ khóa sớm đã qua, Lãm Nguyệt Điện vẫn yên tĩnh như thường ngày, không quá náo nhiệt. Nguyễn Trường Tinh men theo hành lang, đi vào nội tỉnh các.

Bên trong, Sở Tri Phi và Trương Hòa Minh đang cặm cụi sao chép 《Thanh Tâm Kinh》.

“Tiểu sư đệ, cuối cùng ngươi cũng tới! Sư huynh sắp bị cái thứ này tra tấn đến phát điên rồi.” Sở Tri Phi khoanh chân ngồi trên đệm hương bồ, chống cằm than vãn, giọng điệu lười biếng, bất đắc dĩ.

Trước mặt cậu, những trang giấy sao chép vứt tán loạn khắp nơi.

Nguyễn Trường Tinh đặt hộp điểm tâm mang theo lên bàn, tiện tay rút một tờ giấy lên xem: “Phi Phi sư huynh, huynh còn chưa chép xong sao?”

“Còn xa lắm, mới có năm lần thôi.” Sở Tri Phi liếc mắt ra hiệu về phía Trương Hòa Minh, hạ giọng thì thầm với vẻ khoái chí: “Tam sư huynh còn mới chép được ba lần kìa.”

Trương Hòa Minh lập tức liếc mắt nhìn Sở Tri Phi, ánh mắt sắc bén như đạn bắn: "Tam sư huynh của ngươi còn chưa có già đến mức lãng tai đâu."

Dứt lời, hắn dứt khoát ném bút sang một bên đầy khí thế, dùng hai ngón tay nhấc lên bài sao chép vừa hoàn thành, gật đầu hài lòng với thành quả của mình.

"Không cần bận tâm hắn chép ba lần hay năm lần, tiểu sư đệ đến rồi thì có thể đi báo cáo kết quả công tác."

Hai người bọn họ đã quá quen thuộc với quy tắc này—mỗi khi phạm lỗi, chỉ cần làm bộ làm tịch ứng phó một chút, sau đó để Nguyễn Trường Tinh đi báo cáo hộ, nhân tiện nói vài lời tốt đẹp, đại sư huynh ắt hẳn sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho họ.

Chiêu này lần nào cũng linh nghiệm.

Sở Tri Phi hoàn toàn đồng ý, tâm trạng lập tức thư thái hơn hẳn, cảm giác tay không còn mỏi, đầu cũng không còn đau. Hắn chợt nhận ra hôm nay Nguyễn Trường Tinh mặc y phục có chút khác lạ—gấm vóc đai ngọc, trông thanh tao mà cao quý, bớt đi vẻ phiêu diêu như tiên thường ngày, lại thêm vài phần quý khí của vương công quý tộc. Chỉ cần thoáng nhìn qua, hệt như một công tử xuất thân từ danh môn thế gia xa hoa bậc nhất.

"Tinh nhi, bộ y phục này mới làm sao? Không giống thường ngày lắm."

Nguyễn Trường Tinh vừa ăn điểm tâm vừa đáp: "Đại sư huynh mua."

Trương Hòa Minh nghe vậy, liền bật cười đầy hàm ý: "Hèn chi, quả nhiên không hổ là từ nơi đó đi ra."

"Nơi nào?" Sở Tri Phi tò mò vò đầu.

...

Trời xanh thăm thẳm một màu, mây trôi lững lờ, chim lượn giữa tầng mây.

Hơi nóng hầm hập khiến sương mù tan loãng, xoáy thành từng cuộn, tựa như những tầng mây khó mà hóa giải giữa bầu trời.

Dưới chân Lạc Đình Sương, từng bước một đặt lên bậc đá xám trắng, chậm rãi tiến về suối nước nóng. Gió nhẹ lùa qua, sương mù khẽ tan, để lộ cảnh tượng phía trước ngày càng rõ ràng. Nhưng rồi, Lạc Đình Sương bỗng dừng lại.

Giữa làn sương mờ, một thân ảnh hiện ra. Mái tóc đen dài xõa xuống tận eo, thấm đẫm nước suối, khiến bờ vai mảnh mai ẩn hiện mơ hồ. Tấm bạch sam mỏng như sương sớm, tựa như một tấm lưới tinh mịn cuối cùng giam giữ cánh bướm, chỉ cần khẽ động, nó sẽ giang rộng đôi cánh mà bay. Khi ấy, ánh mặt trời xuyên qua rừng cây, chiếu rọi lên cánh bướm rực rỡ, phản chiếu muôn vàn sắc màu huy hoàng.

Ánh mắt Lạc Đình Sương trượt xuống, dừng lại nơi vòng eo tinh tế, tựa như ngọn phong uốn lượn theo chiều gió.

Y nghe thấy tiếng lòng mình rung động, tựa hồ có thứ gì đó nứt vỡ. Hoảng loạn nhưng mạnh mẽ, cảm xúc tích tụ suốt mấy chục năm kiên định bỗng mềm hóa thành một loại tình cảm

không tên. Hoang đường mà mềm mại, kinh ngạc mà vui sướng, trái luân thường mà lại hiển nhiên.

"Sư tôn, người đến rồi."

Người trong suối khẽ quay đầu, mỉm cười. Sương mù mờ ảo, càng làm nổi bật dung nhan thanh lệ thoát tục.

Chỉ đến lúc này, Lạc Đình Sương mới sững sờ nhận ra—năm năm trôi qua tựa một giấc mộng, mà Tinh nhi của y... đã trưởng thành.

Chương 23

DTV-EBOOK

Dưới tầng tầng ráng hồng quay cuồng nơi chân trời, thái dương hôm nay mọc sớm hơn thường lệ, rực rỡ và nhiệt liệt khác thường, tỏa ánh hào quang chiếu rọi khắp thiên địa.

Hôm nay, nhất định là một ngày trọng đại.

Trong Lãm Nguyệt điện, Sở Anh Hoa ngồi trên vị trí cao nhất, hai bên là các phong chủ của Trục Nguyệt đỉnh, còn Lạc Đình Sương ngồi phía bên phải Sở Anh Hoa.

Khi mặt trời vượt qua tầng mây, vững vàng treo lơ lửng giữa bầu trời, chính là lúc nghi thức bắt đầu.

Nguyễn Trường Tinh từ ngoài điện bước vào, lấy bầu trời trong xanh và ánh dương rực rỡ làm nền. Giữa nơi mà vô số người tu tiên cầu đạo ngày đêm hướng vọng, cậu băng qua cửa điện nguy nga tráng lệ của Lãm Nguyệt điện. Vô số ánh mắt dõi theo thân ảnh cậu. Khi đặt chân vào trong đại điện, vạt áo đỏ sẫm nhẹ rủ xuống, nơi gấu áo thêu hoa văn khổng tước linh vũ màu lục trên nền lụa mỏng, ánh lên vẻ cao quý.

Hôm nay là ngày *Gia Quan lễ của cậu.

*Lễ Gia Quan (加冠) là một nghi thức quan trọng trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc và một số nước Đông Á khác, dành cho nam giới khi đến tuổi trưởng thành. Lễ này có ý nghĩa đánh dấu sự trưởng thành về thể chất, tinh thần và trách nhiệm đối với gia đình và xã hội.

Nguyễn Trường Tinh quỳ xuống, hành lễ theo nghi thức của đệ tử.

Lạc Đình Sương cùng Sở Anh Hoa rời chỗ ngồi, bước đến trước mặt cậu. Sở Anh Hoa cầm lấy *phát quan màu diệu kim từ khay hình vuông bên cạnh, nhẹ nhàng trao vào tay Lạc Đình Sương.

*Phát quan (髮冠) là một loại mũ đội đầu dành cho nam giới, đặc biệt là quan lại hoặc người có địa vị cao. Nó có tác dụng giữ cố định tóc búi lên và thể hiện thân phận của người đội.

Chưởng môn phụng quan, sư tôn hành quan— lòng Nguyễn Trường Tinh dâng trào xúc cảm khó tả.

Lạc Đình Sương cẩn thận vấn búi tóc cho cậu, đem phát quan cố định bằng một cây trâm.

Bàn tay y nhẹ nhàng chạm l3n đỉnh đầu đồ nhi, ánh mắt vẫn tràn đầy yêu thương như thuở nào. "Trường Tinh, hôm nay vi sư đội mũ cho con, không phải để con gánh vác trách nhiệm trừ ma vệ đạo, mà chỉ mong con có thể sống một đời tự tại, thư thái."

Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu, đôi mắt trong veo như dòng nước, nhẹ giọng đáp: "Trường Tinh hiểu."

Lạc Đình Sương vươn tay nâng Nguyễn Trường Tinh đứng dậy, ánh mắt tinh tế đánh giá đồ nhi mà mình nuôi lớn. Dù là ánh trăng thanh khiết hay sắc hoa đào rực rỡ, cũng chẳng thể sánh bằng phong thái cậu lúc này.

Nguyễn Trường Tinh thành niên, Gia Quan lễ là một đại sự, vì thế các đệ tử vân du bên ngoài phần lớn đều trở về.

Từ Lai, người đứng hàng thứ hai trong môn hạ của Sở Anh Hoa, cũng vội vã trở về từ đêm qua, suýt chút nữa chậm trễ.

Thoạt nhìn, hắn không giống một người tu đạo cầu tiên, mà lại có phong thái của một thư sinh nhu nhược. Suốt năm quanh quẩn trong bộ áo vải xanh giản dị, tay luôn cầm theo kinh thư, bị đồng môn trêu chọc rằng không biết có phải muốn đi Trục Nguyệt đỉnh ứng thí, đoạt lấy danh hiệu Trạng Nguyên hay không.

Cũng vì thế, hắn có biệt danh “Thư sinh Từ Lai.”

Những ai quen biết hắn đều rõ, vẻ ngoài nho nhã kia chỉ là lớp vỏ bọc. Bên trong, hắn tính toán tỉ mỉ từng chuyện nhỏ nhặt, nhưng tính toán này chỉ áp dụng với người ngoài. Trong Trục Nguyệt đỉnh, mọi người từ trước đến nay luôn trọng tình nghĩa hơn lý lẽ, bởi vậy dù hắn có hay so đo cũng chẳng ai trách móc.

Hôm nay, hắn đưa tay lấy ra một vật, đặt vào lòng bàn tay Nguyễn Trường Tinh.

“Tiểu sư đệ, đây là quà thành niên mà nhị sư huynh tặng ngươi.”

“Bàn tính?” Nguyễn Trường Tinh lật qua lật lại, quan sát vật nhỏ bé chỉ bằng nửa ngón tay. Cả bàn tính được chế tác từ bạch ngọc thuần khiết, tinh xảo vô cùng, từng hạt tính châu đều được điêu khắc hoàn chỉnh.

“Nhị sư huynh, huynh tặng Tinh nhi bàn tính làm gì? Đệ ấy đâu có buôn bán.” Sở Tri Phi khó hiểu, chỉ cảm thấy nhị sư huynh đi hành tẩu bên ngoài lâu ngày nên đầu óc có chút vấn đề. Tinh nhi thích nhất là y phục đẹp cơ mà!

Ánh mắt hắn tràn đầy nghi ngờ cùng vẻ ghét bỏ. Từ Lai chỉ cười đầy thần bí, từ trong tay áo lấy ra thêm hai chiếc bàn tính nhỏ khác—một chiếc ánh vàng rực rỡ, một chiếc sáng bạc thuần khiết.

“Bàn tính không quan trọng, quan trọng là chuyện xưa mà ta sắp kể.”

Sở Tri Phi và Nguyễn Trường Tinh lập tức ngồi ngay ngắn, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ mong.

“Khụ... Ngày xưa có một người bán vải, khi qua sông vô tình đánh rơi bàn tính xuống nước. Khi ấy, thiên thần hiện ra và hỏi hắn…”

“Đình… Nhị sư huynh, câu chuyện này lúc Tinh nhi ba tuổi ta đã kể cho đệ ấy nghe rồi. Hơn nữa, ta cũng không ngốc, huynh nghĩ chỉ cần đổi nông phu thành thương nhân, đổi rìu thành bàn tính thì ta sẽ không nhận ra sao?”

Một bên, Trương Hòa Minh – người đang xem náo nhiệt – bật cười chế giễu. Chuyện xưa này vốn là hắn kể cho Sở Tri Phi nghe, sau đó Sở Tri Phi lại truyền cho Nguyễn Trường Tinh.

Từ Lai lắc đầu nói: “Tiểu Thất, đệ đọc thoại bản quá ít.”

Đọc nhiều một chút thì sư huynh còn có thể lừa các ngươi thêm mấy lần.

"Chuyện xưa không quan trọng, quan trọng là dụng ý ta tặng bàn tính cho Tinh nhi." Từ Lai thu lại dáng vẻ lười nhác thường ngày, nghiêm túc nhìn Nguyễn Trường Tinh, trầm giọng nói: "Sư huynh hy vọng sau này đệ có thể tính toán ân oán rõ ràng minh bạch. Có ân thì báo ân, có thù thì cũng nên báo. Trục Nguyệt đỉnh chúng ta không theo cái lý lấy ơn báo oán, ngay cả thánh nhân cũng không làm được điều đó, hà tất phải miễn cưỡng bản thân? Trục Nguyệt đỉnh không sợ bất kỳ ai, cũng không sợ bất kỳ chuyện gì. Đệ cứ làm theo ý mình, phía sau luôn có các sư huynh chống lưng cho đệ."

"Vâng, đa tạ sư huynh."

Nguyễn Trường Tinh không biết hôm nay mình đã cảm động bao nhiêu lần. Tâm trạng tựa như được ngâm trong mật hoa quế mà Mạc Thiện sư bá ủ, ngọt ngào đến mức nếu khóc ra, e rằng nước mắt cũng có vị ngọt.

Cậu chỉ nghĩ rằng những lời hôm nay của sư huynh là lời chúc dành cho sự trưởng thành của cậu, là tình yêu thương mà các sư huynh dành cho cậu. Nhưng sau này, cậu mới dần dần hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó.

“Nhị sư huynh, nhiều năm như vậy cuối cùng cũng nghe được huynh nói mấy câu ra dáng người đàng hoàng, chỉ là không biết đã diễn tập trong đầu bao nhiêu lần rồi.”

“A Minh, nếu một ngày nào đó từ miệng đệ thốt ra lời dễ nghe, lại cộng thêm gương mặt này xinh đẹp một chút, nhị sư huynh ta cũng có thể yên tâm rồi.”

Trương Hòa Minh cười nhạt, thầm nghĩ: Ta có cái miệng chanh chua như bây giờ, chẳng phải từ nhỏ đã bị huynh uốn nắn bằng những lời nói và hành động này hay sao?

Hiếm khi có dịp tụ họp, tất nhiên không thể thiếu rượu. Nhưng để chiếu cố Nguyễn Trường Tinh, rượu được chọn cũng chỉ là những loại trái cây ngọt dịu, không quá nặng. Dù vậy, sau vài chén, trên gương mặt cậu vẫn dần dần ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, loạng choạng tìm kiếm sư tôn.

Lạc Đình Sương biết đồ nhi của mình vốn tửu lượng kém, từ sớm đã luôn chú ý đến cậu. Lúc này, nhìn đôi mắt cậu mang theo men say, ánh nhìn mờ mịt, y chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn. Hương rượu dịu nhẹ và thuần ngọt quanh quẩn nơi chóp mũi, khiến lòng người rung động.

Y cúi người bế ngang Nguyễn Trường Tinh lên, thân thể mềm nhũn như không có xương cốt. Hồng y và lục y giao hòa,

làm cậu trông chẳng khác nào một đóa mẫu đơn diễm lệ vừa bung nở.

Lạc Đình Sương cảm thấy bản thân như một kẻ đang hái hoa. Mà đóa hoa này, chính tay y nuôi dưỡng từ nhỏ, chờ ngày nó rực rỡ khoe sắc. Nhưng đến khi hoa nở rộ, y lại không muốn ai khác chiêm ngưỡng. Vì thế, y cẩn thận khép cánh hoa lại, ôm chặt vào lòng, để từng cánh, từng chiếc lá đều chỉ có thể từ y hấp thụ dưỡng khí.

Ôm lấy đóa hoa của riêng mình, y rời xa chốn ồn ào náo nhiệt.

Nếu có thể, hãy cứ ở mãi trong vòng tay ta. Trong lòng ta, bốn mùa đều sẽ vì ngươi mà luân chuyển.

Không biết náo nhiệt đến tận khi nào, chỉ thấy bầu trời đêm, những vì tinh tú vẫn lấp lánh không biết mệt mỏi.

Lý Ký Bạch ngẩng đầu nhìn trời, ánh sao lấp lánh, vầng trăng sáng tỏ. Hắn nâng chén rượu, lần này rượu mạnh hơn trước một chút.

“Tiểu Bạch, vì sao lại một mình uống rượu?”

Lý Ký Bạch khẽ cười với Sở Anh Hoa—một nụ cười nhẹ nhàng hiếm thấy nơi hắn. Hắn đáp: “Sư tôn, Ký Bạch rất vui.”

Hắn thật sự rất vui. Tiểu sư đệ của hắn đã trưởng thành một cách bình an và hạnh phúc.

Sở Anh Hoa nhìn thiếu niên trước mặt, chợt cảm thấy hắn đã hơi say. Từ trong nụ cười vừa rồi, y bỗng nhìn thấy hình bóng của một đứa trẻ năm nào—khi y nhặt hắn từ nơi hoang tàn đổ nát về.

Năm đó, một tiểu hoàng tử sống trong cung vàng điện ngọc, chỉ sau một đêm bỗng chốc trở nên bần hàn. Các huynh trưởng tranh đoạt ngôi vị, chiến hỏa vô tình lan đến hắn. Mẫu thân bỏ mạng trong biển lửa, hắn được một lão thái giám trung thành liều chết cứu ra, rồi trốn chui trốn lủi trong cảnh màn trời chiếu đất, bữa đói bữa no.

Ngày ấy, Sở Anh Hoa đứng trước mặt hắn, vươn tay ra: “Ngươi có bằng lòng theo ta đi không?”

Lão thái giám dùng chút hơi tàn còn sót lại, nắm lấy tay Lý Ký Bạch đặt vào tay Sở Anh Hoa, sau đó dập đầu hành lễ lần cuối: “Thập Nhị hoàng tử, lão nô không thể tiếp tục đi cùng ngài nữa. Đi đi, càng rời xa hoàng cung càng tốt.”

Giọng nói run rẩy, nước mắt theo những nếp nhăn trên gương mặt già nua chảy xuống.

Lý Ký Bạch đã xem ông như người thân cuối cùng của mình. Khi chứng kiến lão thái giám trút hơi thở cuối cùng ngay trước mắt, hắn lao vào ôm lấy thân thể lạnh dần của ông, bật khóc không thành tiếng.

Khi đó, hắn vẫn còn mang cái tên Lý Cảnh Minh, không lâu trước đây vẫn còn là Thập Nhị hoàng tử được sủng ái trong hoàng cung.

Chuyện cũ năm xưa giống như một chén rượu—uống cạn rồi thì cũng nên quên. Bởi vì nếu cứ mãi chìm đắm trong quá khứ, con người sẽ đánh mất những điều quan trọng thực sự, ví như niềm vui hiện tại và dũng khí để tiếp tục tiến về phía trước.

Vậy nên, Lý Ký Bạch sớm đã quên đi trên đời từng có người tên là Lý Cảnh Minh.

Nhưng Sở Anh Hoa vẫn nhớ. Y nhớ rõ đôi mắt nai con mở to trong vòng tay lão thái giám năm đó, gương mặt tái nhợt vương chút bụi tro, và bàn tay bé nhỏ run rẩy đặt vào lòng bàn tay mình.

Bọn họ lấy danh nghĩa thầy trò mà cùng nhau sống qua mấy chục năm, từng khoảnh khắc đều là khắc cốt ghi tâm.

Sở Anh Hoa chìm trong hồi ức, trong khi Lý Ký Bạch lại cứ thế uống từng ly một, càng uống càng say.

“Tiểu Bạch.” Y không kìm được vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào gò má hắn.

“Sư tôn.” Trong cơn say, Lý Ký Bạch vẫn mỉm cười, ánh mắt không còn vẻ trầm ổn thường ngày, mà như đã quay về những năm tháng đầu tiên hắn đặt chân đến Trục Nguyệt Đỉnh.

Hắn cứ thế cười cười, rồi gục xuống bàn đá, chìm vào giấc ngủ.

Ngón tay Sở Anh Hoa lưu luyến chạm vào mái tóc hắn. Y vốn không phải một sư tôn hà khắc, luôn để đệ tử được tự do phát triển, dù yêu thương cũng đối xử bình đẳng. Chỉ duy nhất đối với Tiểu Bạch, y lại đặc biệt thương tiếc.

Y đã nhìn hắn trưởng thành, đoan chính như ngọc, nhìn hắn thành thạo quản lý Trục Nguyệt Đỉnh, trở thành tấm gương cho các sư đệ, sư muội noi theo.

Nhưng phần lớn thời gian, y chỉ mong hắn có thể sống tự do hơn một chút, tùy hứng hơn một chút, và hạnh phúc hơn một chút.

Không biết từ khi nào, ánh mắt y ngày càng thường dừng lại trên người Tiểu Bạch. Đến khi nhận ra điều không ổn, thì tất cả đã quá muộn.

Đặc biệt là những đêm như thế này—gió đêm dịu nhẹ, tinh nguyệt lãng đãng. Hạt giống tình cảm vốn đã âm thầm gieo từ lâu, giờ đây bỗng chốc phá đất vươn lên, cành lá lan tràn, sinh trưởng không thể ngăn cản.

Sở Anh Hoa nắm lấy bàn tay Lý Ký Bạch, cúi đầu, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay hắn.

Tựa như một cơn gió lướt qua mặt hồ, thận trọng đến mức sợ đánh thức những gợn sóng.

“Sư tôn…”

Một giọng nói bất chợt vang lên.

Huyền Sính đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt nàng tràn đầy kinh ngạc lẫn phẫn nộ, còn trong mắt Sở Anh Hoa, chỉ thoáng chốc hoảng loạn rồi vụt qua.

"Sư tôn, ngươi… ngươi lại có tâm tư như vậy với Đại sư huynh?" Nàng nhìn thẳng vào y, vừa chấn động vừa khó tin. Cảnh tượng vừa rồi, nàng đã thấy rõ ràng—nàng không thể ngờ rằng, tình địch của mình lại chính là sư tôn. Sư tôn thậm chí còn thừa dịp Đại sư huynh say rượu mà lén lút chạm vào hắn.

"Súc sinh…" Hai chữ vang lên đầy căm phẫn, nàng giận đến quên cả quan hệ thầy trò.

"Ta…" Sở Anh Hoa không biết phải biện giải thế nào. Là y đã lén lút chạm vào hắn, là y đã mang tâm tư không nên có.

"Ta đều thấy hết rồi! Người đã nắm tay Đại sư huynh!" Huyền Sính giận đến phát run. Nàng thậm chí còn chưa từng có cơ hội chạm vào tay hắn. "Sư tôn, có phải người cũng thích Đại sư huynh không?"

Đối diện với ánh mắt kiên quyết của nàng, Sở Anh Hoa không cách nào phủ nhận.

Y siết chặt cây quạt trong tay, đầu ngón tay trắng bệch.

“Phải. Lòng ta hướng về Tiểu Bạch.”

Kỳ lạ thay, nói ra rồi lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Sở Anh Hoa dời ánh mắt về phía Lý Ký Bạch, ngắm nhìn sườn mặt hắn, tình ý trong lòng dường như sắp tràn ra.

Huyền Sính khoanh tay trước ngực, khí thế bức người: “Không ngờ tình địch lớn nhất của ta lại chính là sư tôn mình. Được thôi, sư tôn, ta muốn cùng người cạnh tranh công bằng!”

Sư tôn thì sao chứ? Ai giành được thì tính người đó, nàng sẽ không vì y là sư tôn mà nhượng bộ!

“Ta sẽ không tranh với ngươi.” Sở Anh Hoa bình thản nhìn nàng. “Bất kể Tiểu Bạch thích ai, vi sư đều sẽ tôn trọng quyết định của hắn.”

“Tiểu Bạch… hắn quá mềm lòng.”

Ngay cả việc từ chối ai đó cũng sẽ khiến hắn áy náy.

“Nhưng mà…” Huyền Sính còn định nói gì đó, thì lại bị Lý Ký Bạch đột nhiên ngẩng đầu cắt ngang.

“Ồn ào quá.”

Lý Ký Bạch nheo mắt, đứng dậy, thân hình hơi lảo đảo, “Canh giờ tới rồi, ta phải về ngủ.”

Sở Anh Hoa vội vàng bước tới đỡ hắn: “Cẩn thận một chút, đừng để ngã.”

Bàn tay y lập tức bị đẩy ra.

“Không cần người đỡ, ta chưa có say, ta tự đi được.”

“Được, Tiểu Bạch không say, vi sư đỡ ngươi.”

“Không đỡ!”

Sở Anh Hoa nào dám buông tay để hắn tự đi, nhưng hắn càng đỡ thì Lý Ký Bạch càng né tránh. Cuối cùng, đôi tai đỏ bừng, hắn rống lên một câu:

"Không cần ngươi đỡ, cầm thú!"

Sở Anh Hoa thoáng chốc sững sờ tại chỗ.

Huyền Sính thấy thế vội vàng bước lên đỡ lấy hắn, vừa lẩm bẩm trong lòng về giọng điệu chó săn của mình, vừa hân hoan vì cơ hội hiếm có này.

Nhưng Lý Ký Bạch dứt khoát hất tay nàng ra, không chút lưu tình:

"Ngươi cũng không cần, thô lỗ."

Ta không… Hả? Được rồi, ta thô lỗ.

Huyền Sính ủy khuất cúi đầu.

Ta sửa còn không được sao!

...

Một đường đến Tinh Nguyệt Phong, Nguyễn Trường Tinh đều rất ngoan, không quấy không nháo, chỉ lẳng lặng rúc vào lòng Lạc Đình Sương. Chỉ là khi gió đêm thổi qua, cơn buồn ngủ cũng tan đi phân nửa. Đôi mắt cậu mở to tròn xoe, trong suốt lấp lánh, tựa như có ánh sao rải vào.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng đặt cậu lên giường. Khi giúp cậu cởi y phục, cậu ngoan ngoãn giơ tay lên. Khi lau mặt, cậu ngoan ngoãn ngửa đầu. Sau đó, cậu lại vươn tay, ý bảo muốn được lau cả đôi tay nhỏ bé.

Lớp lễ phục hoa lệ được cởi xuống, chỉ còn lại áo ngủ tuyết trắng ôm lấy thân thể mảnh mai. Mái tóc đen như lụa xõa xuống sau đầu, Nguyễn Trường Tinh ngồi giữa giường, chăn gấm màu xanh biếc bao bọc lấy th@n thể trắng nõn.

“Sư tôn, trong đầu con đang nở hoa…”

“Phanh… Nở một đóa.”

Cậu đưa tay lên cầm, bắt chước động tác một bông hoa bung nở.

“Phanh… Lại nở một đóa.”

Nhưng rồi cậu khẽ lắc đầu, giọng nói mang theo vài phần đáng thương:

“Nhưng mà, hoa nở nhiều quá, chen chúc đến choáng váng.”

Cậu ngước lên, mắt long lanh nhìn Lạc Đình Sương cầu cứu:

“Sư tôn, người có thể nói với bọn chúng một tiếng được không? Bảo bọn chúng đừng nở nữa… đầu ta đau quá.”

“Người nói với bọn chúng thử xem? Được không, sư tôn?”

Lạc Đình Sương khẽ cúi đầu, đặt một nụ hôn trấn an lên khóe mắt cậu. Nguyễn Trường Tinh theo bản năng nhắm mắt lại, hơi thở mang theo chút run rẩy. Cảm giác lành lạnh từ môi Lạc Đình Sương truyền đến, như cánh bướm khẽ đập, gợi lên từng đợt gió nhẹ trong lòng cậu.

“Được rồi, sư tôn sẽ nói với bọn chúng.”

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng kéo cậu lại, để cậu tựa đầu lên đầu gối mình, đầu ngón tay khẽ ấn nhẹ lên huyệt Thái Dương, dịu dàng xoa bóp.

Lực đạo không nhẹ không nặng vừa đủ khiến Nguyễn Trường Tinh an tĩnh lại. Trong tay trống trải có chút hoảng hốt, cậu theo thói quen như thường ngày, bắt đầu lần tìm những đường khấu ẩn trên y phục của Lạc Đình Sương. Nhưng hôm nay, sư tôn chỉ mặc áo ngủ, không còn lớp áo ngoài với những hoa văn tinh xảo kia. Cậu tìm nửa ngày cũng không tìm được, đầu ngón tay lướt qua lớp vải trơn mềm, nơi nào cũng đều là trơn nhẵn.

Tay tiếp tục di chuyển lên trên, đến vị trí lồ ng ngực, đột nhiên chạm vào một điểm nhỏ nhô lên.

“Ân? Đây là cái gì?” Nguyễn Trường Tinh nghiêng đầu, tò mò ấn nhẹ hai cái.

Lạc Đình Sương nhịn không được khẽ hít một hơi. Cảm giác vừa tê vừa ngứa lan từ nơi bị chạm đến tim, rồi lan khắp toàn thân. Ánh mắt y trầm xuống, trở nên u tối khó lường.

Mà người khởi xướng vẫn mở to đôi mắt vô tội, tiếp tục tìm tòi nghiên cứu. Cậu lại đưa tay sang phía bên kia, thử ấn xuống.

“Hửm! Bên này cũng có.”

Ngón tay vừa định tiếp tục ấn một cái, liền bị Lạc Đình Sương nắm chặt. Nguyễn Trường Tinh nghiêng đầu, khó hiểu hỏi:

“Cái này là gì vậy?”

Lạc Đình Sương khẽ híp mắt phượng, ghé sát lại gần cậu, hơi thở phả nhẹ bên tai, giọng trầm thấp mang theo vài phần nguy hiểm.

“Đây là thứ không thể chạm vào.”

“Tại sao không thể chạm?”

“Bởi vì… nếu chạm vào, ta sẽ không còn muốn làm sư tôn của con nữa.”

Nguyễn Trường Tinh vẫn còn mơ màng, chưa kịp suy nghĩ thấu đáo câu nói này có ý gì. Cậu chỉ cảm thấy ánh mắt sư tôn lúc này có chút dọa người.

Thiên địa lặng thinh, trong phòng cũng rơi vào tĩnh mịch. Gió không lay động, ánh sáng không hề gợn sóng. Bọn họ im lặng nhìn nhau trong bóng tối.

Cuối cùng, Nguyễn Trường Tinh không chịu nổi nữa, khẽ chớp mắt, mí mắt dần dần trĩu xuống.

“Con nên ngủ đi, Tinh nhi.” Giọng Lạc Đình Sương mang theo chút ma lực mê hoặc.

“Hoa không nở, Tinh nhi muốn ngủ…”

Lẩm bẩm xong câu đó, cậu hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Chương 24

DTV-EBOOK

Chân trời hửng sáng, vạn vật vẫn còn chìm trong giấc ngủ.

Lạc Đình Sương khẽ nâng nửa người dậy, lặng lẽ nhìn người trên giường đang say ngủ. Gần như suốt cả đêm, y chưa từng chợp mắt.

Đêm qua, vào lúc gần sáng, Nguyễn Trường Tinh đột nhiên gặp ác mộng. Có lẽ do say rượu, lần này cơn mộng quấn lấy cậu thật lâu, lúc thì gọi mẹ, lúc lại kêu sư tôn cứu giúp. Lạc Đình Sương ôm cậu, nhẹ giọng trấn an suốt một quãng thời gian dài mới khiến cậu dần yên giấc.

Những năm gần đây, tình trạng thần hồn tan rã của Nguyễn Trường Tinh ngày càng nghiêm trọng, những ký ức quá khứ cũng xuất hiện trong giấc mơ ngày một thường xuyên.

Xem ra, chuyện an hồn cho Nguyễn Trường Tinh đã trở nên vô cùng cấp bách.

Lý Ký Bạch tỉnh lại từ cơn mê man, trong đầu vẫn còn chút dư âm của cơn say. Hắn ngồi dậy, đưa tay ấn nhẹ huyệt Thái Dương.

Đáng lẽ tối qua không nên uống nhiều như vậy, bây giờ e rằng đã lỡ mất thời gian lên lớp buổi sáng.

Chờ cơn khó chịu tan dần, hắn mở chăn, chuẩn bị xuống giường thì đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên.

"Đại sư huynh, ngươi đã thức chưa?"

Là giọng của Huyền Sính.

Lý Ký Bạch chỉnh lại áo ngủ, bước xuống giường, khoác thêm áo ngoài đặt trên bình phong rồi mới lên tiếng: "Sư muội, vào đi."

Huyền Sính đẩy cửa bước vào, tay cầm một khay gỗ, trên đó đặt một bát canh giải rượu vẫn còn bốc khói. Hôm nay nàng mặc một bộ váy màu xanh lơ, từng bước chân so với ngày thường có phần nhẹ nhàng hơn. Nhìn thấy Lý Ký Bạch, nàng khẽ mỉm cười đầy hàm ý.

"Đại sư huynh, tối qua ngươi uống không ít rượu, sáng nay tỉnh lại chắc hẳn không dễ chịu. Ta đã nấu chút canh giải rượu cho ngươi."

Lý Ký Bạch ngẩn người trong chớp mắt. Từ khi Huyền Sính bước vào, hắn liền cảm thấy có điều gì đó khác lạ. Nàng không chỉ chủ động vào bếp, mà còn tự tay chuẩn bị canh giải rượu cho hắn—chuyện này hoàn toàn không bình thường. Rõ ràng ngày hôm qua, Huyền Sính còn chẳng thèm đặt chân vào gian bếp. Chẳng lẽ tối qua hắn đã nói gì không nên lời lúc say sao?

"Sư muội," Lý Ký Bạch do dự trong giây lát rồi lên tiếng, "Tối qua ta có nói gì không?"

Huyền Sính đặt khay lên bàn, sau đó nhẹ nhàng mang bát canh đến trước mặt hắn. "Có."

Lý Ký Bạch đưa tay đón lấy bát canh, nhưng động tác khựng lại một chút. "Ta đã nói gì?"

Ánh mắt Huyền Sính dừng trên bàn tay đang cầm bát canh của hắn. Thế nhưng, Lý Ký Bạch mãi vẫn không có động tĩnh, nàng cũng không tiện thúc giục. Đây là lần đầu tiên nàng tự tay nấu món gì đó, chẳng rõ hương vị ra sao, không biết liệu có thể khiến đại sư huynh thay đổi chút ấn tượng về mình hay không.

"Ngươi nói..."

Sao đại sư huynh lại đặt bát canh xuống rồi?

"Đại sư huynh nói ta ôn nhu, hiền thục, là một cô nương tốt có thể phó thác chung thân."

"Ta... ta thực sự đã nói vậy sao?"

Huyền Sính mạnh mẽ gật đầu, nhưng rồi chợt nhận ra hành động này có vẻ không phù hợp với hình tượng dịu dàng, đoan trang của mình, liền mỉm cười nhẹ nhàng. "Thật sự."

"Vậy thì tốt rồi."

"Sư huynh, canh sắp nguội mất, huynh mau uống thử đi."

Lý Ký Bạch vươn tay ra, nhưng rồi lại thu về. "Ta lát nữa sẽ uống. Đa tạ sư muội."

Huyền Sính trong lòng có chút tiếc nuối. Nếu canh thật sự có tác dụng tốt, không chừng nàng còn có thể nghe được vài lời khen ngợi từ sư huynh. Thế nhưng, cuối cùng hắn cũng không nói thêm gì.

"Vậy ta đi trước đây. Đại sư huynh, đừng quên uống canh nhé."

"Hảo."

Tiễn Huyền Sính rời đi, Lý Ký Bạch tranh thủ thời gian rửa mặt, chải đầu. Nhưng chưa được bao lâu, lại có người gõ cửa. Lần này là Sở Anh Hoa.

Hắn cũng mang theo một chén canh giải rượu.

"Tiểu Bạch, có chỗ nào không thoải mái không? Nào, uống bát canh này đi."

Nhìn thấy trên bàn đã có sẵn một chén, Sở Anh Hoa nhướng mày hỏi: "Ồ? Đã có người mang đến rồi? Ai vậy?"

Không đợi Lý Ký Bạch trả lời, hắn liền đoán: "Là Huyền Sính phải không?"

"Sư tôn, sao người biết?"

Sở Anh Hoa ngồi xuống, Lý Ký Bạch cũng theo đó mà ngồi bên cạnh.

"Huyền Sính nha đầu kia chỉ quen múa đao múa kiếm, từ trước đến nay chẳng dính dáng gì đến việc bếp núc. Chén canh đen sì này, ngoài nàng ra thì còn ai có thể làm ra được?"

Hắn lại đẩy chén canh mình mang đến về phía Lý Ký Bạch. "Nào, uống đi. Chén này ta có cho thêm chút mật ong, không đắng đâu."

Lý Ký Bạch giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác uể oải do say rượu cũng tiêu tan. Canh giải rượu lúc này uống hay không cũng chẳng còn quan trọng. Huống hồ, hai chén đặt trước mặt, nếu uống chén nào cũng sẽ khiến hắn bận lòng.

"Sư tôn, Ký Bạch đã khỏe hẳn rồi. Chỉ là uống say một chút thôi, vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát. Ngược lại còn khiến sư tôn và sư muội sáng sớm đã phải bận tâm vì ta."

Ánh mắt Sở Anh Hoa lóe lên một tia cảm xúc khó đoán, nhưng rất nhanh đã bị che giấu đi. Hắn gấp chiếc quạt trong tay lại, tùy ý đặt xuống bên cạnh, khôi phục dáng vẻ sư tôn nhàn nhã, chẳng bao giờ đứng đắn mà Lý Ký Bạch quen thuộc nhất.

"Tiểu Bạch, đêm qua ngươi uống say không phải là bộ dáng này đâu."

"Ta…" Lý Ký Bạch bất giác đỏ vành tai, tốc độ nói cũng nhanh hơn một chút. "Vậy ta đêm qua trông thế nào? Có phải đã làm chuyện gì không nên làm, hay nói điều gì không nên nói không?"

Sở Anh Hoa cố tình kéo dài im lặng, không lập tức trả lời.

Tiểu Bạch sốt ruột đến mức biểu cảm cũng trở nên sinh động hơn hẳn. Đáng tiếc, hắn không thể chọc ghẹo quá mức.

"Đêm qua Tiểu Bạch rất ngoan, ghé vào lòng vi sư, nói muốn vĩnh viễn ở lại Trục Nguyệt Đỉnh, vĩnh viễn… ở bên cạnh sư tôn."

Hắn đang thử.

Hắn biết có những tình cảm mãi mãi không thể nói ra, nhưng khi Tiểu Bạch sống động như vậy ngay trước mắt, hắn lại không kìm được mà thử, không kìm được mà muốn nắm giữ chút hy vọng.

Chỉ là một câu nói hết sức bình thường, vậy mà lại khiến lòng Lý Ký Bạch dâng lên một cảm giác kỳ lạ khó tả.

"Trục Nguyệt Đỉnh là nhà của ta, sư tôn là thân nhân của ta, đương nhiên ta muốn vĩnh viễn ở lại nơi này, vĩnh viễn phụng dưỡng sư tôn."

Hy vọng chưa kịp nảy mầm đã hóa thành thất vọng. Nhưng… hắn đang hy vọng điều gì chứ?

Rõ ràng hắn chỉ là một sư tôn chiếm hữu danh phận, lại sinh ra thứ tình cảm không nên có với đồ đệ. Rõ ràng hắn chưa từng bước ra dù chỉ một bước, chưa từng nói ra dù chỉ một lời, thế mà lại khao khát Tiểu Bạch có thể đáp lại.

Trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Sở Anh Hoa âm thầm cười nhạo chính mình. Hắn thật quá mức mơ tưởng, tự mình cảm động mà thôi.

"Đúng vậy, Tiểu Bạch vĩnh viễn là đồ đệ mà sư tôn thương yêu nhất, là niềm kiêu hãnh của Trục Nguyệt Đỉnh."

Cứ như vậy đi. Như thế này, ít ra cũng sẽ không khiến Tiểu Bạch phải khó xử.

Sở Anh Hoa gặp Lạc Đình Sương dưới gốc mai bên ngoài Lãm Nguyệt Điện. Người sau đặc biệt đến tìm hắn.

Lạc Đình Sương nói rằng Tinh Nhi ngày càng bị ký ức kiếp trước ăn mòn, thần hồn trở nên tán loạn nghiêm trọng. Y cần nhanh chóng xuống núi tìm hồn đỉnh để giúp Nguyễn Trường Tinh ổn định hồn phách.

Sở Anh Hoa tất nhiên hiểu rõ tình trạng của Nguyễn Trường Tinh. Bị Sí Uyên Chi Hỏa thiêu đốt linh hồn, có thể chống đỡ đến năm mười tám tuổi đã là điều không dễ dàng.

Hắn trấn an Lạc Đình Sương, bảo y cứ yên tâm xuống núi, mọi chuyện ở Trục Nguyệt Đỉnh đã có hắn lo liệu.

Lạc Đình Sương một lòng lo lắng cho Nguyễn Trường Tinh, cũng không nán lại lâu ở Lãm Nguyệt Điện mà vội vã quay về Trục Nguyệt Phong.

Trục Nguyệt Đỉnh vốn ở nơi cao, bốn mùa khí hậu thường khác biệt so với dưới chân núi. Linh khí nơi này nồng đậm, là phúc địa của người tu tiên. Nhiều loài thực vật nhờ hấp thụ linh

khí trời đất mà kéo dài kỳ nở hoa, bởi vậy suốt phần lớn thời gian trong năm, Trục Nguyệt Đỉnh đều ngập tràn sắc hoa.

Những chùm hải đường lớn nở rộ, kết thành từng đám mây hồng nhạt trên cành. Vì hoa quá dày, chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua, vô số cánh hoa liền theo gió rơi xuống. Cánh hoa phiêu dật xoay tròn trong không trung, rồi lặng lẽ đáp xuống bên gốc cây, vương đầy trên vai người đứng dưới tán.

Một vài cánh hoa vương trên tà áo tuyết sắc của cậu, một vài cánh khác lại rơi xuống mái tóc đen như lụa, trở thành những nét điểm xuyết tự nhiên. Đôi chân trần không mang giày vớ bị những cánh hoa hồng nhạt phủ lên, nổi bật trên làn da trắng mịn như ngọc.

Vừa trở về, Lạc Đình Sương liền nhìn thấy Nguyễn Trường Tinh như vậy. Cậu nhắm mắt, tựa như đang ngủ say, nhưng Lạc Đình Sương biết rõ, y chỉ là ham chơi mà thôi.

Y bước nhanh đến, trực tiếp bế người vẫn còn giả vờ ngủ lên. "Sao lại không khoác áo ngoài mà đã chạy ra đây? Giày cũng không mang, lại muốn bị nhiễm lạnh có phải không?"

Người trong lòng ng ực bỗng mở bừng mắt, thân thiết quấn chặt lấy cổ Lạc Đình Sương. "Sư tôn, người về rồi? Đi đâu vậy ạ?"

Nửa câu cũng không nhắc đến hành vi của chính mình vừa rồi.

Lạc Đình Sương vốn định véo nhẹ mũi cậu để trách mắng một chút vì không nghe lời, nhưng cuối cùng lại không nỡ ra tay, đành phải từ bỏ. "Ta đi tìm chưởng môn sư bá của con bàn một số chuyện. Tỉnh dậy lâu chưa? Ngủ có ngon không?"

Nguyễn Trường Tinh thở dài, lắc đầu. "Không tốt. Sư tôn, con lại nằm mơ, nhưng con vẫn không thể nhớ rõ mình đã mơ thấy gì."

Cậu chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, như thể trong mộng đã đi qua một đoạn đường rất dài, rất dài.

Lạc Đình Sương điều chỉnh lại tư thế ôm, để cậu thoải mái hơn, rồi hỏi: “Tinh Nhi có muốn xuống núi không?”

Người trong lòng lập tức ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên. “Thật sao? Khi nào đi? Chúng ta sẽ đi đâu?”

Liên tiếp mấy câu hỏi khiến Lạc Đình Sương không khỏi bật cười. “Đương nhiên là thật. Lần này sư tôn sẽ cùng Tinh Nhi đi, ngươi muốn đến đâu, ta sẽ đi cùng ngươi.”

“Chỗ nào con cũng muốn đi! Ngày mai có thể xuất phát không, sư tôn?”

Lạc Đình Sương đặt cậu xuống giường, cẩn thận đắp chăn, rồi luồn tay vào trong để ủ ấm đôi chân lạnh lẽo của cậu. “Ngày mai thì hơi vội, hơn nữa đêm qua có người tham ăn uống quá nhiều rượu. Chúng ta đợi thêm hai ngày cho hắn dưỡng sức, rồi sẽ lên đường.”

Hoàn toàn không để tâm đ ến việc “người tham ăn” kia chính là mình, Nguyễn Trường Tinh ôm lấy cánh tay sư tôn, kiên quyết nói: “Nói rồi nhé, chỉ hai ngày thôi! Hai ngày sau chúng ta phải đi, sư tôn không được quên đâu đấy.”

Lạc Đình Sương mỉm cười, “Sư tôn tất nhiên nhớ rõ.”

Tin tức Lạc Đình Sương muốn dẫn Tinh Nhi xuống núi nhanh chóng truyền đến tai Sở Tri Phi. Y lập tức tìm gặp Sở Anh Hoa, nói rằng không yên tâm để Tinh Nhi đi một mình nên muốn đi theo.

Sở Anh Hoa thản nhiên đáp: “Ngươi nghĩ sư thúc của mình không phải là người chắc? Đừng có suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện xuống núi. Nếu thật sự muốn đi, cứ thuyết phục được sư thúc ngươi trước đã.”

Lời này lập tức khiến Sở Tri Phi hoàn toàn tuyệt vọng.

Nguyễn Trường Tinh đi bên cạnh hắn, ríu rít nói chuyện một hồi mà không nhận được câu trả lời nào. Cuối cùng, cậu ngẩng đầu nhìn, tò mò hỏi: "Phi Phi sư huynh, ngươi làm sao vậy? Sao lại không đáp lời ta?"

Sở Tri Phi cau mày, trên mặt mang theo chút uể oải. "Ta cũng muốn đi cùng các ngươi xuống núi."

"Nhưng mà sư bá không cho phép."

"Dựa vào cái gì mà ta không thể đi?" Càng nói càng bực, Sở Tri Phi xoay người, đá một cước vào bậc đá.

Nguyễn Trường Tinh cười tủm tỉm, "Sư huynh phải nghe lời, sư bá không cho đi thì không thể đi. Ngươi cứ ngoan ngoãn ở nhà đi, ta sẽ mang đồ ngon về cho ngươi."

Nhưng Sở Tri Phi vẫn còn đang bực tức, chẳng buồn đáp lời. Nguyễn Trường Tinh nghiêng đầu nhìn, rồi đột nhiên xoay người đổi hướng. Không ngờ, cậu xoay thì Sở Tri Phi cũng xoay, cứ thế hai người đưa lưng về phía nhau. Nguyễn Trường Tinh thấy vậy liền đi vòng sang một bên, nhưng Sở Tri Phi cũng dịch chuyển theo, hai người cứ thế xoay vòng vòng quanh nhau.

“Sư huynh, ngươi quay qua đây đi, nói chuyện với ta nào, ta sắp bị ngươi làm cho chóng mặt rồi.”

“Sư huynh? Sư huynh! Phi Phi sư huynh? Phi Phi ca ca? Ca ca~”

Cậu liên tục gọi, kêu đến mức cơn giận trong lòng Sở Tri Phi cũng tan biến sạch sẽ.

“Ai… Ngươi đáng yêu như vậy làm gì chứ?”

Nguyễn Trường Tinh nghiêng đầu, chớp mắt. “Ta đáng yêu chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Sở Tri Phi không nhịn được vươn tay xoa bóp khuôn mặt cậu. “Ngươi đáng yêu thế này, ta sao có thể giận nổi.”

“Vậy thì đừng giận nữa.” Nguyễn Trường Tinh không tránh né, ngoan ngoãn để hắn tùy ý nắn b óp, giọng điệu mang theo chút đắc ý. “Sư huynh đã lớn như vậy rồi, còn phải để Tinh Nhi dỗ dành.”

Sở Tri Phi bật cười, “Vậy ta cảm ơn Tinh Nhi.”

Hai người nhìn nhau cười, chẳng còn chút bóng dáng nào của cơn giận ban nãy.

Sau một trận cười đùa, Sở Tri Phi kéo Nguyễn Trường Tinh lên bậc thềm cao hơn, ngồi xuống.

Nguyễn Trường Tinh tựa đầu lên vai Sở Tri Phi, để mặc ánh nắng hôm nay phơi ấm cả người. Cậu khẽ híp mắt, nhìn về nơi xa.

“Sư huynh, ngươi nói xem, chuyện trong mộng có thể trở thành sự thật không?”

“Mộng sao?” Sở Tri Phi cười, giọng điệu ôn nhu. “Nếu Tinh Nhi mơ thấy chuyện vui, vậy đó chính là thật. Còn nếu là chuyện không vui, thì nó chỉ là giả thôi.”

Làm gì có cách nói như vậy? Rõ ràng là Phi Phi sư huynh đang dỗ dành cậu mà.

Nguyễn Trường Tinh khẽ cọ cọ vào cổ hắn, hờn dỗi nói: “Sư huynh lại đang dỗ ta.”

“Không có.” Sở Tri Phi nghiêm túc đáp, “Sư huynh nói đều là thật. Tinh Nhi của chúng ta là tiểu hạt dẻ cười, là phúc tinh, những chuyện không tốt tuyệt đối sẽ không tìm đến ngươi. Mọi thứ liên quan đến ngươi đều là chuyện tốt đẹp. Đến đây, để ta dính chút phúc khí nào.”

Nguyễn Trường Tinh bị hắn dụi vào cổ, ngứa đến mức rụt cổ lại, cười không ngừng. “Ha ha, sư huynh, ta sợ nhột!”

Sở Tri Phi sợ cậu cười đến mất hơi, vội vàng ôm lấy cổ cậu, đỡ cậu về chỗ cũ. “Cười thành như vậy mà còn nói mình không phải hạt dẻ cười? Ngươi chính là tiểu phúc tinh của Trục Nguyệt Đỉnh.”

Không đúng, chỉ nói “vui vẻ” còn chưa đủ để hình dung sư đệ của hắn. Phải thêm xinh đẹp, đáng yêu, ngọt như mật đường… Nhưng giờ khắc này, Sở Tri Phi cảm thấy bản thân đọc sách chưa đủ nhiều, chỉ có thể nghĩ ra mấy từ ngữ đơn giản thế này để miêu tả Tinh Nhi. Có lẽ nên đi tìm tam sư huynh mượn mấy quyển sách đọc thêm, biết đâu đợi Tinh Nhi trở về, hắn có thể viết một bài văn ca ngợi Tinh Nhi cũng nên.

Đang nghĩ tới tam sư huynh, người đã xuất hiện.

Trương Hòa Minh đứng dưới bậc thềm, ngẩng đầu nhìn lên. “Tinh Nhi, sau núi lại nở thêm mấy cây đào, sư huynh đã buộc một chiếc xích đu ở đó cho ngươi rồi. Muốn thử không?”

“Muốn!” Nguyễn Trường Tinh lập tức reo lên.

“Vậy nhảy xuống đi, tam sư huynh đỡ ngươi.” Trương Hòa Minh dang rộng hai tay.

Không chút do dự, Nguyễn Trường Tinh trực tiếp nhảy xuống, chuẩn xác rơi vào lòng Trương Hòa Minh.

Trương Hòa Minh ước lượng một chút, nhíu mày nói: “Nhẹ quá, có phải sư thúc không cho ngươi ăn no không?”

“Không có mà! Ta ăn rất nhiều!” Nguyễn Trường Tinh chu môi. “Mạc Thiện sư bá làm đồ ăn, còn có các sư huynh sư tỷ mang điểm tâm cho ta, ta đều ăn hết.”

Cậu ghé sát vào tai Trương Hòa Minh, thì thầm như thể đang nói bí mật. “Chỉ là… buổi tối sư tôn không cho ta ăn quá nhiều. Nhưng ta có lén giấu một ít, đợi sư tôn ngủ rồi sẽ lấy ra ăn.”

Trương Hòa Minh thấy cậu tựa vào vai mình trộm cười, trong lòng cũng dâng lên vài phần vui vẻ.

Chuẩn bị nhảy xuống, Sở Tri Phi lớn tiếng gọi: "Tam sư huynh, Tinh nhi, ta cũng phải đi, các ngươi đừng quên ta! Tam sư huynh, ngươi cũng theo ta đi!"

Trương Hòa Minh lắc mình tránh sang một bên, lạnh nhạt nói: "Ta thấy ngươi là muốn đè chết sư huynh ngươi thì có!"

"Không tiếp thì thôi, ta tự nhảy xuống!" Sở Tri Phi nhẹ nhàng đáp xuống phía sau bọn họ.

"Tam sư huynh, cũng để ta thử một chút, xem Tinh nhi là nhẹ hay nặng nào!"

"Tránh sang một bên đi!"

"Tam sư huynh sao lúc nào cũng thế, đoạt đồ ăn của ta, lại còn giành Tinh nhi với ta nữa! Không phải nói sư huynh phải yêu thương, nhường nhịn sư đệ sao?"

"Ngươi nói bậy gì đó? Trục Nguyệt Đỉnh không có cái quy định ấy!"

"Ngày mai ta liền đến tìm đại sư huynh đề nghị một chút, bảo hắn sửa thêm vào!"

Chương 25

DTV-EBOOK

Rừng trúc xanh biếc mọc thẳng tắp, vây quanh một khoảng đất trống ở giữa. Lá trúc lay động theo gió, phát ra những âm thanh xào xạc như một bản nhạc tự nhiên được tấu lên bởi thiên nhiên.

Mũi chân khẽ điểm lên thân trúc mượn lực, bóng dáng màu lam xoay người giữa không trung, nhẹ nhàng phiêu dật. Trong tay cậu, một nhánh trúc con bị chém đứt với lực đạo vừa đủ.

Bỗng nhiên, một quang điểm màu trắng phá không lao đến, dừng lại cách Nguyễn Trường Tinh nửa thước. Ngay khoảnh khắc đó, từ quang điểm hóa ra một thanh trường kiếm. Nguyễn Trường Tinh nghiêng đầu, nhìn về phía Lạc Đình Sương đang đứng bên cạnh. Nhận được ánh mắt ra hiệu gật đầu của y, cậu liền vươn tay, thanh kiếm như có linh tính liền rơi vào lòng bàn tay cậu.

Thân kiếm tuyết trắng sáng loáng, nắm trong tay mà nhẹ nhàng linh hoạt tựa như không có trọng lượng. Quan trọng nhất là Nguyễn Trường Tinh có thể cảm nhận được sự cộng hưởng trong tâm hồn giữa cậu và thanh kiếm này. Kiếm phấn khởi, cậu cũng phấn khởi. Cậu nở một nụ cười rạng rỡ, buông nhánh trúc trong tay, cùng kiếm múa lượn.

Từ nhỏ thân thể Nguyễn Trường Tinh yếu ớt, vì thế Lạc Đình Sương chưa từng đặt ra yêu cầu gì quá cao đối với cậu trong việc tu hành. Thế nhưng thiên phú cho phép cậu không cần hao tốn nhiều thời gian như người khác mà vẫn đạt được tiến bộ vượt bậc. Chỉ là vì được những người xung quanh bảo hộ quá tốt, phần lớn mọi người đều quên mất rằng, thân truyền đệ tử duy nhất của Trục Nguyệt Phong cũng là một trong những người xuất sắc nhất cùng thế hệ.

Hạ xuống đất, kiếm thu thế, Nguyễn Trường Tinh ôm lấy thanh kiếm trong tay, trong mắt ánh lên sự vui sướng không thể che giấu. Vài sợi tóc rối nhẹ nhàng rủ xuống, dán trên gương mặt trắng nõn ửng hồng của cậu.

Lạc Đình Sương tiến đến, cẩn thận giúp cậu vuốt lại những sợi tóc lòa xòa. Ngón tay khẽ lướt qua bên má cậu, vừa như vô tình, lại vừa như lưu luyến. Muốn chạm vào lâu hơn, nhưng lại sợ quấy nhiễu, chỉ có thể bất giác bị hấp dẫn bởi đôi mắt lấp lánh tinh quang kia, tự hỏi liệu có thể lưu lại một chút ánh sáng rực rỡ ấy trong lòng mình hay không.

Cảm xúc không kiềm chế được, tự đáy lòng mà sinh ra.

Dù nhiều lần y cũng không hiểu vì sao, chỉ cần nhìn thấy Nguyễn Trường Tinh, dù là vui hay giận, trong lòng y liền tràn ngập thương tiếc.

Chẳng lẽ tình cảm thầy trò đều là như vậy sao?

"Hợp tay không? Dùng có thuận tiện không?" Y lên tiếng hỏi.

Nguyễn Trường Tinh cười rạng rỡ, đáp: "Rất tốt, sư tôn, đây là tặng cho con sao?"

"Ừ, quà sinh nhật cho con, thích không?"

"Thích, cảm ơn sư tôn. Đây là do chính tay sư tôn rèn sao?"

Lạc Đình Sương gật đầu.

"Chả trách, con nghe thấy hơi thở của sư tôn."

Cách nói ấy khiến y bật cười, liền hỏi: "Hơi thở thế nào?"

"Ừm..." Nguyễn Trường Tinh suy nghĩ một lát rồi đáp, "Có chút lạnh, lại phảng phất hương sắc bén, giống như hoa mai trong sương."

Lạc Đình Sương nhìn cậu cố gắng tìm từ để diễn đạt, sau đó lắc đầu: "Chưa đủ, ta còn bỏ thêm hải đường xuân sớm, dùng một giọt tinh quang từ bầu trời, lại điểm một chút ánh mặt trời sau trận tuyết đầu mùa, cùng với vị ngọt thanh khiết của mứt hoa quả giữa trời đất."

"Sư tôn nói con sao?" Nguyễn Trường Tinh chỉ vào chính mình, cười hì hì hỏi.

Lạc Đình Sương nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng dùng lực, đưa ngón trỏ mảnh mai của cậu chạm vào chóp mũi mình, khẽ đáp: "Đương nhiên là con."

Hành động ấy khiến Nguyễn Trường Tinh lại bật cười khanh khách. Lạc Đình Sương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cậu cười.

Sau khi tiếng cười lắng xuống, Nguyễn Trường Tinh chợt nhớ ra mình vẫn chưa biết tên thanh kiếm, bèn hỏi: "Sư tôn, thanh kiếm này có tên không?"

Người trước mặt không lập tức trả lời, mà chăm chú nhìn cậu một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: "Trường Sinh, gọi nó là Trường Sinh."

"Trường Sinh... Trường Sinh..." Nguyễn Trường Tinh khẽ lặp lại cái tên ấy vài lần, rồi mỉm cười nói: "Thật dễ nghe."

Tặng người Trường Sinh, tặng người Trường Sinh.

Dưới sự chờ đợi của Nguyễn Trường Tinh, hai ngày kỳ hạn nhanh chóng trôi qua. Đối với cậu mà nói, khoảng thời gian này dài đằng đẵng, mỗi ngày tựa như một năm. Ban ngày, cậu mong trời mau tối; đến tối lại mong trời nhanh sáng. Hai ngày ngắn ngủi mà cứ ngỡ như hai năm dài dằng dặc.

Vào đêm trước ngày xuất phát, cậu kể với Lạc Đình Sương về tâm trạng của mình suốt hai ngày qua, không quên thêm thắt đôi chút, tự ví bản thân như một chú chim bị giam cầm suốt mười mấy năm, chưa từng thấy bầu trời bên ngoài. Càng nói càng thấy mình đáng thương, đến mức khiến Lạc Đình Sương không nhịn được mà cho cậu thêm hai miếng điểm tâm ngọt để dỗ dành.

Sau khi đắp chăn cẩn thận cho cậu, Lạc Đình Sương dỗ dành: “Ngoan nào, ngủ sớm đi.”

Nhưng Nguyễn Trường Tinh vẫn còn quá hưng phấn, nhắm mắt lại cũng chỉ nghĩ đến chuyện xuống núi vào ngày mai. Cậu mở to mắt, nắm lấy mép chăn, ánh mắt đầy mong đợi: “Sư tôn, con đã thu dọn y phục đủ chưa? Lam, lục, trắng đều phải mang theo, mỗi ngày đều phải thay đổi.”

“Đã thu xong, mau nhắm mắt lại.” Lạc Đình Sương giơ tay che mắt cậu.

Lông mi dưới lòng bàn tay vẫn khẽ rung động, Lạc Đình Sương dứt khoát kéo chăn lên, nằm xuống bên cạnh cậu.

Bị sư tôn tự mình trông chừng đi ngủ, Nguyễn Trường Tinh có chút chột dạ, cậu nhấc chăn lên che nửa bên mặt, lí nhí hỏi: “Các sư huynh đã chuẩn bị điểm tâm cho ta chưa? Còn có cả đào hoa tô mới làm của Mạc Thiện sư bá nữa.”

Lạc Đình Sương kéo chăn xuống, chỉnh lại ngay ngắn đến tận cổ cậu, giọng nói ôn hòa: “Đều đã chuẩn bị xong, không có gì bị bỏ sót. Có sư tôn ở đây, con không cần lo lắng điều gì cả. Tinh nhi, ngủ đi.”

Giọng nói cố ý hạ thấp, trầm ấm như tiếng dây đàn, khiến Nguyễn Trường Tinh dễ dàng an tâm. Cậu khẽ cựa mình, tiến lại gần hơn, tựa đầu lên vai Lạc Đình Sương, thân mật như bao ngày thường.

“Ngủ ngon, sư tôn.” Cậu chậm rãi nhắm mắt lại.

Đợi đến khi cậu hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, Lạc Đình Sương mới nghiêng người, một tay vòng qua eo cậu, một tay đặt sau đầu, nhẹ nhàng ôm trọn vào lòng.

Một đêm yên bình trôi qua. Khi Nguyễn Trường Tinh tỉnh dậy, mặt trời vẫn chưa ló dạng, gần như cùng lúc đó, Lạc Đình Sương cũng mở mắt.

Tinh thần cậu sảng khoái chưa từng có, có lẽ vì tối qua không mộng mị, hoặc cũng có thể vì hôm nay là ngày xuống núi.

Suốt cả đêm, cậu vô thức coi Lạc Đình Sương như chiếc gối đầu, dựa vào trước ngực y, mái tóc đen mềm mại rủ xuống phủ kín vạt áo người kia. Nguyễn Trường Tinh lót tay dưới cằm, chớp chớp mắt, hỏi nhỏ:

“Sư tôn, chúng ta có thể xuất phát chưa?”

Tất cả hành lý đã được thu dọn từ tối qua. Không bao lâu sau, Lạc Đình Sương liền dắt cậu ra cửa, trên lưng còn mang theo một tay nải lớn, khiến Nguyễn Trường Tinh không nhịn được mà bật cười.

Thấy vậy, Lạc Đình Sương hỏi: “Cười cái gì?”

Nguyễn Trường Tinh cười híp mắt: “Sư tôn như vậy trông thật không oai phong chút nào, chẳng giống chút nào với vị Lạc Tiên quân ít nói ít cười mà người khác vẫn đồn đại.”

Lúc họ đến sơn môn, mặt trời vừa vươn lên khỏi đường chân trời.

Nguyễn Trường Tinh hớn hở chạy lên trước, thúc giục: “Sư tôn, chúng ta nhanh đi thôi! Nếu không lát nữa Phi Phi sư huynh đến tiễn ta, chắc chắn lại mè nheo đòi đi theo. Nhưng sư bá không đồng ý, để hắn đứng đó nhìn chúng ta rời đi một mình, cũng hơi đáng thương.”

Lạc Đình Sương giữ cậu lại, bình thản nói: “Hôm nay chúng ta không cần tự đi, muốn ngự kiếm không?”

“Tất nhiên là muốn rồi! Nhưng…” Cậu ngập ngừng, “Nhưng chẳng phải Trục Nguyệt Đỉnh không cho phép tùy tiện ngự kiếm phi hành sao?”

“Đi theo sư tôn là được.”

“Oa! Vậy chẳng phải chỉ chớp mắt là chúng ta đến nơi rồi sao?” Nguyễn Trường Tinh vẽ một đường cong trong không trung, rồi hào hứng giục giã, “Sư tôn, mau gọi Vỗ Tuyết ra đi, chúng ta muốn ngự kiếm!”

Dưới bầu trời cao vời vợi, Nguyễn Trường Tinh cảm nhận được mặt trời dường như ngày càng gần hơn. Biển mây màu cam hồng trải rộng tựa như một bức họa rực rỡ, mà Cậu thì như sắp lao vào trong đó, bị những cụm mây cam mềm mại vây quanh. Từ trên cao nhìn xuống, mọi thứ dường như gần trong gang tấc. Cậu đưa tay ra, nắm lấy một vệt ánh sáng vàng kim lấp lánh.

Phi kiếm lướt đi không quá nhanh, nhưng cũng chẳng phải chỉ trong chớp mắt đã đến nơi như cậu tưởng. Sau vài lần chớp mắt, Nguyễn Trường Tinh vẫn chưa thấy điểm dừng. Lạc Đình Sương đứng phía trước, khẽ phất tay, phủ thêm cho cậu một chiếc áo choàng dày, thậm chí còn cẩn thận đội mũ trùm lên cho cậu, che chắn từng lớp kín đáo.

Gió trên cao mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, thổi tung lớp lông viền mũ, khiến mái tóc cậu rối bời. Nguyễn Trường Tinh tò mò muốn ngắm nhìn cảnh vật nhưng cơn gió táp vào mắt làm cậu thấy đau rát.

Không chịu nổi, cậu xoay người chui vào lòng Lạc Đình Sương.

"Sao vậy?" Lạc Đình Sương cúi đầu hỏi.

Nguyễn Trường Tinh không nói gì, chỉ ngước đôi mắt hoe đỏ, tràn ngập nước mắt long lanh, đáng thương nhìn sư tôn của

mình.

Lạc Đình Sương lập tức hiểu ra, nhẹ nhàng kéo mũ trùm xuống thấp hơn, ôm chặt cậu vào lòng, để vạt áo rộng thùng thình che chắn phía sau, ngăn gió lùa.

Ở cổng sơn môn, Sở Tri Phi hối hả chạy đến, nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ vị tam sư huynh.

Hắn ngẩn người: "Tinh nhi đi rồi sao?"

"Có lẽ sợ ngươi bám theo."

"Nhưng ta còn chuẩn bị bao nhiêu thứ cho hắn mang theo đây!" Hắn cúi đầu nhìn bọc hành lý căng tròn trên vai, phút chốc mất hết tinh thần, chiếc bọc nặng trĩu trượt xuống khỏi vai.

"Sư thúc chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, Tinh nhi sẽ không thiếu thứ gì đâu, yên tâm đi." Trương Hòa Minh vỗ nhẹ lên vai hắn, sau đó xoay người rời đi.

Sở Tri Phi mang theo bọc hành lý, bước đi lững thững phía sau, vẻ mặt uể oải. Nhưng đột nhiên, như sực nhớ ra điều gì, hắn lập tức nhướng mày, sải bước đuổi theo, hỏi lớn:

"Tam sư huynh, nói thật đi, có phải ngươi cũng chưa đưa đồ cho Tinh nhi không?"

Trương Hòa Minh nheo mắt cười, đôi mắt hồ ly mang theo chút tinh quái. Hắn có đôi lông mày mảnh hơn người thường, tựa như vương lại nét xuân phong ph óng đãng.

"Đương nhiên là ta đã đưa rồi." Hắn đáp, sau đó không quên tranh thủ cơ hội châm chọc Sở Tri Phi, "Ngươi tưởng ai cũng giống ngươi, chuyện gì cũng chậm một bước à?"

Sở Tri Phi vốn thường xuyên bị tam sư huynh đả kích, nhưng lần này hắn lại không chút nao núng, thậm chí còn tràn đầy tự tin.

"Đừng hòng gạt ta! Túi tiền vẫn còn trong tay ngươi kìa!"

Đúng vậy, tam sư huynh của hắn tặng quà lúc nào cũng chỉ đơn giản là đưa tiền, danh hiệu "túi tiền di động của Tu Tiên giới" hoàn toàn xứng đáng với hắn.

"Phi Phi, ngươi đã học thuộc kinh chưa?"

Cái hay không nói, toàn nhắc chuyện đau đầu! Cha hắn vì muốn hắn chuyên tâm tu luyện, đã giao xuống một nhiệm vụ— sao chép kinh văn hai mươi lần.

Sở Tri Phi nghiến răng: "Tam sư huynh, nếu ngươi không nhắc đến chuyện này, chúng ta vẫn có thể làm huynh đệ."

Trương Hòa Minh thản nhiên vươn tay vò rối tóc hắn, giả bộ dáng vẻ huynh trưởng hiền từ: "Ngoan, đi chép kinh đi, biết đâu đầu óc ngươi lại sáng ra một chút."

Sở Tri Phi nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không chịu được nữa: "Tam sư huynh, tay ta ngứa rồi, muốn đánh người."

Trương Hòa Minh đứng dưới ánh nắng, bóng dáng phong nhã, từng đường nét đều được ánh sáng vàng kim khắc họa thêm phần tuấn lãng.

"Vậy thì không được đâu. Đánh sư huynh là phải chịu phạt sao kinh, càng phạt càng nhiều, e rằng ngươi chép đến khi Tinh nhi trở về cũng chưa xong đâu."

Chương 26

DTV-EBOOK

Bình Thành là một đại thành trấn sầm uất, dân cư đông đúc. Vì vậy, Lạc Đình Sương khi ngự kiếm đến vùng ngoại ô liền hạ xuống đất, khoảng cách đến cửa thành cũng không xa.

Vừa bước qua cổng thành, cảnh tượng chợ náo nhiệt đã hiện ra trước mắt. Dòng người đông đúc qua lại, tiếng rao hàng vang vọng, hòa lẫn vào không khí ồn ào huyên náo. Nơi này có vài phần tương tự với chỗ Nguyễn Trường Tinh từng đặt chân, cũng là chốn trần thế phồn hoa và náo nhiệt. Nhưng so với lần trước, dường như Bình Thành còn náo nhiệt hơn một bậc.

Cậu chạy phía trước, vạt áo và tay áo phiêu dật theo từng cử động, tựa như áng mây đỏ rực hay đóa mẫu đơn đang dần bung nở. So với lần trước, cậu đã cao hơn nhiều, đai lưng nơi eo ôm trọn vòng eo thon gọn, dáng người mảnh mai mà cân đối. Khí chất thanh lệ khiến cậu tựa như một đóa thủy liên thanh tao, đứng sừng sững mà vẫn hài hòa, đẹp đến động lòng.

Vừa chạy, cậu vừa không quên quay đầu lại nhìn, mỗi khi bắt gặp điều gì thú vị liền háo hức giải thích với sư tôn, sợ rằng người không hiểu.

“Sư tôn, đây là màn biểu diễn dùng ngực đập vỡ tảng đá. Chốc lát nữa, vị đại thúc kia sẽ dùng búa đập mạnh xuống phiến đá

lớn, vậy mà người bên dưới vẫn bình an vô sự, thật lợi hại!”

“Một lát nữa, người này sẽ phun lửa từ miệng, chúng ta nên đứng xa ra một chút.” Cậu từng vì tò mò mà đứng quá gần, đến khi ngọn lửa lớn bùng ra thì giật nảy mình hoảng sợ.

“Còn có màn này nữa, nàng có thể chồng rất nhiều chén lên đầu mà không làm rơi.”

Cậu hệt như cưỡi ngựa xem hoa, không ngừng giới thiệu những tiết mục từng xem qua, mong muốn sư tôn cùng thưởng thức. Vừa nói xong về một màn ảo thuật, cậu lại chạy đến quán nhỏ bán đường họa. Lạc Đình Sương vẫn luôn lặng lẽ theo sau, tay nắm chặt lấy cậu, sợ rằng giữa dòng người đông đúc, hai người sẽ bị tách ra.

Lạc Đình Sương cầm một cây kẹo hồ lô trên tay, vui vẻ đưa cho sư tôn xem:

“Sư tôn, ngài nhìn này! Cái này có thể tạo thành nhiều hình dạng khác nhau, lại còn có thể ăn được, rất ngọt nữa.”

Nàng hỏi cậu muốn hình dạng gì, cậu suy nghĩ một lát rồi chọn hình con thỏ.

Người thợ vẽ kẹo là một lão nhân đã có tuổi, gương mặt hiền hòa, trông vô cùng thân thiện. Dù đã lớn tuổi, tay nghề của ông vẫn không hề giảm sút. Chỉ với vài động tác thuần thục, dòng đường nóng chảy nhanh chóng tạo thành những đường nét uyển chuyển. Nhìn thấy vị tiểu công tử thông minh, đáng yêu trước mặt, ông không khỏi sinh lòng yêu thích, vừa làm kẹo vừa trò chuyện với Nguyễn Trường Tinh, người đang hào hứng quan sát.

"Tiểu công tử không phải người Bình Thành đúng không?"

Nguyễn Trường Tinh ngạc nhiên: "Sao ngài biết?"

Lão nhân cười hiền hậu: "Ta đã vẽ kẹo ở đây mấy chục năm rồi. Chỉ cần nhìn thoáng qua, ta liền biết ai là người Bình Thành, ai không phải. Các ngươi tới đây du ngoạn sao?"

"Vâng!" Quả thật cậu nghĩ chuyến đi này chính là để dạo chơi.

"Vậy các ngươi đến rất đúng dịp." Lão nhân vừa nói, vừa hoàn thành nốt nét cuối cùng của con thỏ bằng đường. Ông đưa nó cho Nguyễn Trường Tinh, mỉm cười nói: "Bình Thành có một truyền thống, mỗi năm vào mùa xuân đều tổ chức lễ hội hoa đăng. Năm nay, lễ hội sẽ diễn ra trong vài ngày tới. Buổi tối nhớ ra ngoài xem, rất náo nhiệt đấy!"

“Được, gia gia, ông làm con thỏ giống y như thật vậy!”

Lời khen khiến lão nhân nở nụ cười hiền hậu, những nếp nhăn trên mặt kéo dài đến tận thái dương, trông vô cùng hòa ái, làm Nguyễn Trường Tinh cảm thấy thân thiết lạ thường.

Lạc Đình Sương thanh toán tiền, lúc này Nguyễn Trường Tinh mới nhận ra sư tôn không mua cho mình một cái. Cậu thoáng do dự, trong lòng có chút băn khoăn. Sau một hồi suy nghĩ, cậu liền đưa cây kẹo đường đến bên môi Lạc Đình Sương, nhẹ giọng hỏi:

“Sư tôn, người muốn nếm thử không?”

Lạc Đình Sương lắc đầu: “Con ăn đi.”

“Người thử một chút đi, rất ngọt, ăn ngon lắm.”

Dưới ánh mắt mong chờ đầy tha thiết của Nguyễn Trường Tinh, Lạc Đình Sương cuối cùng cũng cúi xuống cắn một miếng, chỉ cắn rớt một bên tai của con thỏ.

“Ngọt không?”

Miếng kẹo nhỏ tan dần trên đầu lưỡi, vị ngọt đơn thuần không có gì đặc biệt, thế nhưng ánh mắt chờ mong của Nguyễn Trường Tinh quá đỗi nóng bỏng. Rõ ràng chỉ là một đôi mắt trong veo, vậy mà khi nhìn chăm chú như thế lại khiến lòng người dâng lên những cảm xúc khó tả. Giống như ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua rừng cây, rải xuống mặt hồ một tầng kim quang lấp lánh, gió khẽ thổi, từng vòng sóng nước phản chiếu sắc vàng, ngay cả bầu trời cũng nhuốm màu rực rỡ.

Khoảnh khắc này, trong lòng Lạc Đình Sương bỗng dâng lên một ý niệm—Tinh nhi như vậy, thật tốt. Giống như y đã nuôi dưỡng thật lâu, cuối cùng cũng có được một Tinh nhi rạng rỡ như ánh dương.

“Thật ngọt.”

Nguyễn Trường Tinh vui vẻ cười, rồi đưa kẹo đường lên miệng, cắn một miếng vào tai còn lại của con thỏ, tạo ra một sự đối xứng hoàn hảo.

Kẹo đường còn chưa ăn hết, cậu chợt nhớ ra mình vẫn còn trọng trách trên vai. Không do dự, Nguyễn Trường Tinh nhét nửa cây kẹo còn lại vào tay Lạc Đình Sương, sau đó xoay người chui vào đám đông, luồn lách qua lại.

Lạc Đình Sương lập tức đuổi theo, giữ chặt người đang không ngừng chạy tới chạy lui. Khi nhìn xuống tay cậu, liền thấy một tờ giấy dài, trên đó chi chít chữ viết.

“Viết gì vậy?” Lạc Đình Sương hỏi.

Nguyễn Trường Tinh mở tờ giấy ra, một phần phía sau còn cuộn lại do quá dài, rồi hào hứng đáp:

“Đây là danh sách đồ con phải mua cho người trong nhà. Cho đại sư huynh nghiên mực, nhị sư huynh quạt xếp, tam sư huynh túi tiền. Tam sư huynh luôn dùng một loại túi tiền cũ, con muốn đổi cho sư huynh một cái kiểu khác. Còn có tứ sư tỷ, con định mua cho tỷ ấy một cây trâm.”

Lạc Đình Sương cẩn thận xem qua danh sách, phát hiện gần như tất cả mọi người ở Trục Nguyệt Đỉnh đều có tên, ngay cả hai đệ tử canh giữ sơn môn cũng không bị bỏ sót.

Danh sách này là công sức cả buổi chiều trước khi xuống núi của Nguyễn Trường Tinh. Hôm đó, ánh chiều tà rực rỡ như ngọn lửa, nhuộm đỏ cả mặt đất. Trên chiếc bàn gỗ, một tờ giấy dài được trải ra, cậu tỉ mỉ viết xuống từng món quà bằng nét chữ ngay ngắn. Bỗng nhiên, một chú chim linh tước không biết từ đâu ngậm theo một đóa hoa nhỏ màu lam, từ ngoài cửa sổ bay vào. Cánh hoa nhẹ nhàng đáp xuống góc tờ giấy, còn linh tước

thì đậu yên trên bệ cửa, không ồn ào, không nhảy nhót, chỉ lặng lẽ đứng đó.

Danh sách còn chưa đọc được một nửa, Nguyễn Trường Tinh đã nhìn xuống đôi tay trống không của mình, chợt nhận ra vẫn chưa mua được thứ gì. Lập tức, cậu có chút sốt ruột:

“Phải mua rất nhiều thứ, phải nhanh lên mới được!”

Nói xong, cậu liền định chạy về phía một cửa hàng.

Nhưng ngay lúc ấy, Lạc Đình Sương giữ chặt tay cậu, không buông ra dù chỉ một chút. Nguyễn Trường Tinh có chút khó hiểu, quay đầu nhìn sư tôn.

“Không cần vội, lần này chúng ta sẽ không lập tức trở về, con có rất nhiều thời gian để mua sắm.”

Nguyễn Trường Tinh chớp mắt một cái, rồi nghi hoặc hỏi:

“Sư tôn, lần này xuống núi… có chuyện gì quan trọng phải làm sao?”

Lạc Đình Sương dừng lại một chút rồi đáp:

“Đúng là có một số việc cần xử lý, nhưng không quan trọng. Sư tôn sẽ lo liệu ổn thỏa. Chờ lúc trở về núi, ta sẽ cùng con ra ngoài mua mấy thứ này.”

Nguyễn Trường Tinh gật đầu, “Dạ.”

Dịp này, Bình Thành đón rất nhiều du khách từ khắp nơi, ai cũng vì danh tiếng của lễ hội hoa đăng mà đến. May mắn thay, Bình Thành địa vực rộng lớn, lại nổi danh với lễ hội này, nên các khách đi3m mở ra không ít, dù đang trong mùa cao điểm cũng không quá khó tìm chỗ trọ.

Bọn họ tìm được một khách đi3m gần đó để nghỉ tạm, đợi đến tối sẽ ra ngoài dạo hội chợ hoa.

Lạc Đình Sương bảo Nguyễn Trường Tinh nghỉ ngơi một lát sau cả ngày dài di chuyển. Nhưng cậu chỉ mở to đôi mắt, kiên quyết nói mình không hề mệt, còn có thể đi dạo thêm mấy con phố nữa.

Lạc Đình Sương liền bình tĩnh nói: “Nếu bây giờ không nghỉ ngơi, buổi tối chúng ta sẽ không đi nữa, dời sang tối mai.”

Nghe vậy, Nguyễn Trường Tinh lập tức nhắm chặt mắt, nghiêng người ngã vào lòng sư tôn, mềm mại nói:

“Muốn ngủ, muốn ngủ, Tinh nhi buồn ngủ quá.”

Cậu ngủ một mạch đến khi trăng đã lên cao, lúc tỉnh dậy lại hoàn toàn đổi sắc mặt, hăng hái thúc giục Lạc Đình Sương mau chóng xuất phát.

Vừa bước ra ngoài, ánh sáng từ hàng vạn ngọn đèn dầu lay động khiến đôi mắt cậu chớp chớp liên tục.

Những chiếc đèn lồ ng treo kín trên không dọc con phố dài, hai bên đường là các gian hàng san sát, kéo dài bất tận.

Quả nhiên là lễ hội hoa đăng—hoa và đèn cùng nhau khoe sắc.

Muôn vàn loại hoa, muôn vàn kiểu đèn.

Hoa dưới ánh đèn, có đóa rực rỡ bung nở, có nụ e ấp chưa kịp khoe hương. Mọi thứ đều phủ lên một tầng ánh sáng mông lung, vừa kiều diễm, vừa huyền bí.

Nguyễn Trường Tinh chưa từng biết rằng ban đêm hoa cũng có thể đẹp đến thế, thậm chí so với ban ngày còn mang thêm vài phần e ấp, ý nhị.

Mỗi khi dừng lại trước một gian hàng, chủ quán đều nhiệt tình giới thiệu từng loài hoa, nhưng việc có mua hay không dường như không quá quan trọng. Có lẽ họ chỉ đơn giản muốn người khác biết hoa do chính tay mình trồng đẹp đến nhường nào.

Đây cũng chính là nét đặc sắc của lễ hội hoa đăng Bình Thành—nghìn dặm hội ngộ, vừa ngắm hoa vừa thưởng đèn. Nếu hữu duyên gặp được người hợp ý, có thể mua một cành hoa hoặc một chiếc đèn để tặng đối phương.

“Tiểu công tử, có phải đã để mắt đến đóa hoa đêm đàm của ta?”

Nguyễn Trường Tinh đang cúi sát vào một nụ hoa còn khép chặt. Nụ hoa hơi lớn, cánh hoa trắng tinh được những chiếc lá đỏ tím bao bọc xung quanh, trông không giống như sắp nở ngay.

Chủ quán mỉm cười hỏi dò.

Giàn hoa được đặt trên giá thấp, Nguyễn Trường Tinh phải ngồi xổm xuống mới có thể quan sát toàn bộ dáng hoa. Đột nhiên bị chủ quán phát hiện, cậu có chút ngượng ngùng đứng dậy, rồi hỏi:

“Đây là hoa quỳnh sao?”

“Ân, đừng nhìn bây giờ vẫn còn là nụ hoa, nhưng đến nửa đêm nó sẽ nở rộ. Khi cánh hoa bung ra, sẽ trắng như bạch ngọc, hương thơm thanh khiết lan tỏa khắp nơi.”

Chủ quán vỗ ngực đảm bảo: “Tiểu công tử cứ yên tâm, ở Bình Thành, hoa quỳnh nhà ta thuộc loại tốt nhất. Ta dám nhận đệ nhị, không ai dám nhận đệ nhất!”

Nguyễn Trường Tinh nghe vậy, trong lòng càng thêm mong chờ được chứng kiến khoảnh khắc hoa nở trong đêm nay.

Vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh, Lạc Đình Sương chợt mở miệng: “Lấy chậu này đi.”

Chủ quán vui vẻ nhận bạc, cẩn thận dùng giấy dầu bọc quanh chậu sứ rồi mới đưa cho Nguyễn Trường Tinh: “Tiểu công tử cầm chắc nhé.”

Lạc Đình Sương định bước tiếp, nhưng chưa kịp đi thì Nguyễn Trường Tinh đã chạy vụt lên trước.

Cậu ôm chặt chậu hoa, len lỏi qua dòng người trong hội chợ rực rỡ ánh đèn, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt. Lạc Đình Sương đi phía sau, lặng lẽ dõi theo bóng dáng cậu thấp thoáng giữa dòng người.

Mãi đến khi Nguyễn Trường Tinh như một con bướm chao lượn mệt mỏi, dừng lại trên cầu, cậu mới sực nhớ mình mải chơi đến mức quên cả sư tôn.

Hơi lo lắng, cậu vội vàng đảo mắt tìm kiếm. Nhưng ngay sau đó, cậu trông thấy Lạc Đình Sương từ trong đám đông chậm rãi bước tới, trên tay cầm theo một chiếc đèn.

Khi đến gần, Lạc Đình Sương đưa đèn cho cậu, đồng thời rất tự nhiên nhận lấy chậu hoa quỳnh từ tay cậu.

Nguyễn Trường Tinh nâng chiếc đèn lên trước mặt, nghiêm túc quan sát: “Tiểu cá chép đỏ?”

Chiếc đèn được làm theo hình dáng cá chép, trông giống hệt những con cá đỏ bơi lội trong hồ sen ngoài điện Lãm Nguyệt.

Không đợi Lạc Đình Sương trả lời, cậu đã xoay người chạy lên cầu. Đứng giữa cây cầu nhỏ, cậu quay đầu lại, hướng về phía Lạc Đình Sương reo lên: “Sư tôn, có giống bức họa mà tam sư huynh cất giữ không?”

Trương Hòa Minh vẫn luôn trân quý một bức tranh “Thiếu nữ đề đăng đồ”. Trong tranh, thiếu nữ cầm đèn lồ ng, ánh sáng dịu dàng chiếu rọi bóng dáng nàng. Mà giờ khắc này, bối cảnh vẫn là ánh đèn ấm áp, nhưng người cầm đèn không còn là thiếu nữ nữa—mà là một thiếu niên với nụ cười rạng rỡ.

Cậu đứng đó, ánh mắt như chứa cả bầu trời sao, ánh đèn rực rỡ soi lên dáng vẻ tươi sáng của cậu, khiến khung cảnh xung quanh như mờ nhạt đi.

Lạc Đình Sương ôm chậu hoa, bàn tay khẽ run.

Cậu có thể nghe rõ tiếng tim mình đập dồn dập.

Vì sao mặt nước dưới cầu lại lấp lánh như vậy? Vì sao dòng người qua lại đều trở nên mơ hồ? Vì sao trăng sao trên trời vẫn chưa chịu ẩn mình đi?

“Giống.”

Cậu nghe thấy chính giọng nói của mình cất lên, như một phản xạ không thể kiểm soát.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ nhạt, chỉ còn lại nhịp đập rộn ràng trong lồ ng ngực, vang vọng rõ ràng đến mức không cách nào phớt lờ.

Giống cái gì?

Giống như nguồn cơn bất an trong lòng ta.

Giống như tình ý cuộn trào không cách nào kìm nén.

Giờ khắc này, cậu chỉ mong trời mau sáng.

Chương 27

DTV-EBOOK

Trăng lên đến giữa trời, đám đông dần thưa, ánh đèn cũng lặng lẽ lui dần.

Hưng phấn quá mức, cuối cùng chỉ đổi lại đôi mắt nặng trĩu không thể mở nổi. Nguyễn Trường Tinh ngáp hết lần này đến lần khác, lảo đảo theo bước chân Lạc Đình Sương trở về khách đi3m. Đường dưới chân đã sớm không còn thấy rõ, nhưng may mắn cậu cũng chẳng cần nhìn.

Vừa đặt lưng xuống giường, cởi áo ngoài, cậu còn cố gắng níu giữ chút tỉnh táo cuối cùng, liếc mắt nhìn chậu hoa quỳnh đã được an trí cẩn thận, mơ hồ dặn dò: “Sư tôn, hoa nở nhớ gọi con.”

Lạc Đình Sương khẽ vuốt nhẹ sợi tóc cậu, giọng ôn hòa: “Được, ngủ đi, sư tôn sẽ thay con canh giữ.”

Nguyễn Trường Tinh dần chìm vào giấc ngủ trong vòng tay quen thuộc và hơi ấm thân thuộc.

Tiếng mõ canh vang lên nhè nhẹ trong con phố vắng, náo nhiệt ban nãy tựa như một giấc mộng xa vời, chỉ còn lại màn

đêm thăm thẳm kéo dài vô tận. Trên giường, người ngủ say, hơi thở đều đặn và bình yên.

Trên kệ, hoa quỳnh từng lớp cánh trắng muốt dần bung nở trong yên lặng. Dưới ánh trăng, cánh hoa tựa bạch ngọc, trong trẻo mà thanh tao, mỹ lệ đến mức khiến cả đêm tối cũng trở nên dịu dàng.

Đêm tối tĩnh lặng, nhưng trong sự yên lặng ấy lại ẩn chứa một bầu không khí quỷ dị, như thể đang bị thứ gì đó vô hình dần dần xâm chiếm.

Phù dung sớm nở tối tàn, tựa như giấc mộng thoáng qua trong chớp mắt. Trong cơn ngủ say, linh hồn Nguyễn Trường Tinh bất giác bị một thế lực vô danh kéo vào một không gian xa lạ.

Cách vách, người nằm trên giường bỗng dưng mở bừng mắt. Không một chút do dự, y đẩy cửa phòng, sải bước tiến vào phòng Nguyễn Trường Tinh. Trong khoảnh khắc bước chân vừa chạm đất, những ngọn đèn dầu trên bàn tự động bừng sáng, ánh sáng vàng nhạt lay động soi rọi căn phòng.

Người trên giường vẫn nằm yên, hơi thở đều đặn như cũ. Nhưng chỉ một cái liếc mắt, Lạc Đình Sương đã lập tức nhận ra —hồn phách của Nguyễn Trường Tinh đã rời khỏi thân xác.

Ngón tay thon dài khẽ khép lại, nhẹ nhàng lướt qua giữa trán cậu, một luồng ánh sáng trắng mờ nhạt xuất hiện rồi nhanh chóng tan biến.

Lạc Đình Sương thu tay về, đáy mắt ánh lên tia sắc lạnh, chậm rãi thốt ra hai chữ:

"Gọi hồn."

Có người đang thi triển thuật gọi hồn.

Hơi lạnh lan tràn giữa đôi mày, đôi mắt y hàn ý thấu xương. Bờ môi mỏng trước giờ luôn trầm ổn giờ đây lại mím thành một đường sắc bén như lưỡi kiếm.

Đáng chết.

Trước khi rời đi, ánh mắt y thoáng dừng lại nơi chậu hoa quỳnh đang cúi đầu trên kệ.

Ở con hẻm phía Đông có một cửa hàng quan tài đã bỏ hoang từ lâu. Sau khi toàn gia chủ quán dọn đi, căn nhà cũng không

được bán lại, cứ thế bị bỏ mặc suốt nhiều năm.

Hai năm gần đây, nơi này bỗng được mở cửa trở lại, dường như có người đã chuyển vào. Tuy nhiên, người mới đến này rất ít khi ra ngoài, ban ngày gần như không ai nhìn thấy bóng dáng, khiến hàng xóm xung quanh cũng không biết rốt cuộc hắn là ai.

Thế nhưng, ngay lúc này—ngôi nhà với cánh cửa luôn đóng chặt ban ngày lại bị ánh đèn mờ nhạt bao phủ. Bốn bức tường treo đầy những lá cờ màu vàng kinh cờ, trên đó chi chít những ký tự kỳ quái, giống như những lá bùa cổ xưa. Chính giữa phòng đặt một chiếc bàn thấp, trên bàn có một chiếc đỉnh vuông bằng đồng xanh, bốn góc sắc nét.

Rõ ràng không hề có lửa, vậy mà từ trong đỉnh lại bốc ra làn khói trắng, nhẹ nhàng bay lên, ngưng tụ thành một sợi chỉ mảnh như tế đàn hương, chậm rãi trôi về một hướng nào đó như bị thế lực vô hình dẫn dắt.

Trước bàn, một người đàn ông ngồi trên chiếc đệm hương bồ. Ánh đèn leo lét chiếu lên khuôn mặt hắn, làm lộ rõ sống mũi cao thẳng, hàng chân mày sắc nét, vài sợi tóc lòa xòa bên gò má. Dù khuôn mặt đã gầy gò, tiều tụy, vẫn có thể nhìn ra hắn từng là một người anh tuấn lỗi lạc.

Nhưng lúc này, ánh mắt hắn tràn ngập khát vọng, chăm chú nhìn theo làn khói trắng phiêu tán. Đôi môi run rẩy, trong đáy

mắt ánh lên một tia nước long lanh.

Hắn tên là Đoạn Sơ Ly.

Hắn đã ngồi đây gọi hồn suốt hai năm.

Đột nhiên, cánh cửa bị đá văng ra, một cơn gió mạnh ào vào phòng, thổi tán làn khói trắng mỏng manh trong nháy mắt.

Ánh mắt Đoạn Sơ Ly lập tức tan vỡ.

Hắn như kẻ điên lao tới, muốn níu lấy những tàn khói đã sớm tiêu tan vào không khí. Dù đã thất bại vô số lần, dù đã chứng kiến cảnh tượng này không biết bao nhiêu lần, nhưng vào khoảnh khắc ấy, nỗi tuyệt vọng vẫn cuộn trào mạnh mẽ, cuốn phăng mọi lý trí của hắn.

Hắn ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt dữ dội bắn về phía kẻ vừa xông vào.

Hận không thể gi ết chết đối phương ngay lập tức.

"Không được… không được…"

Đây là cơ hội hắn đã chờ suốt hai năm trời, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ biến cố nào!

Lạc Đình Sương vung tay chém ra một chưởng, hàn khí ngưng tụ thành băng tuyết sắc lạnh, thẳng hướng mặt Đoạn Sơ Ly mà lao tới. Giọng nói của y như lưỡi kiếm bọc trong băng tuyết, từng chữ rơi xuống đều lạnh đến thấu xương.

"Là ngươi thi triển gọi hồn thuật?"

Người bị chỉ thẳng mặt vẫn không hề e sợ, ánh mắt bình tĩnh đối diện.

"Đúng vậy."

"Vậy thì ngươi đáng chết."

"Ta biết ngươi là ai—Trục Nguyệt Đỉnh, Lạc Tiên Quân, Lạc Đình Sương."

"Ngươi biết thì thế nào?" Giọng nói của Lạc Đình Sương vẫn không hề dao động, hệt như tuyết trắng lạnh lẽo trải dài trên đỉnh núi cao.

"Ta không cầu xin ngươi tha mạng." Đoạn Sơ Ly nhìn y, ánh mắt kiên định, "Ta chỉ muốn cùng ngươi trao đổi một điều kiện."

"Ngươi không có tư cách."

"Cho nên ta mới dùng gọi hồn thuật để kéo hồn phách ái đồ của Lạc Tiên Quân ra khỏi thân thể." Hắn nheo mắt, "Chỉ để tự mình giành lấy tư cách thương lượng với ngươi."

Phất Tuyết kiếm trong tay Lạc Đình Sương khẽ rung, hàn khí lạnh lẽo bùng lên từng đợt, dần dần bao trùm cả căn phòng.

Dưới luồng áp lực băng hàn như xuyên thấu vào tận xương tủy, Đoạn Sơ Ly nghiến chặt răng, không hề có ý lùi bước.

Lạc Đình Sương cười nhạt một tiếng, ánh mắt liếc về phía chiếc đỉnh đồng nhỏ trên bàn.

"Ta hoàn toàn có thể giết ngươi ngay lập tức." Y thản nhiên nói, "Hồn đỉnh cũng sẽ thuộc về ta."

Giết kẻ thi thuật, hồn phách bị nhốt tự nhiên sẽ được thả ra.

"Nhưng tiên quân, đồ đệ của ngươi e rằng không chịu nổi tổn thương này."

Giọng Đoạn Sơ Ly trầm thấp, nhưng từng chữ đều rõ ràng. Hắn nhìn thẳng vào Lạc Đình Sương, không hề né tránh. "Ngươi hiểu rõ hồn phách của hắn yếu ớt đến mức nào. Nếu không phải vì hồn đỉnh, sao tiên quân lại hạ sơn lần này? Chỉ cần ngươi giúp ta một việc, ta có thể để ngươi mượn hồn đỉnh."

"Mượn?"

Mũi kiếm Phất Tuyết tiến thêm một tấc, lạnh băng áp sát giữa mày Đoạn Sơ Ly.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Y siết chặt nắm tay, gắng giữ bản thân không lùi dù chỉ một bước. Dưới áp lực lạnh lẽo như băng tuyết đè nặng, y vẫn đứng thẳng, không hề chùn bước.

"Ta chỉ muốn tiên quân giúp ta một việc, tuyệt không có ý tổn thương đồ đệ của ngươi."

Hai người giằng co trong im lặng, không khí nặng nề đến mức dường như đông lại.

Cuối cùng, Lạc Đình Sương lên tiếng.

"Ta muốn hồn đỉnh."

Không phải mượn.

Đoạn Sơ Ly khẽ cau mày, ánh mắt hiện lên sự giằng xé cùng thống khổ. Nhưng chỉ một thoáng, đôi mày ấy lại dãn ra. Trong đáy mắt hắn, vẫn là một màu thâm trầm như màn đêm sâu thẳm.

"Được. Chỉ cần… ngươi có thể giúp ta gọi hắn trở về."

Hàn khí trên thân kiếm dần tan đi, Lạc Đình Sương thu Phất Tuyết vào vỏ.

"Ta cần một tín vật liên kết giữa ngươi và người đó."

Nghe vậy, khuôn mặt tang thương của Đoạn Sơ Ly cuối cùng cũng hiện lên một tia vui mừng.

Hắn run rẩy thò tay vào trong vạt áo, lấy ra một chiếc ngọc hoàn, nắm chặt trong tay.

"Có… Ta có."

Lạc Đình Sương tiếp nhận ngọc hoàn. Đó là một đôi vòng liền nhau, thường thấy trong tín vật đính ước giữa nam nữ, gọi là đồng tâm hoàn. Chỉ là, chiếc đồng tâm hoàn này đã vỡ nát, chỗ gãy được quấn quanh bằng chỉ vàng.

Y và Đoạn Sơ Ly ngồi xếp bằng đối diện, ngọc hoàn lặng lẽ nằm giữa hai người. Trên bàn lùn, hồn đỉnh vốn nặng nề giờ đây bắt đầu khởi động, từng luồng khói mờ nhạt bay ra từ bên trong.

“Ngưng thần. Hiện tại ngươi cần hồi tưởng lại từng ký ức quá khứ của các ngươi. Ngọc hoàn sẽ dẫn ta tiến vào ký ức của ngươi.”

Trước khi nhắm mắt, Đoạn Sơ Ly thoáng nhìn thấy một khoảng trời đen đặc. Trên hồn đỉnh, khói trắng vẫn chưa thể ngưng tụ thành hình, mà trước mắt, chỉ còn lại một chiếc đồng tâm hoàn rách nát.

Trái tim trong lồ ng ngực hắn đập chậm rãi, yếu ớt như chính chấp niệm mà hắn đã giữ suốt bao năm qua. Sinh mệnh tươi đẹp năm đó đã không còn, nhưng cái chết lại vẫn xa vời không hẹn. Hắn cố gắng níu giữ, nhưng những gì còn lại chỉ là một sợi tơ mỏng manh sắp đứt.

Có lẽ, hy vọng đã mất từ khoảnh khắc hắn xoay người rời đi năm đó.

Hắn vẫn nhớ rõ câu nói của người ấy trước khi hắn rời đi:

"Đoạn Sơ Ly, ngươi tốt nhất vĩnh viễn đừng quay đầu lại."

Nhưng hắn đã quay đầu.

Và giờ đây, hắn lại trở về điểm khởi đầu.

Ngày ấy, gió xuân thổi qua đồng cỏ xanh rì, trên đầu tường, hoa đào nở rộ.

Hắn đứng đó, trêu chọc một vị công tử nhát gan.

Chương 28

DTV-EBOOK

CP phụ (tầm 4 chương)

Người ta thường nói, Bình Thành rộng lớn vô cùng, nhân gia đông đúc không đếm xuể, mỗi độ xuân hạ, hoa nở rực rỡ khắp thành. Thế nhưng, người nơi đây lại chỉ xua tay cười, bảo rằng Bình Thành nhỏ lắm, nhỏ đến mức trong miệng ai cũng nhắc đến một cái tên—Tần Gia Trang.

Nghe kể rằng, vị trang chủ đầu tiên của Tần Gia Trang thuở nhỏ vốn là một kẻ ăn mày, không cha không mẹ, rong ruổi khắp nơi, ăn nhờ bách gia, khoác lên người trăm mảnh y phục cũ kỹ mà trưởng thành. Khi lớn lên, hắn khắc ghi ân đức của dân Bình Thành, nhờ đó quyết chí phấn đấu, lập nên Tần Gia Trang, lấy việc bảo hộ bá tánh nơi đây làm trách nhiệm của mình. Tín niệm ấy được hắn truyền lại cho con cháu, trở thành gia huấn khắc sâu qua từng thế hệ.

Một đời truyền một đời, đến nay đã là đời thứ mười.

Đương nhiệm trang chủ Tần Gia Trang là Tần Võ, tuổi ngoài bốn mươi, có một trai một gái. Trưởng tử là Tần Phụng Nguyệt, ấu nữ là Tần Phụng Dao.

Lúc này, tiết xuân ấm áp, trên đầu tường một nhành hồng hạnh nở rộ rực rỡ. Trong viện, người ngồi đọc sách thi thoảng lại len lén ngước mắt nhìn những đóa hoa tươi thắm kia, từng hàng chữ trên trang sách cũng theo đó mà rơi rụng dần, câu từ lộn xộn, đọc mãi chẳng thành đoạn chỉnh tề.

Cuối cùng, những cánh hoa đong đưa dưới gió xuân vẫn thắng thế. Chúng bừng bừng sinh khí vươn mình khoe sắc, che lấp cả những con chữ rậm rạp trên trang sách mở rộng.

Y ném cuốn sách sang một bên, nhanh nhẹn leo lên dãy núi giả sát bờ tường viện. Núi giả không cao, cách tường vẫn còn một đoạn khoảng cách. Y vươn tay về phía nhành hạnh hoa, tay áo rộng mở trượt xuống, chồng chất lại ở khuỷu tay. Đầu ngón tay dần chạm đến một đóa hoa vừa nở, cánh hoa mềm mại, căng tròn. Trong lúc vô thức, người hái hoa khẽ mỉm cười.

“Ngươi đang hái hoa sao?”

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Tần Phụng Nguyệt giật mình, vội rụt tay lại. May thay, tay còn lại kịp bám lấy một tảng đá trên núi giả, bằng không đã trượt chân ngã xuống. Cành hoa bị chạm khẽ rung lên, tán hoa lay động trong gió.

Trên đầu tường, một người xa lạ đang ngồi xổm.

“Ngươi là ai? Sao lại ngồi trên tường nhà ta?”

Giọng nói trong trẻo, thanh thoát, tựa như hạt châu rơi trên mâm ngọc, lại càng phù hợp với dung mạo như trăng sáng của hắn.

“Ta à?” Người kia cười khẽ, lộ ra vẻ vô hại. “Ta tên Đoạn Sơ Ly. Còn vì sao lại ngồi trên đầu tường nhà các ngươi…” Hắn nhún vai, cười càng thêm hiền lành. “Ta chỉ tình cờ đi ngang qua thôi.”

“Oh, vậy… Ngươi nên đi đi, ta cũng phải về rồi.”

Tần Phụng Nguyệt định trèo xuống núi giả nhưng bị Đoạn Sơ Ly ngăn lại. Cổ tay y đã bị nắm chặt, tuy nhiên, dường như người kia cũng cảm thấy hành động này có phần đường đột, liền đổi thành nhẹ nhàng vê lấy một đoạn tay áo của y.

Nhưng động tác ấy, thế nào cũng không giống như đang muốn thả người đi.

Đoạn Sơ Ly cầm nhành hồng hạnh mà người kia đưa, khẽ cười: “Tiểu công tử còn chưa nói cho ta biết tên của ngươi.”

Nụ cười nơi khóe môi hắn vẫn ung dung, tự nhiên mà gần gũi, hoàn toàn khác với những người mà Tần Phụng Nguyệt từng gặp trước đây.

Tần Phụng Nguyệt thoáng bối rối, vội vàng nhảy khỏi giá đá, không còn để tâm có ai dìu tay áo hay níu giữ cổ tay mình nữa, lập tức chạy dọc theo hành lang, thẳng về phòng.

Đoạn Sơ Ly đứng trên bờ tường, nhìn bóng dáng khuất xa dần. Nhành hồng hạnh trong tay vẫn chưa kịp đưa ra, hắn đưa lại gần, thoảng hương dịu nhẹ lan tỏa nơi chóp mũi.

Đêm buông xuống, trời không sao, chỉ có một vầng trăng tròn lơ lửng giữa bầu trời tĩnh mịch.

Trên cửa sổ, ánh trăng cắt thành một hình bóng lặng lẽ, nét vẽ sơ sài mà thanh thoát, tựa như chính ánh trăng phẩy một nét mà thành. Đoạn Sơ Ly lặng lẽ nhìn, ánh mắt chìm vào suy tư.

Lần đầu tiên hắn đặt chân đến nơi này cũng là một đêm tràn ngập ánh trăng bàng bạc. Khi ấy, trong một thoáng vô tình, hắn bắt gặp hình bóng kia hắt lên ô cửa, rồi lặng lẽ khắc ghi vào đáy mắt. Trong đêm yên tĩnh, hắn dường như nghe thấy nhịp lòng bối rối của ai đó dệt nên một khúc đàn vụng về.

Ngày hôm sau, hắn lại đến. Ngày thứ ba vẫn vậy. Ngày thứ tư cũng chẳng thay đổi...

Hắn vốn là kẻ rong ruổi giữa thiên địa, tùy ý đặt chân khắp núi sông, nhưng lần này, chỉ một thoáng nhìn, hắn đã tìm được cảnh sắc khiến lòng mình lưu luyến, để rồi từng ngày trôi qua, vẫn chẳng nỡ rời đi.

Hắn không biết mình sẽ rời đi vào lúc nào, nhưng có lẽ rồi cũng sẽ rời đi thôi. Hắn vốn không phải người thích dừng chân lâu ở bất cứ nơi nào.

Cho đến một ngày, Đoạn Sơ Ly nhìn thấy hình bóng hắt trên cửa sổ không còn là một vệt cắt đơn giản nữa, mà đã trở thành một con người chân thực, sống động.

Hôm ấy, hắn ngồi trong đình viện đọc sách, nhưng tâm tư lại lơ đãng phiêu du đến bên nhành hạnh hoa trên bức tường vây. Bộ dáng thất thần của hắn khi ấy trông có chút đáng yêu.

Hắn hái xuống một đóa hoa, rồi cất tiếng hỏi người nọ tên gì. Nhưng đối phương lại như bị dọa sợ, cuống quýt bỏ chạy—lá gan có vẻ không lớn lắm.

Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày Tần Phụng Nguyệt đều có thể trông thấy người kia. Hắn vẫn trước sau như một, ngồi trên đầu

tường.

Khi Tần Phụng Nguyệt đọc sách, hắn im lặng không nói, cũng không lên tiếng quấy rầy.

Khi Tần Phụng Nguyệt luyện kiếm, hắn đôi khi sẽ chỉ ra những sai sót.

Khi Tần Phụng Nguyệt gảy đàn, hắn lại tựa vào đầu tường, dùng lá cây thổi lên một khúc nhạc—âm thanh có lúc đứt quãng, nhưng lại đầy thú vị.

Không biết đã là ngày thứ bao nhiêu, Tần Phụng Nguyệt rảo bước đến gần bức tường, ngước nhìn người phía trên, cất tiếng hỏi:

“Ngươi thổi khúc gì vậy?”

Đoạn Sơ Ly chưa vội trả lời mà trước tiên bật cười, rồi mới đáp:

“Ta cũng không biết. Trên đường đi, nghe một lão nhà đò thổi, thấy hay hay liền nhớ lấy mà thôi.”

“Ngươi dùng lá cây thổi sao? Lá cây cũng có thể phát ra âm thanh ư?”

Đoạn Sơ Ly mở lòng bàn tay, để lộ chiếc lá trong tay cho hắn xem, khẽ cười nói:

“Đại khái là có thể thôi. Tiểu công tử, ngươi có muốn lên đây cùng ta trò chuyện không?”

Hắn đưa tay làm động tác mời, rồi cứ thế giữ nguyên, không thu lại.

Người bên dưới thoáng do dự, nhưng rồi cuối cùng, Tần Phụng Nguyệt cũng gật đầu, men theo núi giả trèo lên.

Khi chỉ còn một bước nữa là lên đến tường vây, Đoạn Sơ Ly vươn tay về phía hắn. Tần Phụng Nguyệt đặt tay mình vào lòng bàn tay người kia, để hắn kéo lên.

Lần đầu tiên đứng trên tường vây, Tần Phụng Nguyệt có chút không quen, trong lòng dâng lên một tia thấp thỏm vì độ cao. Dường như nhận ra điều đó, Đoạn Sơ Ly liền đỡ lấy hắn, giúp hắn ngồi xuống vững vàng.

“Ngươi vì sao cứ mãi ngồi trên đầu tường nhà ta vậy?”

“Nơi này là một chỗ rất không tồi.” Hắn cười nhạt, “Vừa có thể ngắm cảnh, vừa có thể ngắm người.”

Tần Phụng Nguyệt không hiểu câu "rất không tồi" trong lời hắn rốt cuộc hàm chứa điều gì. Nhưng nhân thế muôn hình vạn trạng, mỗi người mỗi sở thích, biết đâu chừng người này thực sự thích ngồi lặng lẽ trên đầu tường? Dẫu sao cũng không thể bảo rằng đây là một thói quen xấu được.

Y khẽ gật đầu, rồi lại hỏi:

“Ngươi từ đâu đến?”

“Rất xa.” Đoạn Sơ Ly đáp, “Mọi nơi đều là nơi ta từng đến, cũng là nơi ta có thể trở về.”

“Vậy nghĩa là ngươi đã đi qua rất nhiều nơi, ngắm nhìn không ít danh lam thắng cảnh?” Trong giọng nói của hắn thấp thoáng sự vui mừng xen lẫn tò mò.

Đoạn Sơ Ly gật đầu.

“Vậy ngươi có thể kể cho ta nghe không? Ta chưa từng rời khỏi nơi này, phụ thân chỉ biết bắt ta đọc sách luyện võ, nhốt ta mãi trong Tần gia trang.”

Đoạn Sơ Ly thoáng trầm ngâm, rồi hỏi: “Ngươi họ Tần?”

“Ừm, ta tên Tần Phụng Nguyệt.”

Đoạn Sơ Ly lặp lại cái tên ấy trong lòng hai lần. Trong tâm trí hắn có một khung cửa sổ, nơi đó luôn hắt lên một bóng hình cắt đơn sơ. Trước kia, nó chỉ là một cái bóng, nhưng bây giờ, nó đã có hình hài cụ thể, có cả tên gọi—Tần Phụng Nguyệt.

Hắn bỗng nhớ đến ánh trăng đêm đó. Trăng ở cùng Hằng Nga tiên tử, còn khung cửa sổ kia, lại ở cùng tiểu công tử này.

Hắn bắt đầu kể, từ cuộc sống phiêu bạt suốt mười mấy năm nay của mình: từ phương nam ra phương bắc, từ biển rộng đến sa mạc, từ tuyết sơn đến cô đảo, từ con thuyền nhỏ lênh đênh đến những tửu quán ồn ào náo nhiệt.

Những cảnh tượng ấy đều là thứ Tần Phụng Nguyệt chưa từng nhìn thấy. Mỗi một câu chuyện kể ra, hắn đều lắng nghe chăm chú, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và ngưỡng mộ. Đôi mắt y mở to, không rời khỏi Đoạn Sơ Ly, trên gương mặt là nụ cười rạng rỡ tự nhiên.

Kể từ hôm ấy, ngày nào Tần Phụng Nguyệt cũng trèo lên đầu tường qua núi giả, ngồi bên cạnh Đoạn Sơ Ly, lặng lẽ nghe hắn kể những câu chuyện về thế gian rộng lớn.

Y nhìn đám cỏ non mọc chen giữa kẽ đá trên núi giả đã bị mình giẫm nát, bật cười:

“Núi giả này chắc sắp bị ta dẫm ra một con đường rồi. Hay là ngươi đừng leo lên nữa, trực tiếp mời ta vào đi. Chúng ta ngồi xuống, vừa uống trà vừa trò chuyện chẳng phải tốt hơn sao?”

Đoạn Sơ Ly thản nhiên đáp:

“Không được chủ nhân đồng ý mà trèo tường vào nhà, đó gọi là kẻ trộm. Ta chẳng qua chỉ muốn làm bằng hữu với Phụng Nguyệt thôi, ngồi trên đầu tường là được rồi.”

Tần Phụng Nguyệt bĩu môi, phản bác: “Làm gì có ai lại kết bạn trên đầu tường chứ?”

Đoạn Sơ Ly chỉ cười, không đáp. Đề nghị ấy nhắc đến hai lần vẫn không được hồi đáp, Tần Phụng Nguyệt cũng dần mất hứng, về sau không nhắc đến nữa.

Thế nhưng, chuyện y ngày ngày trèo tường rốt cuộc cũng bị người phát hiện. Tần gia trang rộng lớn, y lại có một đình viện riêng biệt, đáng tiếc là không thoát được ánh mắt của một kẻ thích bám theo y—cô muội muội phiền phức của y.

Tần Phụng Dao nhỏ hơn y sáu tuổi, mới mười một mười hai, vẫn là một tiểu cô nương. Tuy tính tình hoạt bát, hướng ngoại, nhưng mọi chuyện trong mắt nàng đều lấy ca ca làm trung tâm, ngày nào cũng phải đến "hỏi han" huynh trưởng một lần.

Hôm nay, nàng cuối cùng cũng bắt gặp cảnh tượng đáng ngờ này.

Một thân váy hồng phấn, tiểu cô nương đứng bên tường, tròn mắt nhìn ca ca mình đang sóng vai với một người xa lạ trên đầu tường.

"Ca ca, hắn là ai?" Giọng nàng trong trẻo, lanh lảnh, hoàn toàn chẳng có chút rụt rè như những khuê nữ thông thường.

Tần Phụng Nguyệt có chút xấu hổ. Dù sao hắn cũng lớn hơn muội muội nhiều như vậy, lẽ ra phải làm một tấm gương tốt, vậy mà lại bị nàng bắt gặp cảnh trèo tường—thật là mất mặt.

Y định nhảy xuống, nhưng không ngờ Tần Phụng Dao chỉ khẽ hất váy một cái, liền đặt chân lên núi giả, định trèo lên.

“Ca ca, huynh đừng nhúc nhích, ta lên đây!”

Tần Phụng Nguyệt sợ hãi, lập tức đứng dậy muốn kéo nàng lại.

“Ca ca, huynh cứ ngồi yên, Dao Nhi lập tức lên ngay!”

Dứt lời, nàng đã bám vào bờ tường, thoăn thoắt trèo lên như một con mèo nhỏ.

Tần Phụng Nguyệt tim vẫn còn đập thình thịch, bị chính muội muội mình dọa cho khiếp vía.

“Dao Nhi, tường cao như vậy, sao ngươi nói trèo là trèo? Nhỡ ngã xuống thì sao?”

Tần Phụng Dao phủi nhẹ tà váy, đứng thẳng người, nhìn ca ca nàng vẫn còn hoảng hốt, hai tay nắm chặt không dám buông.

“Ca ca không cần lo, Dao Nhi lợi hại lắm!”

“Phải, phải, phải... Muội mau ngồi xuống đi, đứng như vậy làm ta sợ.”

Tần Phụng Dao cười híp mắt, ra vẻ trấn an huynh trưởng nhà mình, rồi quay sang người bên cạnh, vươn một ngón tay chỉ thẳng vào hắn.

“Ca ca, hắn là ai?”

Tần Phụng Nguyệt còn chưa kịp đáp, Đoạn Sơ Ly đã mỉm cười, thong thả nói:

“Ta là bằng hữu của huynh trưởng ngươi.”

Đôi mắt trong veo giống hệt ca ca nàng chăm chú nhìn Đoạn Sơ Ly. Cô nương nhỏ tuổi nhưng sắc mặt lại nghiêm túc, như thể đang muốn đánh giá xem người này là tốt hay xấu.

“Ta làm sao không biết ca ca ta có một bằng hữu như ngươi? Trước nay ta chưa từng thấy qua ngươi, ngươi đừng có gạt ca ca ta.”

Tần Phụng Nguyệt kéo tay muội muội, trên mặt có chút không được tự nhiên.

“Dao Nhi, muội nói như vậy làm như ca ca rất dễ bị lừa vậy.”

“Ca ca vốn dĩ không thông minh, mỗi lần ra ngoài đều không nhớ đường, còn phải để Dao Nhi dẫn đi.”

Tần Phụng Nguyệt bị nàng nói đến mức mặt đỏ bừng, Đoạn Sơ Ly ngồi bên cạnh, ánh mắt lộ rõ vẻ hứng thú.

“Ta chưa từng lừa Phụng Nguyệt. Phụng Nguyệt chân thành tha thiết, tâm tư thuần khiết, ta còn quý trọng không kịp.”

Lời này như thể đáp lại Tần Phụng Dao, nhưng cũng như đang nói riêng với Tần Phụng Nguyệt.

“Hừ, ngươi không được phép gạt người! Nếu ngươi dám bắt nạt ca ca ta, ta nhất định sẽ giúp hắn báo thù!”

Một thân váy phấn mềm mại, kết hợp với tư thế chống nạnh đầy khí thế cùng lời nói mạnh mẽ, khiến nàng trông càng thêm oai phong.

Hai huynh muội Tần gia, tính cách trái ngược hoàn toàn.

Do sự xuất hiện bất ngờ của Tần Phụng Dao, cuộc trò chuyện hôm nay đành phải kết thúc sớm.

Tần Phụng Dao là người xuống trước, nàng lập tức nhảy xuống mặt đất, động tác linh hoạt không hề bị váy áo cản trở. Sau đó, nàng duỗi tay về phía Tần Phụng Nguyệt:

“Ca ca, ta đỡ huynh.”

Tần Phụng Nguyệt lắc đầu cười khổ, đưa tay cho nàng.

“Dao Nhi, ngươi là nữ hài tử, lại còn mặc váy, lần sau không được như vậy.”

“Có sao đâu, dù sao ta cũng phải bảo vệ ca ca mà.”

Tần Phụng Dao lôi kéo y rời đi, bước chân rất nhanh, như sợ ca ca mình bị người xấu lừa mất.

Tần Phụng Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người Đoạn Sơ Ly. Người trên đầu tường mỉm cười nhẹ với y.

Chương 29

DTV-EBOOK

Từ ngày hôm đó, phía sau Tần Phụng Nguyệt liền có thêm một cái đuôi nhỏ—Tần Phụng Dao. Nàng tròn mắt cảnh giác, sợ chỉ cần một chút lơ là, ca ca liền bị người trên đầu tường mang đi mất.

Ai… Ca ca vốn không nhận đường, nếu thật sự bị mang đi, làm sao biết đường mà về? Nghĩ đến đây, Tần Phụng Dao càng thêm lo lắng.

Thế nhưng, nàng vẫn có những lúc sơ hở, chẳng hạn như khi bị mẫu thân gọi đi học lễ nghi của nữ nhi gia, hoặc lúc theo võ sư học võ nghệ.

Trong những lúc nàng không hay biết, Tần Phụng Nguyệt đã sớm bị Đoạn Sơ Ly đưa ra khỏi bức tường vây kia.

Tần Phụng Nguyệt luôn tràn đầy tò mò về những câu chuyện của Đoạn Sơ Ly. Một ngày nọ, Đoạn Sơ Ly hỏi hắn:

“Ngươi có muốn cùng ta ra ngoài một chuyến không?”

Tần Phụng Nguyệt ngẩn người, bật thốt lên một tiếng “A?”, nhất thời sững sờ.

Đoạn Sơ Ly nhìn y do dự không biết đáp thế nào, khẽ cười một tiếng, đột nhiên vươn tay ôm lấy eo hắn, hơi dùng lực liền dẫn người bay thẳng ra ngoài.

“Ngươi đang nghĩ gì thế? Ta chỉ hỏi có muốn cùng ta đi xem hoa hay không thôi.”

Tần Phụng Nguyệt lúc này mới hiểu ra bản thân đã hiểu lầm ý đối phương, trong lòng có chút xấu hổ, ánh mắt lung tung nhìn quanh, nhưng thế nào cũng không dám đối diện với Đoạn Sơ Ly.

Đợi đến khi sự xấu hổ kia tan đi, y mới nhận ra một chuyện khác—mình vẫn bị Đoạn Sơ Ly ôm chặt, cả người bay trên không. Y hơi giãy giụa, bất mãn nói:

“Uy, buông ta ra đi, ta tự mình bay cũng được.”

Nhưng cánh tay bên hông y lại siết chặt hơn, giọng Đoạn Sơ Ly vang lên bên tai:

“Đừng nhúc nhích, dù sao cũng sắp đến nơi rồi, ngươi cứ giữ sức đi.”

Đã bị ôm đi xa như vậy, Tần Phụng Nguyệt cũng lười phản kháng, đành yên lặng để mặc hắn.

Không lâu sau, hai người đáp xuống đất, Đoạn Sơ Ly đợi y đứng vững mới buông tay.

Tần Phụng Nguyệt khẽ nói lời cảm tạ, Đoạn Sơ Ly chỉ cười:

“Không cần khách khí với ta như vậy.”

Lúc này, trước mắt y là một vùng hoa rực rỡ—từng mảng lớn hoa điền nở rộ, rực rỡ với muôn màu sắc khác nhau. Những con đường nhỏ cắt ngang qua cánh đồng, chia các luống hoa thành từng khối, nhìn từ trên cao xuống trông như những miếng đậu hũ được xếp ngay ngắn.

Tần Phụng Nguyệt trước nay chưa từng một mình ra ngoài. Vì không biết đường, mỗi lần đi đâu đều có cả một đoàn người theo cùng, khiến y luôn cảm thấy mất hứng. Về sau, y dứt khoát không đi nữa.

Nhưng hôm nay, được Đoạn Sơ Ly mang tới nơi này, khung cảnh trước mắt dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lại mang đến một cảm giác hoàn toàn khác—xuân phong ấm áp, xuân sắc rực rỡ, mỗi sắc hoa đều lay động trái tim hắn, khiến lòng tràn đầy vui sướng và thích ý.

Đoạn Sơ Ly nhìn dáng vẻ y lúc này, khẽ cười nói: "Ngươi là người Bình Thành, chẳng lẽ trước giờ chưa từng đến đây ngắm hoa sao?"

Tần Phụng Nguyệt ngửa đầu ra sau, hai tay chống lên tảng đá, để cơn gió trước mặt phả qua cổ thon dài.

"Ta đã từng xem qua, nhưng không giống với trong trí nhớ."

Gió mang theo hương hoa cỏ, y khẽ nhắm mắt, khóe môi nhẹ cong. Một lọn tóc bị gió cuốn lên, mềm mại mà vô định, tùy ý bay lượn, vẽ nên những đường nét uyển chuyển trong không trung.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, có người đưa tay giữ lại.

Đoạn Sơ Ly vô thức vươn tay, nắm lấy lọn tóc không chịu an phận kia. Cảm giác trơn mượt lan ra trong lòng bàn tay, hắn cứ thế giữ nguyên động tác ấy, cho đến khi Tần Phụng Nguyệt phát giác.

Tần Phụng Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt như vậy—đặc biệt là khi nó xuất hiện trên người Đoạn Sơ Ly. Chuyên chú mà thâm thúy, không còn là ánh mắt mênh mông của hoang mạc vô tận, của cơn gió biển không điểm dừng, của bầu trời xanh lam trống trải…

Từ trước đến nay, hắn luôn cảm thấy Đoạn Sơ Ly là một người không có nơi đi, cũng không có nơi về. Nhưng giờ đây, ánh mắt kia lại chất chứa điều gì đó sâu sắc hơn—như thể trong thoáng chốc đã bị lấp đầy, như thể ngay lập tức chạm xuống mặt đất.

Tần Phụng Nguyệt muốn tránh né ánh mắt ấy. Nhưng nó quá nóng bỏng, quá mức mãnh liệt, như từng vòng tơ mỏng quấn quanh y, khiến y không thể không đối diện.

“Ngươi… Ngươi làm sao vậy?”

Hắn giãy giụa muốn tránh đi, nhưng ý đồ đó lập tức bị Đoạn Sơ Ly phát hiện. Trong khoảnh khắc, Tần Phụng Nguyệt bị ôm lấy cổ, môi y chạm vào một đôi môi khác.

Đôi mắt y mở to, kinh ngạc đến mức quên cả hô hấp. Tất cả cảm giác đều tập trung tại nơi tiếp xúc ấy—từ hơi lạnh dần trở nên ấm áp, bị sự ôn nhu và nhiệt tình bao trùm. Mùi hương hoa

phảng phất trong gió khiến y say mê, tiếng cỏ xanh rào rạt trên sườn núi như một khúc nhạc ru ngủ tâm trí hắn.

Hắn dần dần chìm đắm, trôi lạc giữa thiên nhiên và con người, trong một nụ hôn vừa trịnh trọng vừa dịu dàng. Y nhắm mắt lại, buông bỏ chút thanh tỉnh cuối cùng.

Đoạn Sơ Ly dành cho y một nụ hôn thật dài, nhưng chưa hề đi quá sâu. Khi tách ra, Tần Phụng Nguyệt như người sắp chết đuối vội vàng hít thở, cảm giác trong lòng vừa say vừa mê loạn, như đã uống một ly rượu ngon nồng đậm năm xưa.

Đoạn Sơ Ly ôm lấy hắn, giọng trầm thấp hỏi:

“Ngươi có hiểu ý nghĩa của nụ hôn này không?”

Tần Phụng Nguyệt im lặng rất lâu, rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Đoạn Sơ Ly cúi đầu khẽ cười, chậm rãi nói:

“Đương nhiên là vì ta tâm duyệt ngươi. Tần Phụng Nguyệt, ta thích ngươi.”

Tần Phụng Nguyệt ngẩng đầu khỏi lòng hắn, gương mặt vẫn còn chút ửng đỏ. Nhưng y không trốn tránh, mà thẳng thắn hỏi:

“Là loại thích nào?”

Đoạn Sơ Ly đáp:

“Khuynh mộ, tình yêu, trằn trọc, tư niệm đến phát cuồng.”

Hắn nói, bọn họ gặp nhau không phải lần đầu trên đầu tường hái hoa. Từ rất lâu trước đó, hắn đã bị một vệt bóng chiếu trên cửa sổ mê hoặc ánh mắt.

Hắn nói, đóa hồng mai kia thực sự là muốn tặng cho hắn. Và lần đầu tiên chào hỏi, chẳng qua lại vô tình làm vị tiểu công tử nhát gan sợ hãi mà bỏ chạy.

Tần Phụng Nguyệt không biết những điều đó. Y cũng không rõ ánh trăng đêm ấy có thực sự trắng sáng và dịu dàng như lời Đoạn Sơ Ly nói hay không, càng không nhớ nổi bản thoại Y đọc dưới ánh đèn khuya hôm đó là câu chuyện gì. Nhưng động tác nâng niu bàn tay y của Đoạn Sơ Ly lại vô cùng trân trọng, còn trong đôi mắt vốn luôn lãnh đạm và xa cách kia, dường như chỉ phản chiếu hình bóng duy nhất của hắn.

Đoạn Sơ Ly hỏi y có nguyện ý hay không.

Hắn ngơ ngác hỏi: “Nguyện ý cái gì?”

Đoạn Sơ Ly cười nhẹ, chậm rãi đáp: “Đương nhiên là làm một người Nguyệt Nhi của ta.”

Tần Phụng Nguyệt không thể kìm chế mà đỏ mặt. Dưới ánh mắt chờ mong của Đoạn Sơ Ly, y khẽ gật đầu.

Đoạn Sơ Ly liền ôm chặt lấy hắn, liên tục gọi: “Nguyệt Nhi… Nguyệt Nhi…”

Tần Phụng Nguyệt vội vàng ngăn lại, “Ngươi đừng gọi nữa, chỉ có mẫu thân mới gọi ta như vậy.”

Nhưng Đoạn Sơ Ly lại cố tình kề sát bên tai hắn, thấp giọng gọi y bằng cái tên ấy.

Tần Phụng Nguyệt thầm nghĩ, thôi kệ, cứ để hắn gọi đi.

Lúc trở về, Đoạn Sơ Ly vẫn ôm y, nhẹ nhàng lướt qua đầu tường rồi mới buông y xuống khỏi lòng ng ực.

Thân phận chợt thay đổi, Tần Phụng Nguyệt ít nhiều có chút không thích ứng. Như lúc này đây, y không biết có nên mời Đoạn Sơ Ly cùng vào nhà hay không. Do dự một lúc lâu, rốt cuộc y vẫn không thể mở miệng.

Đoạn Sơ Ly dường như nhìn thấu sự chần chừ của hắn, nhẹ giọng nói: “Vào nhà đi, ta nhìn ngươi.”

Tần Phụng Nguyệt cúi đầu, ngón tay khẽ siết lại, rồi ngập ngừng hỏi: “Ngươi… muốn vào ngồi một chút không?”

Đoạn Sơ Ly vươn tay xoa nhẹ mái tóc hắn, dịu dàng đáp: “Không cần, ngươi vào đi, ta chờ ngươi vào rồi sẽ đi.”

“Trời tối rồi, ngươi nhớ cẩn thận một chút.” Tần Phụng Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt trong màn đêm đặc biệt sáng rõ. Y hiếm khi dám nhìn thẳng vào Đoạn Sơ Ly khi nói chuyện.

“Hảo.”

Sau khi vào nhà, việc đầu tiên Tần Phụng Nguyệt làm là nhìn về phía khung cửa sổ kia. Trong lòng Y lại nhớ đến câu nói ban ngày của Đoạn Sơ Ly.

Hắn chậm rãi bước đến, có chút cảm giác kỳ lạ mà đẩy cửa sổ ra. Quả nhiên, bên ngoài ánh trăng chiếu rọi, dưới ánh sáng nhàn nhạt ấy là một thân ảnh quen thuộc.

Đoạn Sơ Ly đứng khoác ánh trăng, khẽ mỉm cười với hắn.

Tần Phụng Nguyệt cũng cười.

Về sau, những năm tháng rời xa Tần Phụng Nguyệt, Đoạn Sơ Ly vẫn thường xuyên nhớ lại hình ảnh này—ánh trăng soi người, mỹ nhân tựa cửa sổ, hai bóng hình lặng lẽ nhìn nhau.

Khi ấy, hắn cho rằng bản thân yêu rất sâu.

Về sau, hắn lại nghĩ rằng có lẽ mình chưa từng yêu sâu sắc đến vậy.

Nhưng cuối cùng, hắn đã vì mối tình này mà đánh đổi cả một đời.

Chương 30

DTV-EBOOK

Tần Phụng Dao từ nhỏ đã thông minh lanh lợi. Mấy ngày nay, nàng luôn cảm thấy ca ca cùng cái kẻ thích trèo tường—Đoạn Sơ Ly—có gì đó không thích hợp, nhưng cụ thể không đúng chỗ nào thì lại không thể nói rõ.

Chỉ là, ca ca của nàng thay đổi. Y bắt đầu thường xuyên tìm đủ loại lý do để tách nàng ra.

Nàng không muốn để ca ca cùng Đoạn Sơ Ly đơn độc ở bên nhau, bởi vì ca ca quá ngốc. Nhưng mỗi lần nàng phản đối, Tần Phụng Nguyệt liền nắm tay nàng, lúc ẩn lúc hiện nhẹ giọng dỗ dành: “Hảo Dao Nhi, ngoan Dao Nhi, giúp ca ca nhìn người được không?”

Tần Phụng Dao cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng ca ca đã mở lời, nàng không thể từ chối.

Nàng bĩu môi, trừng Đoạn Sơ Ly một cái thật hung hăng, sau đó xoay người, vén váy chạy ra ngoài trông cửa.

Người trong trang đều biết công tử thích yên tĩnh, nếu không có chuyện quan trọng thì sẽ không ai tùy tiện đến quấy rầy.

Tần Phụng Dao ngồi ở hành lang ngoài cửa hồi lâu mà không thấy một bóng người nào.

Trong lòng nàng suy nghĩ về những hành động khác thường gần đây của ca ca và Đoạn Sơ Ly. Cảm giác bất an ngày càng lớn, nàng lập tức đứng dậy, theo đường cũ chạy về viện của huynh trưởng.

Sắp bước qua hành lang, nàng chợt khựng lại khi trước mắt hiện ra một cảnh tượng bất ngờ. Vội vàng lùi nửa bước, nàng nép mình vào góc khuất nơi chỗ rẽ.

Trước mắt nàng, hai người đang ôm nhau. Đoạn Sơ Ly đặt tay sau gáy Tần Phụng Nguyệt, còn Tần Phụng Nguyệt thì ngửa đầu, đón nhận nụ hôn của Đoạn Sơ Ly.

Khoảnh khắc ấy khiến nàng chấn động sâu sắc. Tần Phụng Dao tựa người vào bức tường, ánh mắt mờ mịt, không biết nên nhìn về đâu.

Nàng từng đọc qua thoại bản, cũng được mẫu thân vô tình hay hữu ý mà chỉ dạy, nên tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của cảnh tượng trước mắt.

Chỉ là... Đoạn Sơ Ly thật sự là người tốt sao? Hắn có xứng đáng để ca ca dành trọn tình cảm hay không?

Có lẽ là do trực giác mách bảo, ngay từ đầu nàng đã không có thiện cảm với Đoạn Sơ Ly.

Mang theo những suy nghĩ rối ren, Tần Phụng Dao chậm rãi rời đi, từng bước chân nặng nề, loạng choạng.

Hai ngày sau, nàng cố tình tránh không tìm gặp Tần Phụng Nguyệt. Nàng cũng không rõ vì sao, chỉ biết rằng chuyện ca ca và Đoạn Sơ Ly ở bên nhau chẳng thể khiến nàng vui vẻ. Nàng tin tưởng vào huynh trưởng, đáng lẽ ra nàng nên chúc phúc, nhưng bất luận thế nào, nàng vẫn không thể sinh ra một chút cảm giác tín nhiệm nào đối với Đoạn Sơ Ly.

Lễ hội hoa đăng sẽ còn kéo dài một khoảng thời gian nữa, những ngày này chính là lúc náo nhiệt nhất.

Trên võ trường, Tần Phụng Dao luyện tập đến mức thất thần. Giáo võ sư phất tay ra hiệu cho nàng dừng lại, bảo rằng hôm nay tạm nghỉ, phải dưỡng sức rồi hãy luyện tiếp. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng chẳng mang lại hiệu quả gì.

Dưới đây là phiên bản đã chỉnh lại ngôn phong nhưng vẫn giữ nguyên nội dung gốc:

Võ sư không hề trách cứ, nhưng Tần Phụng Dao vẫn áy náy cúi đầu. Nàng muốn nâng kiếm sấm sét, gánh vác Tần gia trang, bảo vệ ca ca cùng bá tánh trong thành.

Nhưng với trạng thái này, nàng sao có thể làm được?

Hôm nay, để tiện cho việc luyện võ, nàng mặc một bộ võ phục bó sát, tóc buộc cao thành đuôi ngựa, giữa mày lộ ra vài phần anh khí.

Võ sư nhận thấy tâm trạng nàng không tốt, liền vỗ vai động viên, bảo nàng đừng nản lòng, bởi vì nàng đã tiến bộ rất nhanh.

Tần Phụng Dao khẽ gật đầu, đuôi ngựa khẽ lay động trong không trung.

Sau khi nói chuyện với võ sư, nàng nhìn xuống đài, thấy Tần Phụng Nguyệt đang đứng đó, đôi mắt hơi híp lại, mỉm cười với nàng.

“Dao Nhi, luyện xong rồi sao? Ca ca đưa ngươi ra ngoài chơi.”

Tần Phụng Dao lập tức chạy tới, đặt tay vào lòng bàn tay ca ca đang vươn ra. Mấy ngày buồn bực trong lòng bỗng chốc tan biến không còn dấu vết.

“Ca ca, Dao Nhi rất ngoan.”

Tiếng gọi “ca ca” của nàng tràn đầy sự ỷ lại.

Tần Phụng Nguyệt xoa đầu nàng, phát hiện muội muội lại cao thêm một chút.

Lúc hoàng hôn, họ cùng nhau rời nhà. Tần Phụng Dao thay một bộ váy xanh hồ nước, còn Tần Phụng Nguyệt khoác trường bào nguyệt bạch. Hai người đi cạnh nhau, trông vô cùng hài hòa.

Dưới tán cây hạnh ngoài tường, Đoạn Sơ Ly đứng đó, vẫn một thân bạch y như trước.

Tần Phụng Dao nhìn thấy ca ca và Đoạn Sơ Ly tự nhiên nắm tay nhau, nhưng không lên tiếng.

Tần Phụng Nguyệt đi giữa hai người, bên trái bị Đoạn Sơ Ly nắm chặt, bên phải nắm tay Tần Phụng Dao.

Họ chậm rãi dạo bước. Khi đến chợ, đúng lúc một vầng trăng tròn hiện ra trên bầu trời. Bọn họ bước vào khung cảnh rực rỡ, nơi hoa và đèn hòa quyện tạo nên sự huyên náo. Nếu thời gian có thể ngừng trôi, thì khoảnh khắc này, ánh sáng lung linh, trăng tròn người đoàn viên, hẳn sẽ trở thành ký ức vĩnh cửu.

Trên sông, có người đang thả hoa đăng. Trong không khí náo nhiệt này, thả một chiếc hoa đăng để cầu nguyện chẳng qua chỉ là mong cầu chút bình an, chứ không nhất định phải đợi đến một ngày đặc biệt mới thực hiện.

Tần Phụng Nguyệt hứng thú dâng trào, cũng muốn mua mấy chiếc hoa đăng để thả. Y còn giục bọn họ nhanh chóng nghĩ ra tâm nguyện, rồi vội vàng đi mua đèn.

Tần Phụng Dao khẽ nói: “Ca ca không rành đường, vẫn là đừng chạy loạn thì hơn. Để Dao Nhi đi mua cho.”

Huống hồ, chẳng phải ở đây còn có Đoạn Sơ Ly sao? Nhưng lời này nàng chỉ nghĩ thầm trong lòng, không nói ra miệng.

Tần Phụng Nguyệt lại cảm thấy muội muội đang lấy chuyện này ra trêu ghẹo mình, thậm chí còn có chút xem thường khả năng của hắn. Hôm nay thế nào cũng phải chứng minh thực lực!

Vì vậy, Y dặn Đoạn Sơ Ly trông chừng Dao Nhi, rồi đứng tại chỗ chờ mình quay lại.

Đoạn Sơ Ly nhìn theo bóng lưng hắn, cửa hàng bán đèn cũng không xa, chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy. Người đi mua đèn hẳn là không đến mức lạc mất, nghĩ vậy, hắn liền gật đầu đồng ý.

Tần Phụng Nguyệt vui vẻ xoay người rời đi, đi chọn đèn hoa.

Ánh mắt Đoạn Sơ Ly vẫn luôn dõi theo y, nhìn y đi từ cửa hàng này sang cửa hàng khác, có vẻ như muốn chọn ra mấy chiếc đèn đẹp nhất.

Nơi bọn họ đứng có một đoạn lan can đá, Tần Phụng Dao ngồi lên đó, đôi chân khẽ đung đưa. Nàng cũng nhìn ca ca, chỉ là ánh mắt không chuyên chú như Đoạn Sơ Ly.

Bỗng nàng cất giọng, phá vỡ sự im lặng:

“Uy, Đoạn Sơ Ly.”

Đoạn Sơ Ly quay sang nhìn nàng.

“Ca ca ta quá ngốc, ngươi không được phép ức hiếp hắn.” Đôi mắt trong trẻo, sâu thẳm của nàng nhìn thẳng vào hắn, giọng điệu kiên định. “Ngươi phải đối xử thật tốt với hắn, nếu không, ta sẽ thay ca ca ta đòi lại công bằng.”

Đoạn Sơ Ly không cho rằng tiểu cô nương trước mắt chỉ đơn thuần nói lời dọa dẫm. Trong đôi mắt vẫn còn chút non nớt kia đã ẩn hiện khí thế sắc bén của một người xuất thân từ võ thế gia. Hơn nữa, nàng vô cùng nghiêm túc, vô cùng chấp nhất.

Hắn đáp: “Ta sẽ.”

Nhưng lời hứa nặng tựa nghìn cân, mà hiện thực lại có quá nhiều người phụ lòng. Hắn không chỉ phản bội một đoạn tình cảm, mà còn phá vỡ một lời ước định.

Tần Phụng Nguyệt trở về, mang theo ba chiếc hoa đăng hình hoa sen, chia cho mỗi người một cái, rồi hỏi bọn họ đã nghĩ xong tâm nguyện chưa.

Tần Phụng Dao mỉm cười: “Ca ca chọn hoa đăng thật đẹp, Dao Nhi thích.”

Tần Phụng Nguyệt vui vẻ đến mức khóe mắt cong cong, cười đáp: “Dao Nhi là ngoan nhất.”

Đoạn Sơ Ly cũng lên tiếng: “Ta cũng thích đèn mà Nguyệt Nhi chọn.”

Ánh đèn mờ nhạt không thể nhìn rõ Tần Phụng Nguyệt có đỏ mặt hay không, chỉ thấy y lập tức dời ánh mắt, nhanh chóng thoát khỏi tình huống bối rối, dẫn đầu bước ra ngoài:

“Đi thôi, thả hoa đăng nào.”

Trên mặt sông, những chiếc hoa đăng trôi dập dềnh, theo dòng nước chảy, mang theo tâm nguyện của mọi người đến một nơi không ai biết trước.

Dùng gậy đánh lửa, họ lần lượt thắp sáng ngọn nến ở giữa hoa đăng. Khi ánh sáng lung linh phản chiếu trên mặt nước, Tần Phụng Nguyệt tuyên bố:

“Được rồi, bây giờ nhắm mắt lại và cầu nguyện đi.”

Hắn là người đầu tiên nhắm mắt, chắp tay trước ngực, lặng lẽ ước nguyện.

Tiếp đến là Đoạn Sơ Ly.

Cuối cùng, Tần Phụng Dao cũng chắp tay, nhắm mắt lại.

Hoa đăng được bao bọc bởi từng lớp cánh sen, giúp ánh nến bên trong không bị gió thổi tắt. Ánh sáng nhấp nháy phản chiếu trên mặt nước, từng vòng sóng lăn tăn đưa hoa đăng trôi xa dần.

Nơi đây có vô số tâm nguyện, nhưng Tần Phụng Dao vẫn chỉ có một điều duy nhất.

Nàng khẽ nói với hoa đăng:

“Hoa đăng ơi, ta hy vọng có thể mau chóng trưởng thành. Ca ca không muốn nâng Sấm Sét Kiếm, cũng không muốn kế thừa Tần gia trang, nhưng ta có thể làm thay huynh ấy. Những gì ca ca không muốn làm, Dao Nhi có thể gánh vác thay. Chỉ cần ca ca có thể sống vui vẻ, mọi chuyện đều được như ý.”

Nàng ngừng lại một chút, rồi nhẹ giọng nói tiếp:

“Còn nữa… Người bên cạnh ca ca, người tên Đoạn Sơ Ly kia… Nếu hắn luôn đối xử tốt với ca ca, vậy thì… xin hãy để họ mãi mãi ở bên nhau. Bởi vì khi ở cạnh hắn, ca ca trông có vẻ rất hạnh phúc.”

Chương 31

DTV-EBOOK

Đối với Tần Phụng Nguyệt mà nói, bất luận là cuộc gặp gỡ trên đầu tường hay mối tình với Đoạn Sơ Ly, tất cả đều là những điều ngoài ý muốn.

Trước đó, y luôn nghĩ rằng mình sẽ tuần hoàn theo kỳ vọng của phụ thân—kết hôn, sinh con, kế thừa Tần gia trang, cả đời bảo hộ bá tánh Bình Thành.

Ngoài ý muốn, giống như ngày đó y hứng khởi trèo lên đầu tường để hái nhành hồng hạnh, nhưng chưa kịp hái thì lại gặp một người. Vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không hái được nhành hồng hạnh kia.

Khoảng thời gian ở bên Đoạn Sơ Ly mang đến cho y niềm vui chưa từng có. Y được trải nghiệm một cuộc sống mà trước đây chưa từng nghĩ tới, được Đoạn Sơ Ly vẽ ra trước mắt một thế giới tự do và mới lạ. Y thích ánh mắt Đoạn Sơ Ly mỗi khi chăm chú nhìn mình—một ánh mắt thâm tình, lưu luyến, như thể những nơi y từng đi qua đều không thể sánh bằng sức hút của người trước mắt. Và ánh mắt ấy, chỉ dành riêng cho mình y.

Đoạn Sơ Ly luôn nói y là ánh trăng trên bầu trời, bởi vì chỉ có một, độc nhất vô nhị.

Tần Phụng Nguyệt tin điều đó. Y tin rằng mình là sự tồn tại đặc biệt nhất đối với Đoạn Sơ Ly. Và bất luận là ai, cũng sẽ không vì bất cứ điều gì mà từ bỏ một người duy nhất trên đời.

Nhưng, những điều ngoài ý muốn, vẫn luôn bất ngờ kéo đến.

Y cùng Đoạn Sơ Ly lưu luyến chia tay dưới gốc cây hạnh.

Đoạn Sơ Ly cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán y: "Trở về đi, ta sẽ đến tìm ngươi."

Ngày xuân sắp tàn, những cánh hồng hạnh trên cành cũng đã rơi rụng gần hết, chỉ còn lác đác vài cánh hoa tàn vương trên mặt đất. Tần Phụng Nguyệt bỗng dưng cảm thấy có chút không nỡ.

Y hơi kiễng chân, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên má Đoạn Sơ Ly.

Hai tai y phiếm hồng, giọng nói có chút vội vàng: "Vậy ta đi về trước."

Dứt lời, y lập tức xoay người, không dám quay đầu lại.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa xoay người, ánh vào mắt hắn là một bóng dáng quen thuộc khiến sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Trước cổng lớn của trang viện, Tần Võ—phụ thân y—đứng đó. Vốn dĩ thân hình ông cao lớn, nay lại càng trở nên uy nghiêm hơn bởi đôi mày nhíu chặt.

Bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Tần Phụng Nguyệt theo bản năng lùi về sau một bước, rồi chợt nhớ ra phía sau vẫn còn Đoạn Sơ Ly. Ánh mắt của Tần Võ đã lướt ngang qua y, dừng thẳng ở người đứng sau.

Những gì vừa xảy ra, chắc chắn phụ thân đã nhìn thấy hết.

Tần Phụng Nguyệt siết chặt tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cố gắng kiềm chế sự hoảng loạn trong lòng.

“Phụ thân.” Y khẽ gọi.

Tần Võ chậm rãi dời ánh mắt sang con trai mình, nhìn thật lâu.

Tần Phụng Nguyệt trong lòng rối bời, y luôn luôn sợ ánh mắt này của phụ thân.

Nhưng Tần Võ chỉ nói: “Đi vào trước.”

Dứt lời, ông xoay người đi vào, vạt áo đen vẽ nên một đường cong sắc sảo trong không trung.

Tần Phụng Nguyệt quay đầu lại, thoáng nhìn Đoạn Sơ Ly vẫn đứng dưới tàng cây hạnh. Những chồi non xanh biếc đã bắt đầu mọc lên, báo hiệu xuân về.

Đoạn Sơ Ly khẽ nhếch khóe môi, vẫn là nụ cười mờ nhạt ấy—không rực rỡ như nụ cười của Tần Phụng Nguyệt, chỉ hơi cong lên một chút, nếu không chú ý sẽ khó mà phát hiện.

Nhưng Tần Phụng Nguyệt hiểu, hắn đang an ủi mình.

Y cũng mỉm cười đáp lại.

Cánh cổng lớn sau lưng y đóng sập lại, chia cắt hai thế giới.

Đoạn Sơ Ly trước khi rời đi, thoáng nhìn lên đầu tường. Giờ đây, màu xanh biếc đã phủ đầy, những đóa hồng hạnh ngày trước đều đã rụng xuống.

Tần Phụng Nguyệt lo sợ bất an, lặng lẽ đi theo sau phụ thân.

Tần Võ không nói một lời.

Y cũng không dám mở miệng.

Y đi theo phụ thân đến từ đường.

Tần Võ im lặng suốt quãng đường, đến lúc này mới mở miệng: “Quỳ xuống. Quỳ đến khi nào nghĩ kỹ mới thôi.”

Tần Phụng Nguyệt biết mình đã làm trái kỳ vọng của phụ thân, nhưng hắn không định từ bỏ tình cảm với Đoạn Sơ Ly. Y quỳ xuống trước mặt phụ thân, giọng kiên định:

“Phụ thân, hài nhi biết mình đã phụ lòng kỳ vọng của người, nhưng con và Đoạn Sơ Ly thật lòng yêu nhau. Xin phụ thân thành toàn.”

Một câu này hoàn toàn chọc giận Tần Võ. Ông vốn đã cố kiềm chế cơn giận, giờ lại không thể kìm nén nữa:

“Ta bảo ngươi quỳ trước liệt tổ liệt tông Tần gia không phải để cầu ta thành toàn, mà là để ngươi biết quay đầu!”

Ông chỉ vào bài vị tổ tiên:

“Thành toàn? Ngươi hỏi xem Tần gia liệt tổ liệt tông có đáp ứng hay không!”

Tần Phụng Nguyệt cúi đầu, dập đầu một cái:

“Cầu phụ thân thành toàn.”

Cố chấp, chấp mê bất ngộ—đây không phải đứa con trai ngoan ngoãn, biết vâng lời trước đây của ông.

Cảnh tượng ban nãy đã là cú sốc lớn với Tần Võ, nay hắn còn quỳ xuống cầu xin, càng khiến ông tức giận đến mức giơ tay lên muốn giáng một cái tát. Nhưng khi sắp chạm đến gương mặt hắn, bàn tay kia lại dừng giữa không trung.

Cuối cùng, Tần Võ hạ tay xuống, nghiến răng quát:

“Quỳ đi! Quỳ đến khi nào nghĩ kỹ mới thôi!”

Ông sải bước rời khỏi từ đường.

Ngay lúc đó, từ phía sau lại vang lên một giọng nói kiên định:

“Cầu phụ thân thành toàn.”

Tần Võ tức giận đến mức sải bước rời khỏi từ đường.

Tần Phụng Nguyệt vốn tưởng rằng mọi trở ngại đều đến từ chính gia đình mình—phụ thân không hiểu, mẫu thân tận tình khuyên nhủ, bản thân lại bị nhốt trong Tần gia trang, một bước khó rời. Quỳ gối trong từ đường suốt mấy ngày, y hướng về bài vị tổ tiên mà bày tỏ lòng mình. Y nói rằng trước đây chưa từng nghĩ sẽ có một người khiến hắn rung động như vậy. Y khẩn cầu tổ tiên tha thứ, cho phép hắn được ích kỷ một lần. Nhưng dù thế

nào, y vẫn sẽ gánh vác trách nhiệm nhiều thế hệ của Tần gia, vẫn sẽ dốc lòng bảo hộ Bình Thành.

Nhưng khi hay tin Đoạn Sơ Ly rời đi, y không màng tất cả mà đuổi theo, mặc cho vết thương trên lưng chồng chất vì những trận đòn.

Ngoài cửa thành, y đuổi kịp Đoạn Sơ Ly. Nơi đó có một khoảng cỏ tranh, đầu cỏ lấm tấm sắc trắng, lông tơ bị gió thổi bay lững lờ giữa không trung, tựa như tuyết nhung hoa.

Tần Phụng Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, lưng đau nhức đến tận tim, trán đã thấm đầy mồ hôi lạnh. Thế nhưng, y dường như không cảm nhận được gì, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng dáng người phía trước.

“Đoạn Sơ Ly, ngươi thực sự muốn đi sao?” Y cất giọng, đã mang theo nghẹn ngào. “Ngươi không cần ta nữa sao?”

Đoạn Sơ Ly khẽ khựng lại, thoáng chốc gần như không thể nhận ra.

Hắn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói:

“Nguyệt Nhi, trở về đi.”

“Ta muốn ngươi cùng ta trở về.”

“Chúng ta không thích hợp. Người nhà ngươi sẽ không chấp nhận chúng ta ở bên nhau. Vì ta mà ngươi đối địch với người thân, không đáng.”

Vậy ngươi có biết không—ta vì muốn cùng ngươi ở bên nhau mà quỳ suốt mấy ngày đêm trong từ đường? Ngươi có biết không—ta đã nhịn đói, khẩn cầu phụ thân suốt bao lâu? Ngươi có biết không—trước khi đuổi theo ngươi, ta vẫn đang chịu gia pháp, từng roi từng roi quất lên lưng, đau đớn đến thấu tim.

Y muốn nói với Đoạn Sơ Ly rằng—đau lắm, trở về rồi ngươi nhất định phải ôm ta thật chặt.

Nhưng y chỉ có thể cố gắng mở to đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào lặp lại:

“Ta muốn ngươi cùng ta trở về.”

Màu trắng của cỏ tranh bay lượn trong không trung, gió cuốn tung những tơ mỏng nhẹ, phảng phất như một màn tuyết lặng

lẽ rơi, khiến cảnh sắc càng thêm thê lương.

Đoạn Sơ Ly vẫn giữ nguyên ánh mắt hờ hững, giọng điệu bình thản như từ trước đến nay:

“Ta chưa từng thuộc về nơi này, làm gì có chuyện trở về? Phụng Nguyệt, chúng ta có duyên nhưng không phận. Ta rời đi, đối với ngươi, đối với ta, cũng đối với người nhà ngươi, đều là điều tốt nhất.”

Rốt cuộc, một giọt nước mắt từ hốc mắt Tần Phụng Nguyệt lặng lẽ chảy xuống, lướt qua gương mặt, theo sau là giọt thứ hai, rồi giọt thứ ba—không cách nào kìm nén.

“Tốt?” Giọng y run run. “Đoạn Sơ Ly, đây là điều ngươi cho là tốt với ta sao? Ngươi đã từng hỏi qua ta muốn gì chưa? Ngươi có từng để ý đến ta mong muốn điều gì không? Ngươi biết… ta thực sự muốn gì không?”

Y nghẹn lại, hít sâu một hơi rồi khẽ gào lên:

“Đoạn Sơ Ly, ngay cả quay đầu nhìn ta một cái, ngươi cũng không dám sao?”

Không gian tĩnh lặng đến mức chỉ còn tiếng vó ngựa bất an giẫm đạp lên mặt đất.

Đoạn Sơ Ly, trước sau vẫn không quay đầu lại.

“Phụng Nguyệt, có thể quen biết và hiểu ngươi, đối với ta mà nói, là chuyện may mắn nhất đời này. Nhưng trên đời nào có bữa tiệc nào không tàn, ngươi và ta… cuối cùng vẫn phải chia xa.”

Quen biết, hiểu nhau? Hắn thậm chí còn không dám thừa nhận rằng bọn họ đã từng yêu nhau.

“Vậy ra ngươi đã sớm quyết định ra đi, có đúng không? Ngay từ đầu, ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ cùng ta đi hết cuộc đời, có đúng không? Từ đầu đến cuối, ngươi chỉ thuận theo cảm xúc nhất thời mà trêu chọc ta một chút, có đúng không?”

Từng câu, từng chữ như lưỡi dao cứa sâu vào tim, Tần Phụng Nguyệt nhặt lên từng mảnh vỡ, đâm thẳng vào lòng mình.

Đoạn Sơ Ly trầm mặc, mà im lặng chính là câu trả lời rõ ràng nhất.

Sắc mặt Tần Phụng Nguyệt tái nhợt đến cực điểm, nước mắt hòa cùng mồ hôi lăn dài xuống gương mặt. Hắn khẽ nhếch môi, cười nhạo một tiếng:

"Đoạn Sơ Ly, ngươi không có tim."

Hóa ra, tất cả chỉ là do hắn tự huyễn hoặc. Có lẽ, cành hồng hạnh khi ấy quá đẹp, đẹp đến mức làm y lóa mắt, đến mức y không nhìn thấy dưới sắc đỏ rực rỡ ấy lại là một vệt sáng bàng bạc xa vời.

Y mới chợt nhận ra—Đoạn Sơ Ly chưa bao giờ hứa hẹn điều gì về tương lai.

Người ấy từng nói với y: 'Sớm sớm chiều chiều cùng quân tương đối'. Đã từng thì thầm: 'Trằn trọc tương tư, đêm dài khó ngủ'. Đã từng ôm lấy y, nguyện thề: 'Nguyện ta như tinh, quân như nguyệt, dạ dạ lưu quang tương chiếu'.

Nhưng chưa bao giờ, chưa một lần nói với y câu—'Nắm tay nhau đến bạc đầu'.

Hóa ra, người ấy chưa từng nghĩ đến chuyện về sau.

Hóa ra, đối với người ấy, y chỉ là một cơn gió thoảng qua trong mùa xuân ngắn ngủi.

Hóa ra câu thơ "Đầu tường lập tức dao tương vọng, nhất kiến tri quân tức đoạn trường" chẳng qua chỉ là lời than thở của một kẻ si tình.

Mọi thứ đều có dấu vết để lại. Dao Nhi nói không sai, hắn thực sự quá ngốc. Y vẫn cho rằng bản thân chỉ là chưa tìm được con đường đúng, nhưng hóa ra điều hắn không nhìn rõ không chỉ là lối đi—mà còn là lòng người.

Tần Phụng Nguyệt giơ lên chiếc đồng tâm hoàn. Hai chiếc ngọc hoàn màu lục quấn lấy nhau, không phân biệt ngươi, không phân biệt ta—đây là tín vật mà Đoạn Sơ Ly đã trao hắn để định ước lời hẹn.

"Đoạn Sơ Ly, đây là ngươi đưa ta đồng tâm hoàn. Người đã rời đi, tín vật này giữ lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

Chiếc ngọc hoàn bị y hung hăng ném xuống đất. Đinh linh! Một tiếng thanh thúy vang lên, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

"Đoạn Sơ Ly, ngọc đã nát. Từ giờ khắc này, giữa ta và ngươi, không còn bất kỳ liên hệ nào nữa."

Y không muốn nói những lời khách sáo như "chúc ngươi bình an" hay "mỗi người một phương, đời đời mạnh khỏe". Y chỉ muốn để lại đống ngọc vỡ này, để Đoạn Sơ Ly nhìn thấy, để cho bóng lưng kia ghi nhớ.

Nhưng nước mắt y lại không ngừng rơi. Vì sao chứ? Là vì một cành hoa đã rụng hay vì một mối tình đã tàn?

Y xoay người hướng về con đường cũ, nơi cỏ xanh um tùm, kéo dài đến tận cổng thành.

Giọng y lạnh lùng, từng chữ rõ ràng:

“Đoạn Sơ Ly, hy vọng ngươi vĩnh viễn đừng quay đầu lại.”

Dù cho có một ngày ta canh giữ nơi thành này, xương trắng chất đầy, cỏ hoang phủ kín, ta cũng sẽ không bao giờ cho ngươi cơ hội quay đầu nhìn lại.

Tiếng vó ngựa dần dần xa khuất.

Phía sau Đoạn Sơ Ly, chỉ còn lại một đống ngọc vỡ.

Trước mặt y, là một con đường không biết nên đặt chân thế nào.

Tần Phụng Nguyệt ngất đi giữa đường, cả người thẳng tắp rơi khỏi lưng ngựa. May mắn thay, Tần Phụng Dao vẫn luôn đi theo phía sau đã kịp thời đỡ lấy y. Nhưng chênh lệch chiều cao giữa hai người quá lớn, nàng bị sức nặng ép đến ngã nhào xuống đất.

Nàng vội vàng ôm chặt ca ca, nỗ lực che chở phần đầu để tránh va chạm xuống nền đất thô ráp.

Nhìn gương mặt tái nhợt đầy đau đớn của y, cùng những sợi tóc mái đã bị mồ hôi thấm ướt bết lại trên trán, Tần Phụng Dao không kìm được mà bật khóc.

“Ca ca, là Dao Nhi đây.”

Chương 32

DTV-EBOOK

Dưới lớp chăn mỏng đắp trên lưng, Tần Phụng Nguyệt nằm sấp trên giường, sắc mặt tái nhợt, hàng chân mày nhíu chặt, giấc ngủ chẳng hề yên ổn. Dù chỉ là một lớp vải nhẹ, nhưng từng vết thương chi chít trên lưng vẫn không ngừng âm ỉ đau đớn.

Nguyễn Trường Tinh ghé bên mép giường, nhìn gương mặt bất an của y trong giấc mơ, hàng mày cũng vô thức cau lại. Cậu khẽ nói: "Tần Phụng Nguyệt, chắc hẳn đau lắm, đúng không?"

Đáng tiếc, người trên giường chẳng thể nghe thấy. Nguyễn Trường Tinh chứng kiến tất thảy những chuyện diễn ra nơi thế gian này, nhưng chẳng một ai có thể thấy cậu. Một luồng sức mạnh bí ẩn kéo cậu vào thế giới này, khiến cậu trở thành một kẻ đứng ngoài cuộc, lặng lẽ dõi theo những vướng mắc tình cảm giữa Tần Phụng Nguyệt và Đoạn Sơ Ly.

Lúc Tần Phụng Nguyệt trèo tường, cậu cũng theo sau.

Lúc hai người họ cách cửa sổ mà nhìn nhau, cậu trông thấy ánh mắt tình tứ của Đoạn Sơ Ly, liền vội vàng nhắc nhở Tần Phụng Nguyệt cẩn thận kẻ gian trá. Tam sư huynh từng nói loại người này chẳng phải kẻ tốt lành gì. Nhưng đáng tiếc, Tần Phụng Nguyệt chẳng thể nghe thấy.

Khi Tần Phụng Nguyệt bị gia pháp đánh phạt, cậu cuống quýt chạy quanh, cố gắng ngăn cản từng roi vụt xuống. Nhưng hết thảy mọi người đều xuyên qua thân thể cậu, chẳng một ai nghe thấy lời van xin của cậu.

Lúc chia ly bên ngoài thành, cậu trông thấy Tần Phụng Nguyệt rơi xuống mà nước mắt cũng bất giác lăn dài. Cậu muốn mắng Đoạn Sơ Ly, nhưng há miệng lại không biết phải nói gì. Nghĩ đến tam sư huynh và Phi Phi sư huynh, cậu thầm mong bọn họ có mặt ở đây. Nếu là tam sư huynh, chắc chắn đã mắng cho Đoạn Sơ Ly một trận không ngóc đầu lên nổi.

Cậu muốn lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán Tần Phụng Nguyệt, nhưng bàn tay vừa chạm tới liền xuyên qua. Cậu không thuộc về thế giới này, nên chẳng thể chạm vào bất cứ thứ gì.

Nguyễn Trường Tinh khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một nỗi khó chịu mơ hồ.

Đúng lúc này, trong phòng bỗng xuất hiện một bóng dáng khác.

"Tinh nhi, lại đây, đến bên sư tôn."

Là sư tôn!

Nguyễn Trường Tinh lập tức quay đầu, quả nhiên trông thấy Lạc Đình Sương trong bộ bạch y quen thuộc, đang vươn tay về phía mình.

Cậu nở nụ cười rạng rỡ, không chút do dự chạy tới, nhào vào lòng sư tôn. Cảm giác được ôm lấy một thứ chân thực là quá tốt, cậu thỏa mãn nép trong vòng tay Lạc Đình Sương, khẽ cọ cọ vào lồ ng ngực quen thuộc ấy.

"Sư tôn, cuối cùng người cũng đến tìm con. Con ở đây một mình đã lâu lắm rồi."

Tính ra, cậu chỉ chứng kiến một đoạn tình cảm giữa Tần Phụng Nguyệt và Đoạn Sơ Ly, từ lúc khai xuân đến lúc xuân qua đi. Nhưng trong lòng cậu luôn có cảm giác như đã lang thang nơi này rất lâu, không một ai nhìn thấy cậu, cũng chẳng ai nghe được lời cậu nói.

Lạc Đình Sương há lại không tưởng niệm? Chỉ là, dù thế giới bên ngoài mới chỉ trôi qua một giấc mộng ngắn ngủi, trong lòng y lại tựa hồ đã trải qua một quãng thời gian dài đằng đẵng.

Y đưa tay, nhẹ nhàng vuốt v e nơi đuôi mắt Nguyễn Trường Tinh, nơi đó vẫn còn vương lại chút dấu vết phai tàn của một

mùa xuân đã qua.

"Là sư tôn không tốt, về sau sẽ không để Tinh nhi một mình nữa."

Nguyễn Trường Tinh lúc này càng thêm ỷ lại, dùng gương mặt cọ nhẹ vào lòng bàn tay Lạc Đình Sương, chủ động nghiêng đầu, đem sườn mặt áp sát vào đó. Lạc Đình Sương nhìn cậu, trong lòng dâng lên vô hạn thương tiếc, tựa như trong tay mình đang nâng niu cả đời trân bảo.

Trước khi rời đi, Nguyễn Trường Tinh quay đầu lại, nhìn về phía Tần Phụng Nguyệt lần cuối. Người kia vẫn ngủ, vẫn không yên giấc. Hẳn là rất đau, không chỉ là thân thể, mà còn cả lòng.

"Đi thôi."

Lạc Đình Sương nắm lấy tay cậu, cùng nhau biến mất khỏi thế giới này.

Trong tiệm quan tài, ánh đèn dầu lập lòe lay động, khiến những bóng dáng trong phòng cũng chập chờn theo.

Hương trong đỉnh dần tàn, làn khói trắng mỏng manh rồi cũng tan biến hẳn. Ngọc hoàn lơ lửng giữa không trung bỗng rơi xuống, rơi thẳng vào lòng bàn tay Đoạn Sơ Ly, kẻ vừa đột ngột mở mắt. Trong ánh mắt hắn vẫn còn đọng lại thống khổ chưa tan cùng hối hận khôn nguôi.

Lại một lần nữa quay về điểm khởi đầu, đối với hắn mà nói, đây chính là cực hình tàn khốc nhất.

Bàn tay hắn run rẩy siết chặt ngọc hoàn, giữ chặt như muốn hòa tan nó vào da thịt. Mái tóc rũ xuống che khuất đi vẻ mặt hắn, chỉ còn thấy được thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy.

Phía sau hắn, Lạc Đình Sương chậm rãi mở mắt, dáng vẻ vẫn bình thản như cũ. Y đứng dậy, không hề liếc nhìn Đoạn Sơ Ly lấy một lần.

"Mối liên hệ duy nhất giữa ngươi và hắn đã sớm chấm dứt từ lúc ngọc hoàn vỡ vụn. Ngươi không thể nào gọi hồn phách hắn trở về được."

Thanh âm nhàn nhạt nhưng lạnh lẽo, tựa lưỡi dao băng giá xuyên thấu trái tim Đoạn Sơ Ly.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe, tràn đầy tuyệt vọng, gần như sắp rỉ máu.

"Không thể nào... không thể nào... Đây là tín vật đính ước của chúng ta mà!"

Lạc Đình Sương cúi mắt nhìn hắn, ánh mắt hờ hững tựa như bố thí một cái liếc qua.

"Ngoài thành, cỏ hoang ngập lối, chính ngươi đã buông tay bỏ rơi hắn. Ngọc hoàn này, đã vỡ thì chính là vỡ, dù có hàn gắn cũng chỉ là những mảnh vỡ nát."

Đoạn Sơ Ly như thể bị rút cạn toàn bộ sức lực, sống lưng bỗng chốc mềm nhũn, thân thể run rẩy dữ dội. Cuối cùng, tiếng nghẹn ngào hắn cố đè nén cũng không thể che giấu được nữa.

"Nguyệt... Nguyệt Nhi..."

Ngay cả gọi tên hắn, Đoạn Sơ Ly cũng mang theo nỗi hổ thẹn tột cùng, như thể sợ hãi chính bản thân mình thốt lên hai chữ ấy.

Đúng vậy, chính hắn đã từ bỏ. Chính hắn là kẻ trêu đùa rồi lại nhẫn tâm buông tay, để lại cho Tần Phụng Nguyệt một lý do duy nhất—"Vì ngươi tốt."

Đoạn Sơ Ly, chính ngươi đã tổn thương hắn. Cút đi. Ngươi đáng chết.

Đây có lẽ chính là báo ứng.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng cảm nhận được tâm tình của Tần Phụng Nguyệt khi ấy—vạn niệm đều tro tàn, đau đớn đến mức ruột gan như bị xé thành từng mảnh.

Lạc Đình Sương chẳng buồn thưởng thức bộ dáng hối hận muộn màng này. Hối hận thì sao? Nhận ra sai lầm thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là một kẻ yếu đuối mà thôi.

Hắn xoay người, định rời đi.

"Tiên quân, xin hãy giúp ta một lần nữa."

Phía sau, giọng nói khàn đặc của Đoạn Sơ Ly vang lên.

"Cầu xin ngươi, chỉ cần giúp ta một lần nữa, ta sẽ dâng hồn đỉnh bằng cả hai tay."

"Cầu xin ngươi... Ta thật sự rất muốn được nhìn thấy hắn một lần nữa."

Lạc Đình Sương bước đến cửa, hơi nghiêng đầu, giọng nói lạnh lẽo như sương đêm.

"Ngày mai, ngươi chỉ có một cơ hội duy nhất."

Y chỉ là không muốn lại thấy ánh mắt Nguyễn Trường Tinh khi quay đầu nhìn về phía Tần Phụng Nguyệt lúc rời đi.

Đôi mắt của Tinh nhi, nên ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm bầu trời nơi chim bay lượn, ngắm thiên sơn tuyết phủ.

Chỉ là không cần nhìn thấy nỗi đau ly biệt của nhân gian.

Lạc Đình Sương vội vã trở về, quãng đường ngắn ngủi, nhưng suýt chút nữa y đã ngự kiếm bay thẳng về.

Vừa đặt chân xuống, y lập tức hạ một đạo cấm chế quanh phòng Nguyễn Trường Tinh. Đến khi chính tay triệt bỏ nó, tay y lại có chút do dự trước cánh cửa khép chặt.

Trong lòng vẫn luôn có một giọng nói vang lên—nếu Tinh nhi vẫn chưa tỉnh lại thì sao? Nếu linh hồn cậu đã chịu tổn thương thì phải làm thế nào?

Hít sâu một hơi, y đẩy cửa bước vào.

Khi nhìn thấy người đang ngồi trên giường, Lạc Đình Sương âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, người trên giường cũng nhìn thấy hắn.

Nguyễn Trường Tinh vươn tay về phía y, giống hệt dáng vẻ khi còn nhỏ mỗi lần đòi ôm, nhẹ giọng gọi:

"Sư tôn."

Lạc Đình Sương suốt một đêm căng chặt thần sắc, cuối cùng cũng buông lỏng. Biểu tình lạnh lùng tựa như băng sương tan chảy, hắn bước nhanh tới, ôm chặt Nguyễn Trường Tinh vào lòng.

Giờ khắc này, trái tim hắn mới thực sự rơi xuống chỗ yên ổn, mới có cảm giác được bình yên.

Lạc Đình Sương chưa từng nghĩ mình là người thiếu cảm giác an toàn. Theo lời Sở Anh Hoa, y sinh ra đã như băng sương, hờ hững với mọi thứ, vô tâm vô tình. Nhưng kể từ khi nuôi dưỡng Nguyễn Trường Tinh, y lại luôn sợ hãi một điều—sợ người kia rời xa hắn.

Những năm gần đây, bị ác mộng quấy nhiễu đâu chỉ một mình Nguyễn Trường Tinh?

Thân ảnh khoác màu đỏ kia, thân ảnh từng dứt khoát lao vào vực sâu thăm thẳm, cũng là cơn ác mộng mà Lạc Đình Sương không cách nào thoát khỏi.

Ban đêm có chút se lạnh, Nguyễn Trường Tinh chỉ mặc một lớp áo ngủ mỏng. Lạc Đình Sương nhẹ nhàng kéo chăn lên, quấn chặt lấy cậu, sau đó lại ôm cậu vào lòng.

Nguyễn Trường Tinh, ngoài nụ cười mỉm lúc ban đầu, thần sắc vẫn mang theo vài phần mỏi mệt. Cậu tựa đầu vào ngực sư tôn, nhẹ giọng gọi:

"Sư tôn."

Thanh âm nhỏ đến mức chỉ vừa vặn rơi vào tai Lạc Đình Sương.

"Ừ." Y cũng đáp lại một tiếng nhẹ nhàng như vậy.

Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt nhìn hắn.

"Con làm sao vậy ạ? Cứ giống như vừa bước vào một thế giới khác, nhìn thấy rất nhiều người... Những điều đó đều là thật sao?"

Cằm Lạc Đình Sương khẽ chạm vào trán cậu, lành lạnh, khiến Nguyễn Trường Tinh hơi rụt lại.

"Là thật." Lạc Đình Sương lại cúi xuống, tiếp tục chạm vào cậu, da thịt kề sát da thịt.

Nguyễn Trường Tinh rũ mi, hàng mi dài phủ bóng mờ lên mí mắt. Hắn vươn tay từ trong chăn, đầu ngón tay khẽ vuốt v e đường vân trên vạt áo của sư tôn.

"Vậy Tần Phụng Nguyệt cũng là thật sao? Hắn sẽ ổn chứ?"

Hắn vẫn nhớ mãi khuôn mặt tái nhợt của Tần Phụng Nguyệt.

"Sẽ ổn thôi."

"Nhưng hắn đau lắm."

Động tác miết vân áo chậm lại, không khó nhận ra cậu đang không vui.

Lạc Đình Sương không biết phải an ủi cậu thế nào.

Hắn lặng lẽ thi triển một đạo pháp quyết lên giàn hoa quỳnh bên cửa sổ, sau đó khẽ nói:

"Tinh nhi, nhìn này, hoa quỳnh đang nở."

Nguyễn Trường Tinh quả nhiên bị câu nói ấy thu hút, quay đầu nhìn sang.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hai đóa hoa quỳnh trắng muốt lặng lẽ bung nở, thuần khiết như tuyết.

"Thật sự nở rồi! Ta muốn đi xem!" Giọng nói không giấu nổi sự vui mừng.

Lạc Đình Sương lập tức giữ lấy chân cậu khi thấy Nguyễn Trường Tinh định giẫm chân trần xuống đất.

"Vẫn như khi còn nhỏ, cứ thích chạy chân trần trên nền đất."

Nói rồi, y cúi xuống, cẩn thận mang giày vào cho Nguyễn Trường Tinh.

Có lẽ đã thành thói quen, Nguyễn Trường Tinh chống hai tay lên mép giường, ngoan ngoãn chờ sư tôn đi giày giúp. Đợi xong, cậu ngọt ngào nói một câu:

"Cảm ơn sư tôn."

Rồi nhanh như chớp chạy tới chỗ hoa quỳnh.

Cậu vây quanh chậu hoa, ngó trái ngó phải. Dưới ánh trăng, những cánh hoa quỳnh trắng muốt như đang phát sáng, phản chiếu trong đôi mắt lấp lánh của hắn.

Nguyễn Trường Tinh vui vẻ chỉ vào đóa hoa, nói:

"Sư tôn, hoa quỳnh giống như Tinh Tinh vậy, đều sẽ sáng lên."

Lạc Đình Sương bước tới, ánh mắt mang theo ý cười:

"Tinh Tinh đẹp nhất."

Nguyễn Trường Tinh lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói của sư tôn. Cậu ngồi xổm xuống, chống cằm, khóe môi cong lên đầy rạng rỡ:

"Con biết sư tôn đang khen con."

Cậu là tiểu minh châu của Trục Nguyệt Đỉnh, là ánh sao rực rỡ nhất trong mắt mọi người. Cậu được yêu thương mà lớn lên, cũng hiểu rõ và trân trọng từng phần tình cảm mà người khác dành cho mình.

Chương 33

DTV-EBOOK

Dưới ánh trăng cuối xuân, trong cơn mộng du hồn, Nguyễn Trường Tinh lắng nghe câu chuyện xưa giữa Tần Phụng Nguyệt và Đoạn Sơ Ly, hiểu được đôi phần, lại có chỗ mơ hồ.

Trong mộng, cậu chứng kiến quá khứ của người khác, nhưng khi tỉnh lại, thực tại mới chỉ trôi qua nửa đêm. Hoa quỳnh trong lòng cậu, vì Tần Phụng Nguyệt mà vương chút u buồn, đến khi cơn hưng phấn qua đi, cơn buồn ngủ lại dâng trào.

"Ngủ đi." Lạc Đình Sương khẽ nhắc.

"Dạ..."

Ánh mắt Nguyễn Trường Tinh đã phủ sương mờ mệt mỏi. Cậu nằm xuống, mặc cho Lạc Đình Sương cẩn thận đắp chăn, ý thức dần rơi vào mơ hồ.

Chăn lụa khẽ động, tiếng vải áo ma sát vang lên khe khẽ, rồi chìm vào tĩnh lặng. Nguyễn Trường Tinh khẽ nhắm mắt, nhưng ngay sau đó, một cảm giác lành lạnh chạm nhẹ trên mi mắt, khiến ý thức cậu chợt tỉnh táo hơn phân nửa. Hàng mi khẽ run

rẩy, đôi môi Lạc Đình Sương chạm vào mi mắt cậu, từng rung động nhỏ truyền đến rõ rệt.

Đến khi cảm giác ấy hoàn toàn biến mất, Nguyễn Trường Tinh chầm chậm mở mắt. Ánh sao vương lại trong đáy mắt, tuyết tan thành sương đọng. Cậu sững sờ nhìn Lạc Đình Sương.

Ánh mắt họ giao nhau—một đôi mắt trong veo đến tận cùng, một đôi thăm thẳm như vực sâu.

Lạc Đình Sương dùng đầu ngón tay khẽ lướt qua từng đường nét trên gương mặt cậu, cuối cùng nhẹ nhàng vuốt một cái lên đôi mắt đang thất thần kia.

“Mau ngủ đi, sư tôn sẽ trông chừng cho con.”

Y thực sự đã trông chừng suốt nửa đêm.

Ngày hôm sau.

Đúng hẹn, Lạc Đình Sương dẫn theo Nguyễn Trường Tinh đến gặp Đoạn Sơ Ly.

Lúc này, trời đã gần hoàng hôn. Cánh cổng sơn son chầm chậm mở ra, Đoạn Sơ Ly khẽ động đôi mắt. Ngày trước, cũng chính phiến môn này đã từng đóng lại trước mặt hắn, vào một buổi chiều cuối xuân, khi những cánh hoa rụng nát hòa vào bùn đất.

Bên trong cánh cổng, một nữ tử cao gầy đứng thẳng, gương mặt tròn thanh tú, mày lá liễu sắc nét. Xiêm y đỏ thẫm, mái tóc đen nhánh búi cao, tay cầm kiếm, cả người toát lên khí chất anh dũng. Một chữ "anh khí" vốn thường dành cho nam nhân, nhưng đặt lên người nàng lại không chút nào không phù hợp.

Trong sơn trang, ánh đèn dầu đã đồng loạt được thắp sáng. Nàng đứng quay lưng về phía ánh sáng rực rỡ ấy, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đoạn Sơ Ly. Ánh mắt không vui, không giận, chỉ có tĩnh lặng.

Ngón tay nắm chặt chuôi kiếm, càng siết càng chặt.

Đoạn Sơ Ly cũng nhìn thẳng về phía nàng.

“Tần trang chủ.” Hắn cất giọng trước.

Người trước mặt chính là Tần Phụng Dao, đương kim trang chủ của Tần gia trang.

“Vào đi.”

Tần Phụng Dao chỉ để lại một câu ngắn gọn, rồi xoay người bước vào trong trang, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm.

Ngay khoảnh khắc đặt chân vào Tần gia trang, Đoạn Sơ Ly bỗng nhận ra—đây mới là lần đầu tiên hắn thực sự bước vào nơi này.

Hắn đưa mắt nhìn quanh, nhưng trời đã tối đen, dù có ánh đèn dầu le lói, cảnh vật vẫn không rõ ràng.

Hắn vẫn chưa từng nhìn thấy rõ nơi Tần Phụng Nguyệt đã từng sống.

Giữa hắn và Tần Phụng Dao, không khí căng thẳng vô cùng. Lạc Đình Sương vốn không phải người hay nói, Nguyễn Trường Tinh cũng lặng lẽ đứng bên cạnh, trong khoảnh khắc này, sự im lặng dường như kéo dài quá mức.

Tần Phụng Dao dừng bước trước mặt Lạc Đình Sương, cung kính hành lễ, giọng nói trịnh trọng:

“Đa tạ tiên quân đã giúp ta… tìm ca ca về.”

Đã từ lâu, nàng không còn thốt lên hai chữ “Ca ca” này nữa. Khi còn nhỏ, nàng từng đứng trước linh vị của Tần Phụng Nguyệt mà gọi, nhưng theo thời gian, khi nàng dần trưởng thành, khi nàng đủ sức cầm lấy thanh kiếm Lôi Sấm, đủ khả năng gánh vác cả Tần gia trang, nàng lại không còn dũng khí đứng trước tấm bài vị ấy mà cất tiếng gọi ca ca.

Bởi vì nàng đã dần hiểu ra—ca ca của nàng, vĩnh viễn sẽ không trở về.

Nguyễn Trường Tinh từng gặp Tần Phụng Dao trong mộng. Khi đó, nàng vẫn là một tiểu cô nương hoạt bát linh động, chống nạnh chắn trước ca ca, kiêu ngạo tuyên bố: Không ai được phép ức hiếp ca ca ta! Nhưng bây giờ, khi trở về hiện thực, nàng đã trưởng thành, mà trong giọng nói nghẹn ngào ấy, có thứ gì đó khiến Nguyễn Trường Tinh cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cậu bước lên, khẽ đỡ Tần Phụng Dao đứng dậy, vẫy vẫy tay.

“Tần trang chủ không cần khách khí, ca ca ngươi nhất định sẽ trở về. Sư tôn ta rất lợi hại mà.”

Giọng nói trong trẻo dễ nghe, dung mạo thanh tú thoát tục, khiến lòng Tần Phụng Dao bất giác dâng lên một tia ấm áp.

Nàng khẽ mỉm cười, nhợt nhạt nhưng chân thành.

Nguyễn Trường Tinh cũng nở nụ cười rạng rỡ đáp lại.

Lúc này, Lạc Đình Sương cũng lên tiếng:

“Tần trang chủ có vật gì từng thuộc về cả ngươi và lệnh huynh không?”

Tần Phụng Dao dường như đã chuẩn bị từ trước. Nàng khẽ đưa tay lên, tháo xuống một chiếc trâm cài, đặt trong lòng bàn tay mà vuốt v e, hàng mi rủ xuống che giấu cảm xúc.

“Đây là cây trâm ca ca đích thân làm tặng ta. Vốn định đợi đến lễ cập kê sẽ cài lên...”

Nhưng lễ cập kê chưa đến, ca ca nàng đã đi rồi.

Tần Phụng Dao nhẹ nhàng đưa cây trâm cho Lạc Đình Sương, giọng nói trầm ổn:

“Tất cả nhờ tiên quân.”

Lạc Đình Sương khẽ gật đầu.

Quá trình gọi hồn lần này không khác mấy so với trước, chỉ là lần này có thêm hai người.

Mấy người họ ngồi khoanh chân thành một vòng, hồn đỉnh dần dần tỏa khói mờ. Khi Lạc Đình Sương bắt đầu thi pháp, cây trâm trong tay y chậm rãi phát ra ánh sáng.

Từng người lần lượt nhắm mắt.

Lạc Đình Sương liếc nhìn Nguyễn Trường Tinh bên cạnh, nhẹ siết chặt tay cậu.

Cảnh tượng bắt đầu biến đổi.

Tường trắng, hồng hạnh, hoa đăng rực rỡ, cây cầu nhỏ vắt ngang dòng nước chảy, vầng trăng treo lơ lửng trên đầu cành.

Lần này, những gì hiện lên chính là ký ức của Tần Phụng Dao, và trong đó, những điều mà Đoạn Sơ Ly chưa từng biết đến cũng lần lượt hiện ra.

Chiếc roi vung lên mạnh mẽ, xé gió tạo thành một luồng kình phong trước khi quất mạnh xuống thân người đang quỳ dưới đất. Da thịt rách toạc, máu thấm ướt y phục. Một roi, rồi lại một roi, nhưng người chịu đòn vẫn không hề phát ra một tiếng r3n rỉ.

Tần phu nhân khóc đến mức không còn đứng vững, vừa nức nở vừa van xin:

“Lão gia, xin đừng đánh nữa! Nguyệt Nhi, con nhận sai đi, nhận lỗi với phụ thân con! Nếu còn bị đánh tiếp, con làm sao chịu nổi? Mẫu thân tuổi đã cao, nhìn con bị đánh thế này, lòng ta đau lắm!”

Tần Phụng Nguyệt chỉ cảm thấy tâm can như bị cắt thành từng mảnh, nhưng y vẫn quật cường ngẩng đầu, đối diện với Tần Võ, giọng nói kiên định:

“Nguyệt Nhi khẩn cầu phụ thân thành toàn.”

Chiếc roi lại giáng xuống, lần này khiến hắn ngã quỵ trên mặt đất.

Từng tiếng roi quất vang lên không dứt bên tai Tần Phụng Dao. Nàng co người lại, trốn trong góc tường, hai tay bịt chặt tai, nhưng âm thanh ấy vẫn len lỏi vào, như thể quất thẳng lên người nàng. Nước mắt từng giọt, từng giọt lăn dài xuống gương mặt non nớt.

Ngày chia ly năm đó, cỏ dại mọc hoang như điềm báo cho tương lai bi thảm của bọn họ.

Nếu ngày ấy, Đoạn Sơ Ly chịu quay đầu lại nhìn, hắn nhất định sẽ thấy—một Tần Phụng Nguyệt thương tích đầy mình, với ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Y từng nói sẽ giữ vững một tòa thành.

Y từng nói sẽ đợi đến khi xương trắng hóa thành đống.

Lời y từng nói... tất cả đều là sự thật.

Ngày Tần Phụng Nguyệt qua đời, cỏ hoang đầy đất bị gió cuốn tung, bông trắng bay khắp tòa thành. Một thanh đao xuyên thẳng qua tim hắn.

Tần Phụng Dao đỡ lấy thân ca ca, máu tươi thấm đẫm đôi tay nàng. Nàng đã không còn biết khóc, chỉ biết cố gắng áp chặt vết thương, mong ngăn dòng huyết đỏ cuồn cuộn không ngừng tuôn trào.

“Dao Nhi… đừng sợ…”

Nghe tiếng ca ca gọi, Tần Phụng Dao như thể hồn phách quay về thân xác, bật khóc nức nở. Nước mắt nàng rơi xuống hòa lẫn cùng máu, từng giọt, từng giọt.

“Ca ca, đừng đi… Đừng rời bỏ Dao Nhi… Dao Nhi có thể bảo vệ ca ca…”

Tần Phụng Nguyệt run rẩy giơ tay lên, nhưng khi nhìn thấy lòng bàn tay mình đã nhuộm đỏ, hắn chỉ có thể nhẹ nhàng đặt lên đầu muội muội, khẽ vuốt.

“Dao Nhi ngoan… Ca ca phải đi rồi. Cuối cùng, ca ca cũng không phụ kỳ vọng của phụ thân, vì bảo vệ bá tánh Bình Thành mà chết. Về sau, tất cả đều phải giao lại cho Dao Nhi…”

Hắn dừng một chút, giọng nói nhẹ dần.

“Nhưng mà… Dao Nhi của ta còn nhỏ như vậy… Còn hai tháng nữa mới đến lễ cập kê…”

Một giọt nước mắt từ khóe mắt y lăn xuống, chảy dọc theo thái dương rồi biến mất.

Khóe môi hắn khẽ cong, ánh mắt ôn hòa như ngọc. Tần Phụng Dao đã quen được ca ca nhìn mình như vậy suốt mười mấy năm.

Nàng từng nói, nàng sẽ bảo vệ ca ca.

“Dao Nhi có thể bảo vệ ca ca… Dao Nhi nhất định phải bảo vệ ca ca…”

Nàng lẩm bẩm lặp đi lặp lại.

Nhưng người trong lòng nàng đã lặng lẽ rơi vào tĩnh mịch vĩnh hằng.

Năm cập kê, Tần Phụng Dao giơ lên thanh Kiếm Lôi Sấm, trở thành người được bồi dưỡng để kế thừa vị trí trang chủ Tần gia trang.

Năm 16 tuổi, nàng chính thức trở thành trang chủ Tần gia trang. Chỉ là, mỹ nhân mặt lạnh, không cùng ai thân cận.

Năm nàng 20 tuổi, khi mũi kiếm trong tay xuyên thẳng vào ngực Đoạn Sơ Ly, Tần Phụng Nguyệt đã qua đời được 5 năm.

Đoạn Sơ Ly không lùi bước, ngược lại còn đón lấy lưỡi kiếm mà tiến lên. Máu từ khóe miệng hắn tràn ra, nhưng ánh mắt chỉ có chấp niệm:

“Dao Nhi, ta chỉ muốn gặp Nguyệt Nhi… Hãy để ta gặp hắn.”

Lưỡi kiếm nhuốm máu bị rút ra mạnh mẽ. Tần Phụng Dao lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt tựa băng sương.

“Ngươi không xứng gọi tên ca ca ta, càng không xứng gặp hắn. Nếu hôm nay ngươi còn sống, thì đừng bao giờ để ta nhìn thấy ngươi lần nữa. Bằng không, mỗi lần gặp, ta sẽ giết ngươi một lần.”

Khi bước qua cánh cổng trang, nàng đột nhiên dừng lại. Không quay đầu, chỉ để lại một câu:

“Đoạn Sơ Ly, ngươi không xứng với ca ca ta.”

Một câu này, đem tất cả yếu đuối Đoạn Sơ Ly cố trốn tránh suốt 5 năm phơi bày giữa ánh sáng ban ngày.

Mọi lý do, mọi viện cớ, mọi lời biện hộ “không xứng”, mọi cái gọi là “vì ngươi tốt” – tất cả chỉ là hắn tìm cách che đậy sự hèn nhát của chính mình.

Hắn trốn tránh suốt 5 năm.

Hắn luôn tự cho mình là phong lưu tiêu sái, nhưng thực chất vẫn chỉ là một kẻ nhu nhược. Hắn muốn có một đoạn tình cảm, nhưng lại không dám vì nó mà cố gắng. Chỉ cần gặp chút trở ngại, hắn liền dễ dàng từ bỏ.

Tự xưng trời sinh đa tình.

Tự cho là thành toàn thiên hạ.

Còn mong người đời ca tụng mình là Bồ Tát, là thánh nhân.

Vậy thì cứ tiếp tục làm kẻ nhu nhược đi.

Đại môn khép lại, Đoạn Sơ Ly ngã quỵ. Giờ phút này, hắn sống chẳng khác nào một con chó mất chủ.

Hắn nghĩ mình sẽ chết, thậm chí còn mong được chết. Nhưng ông trời trêu ngươi, để hắn tiếp tục tồn tại. Mơ mơ hồ hồ, hắn lang thang khắp Bình Thành. Thành trì này như giam cầm lấy linh hồn hắn, khiến hắn chẳng thể rời xa. Chỉ cần bước ra một bước, nỗi đau liền xé nát tim gan.

Ngày qua ngày, hắn phiêu đãng trên phố, khát vọng được nhìn thấy một bóng hình quen thuộc trong mộng. Nhưng người ấy dường như hận hắn thấu xương, chưa từng một lần xuất hiện.

Cho đến một ngày, hắn nghe thấy có người nhắc đến cái tên "Tần Phụng Nguyệt."

Họ nói rằng năm đó, Phụng Nguyệt công tử có tư chất phi phàm, là bậc thiên nhân hiếm có. Biết bao thiếu nữ trong thành Bình Thành đều mong được gả cho hắn.

Họ kể rằng, năm hắn mười hai tuổi, lần đầu lộ diện trong lễ hoa đăng, sáng hôm sau, trước cổng Tần gia trang chật kín hoa tươi, đèn lồ ng và khăn tay.

Họ nói, Tần gia trang là chỗ dựa vững chắc của Bình Thành, mà Tần công tử lại là một người tốt.

Nhưng rồi họ thở dài: “Đáng tiếc, Tần công tử mất khi vừa tròn hai mươi.”

Đoạn Sơ Ly như bị sét đánh ngang tai. Hắn chộp lấy cổ áo kẻ vừa nói, ánh mắt đỏ ngầu, nghiến răng gằn từng tiếng:

“Ngươi nói cái gì? Tần công tử… hắn làm sao?”

Bộ dạng hắn lúc này thực đáng sợ—đôi mắt vẩn đục, hình dung tiều tụy, cả người hệt như phế nhân.

Người bị hắn nắm chặt run rẩy, lắp bắp đáp:

“Tần công tử… đã chết.”

“Ngươi nói bậy! Hắn sao có thể… sao có thể đã chết được?”

“Thật sự đã chết rồi. Năm năm trước, Bình Thành đại loạn, Tần công tử vì bảo vệ bá tánh mà bị một kiếm xuyên tim ngay trước cửa thành… Không qua khỏi.”

Dù năm tháng đã trôi qua, nhắc lại chuyện này vẫn khiến lòng người đau xót. Kẻ vừa kể chuyện khẽ thở dài:

“Ai… Tần công tử là người tốt, Tần gia cũng đều là người tốt.”

Trên đường phố, dòng người tấp nập qua lại, nhưng trong mắt Đoạn Sơ Ly, tất cả chỉ là những bóng mờ hư ảo. Hắn đứng chết trân giữa phố, tai ù đặc, trái tim đập loạn nhịp rồi dần như ngừng lại.

Hắn lao ngược dòng người, nhưng chẳng biết mình phải đi đâu. Mỗi bước chân đều nặng nề như đeo đá, như thể năm năm qua đã kéo hắn rời xa tất cả, giờ có muốn đuổi theo cũng chẳng kịp nữa rồi.

Hồi ức, đối với mỗi người trong cuộc mà nói, đều giống như lưỡi dao róc da cắt thịt. Đau đớn tận xương.

Tần Phụng Dao là vậy, mà Đoạn Sơ Ly cũng không khác gì.

“Ca ca… Trở về đi, Dao Nhi nhớ ngươi.”

Làn khói trắng lững lờ trôi, kéo theo một hồn phách.

Tần gia trang rực rỡ ánh đèn dầu, tựa như đang soi đường cho người trở về nhà.

“Dao Nhi.”

Thanh âm vọng về từ cách biệt mười mấy năm trời, khiến nước mắt Tần Phụng Dao tức khắc tràn mi.

Nàng lao về phía trước, nhưng rồi khựng lại khi chỉ còn cách một bước chân.

“Ca ca… ngươi thật sự đã trở về sao?”

Ánh đèn dầu trong phòng chập chờn, hắt lên bóng dáng mờ ảo. Y vận bạch y, phong thái ung dung, đứng thẳng giữa phòng. Khóe môi vẫn mang theo nụ cười ôn hòa như trong ký ức. Y đưa tay ra, giọng nói trầm ấm vang lên:

“Dao Nhi, ca ca rất nhớ muội.”

Mà ở một nơi xa xôi, trong một thôn trang vô danh, có kẻ toàn thân hắc y, khí thế lạnh lùng bức người. Hắn cúi xuống, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt say ngủ trên giường.

Nhưng khi mở miệng, giọng nói lại ngập tràn sát khí:

“Dám cướp người của ta… tìm chết.”

Chương 34

DTV-EBOOK

"Dao Nhi, ca ca rất nhớ muội."

Tần Phụng Dao lập tức rơi lệ đầy mặt, nhưng tiếng khóc lại lặng thinh, nước mắt như chuỗi ngọc đứt đoạn lặng lẽ lăn dài trên gò má. Nàng do dự đặt tay mình vào bàn tay đang đưa ra trước mặt, không dám dùng sức, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, chạm vào liền tan biến.

Tần Phụng Nguyệt khẽ cười, siết chặt tay nàng, truyền cho nàng sự an ủi và sức mạnh không lời.

Thì ra… không phải mộng!

Tần Phụng Dao vừa khóc vừa cười, đôi mắt nhòa lệ khiến cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, nhưng lòng bàn tay ấm áp lại chân thực đến vô cùng.

"Ca ca, ngươi rốt cuộc đã trở lại."

Tần Phụng Nguyệt đưa tay lau nước mắt cho nàng, rồi chợt nhận ra muội muội từng chỉ cao đến ngực y nay đã chẳng còn thấp hơn bao nhiêu.

"Dao Nhi trưởng thành rồi, trước kia chỉ cao đến đây." Y mỉm cười, chỉ vào vị trí ngang ngực mình.

Tần Phụng Dao bật cười giữa nước mắt, giọng nói nghẹn ngào:

"Dao Nhi đã già rồi, mà ca ca vẫn như trước, vẫn còn trẻ và cũng thật tuấn tú."

Gần ba mươi tuổi, tuy chưa già, nhưng nàng đã không còn là cô bé mặc váy hồng, ríu rít chạy theo ca ca năm nào. Trong khi đó, Tần Phụng Nguyệt vẫn giữ nguyên dáng vẻ thiếu niên thuở trước.

"Dao Nhi của chúng ta là đẹp nhất. Trưởng thành rồi không còn nghịch ngợm như khi còn nhỏ, nhưng lại thành thục, trầm ổn. Đáng tiếc, ca ca không thể tận mắt nhìn thấy ngươi lớn lên, ca ca vốn nên ở bên cạnh bồi ngươi."

Từ khi trở thành trang chủ, Tần Phụng Dao chưa từng cho phép bản thân bộc lộ sự yếu đuối. Nàng tự biến mình thành một người thép, như thể những năm tháng vô tư hồn nhiên đã bị

chôn vùi cùng với sự ra đi của Tần Phụng Nguyệt. Thế nhưng, chỉ một câu nói của ca ca lại khiến những cảm xúc nàng kìm nén suốt bao năm—sự áy náy, ủy khuất—đột ngột vỡ òa.

Mũi cay xót, nước mắt lại một lần nữa trào ra.

"Là ta không tốt... Ta đáng lẽ phải bảo vệ ca ca... Nếu ta cố gắng hơn một chút… thì tốt rồi."

Nàng khóc không thành tiếng, từng lời nói đứt quãng nghẹn ngào.

Tần Phụng Nguyệt kiên nhẫn lau nước mắt cho nàng, giọng ôn hòa:

"Không trách Dao Nhi. Ca ca có thể vì bách tính Bình Thành mà hy sinh, cũng coi như cái chết có ý nghĩa. Dao Nhi mấy năm nay nhất định đã rất vất vả."

Đúng vậy, mười sáu tuổi, nàng tiếp nhận Lôi Đình Kiếm từ tay phụ thân, gánh vác Tần gia trang, gánh vác cả Bình Thành. Chưa từng có ai nói với nàng một câu "vất vả rồi." Trước đây, nàng luôn nghĩ mình không cần nghe những lời đó. Nhưng chỉ một câu của Tần Phụng Nguyệt lại khiến nàng như trở về quá khứ—khi gió lùa qua hành lang, nàng xách váy chạy vội, trèo lên đầu tường, ngẩng cao đầu mà cười lớn, trêu chọc ca ca.

Nay, nàng chỉ có thể vùi mặt vào lòng Tần Phụng Nguyệt mà khóc, để y dịu dàng vỗ về.

Bên cạnh, Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ dụi vào lòng sư tôn. Lạc Đình Sương khẽ thở dài, dùng tay áo lau nước mắt cho cậu.

Thấy Tần Phụng Dao dần bình tĩnh lại, Tần Phụng Nguyệt trêu ghẹo:

"Vừa mới nói Dao Nhi trưởng thành trầm ổn, bây giờ lại khóc nhè như khi còn nhỏ."

Hiếm khi Tần Phụng Dao cảm thấy thẹn thùng trước mặt huynh trưởng, bởi lẽ hiện tại, nàng thoạt nhìn còn trưởng thành hơn cả hắn.

"Phụ thân, mẫu thân có khỏe không?" Tần Phụng Nguyệt hỏi.

"Phụ thân bị thương cánh tay trong trận đại loạn Bình Thành, không thể luyện võ nữa. Mấy năm nay ông đều nghỉ ngơi, sức khỏe vẫn còn cứng cỏi. Mẫu thân vốn thân thể nhược, mỗi độ xuân thu đều ho không dứt, nhưng cũng không quá nghiêm trọng. Vài năm trước, ta đưa họ về biệt trang vùng ngoại ô dưỡng bệnh. Chỉ là phụ thân mỗi ngày trời chưa sáng đã

ra sân luyện quyền, mẫu thân khuyên thế nào cũng không nghe."

Nàng nói nhẹ nhàng, nhưng không nhắc đến việc sau khi Tần Phụng Nguyệt qua đời, cha mẹ đau lòng đến mức chỉ trong nửa năm, mái tóc đã hóa bạc.

Tần Phụng Nguyệt mỉm cười:

"Phụ thân luôn mạnh mẽ, muốn ông hoàn toàn buông bỏ võ học là không thể nào. Chỉ là, e rằng lại khiến mẫu thân bận tâm không thôi."

Nhắc đến chuyện cũ, không khí đoàn tụ cũng trở nên ấm áp hơn. Ánh đèn vàng dịu hắt lên khuôn mặt Tần Phụng Nguyệt, vẫn giữ nguyên nét ôn hòa như lần đầu Đoạn Sơ Ly gặp y.

Đoạn Sơ Ly từng mơ tưởng Tần Phụng Nguyệt có thể xuất hiện trong giấc mộng của mình, dù chỉ để nói một câu trách hận, hắn cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng.

Nếu như có thể đi vào giấc mộng, nếu như thực sự có thể… vậy hẳn sẽ là dáng vẻ này—bóng người khoác đầy ánh trăng, chậm rãi bước vào căn phòng mờ ảo.

“Nguyệt Nhi…” Đoạn Sơ Ly khẽ lẩm bẩm, ánh mắt si dại nhìn bóng dáng ấy.

Chỉ đến lúc này, hắn mới nhận ra bản thân chẳng khác nào một kẻ cô độc không chốn nương thân, chỉ có thể khẩn cầu thần minh bố thí cho mình một ánh nhìn.

Thần minh cúi mắt, ánh sáng phủ xuống tạo thành chiếc bóng dài trên hàng mi hắn. Người trước mặt khẽ mở lời:

“Đoạn Sơ Ly, ngươi cuối cùng cũng quay đầu lại.”

Đoạn Sơ Ly từng bước tiến đến gần, như thể muốn bấu víu vào chút hy vọng mong manh:

“Phải, ta đã quay đầu, ta hối hận rồi. Ta yêu ngươi… Ngày đó ta đã sai, không nên bỏ lại ngươi một mình. Ta tìm ngươi suốt bao năm, Nguyệt Nhi…”

Hắn đưa tay ra, nhưng khi bắt gặp ánh mắt thản nhiên của Tần Phụng Nguyệt, động tác bỗng khựng lại.

“Hối hận thì có ích gì? Đoạn Sơ Ly, không phải chuyện gì cũng có cơ hội để hối cải. Ta đã nói rồi, đồng tâm hoàn vỡ nát, giữa

chúng ta cũng không còn liên hệ."

Đoạn Sơ Ly run rẩy lấy từ trong ngực ra một chiếc nhẫn, giọng điệu rối loạn:

"Đồng tâm hoàn ta đã sửa lại rồi, Nguyệt Nhi, ngươi xem… Ta đã sửa lại…"

Hắn cười, nhưng nụ cười ấy gượng gạo đến đáng thương. Vật trong tay vừa giơ lên đã dễ dàng vỡ vụn.

Tần Phụng Nguyệt lặng lẽ nhìn hắn, để rồi chứng kiến nụ cười miễn cưỡng ấy ngay lập tức sụp đổ.

"Xin lỗi… Xin lỗi, Nguyệt Nhi… Là ta sai rồi… Ta không nên rời bỏ ngươi… Ta không nên trốn tránh…"

Tần Phụng Nguyệt nhớ rõ hình bóng từng thoáng lướt qua trên tường thành năm đó. Khi ấy, Đoạn Sơ Ly tiêu sái phóng khoáng, không gì ràng buộc. Nhưng còn bây giờ? Phong sương đã in hằn lên gương mặt, mái tóc rối bời không còn trật tự, đôi mắt vẩn đục, dù nước mắt có rơi cũng chẳng thể gột sạch bi thương.

Nếu hối hận chỉ để hắn dày vò bản thân thành bộ dạng này, thì hà tất lúc trước phải làm như vậy?

“Đoạn Sơ Ly, thứ đã vỡ chính là đã vỡ, cho dù có cố gắng tu sửa cũng không thể nào trở lại hoàn hảo như ban đầu. Vết nứt vẫn còn đó, cũng giống như giữa chúng ta, đã không còn khả năng nào nữa. Ngươi nói ngươi tìm ta nhiều năm, nhưng ta đã sớm bước vào luân hồi, đoạn tình cảm giữa chúng ta cũng chỉ là quá khứ đã hóa thành khói bụi mà thôi.”

“Không! Nguyệt Nhi, hãy tin ta! Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi ngươi nữa!”

“Ngoài thành ngày ấy, ta thực sự từng ôm hy vọng rằng ngươi sẽ quay đầu lại. Nhưng Đoạn Sơ Ly, ngươi biết ta, lời ta đã nói, nhất định sẽ làm được.”

Y nói rồi, thì dù có quay đầu, cũng sẽ không bao giờ cho đối phương thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Tần Phụng Nguyệt thản nhiên nhận lấy đồng tâm hoàn từ tay hắn. Không một chút do dự, không chút lưu luyến, bàn tay buông lơi.

Chiếc nhẫn vốn đã chồng chất vết thương rơi xuống mặt đất.

“Đinh.”

Một tiếng giòn tan, hoàn toàn vỡ nát.

Không trách được, trong thoại bản đều viết như vậy, đính ước tín vật cuối cùng cũng chỉ là để đập vỡ.

Y nhìn Đoạn Sơ Ly bỗng nhiên quỳ xuống, đôi tay run rẩy gom những mảnh vụn lại, cẩn thận ghép vào nhau, như muốn phục hồi nguyên vẹn. Tần Phụng Nguyệt bỗng cảm thấy có chút hoang đường, cũng có chút mệt mỏi.

“Đoạn Sơ Ly, đừng cố chấp nữa, buông tay đi.”

Người quỳ trên mặt đất thoáng run lên, những mảnh ngọc vỡ từ trong tay hắn rơi xuống, trượt qua từng kẽ ngón. Hắn không còn hành động dư thừa, chỉ có đôi vai không ngừng run rẩy.

Lúc này, một cơn gió bất ngờ thổi qua, đèn lồ ng lắc lư, ánh sáng trong phòng chập chờn lay động. Bóng dáng trên mặt đất như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến theo gió.

Lạc Đình Sương là người đầu tiên cảm thấy có điều khác thường. Y lập tức kéo Nguyễn Trường Tinh ra phía sau che chở. Những người khác trong phòng cũng trở nên cảnh giác.

Thế nhưng, Tần Phụng Nguyệt vẫn điềm nhiên, chỉ khẽ nói: “Không cần lo lắng, chỉ là có người đến tìm ta.”

Vừa dứt lời, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Người đó cao lớn, chỉ một cái vung tay đã hoàn toàn ôm chặt Tần Phụng Nguyệt vào lòng.

“Không sao chứ?” Hắn cúi đầu hỏi, giọng trầm thấp, chưa lộ rõ dung mạo nhưng lại đầy uy nghiêm.

Tần Phụng Nguyệt lắc đầu, “Không sao.”

“Ngươi chờ ta một lát, ta đi giết hết bọn họ.” Hắn đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra ngũ quan sắc bén như lang, trong mắt tràn đầy sát khí.

Tần Phụng Nguyệt thở dài, “Họ là người nhà và bằng hữu của ta, không ai tổn thương ta cả.”

Người nọ lập tức thu liễm sát khí quanh thân, lạnh nhạt nói: “Vậy thì thôi, không giết.”

Ánh mắt hắn quét qua mọi người, đến khi dừng lại trên người Lạc Đình Sương, đôi mày hơi nhíu lại. “Tiên đạo nhân?”

Lạc Đình Sương bình thản đáp: “Trục Nguyệt Đỉnh, Lạc Đình Sương.”

Cái tên này đối với hắn không xa lạ, dù hàng năm ở Quỷ giới, hắn cũng từng nghe qua.

“Quỷ giới, Phương Lân Tuân.” Hắn đáp lại.

Phương Lân Tuân—chủ nhân Quỷ giới, danh hào vang dội, Lạc Đình Sương tự nhiên hiểu rõ.

Hắn tới đón người, đồng nghĩa với việc Tần Phụng Nguyệt phải rời đi.

Tần Phụng Dao đỏ hoe mắt, nghẹn ngào hỏi: “Ca ca phải đi sao?”

“Ừ, ca ca không thể lưu lại lâu với hồn thể.” Tần Phụng Nguyệt dịu dàng lau đi giọt nước mắt trên má nàng, giọng nói ôn nhu, “Dao Nhi, đừng buồn, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Tần Phụng Nguyệt nhẹ nhàng lấy cây trâm từ tay Tần Phụng Dao, cẩn thận cài lên mái tóc nàng. Năm đó từng bỏ lỡ, giờ đây xem như được bù đắp trọn vẹn.

Sau khi nói xong lời từ biệt với Tần Phụng Dao, y bước đến trước mặt Nguyễn Trường Tinh. Hai người đối diện nhau, cùng mỉm cười.

“Ta nhớ ngươi.” Tần Phụng Nguyệt khẽ nói, “Cảm ơn ngươi đã bầu bạn cùng ta ngày đó.”

Nguyễn Trường Tinh thoáng sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Ngươi biết ta ở đó sao? Ngươi nhìn thấy ta ư?”

“Không, ta không nhìn thấy.” Tần Phụng Nguyệt khẽ lắc đầu, ánh mắt ôn hòa, “Nhưng có lẽ là một loại cảm ứng đặc biệt nào đó. Ta có thể cảm nhận được bên cạnh có người, người đó còn hỏi ta có đau không… Giờ ta có thể trả lời ngươi—đã không đau nữa.”

Nguyễn Trường Tinh khẽ cười: “Vậy về sau ngươi nhất định phải sống thật tốt.”

“Ngươi cũng vậy.” Tần Phụng Nguyệt nhẹ nhàng đáp.

Dường như mọi chuyện khúc mắc của quá khứ đều được hóa giải trong đêm hôm đó.

Tần Phụng Dao tiếp tục đảm nhận trọng trách trang chủ Tần gia trang. Lạc Đình Sương nhặt được một cái đỉnh, Nguyễn Trường Tinh tò mò hỏi dùng làm gì, hắn chỉ nhàn nhạt đáp: “Để ngươi huân hương chơi.” Nguyễn Trường Tinh bĩu môi, chê nó không đủ tinh xảo đẹp mắt.

Còn Tần Phụng Nguyệt, hắn rời đi theo bước chân của Phương Lân Tuân.

Chỉ là, Đoạn Sơ Ly lại đột nhiên biến mất không tung tích.

Những ngày gần đây, Nguyễn Trường Tinh hao tổn quá nhiều tinh thần trong giấc mộng, phần lớn thời gian đều chìm trong ngủ say.

Lại một đêm nữa, giữa cơn mơ mơ tỉnh tỉnh, Nguyễn Trường Tinh nghe thấy tiếng cửa mở.

Ý thức vẫn còn mơ hồ, cậu đưa tay quờ quạng bên giường, nhưng lại chỉ chạm vào khoảng không. Sư tôn đã nói sẽ đợi đến khi cậu ngủ say mới rời đi, vậy mà giờ lại không thấy đâu.

Chẳng lẽ người đã quay về phòng?

Tiếng mở cửa vừa rồi… là sư tôn sao?

Cậu đã quen được Lạc Đình Sương chăm sóc, nên không khoác thêm áo ngoài mà vội vàng đi ra. Đẩy cửa nhìn ra ngoài, cậu thấy cửa phòng Lạc Đình Sương đang mở, còn bóng dáng người kia đã nhanh chóng bước ra khỏi khách đi3m.

Khách đi3m có nhiều người khác đang trọ, Nguyễn Trường Tinh không tiện lên tiếng, chỉ có thể lặng lẽ bám theo.

Chờ đến khi ra đến con đường vắng vẻ, hắn mới khẽ gọi một tiếng. Nhưng người phía trước dường như không hề nghe thấy, vẫn lặng lẽ sải bước về phía trước, không hề dừng lại.

Gió đêm thổi qua, khiến Nguyễn Trường Tinh cảm thấy có chút lạnh. Cậu xoa xoa cánh tay, tiếp tục theo sau, nhưng bước chân của Lạc Đình Sương rất nhanh, suýt chút nữa cậu đã không theo kịp.

Cứ thế đi mãi, đến tận ngoài thành, Lạc Đình Sương leo lên một con dốc. Nguyễn Trường Tinh không dám tiến đến quá gần —cậu biết bên ngoài con dốc đó chính là một vách đá cheo leo.

Chân cậu bắt đầu phát run.

“Sư tôn, người định đi đâu vậy? Mau trở lại đi, Tinh nhi không dám qua đó…”

Nhưng Lạc Đình Sương đã đứng bên vách núi, gió từ khe sâu thổi lên làm tà áo hắn tung bay. Hắn đối diện vực sâu, giọng nói lặng lẽ hòa vào trong gió, “Tinh nhi của ta ở dưới đó… Nó đã nhảy xuống… Ta phải đi tìm nó trở về.”

Nguyễn Trường Tinh cả kinh, sư tôn không bình thường! Cậu bất chấp nỗi sợ trong lòng, lập tức chạy tới.

Hai tay cậu gắt gao nắm lấy tay áo Lạc Đình Sương, vội vàng nói: “Sư tôn, đừng nhảy! Tinh nhi ở đây mà, Tinh nhi đang ở ngay đây!”

“Y nhảy xuống rồi… ngay trước mắt ta… Nhưng ta lại không giữ được.”

Thanh âm hắn trong trẻo mà lạnh lẽo, như một lớp băng mỏng bao phủ tất cả. Chỉ khi đối diện với Nguyễn Trường Tinh, mới có thể lộ ra chút nhu tình.

Nguyễn Trường Tinh trước nay không hiểu vì sao người ta nói Tinh Nguyệt phong Lạc Tiên quân khó gần. Rõ ràng sư tôn là người ôn nhu mà. Nhưng giờ phút này, cậu lại nghe thấy thanh âm Lạc Đình Sương nghẹn ngào đến rách nát. Không có cuồng loạn gào thét, nhưng từng câu từng chữ đều chất chứa vô tận bi thương cùng hối hận.

Gió quá lớn, Nguyễn Trường Tinh run rẩy cả người, mà lòng cậu cũng như bị một nỗi đau vô hình bao trùm. Đôi mắt hắn vẫn sáng, nhưng lúc này lại tràn đầy một tầng nước đắng mênh mang.

“Sư tôn, người nhìn con đi, Tinh nhi đang ở đây.” Giọng cậu mang theo tiếng nức nở, run rẩy gọi, “Sư tôn, con sợ…”

Lời vừa dứt, gió lạnh cắt qua cổ họng, khiến giọng cậu càng thêm run rẩy.

“Đừng sợ...” Lạc Đình Sương xoay người lại, dùng lòng bàn tay lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt Nguyễn Trường Tinh. “Có sư tôn ở đây.”

Nguyễn Trường Tinh ngước mắt nhìn y.

Cậu nhìn thấy đôi mắt Lạc Đình Sương vương đầy mê loạn, giữa chân mày còn hằn một vệt đỏ, tựa như dấu vết của tâm ma.

“Sư tôn, người làm sao vậy? Vì sao lại xuất hiện tâm ma?”

Cậu ngửa đầu, một giọt nước mắt vừa vặn rơi xuống, chạm vào đầu ngón tay Lạc Đình Sương. Khoảnh khắc đó, như có một mũi băng sắc nhọn xuyên qua hỗn độn, làm Lạc Đình Sương giật mình tỉnh táo.

Y ôm chặt Nguyễn Trường Tinh vào lòng, thanh âm dịu dàng mà run rẩy: “Không sợ, không sợ… Tinh nhi, đừng sợ.”

Nhưng chính bản thân Lạc Đình Sương lúc này lại sợ đến mức toàn thân phát run. Tay siết lấy cổ tay Nguyễn Trường Tinh cũng khẽ run nhè nhẹ. Y cố gắng kiềm chế, không để Nguyễn Trường Tinh phát hiện sự khác thường của mình.

Làm sao y có thể để Tinh nhi thấy bộ dáng này của mình? Làm sao có thể dẫn Tinh nhi đến nơi này? Làm sao có thể dọa cậu sợ?

Khóc một lúc, Nguyễn Trường Tinh hít hít mũi, nhỏ giọng nói: “Sư tôn, chân con mềm nhũn rồi, không đi được nữa.”

Cậu vốn dĩ sợ độ cao, từ khi sinh ra đã sợ, vì thế Lạc Đình Sương chưa từng để cậu một mình ngự kiếm bay.

“Không sao, sư tôn sẽ cõng con.”

Lạc Đình Sương cởi áo ngoài, cẩn thận bọc kín Nguyễn Trường Tinh, sau đó cõng cậu trở về.

Nguyễn Trường Tinh tựa đầu lên vai sư tôn, không biết là vì khóc mệt hay vì vẫn còn sợ hãi, suốt quãng đường cậu không nói một lời. Chỉ có tiếng hô hấp khe khẽ bên cổ áo, từng chút từng chút, chứng tỏ cậu vẫn chưa ngủ.

Chương 35

DTV-EBOOK

Đêm càng khuya, chỉ còn một ngọn lửa nhỏ le lói cháy, ánh sáng mờ nhạt lay động theo gió.

Nguyễn Trường Tinh vùi đầu vào vai Lạc Đình Sương, chăn quấn chặt đến mức chỉ còn lộ ra một cái đầu nho nhỏ.

“Còn sợ sao?”

Giọng nói Lạc Đình Sương khàn đi, trầm thấp pha chút mất tiếng. Y cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú vào đỉnh đầu Nguyễn Trường Tinh.

Nguyễn Trường Tinh càng rúc sâu vào cổ y, chỉ lộ ra nửa gương mặt, không lên tiếng, chỉ khe khẽ lắc đầu.

Rõ ràng vẫn còn sợ.

Lạc Đình Sương nghiêng người, hoàn toàn ôm chặt cậu vào lòng, một bàn tay to vỗ nhẹ lên gáy cậu, như muốn xoa dịu.

“Thực xin lỗi, sư tôn làm Tinh nhi sợ rồi.”

Dưới lớp chăn, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ nắm lấy vạt áo Lạc Đình Sương, rồi lại buông ra, sau đó lại vô thức tìm kiếm thứ gì đó để nắm chặt.

Nguyễn Trường Tinh im lặng một lúc, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm phải ánh mắt chuyên chú của Lạc Đình Sương.

Sao có thể không sợ hãi chứ? Rõ ràng là vừa sợ vừa tủi thân.

Nguyễn Trường Tinh mím môi, đôi mắt hơi đỏ hoe, giọng mang theo chút nghẹn ngào: “Sư tôn làm sao vậy? Vì sao lại có tâm ma?”

Lòng còn vướng bận, tự nhiên sẽ sinh tâm ma.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Phụng Nguyệt bị một kiếm xuyên qua tim, ký ức chôn sâu trong lòng Lạc Đình Sương như thủy triều cuộn trào—hình ảnh đôi tay nhỏ bé từng run rẩy vùi lấp thi thể mẫu thân trên nền tuyết lạnh lẽo, bóng dáng đơn độc bước đi phía trước; kẻ bị móc đi đôi mắt, co ro trong góc tường; tự lao mình xuống vực sâu, không một chút do dự.

Khớp ngón tay thon dài nhẹ nhàng luồn vào mái tóc đen mềm mại, Lạc Đình Sương dịu dàng vỗ về, giọng nói khẽ khàng: “Sư tôn chỉ là mơ thấy một giấc mộng, trong mộng, Tinh nhi không cần sư tôn nữa, muốn rời đi.”

Nguyễn Trường Tinh khẽ lầm bầm: “Con đâu có ngốc.”

Sư tôn là người đối xử với cậu tốt nhất trên thế gian này, Trục Nguyệt Đỉnh là nhà của cậu, làm sao cậu nỡ rời đi?

Ánh mắt vô tình lướt qua ấn đường Lạc Đình Sương, nơi đó vẫn còn một vệt mờ nhàn nhạt, thoáng ẩn thoáng hiện sắc đỏ. Nguyễn Trường Tinh đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên vết tích ấy.

Cậu giấu tay trong chăn một lúc, hơi ấm dần lan tỏa. Khi nhiệt độ ấm áp kia chạm đến dấu vết nơi mi tâm Lạc Đình Sương, lòng y cũng theo đó mà lắng dịu, như băng tuyết chậm rãi tan chảy.

“Như vậy sẽ ổn chứ?”

“Ừm.”

Lạc Đình Sương nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, đặt lên vị trí trái tim mình.

Bọn họ đối diện nhau nằm xuống, mái tóc dài xõa tung, đan xen quấn quýt.

Bàn tay nhỏ bé bị bao bọc trong lòng bàn tay to lớn, hơi ấm dần lan tỏa, đến mức lòng bàn tay đã hơi nóng lên. Lạc Đình Sương chăm chú nhìn cậu, ánh mắt quá mức sâu thẳm, khiến Nguyễn Trường Tinh có chút chột dạ, vô thức dời ánh nhìn đi nơi khác.

“Sư tôn… không biết Tần Phụng Nguyệt bây giờ thế nào?”

“Muốn biết không?”

“Ân, sư tôn có cách nào sao?”

Lạc Đình Sương khẽ nói: “Nhắm mắt lại, sư tôn đưa con đi xem.”

Vừa nghe vậy, Nguyễn Trường Tinh lập tức hưng phấn nhắm chặt mắt, vẻ không tự nhiên lúc trước đã sớm bị quét sạch.

Lạc Đình Sương khẽ cười, rồi sau đó mang cậu đi đến một nơi khác.

—

Hai bên đường phố đông nghịt người, tiếng xì xào bàn tán rộn ràng cả một vùng. Trước mắt là một đội ngũ đón dâu vô cùng hoành tráng, khiến người ta không khỏi trầm trồ.

“Ai da, Tần gia công tử thế nào lại gả cho một nam nhân vậy?”

“Nhìn xem sính lễ kìa, nhìn xem phô trương này, ai còn quan tâm là nam hay nữ chứ? Chúng ta nơi này tuy là thôn nhỏ, nhưng cũng chẳng có quy định nào nói nam tử không thể gả cho nam tử cả.”

“Cũng đúng, chỉ cần nhìn đội ngũ đón dâu này thôi là biết, Tần gia công tử hẳn là gả đi hưởng phúc rồi.”

Đội ngũ đón dâu dần đi xa, người trong thôn chỉ biết hôm nay có một hôn lễ long trọng, nhưng lại không biết đoàn rước dâu này sẽ đi đến đâu.

Khi vượt qua thôn trang, giữa trời đất bỗng xuất hiện một tấm màn chắn vô hình—Âm Dương Giới.

Khoảnh khắc đội ngũ rước dâu vượt qua ranh giới ấy, khung cảnh trước mắt lập tức biến đổi hoàn toàn.

Đoàn rước kiệu chậm rãi tiến lên, tiếng nhạc vang vọng giữa không trung. Xiêm y đỏ thẫm rực rỡ như lửa, tấm màn lụa theo gió tung bay, đẹp đẽ mà huyền ảo.

Khi đến cầu Nại Hà, đội ngũ dừng lại.

Hắc Bạch Vô Thường đứng chờ sẵn nơi đầu cầu, trên người cũng vận xiêm y đỏ.

“Giờ lành đã đến, Quỷ Vương đón dâu.”

Phương Lân Tuân bước lên cầu, chậm rãi tiến về phía trước. Tấm màn lụa mỏng manh không thể che khuất gương mặt tuyệt mỹ bên trong. Hắn đưa tay ra, giọng nói ôn nhu mà kiên định:

“Nguyệt Nhi, ta đến đón ngươi.”

Màn lụa khẽ lay động rồi được vén lên. Tần Phụng Nguyệt bước ra, phượng bào thêu hoa văn tinh xảo ôm trọn dáng người, mái tóc dài đen như thác đổ, tựa ánh trời chiều rực rỡ. Y nhẹ nhàng đặt tay vào bàn tay đưa đến trước mặt mình, ngay lập tức bị nắm chặt.

“Hành cầu Nại Hà, kết hai họ chi hảo.”

Bàn tay họ siết chặt, từng bước chân qua cầu, mỗi bước lại khiến bỉ ngạn hoa dưới chân rực rỡ nở rộ, như ngọn lửa cháy lên giữa âm giới.

Đến giữa cầu, giọng xướng lễ lại vang lên:

“Kết sinh tử khế, sinh tử không rời.”

Hai lòng bàn tay chạm nhau, một luồng sáng âm trầm lóe lên. Một ký hiệu phức tạp dần hiện ra trên da thịt, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn dung hợp, trở thành dấu ấn vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Phương Lân Tuân trầm giọng nói: “Từ nay về sau, ta sinh, ngươi sinh. Ngươi tử, ta tử.”

Ta cho ngươi một đời chân chính sinh tử không rời. Chỉ mong thiên thu vĩnh viễn, kết mối duyên vạn năm, ân ái dài lâu, mãi mãi trường tồn.

Tần Phụng Nguyệt khẽ cười, nụ cười rực rỡ như mẫu đơn bất chợt bung nở, đẹp đến nao lòng. Khoác lên mình hồng trang lộng lẫy, y kiều mị như thể ngàn kiếp luân hồi chỉ để đợi khoảnh khắc này.

Quỷ Vương thành thân, tự nhiên không có kẻ nào dám đến quấy rầy. Phương Lân Tuân hoàn toàn tuân theo nghi lễ nhân gian, sau khi uống rượu giao bôi, liền muốn buộc vạt áo hai người lại với nhau.

Một loạt nghi thức kéo dài khiến ai cũng có chút mệt mỏi. Hắn liếc mắt liền nhận ra nét uể oải giữa đôi mày Tần Phụng Nguyệt.

Hắn nhẹ nhàng kéo người dựa vào vai mình, nhưng lại cảm thấy vẫn chưa đủ thân cận. Hôn đã thành, người cũng đã là của hắn, liền dứt khoát ôm lấy Tần Phụng Nguyệt, để hắn ngồi trên đùi mình, siết chặt vào trong lồ ng ngực.

Tần Phụng Nguyệt lười biếng dựa vào hắn, cũng không phản đối, dù sao ngực hắn thực sự rất thoải mái.

“Mệt sao?” Phương Lân Tuân dịu dàng hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Tần Phụng Nguyệt liếc hắn một cái, giọng điệu có chút oán trách:

“Không phải đã nói sẽ đơn giản một chút sao? Đây mà gọi là đơn giản?”

Hồng trang mười dặm, đón dâu long trọng, chỉ thiếu điều chiêu cáo thiên hạ.

Rõ ràng trong mắt mang theo chút tức giận, nhưng khi bị hắn ôm chặt, ánh mắt ấy lại vô tình hóa thành gợn sóng lưu chuyển. Phương Lân Tuân nhìn mà lòng dạ xao động, càng siết chặt người trong lòng, dịu dàng nói:

“Ta cưới ngươi làm thê, đương nhiên phải có đủ lễ nghi long trọng. Nguyệt Nhi của ta xứng đáng với điều tốt nhất. Hơn nữa, ta đã cố gắng khiêm tốn lắm rồi, so với lễ cưới ta từng tưởng tượng ban đầu thì đã tiết chế đi rất nhiều.”

Hôn lễ đã hoàn thành, Tần Phụng Nguyệt lười đôi co với hắn, chuyển chủ đề:

“Những quỷ hồn kia… sao lại như vậy?”

Khi hắn hạ kiệu, liền nhìn thấy vô số quỷ hồn đều cúi đầu cung kính.

Phương Lân Tuân nhẹ giọng đáp:

“Quỷ giới nghênh đón vương phi, ta hạ lệnh đại xá ba ngày. Dù là quỷ hồn tàn ác đến đâu, trong ba ngày này đều được đặc xá. Đây là ân trạch mà ngươi mang đến cho bọn họ.”

Quỷ Vương đón dâu, vạn quỷ hưởng phúc. Ta cho ngươi vinh quang chí cao vô thượng mà ta có thể ban tặng.

“Ta còn muốn chiêu cáo tam giới, để tất cả đều biết—ngươi là người ta cưới hỏi đàng hoàng, nghênh đón về làm thê.”

Tần Phụng Nguyệt bật cười, đưa ngón trỏ chạm vào trán hắn đẩy ra, tránh đi cái đầu cứ không ngừng làm loạn. Sau đó, y kéo lại cổ áo đã bị bàn tay không yên phận của ai đó đẩy xuống tận bả vai.

“Ồ? Quỷ Vương đã muốn phô trương như vậy, vì sao lần đầu gặp mặt lại là một kẻ giống như tên đăng đồ tử định xé xiêm y của ta?”

Hắn nhướng mày, nụ cười nửa như trêu chọc, nửa như khiêu khích.

Tuy rằng lần đầu gặp là một sự cố ngoài ý muốn, nhưng Phương Lân Tuân vẫn sảng khoái cười ha hả, thẳng thắn thừa nhận:

“Không trách ta, chỉ trách Nguyệt Nhi quá mức mê người.”

Người trong Quỷ giới đều nói, Độ Sinh Quỷ Vương tính tình táo bạo, khi trấn áp lũ ác quỷ nháo sự thì thủ đoạn lôi đình, kiêu ngạo cuồng vọng, nửa điểm không màng đến pháp luật.

Phương Lân Tuân chỉ cười nhạo—luật pháp là gì chứ? Luật pháp là thứ do ta chế định, để các ngươi tuân theo.

Dưới sự thống trị của hắn, Quỷ giới gọn gàng ngăn nắp, không hề có tiếng phản đối nào. Nhưng giờ đây, vị Quỷ Vương này lại bắt đầu chê bai, nói rằng quỷ giới quá xấu, diện mạo nghìn quỷ như một, nửa điểm không có gì đặc sắc.

Hắc Bạch Vô Thường thầm oán thán trong lòng—lần trước ngài đi Nhân giới còn chê quá hoa lệ, thế nào? Chẳng lẽ tam giới này không có thứ gì lọt nổi vào mắt ngài?

Dù trong lòng phàn nàn, nhưng ngoài miệng vẫn là cung kính phụ họa:

“Đúng đúng đúng, Quỷ Vương nói rất đúng.”

Hai khuôn mặt quỷ tô son trát phấn dày hơn cả tường vôi, cười lên thì nhăn nhúm thành một đóa cúc trắng bệch. Xấu nhất chính là bọn họ đang đứng ngay bên cạnh, khiến Phương Lân Tuân nhanh chóng lùi lại, lập tức phất tay:

“Ta ra ngoài đi dạo, các ngươi đừng theo.”

Hắn vừa xoay người liền bắt gặp một cảnh tượng khác biệt hoàn toàn—một thứ duy nhất trong tam giới có thể lọt vào mắt hắn.

Bên bờ Vong Xuyên, một bóng dáng mảnh khảnh đứng yên. Mái tóc đen dài phủ trên bộ bạch y khẽ bay trong gió, tựa như liễu rũ trước phong, tựa hồ chỉ cần một trận gió mạnh thổi qua liền có thể cuốn người ấy rơi xuống dòng Vong Xuyên.

Phương Lân Tuân chợt cảm thấy bản thân như bị ma xui quỷ khiến—không đúng, trước nay chỉ có hắn sai khiến quỷ, làm gì có chuyện ngược lại?

Mặc kệ là nguyên do gì, hắn đi thẳng tới, nắm lấy cánh tay người nọ.

Cảm xúc nơi đầu ngón tay khiến hắn dừng lại một chút—tựa như nắm lấy một khối ngọc, vừa mát lạnh, lại vừa có chút mềm mại, tựa như có linh hồn.

Người nọ quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Phương Lân Tuân khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói:

“Vong Xuyên không thể nhảy xuống, rơi vào đó thì hồn phi phách tán.”

Người kia nhẹ nhàng đáp, giọng điệu không chút gợn sóng:

“Ngươi hiểu lầm, ta không định nhảy.”

Lời vừa dứt, trong lòng Phương Lân Tuân liền dâng lên chút xấu hổ. Hắn chậm rãi buông tay ra, rồi hỏi:

“Ngươi là quỷ mới đến sao? Vì sao chưa qua cầu Nại Hà?”

Nếu không phạm tội nghiệt lúc sinh thời, quỷ hồn sau khi đến Quỷ giới có thể trực tiếp đi qua cầu Nại Hà để đầu thai chuyển thế.

Tần Phụng Nguyệt chỉ lặng lẽ nhìn dòng nước Vong Xuyên đen ngòm, giọng điệu nhàn nhạt:

“Đường mờ mịt, không nhận rõ lối đi vãng sinh.”

Khuôn mặt như ngọc của hắn tựa như được phủ một tầng ánh trăng, lạnh lẽo, tĩnh mịch, không hề mang theo một tia nhiệt huyết hay hy vọng nào.

Nhưng… hắn vốn đã chết, còn có gì để hy vọng nữa đây?

Phương Lân Tuân nhìn hắn, lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả. Hắn không muốn thấy trên khuôn mặt này xuất hiện vẻ

vô vọng như vậy, dù bọn họ chỉ mới lần đầu gặp gỡ.

Thế là hắn nói:

“Nơi này thực sự quá u ám, ta đưa ngươi đến một chỗ khác.”

Hắn quá mức vội vàng, liền đưa tay định kéo Tần Phụng Nguyệt đi. Nhưng người kia theo bản năng né tránh, khiến hắn chỉ kịp nắm lấy tay áo, kéo tuột xuống, để lộ một bên bờ vai trắng nõn.

Ánh mắt Phương Lân Tuân thoáng ngẩn ra, suýt chút nữa bị cảnh tượng trước mặt làm cho chấn động. Một mảng da thịt trắng muốt như tuyết lộ ra trong bóng tối của Quỷ giới, càng thêm chói mắt đến mức khiến hắn hoa cả mắt.

Tần Phụng Nguyệt phản ứng cực nhanh, lập tức kéo áo lại.

Phương Lân Tuân vội xoay người, sờ sờ chóp mũi, có chút chột dạ nói:

“Ngại quá, trượt tay.”

Hắn nghi ngờ chính mình có phải đã chảy máu mũi hay không.

Cũng may chưa để lộ quá nhiều.

Nhưng phải công nhận, bờ vai mỹ nhân lấp ló, quả thực k1ch thích!

Phương Lân Tuân cười ha hả, giả vờ như không có chuyện gì:

“Ha ha, quần áo của Quỷ giới chúng ta chất liệu khá tốt đấy, rất… linh hoạt.”

Tần Phụng Nguyệt liếc hắn một cái, ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngốc:

“Đây là do ta dùng hồn thể huyễn hóa ra.”

Phương Lân Tuân: “…”

Hắn lập tức đổi chủ đề, nghiêm túc nói:

“Coi như ta bồi thường, ta dẫn ngươi đến một nơi khác, chỗ đó đẹp hơn nơi đen thui này nhiều.”

Tần Phụng Nguyệt nhìn hắn một chút, cuối cùng vẫn đi theo.

Phương Lân Tuân dẫn y đến một nơi đặc biệt—một vùng bạt ngàn hoa bỉ ngạn, đỏ rực đến tận chân trời.

Những đóa hoa nở rộ tràn ngập khắp đất trời, tạo thành một biển lửa đỏ thẫm, sắc đỏ ấy vừa giống ngọn lửa rực cháy, vừa như máu tươi nhuộm đẫm.

Phương Lân Tuân đứng giữa biển hoa, có chút đắc ý giới thiệu:

“Đây là bỉ ngạn hoa, đặc sản của Quỷ giới, nơi khác không có đâu.”

Tần Phụng Nguyệt nhìn về phía hắn, nhẹ giọng nói:

“Nếu ta nhớ không lầm, loài hoa này còn gọi là Hoàng Tuyền hoa. Hoa nở ngàn năm, lá và hoa mãi chẳng gặp nhau.”

Đáy mắt hắn phản chiếu sắc đỏ của biển hoa, như bị ngọn lửa ấy nhuốm màu, nhưng lại không hề mang theo hơi ấm.

“Ngươi muốn để chúng gặp nhau sao?”

“Hửm?” Tần Phụng Nguyệt bị hỏi bất ngờ, không kịp phản ứng.

Phương Lân Tuân cười khẽ:

“Được thôi, nếu ngươi muốn chúng gặp nhau, vậy thì chúng có thể gặp nhau.”

Tần Phụng Nguyệt chỉ thấy hắn nhéo một pháp quyết, nhẹ nhàng vung tay lên, ngay lập tức, cả cánh đồng bỉ ngạn hoa đồng loạt mọc ra lá cây. Nhưng lạ thay, những chiếc lá ấy cũng mang sắc đỏ như máu.

Tần Phụng Nguyệt kinh ngạc:

“Ngươi làm thế nào?”

Phương Lân Tuân thản nhiên đáp:

“Phàm là thứ sinh trưởng ở Quỷ giới, tất cả đều do ta định đoạt.”

Tần Phụng Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, rồi chậm rãi nói:

“Ngươi là… Quỷ Vương?”

Phương Lân Tuân mỉm cười. Hắn vốn có ngũ quan sắc nét, cười lên lại mang theo khí thế cuồng phong mưa bão.

“Phương Lân Tuân.”

Sau đó, hắn lại hỏi:

“Ngươi có biết nguồn gốc của bỉ ngạn hoa không?”

Tần Phụng Nguyệt lắc đầu.

Phương Lân Tuân khẽ cười, giọng nói mang theo một tia trầm lắng:

“Ngàn năm trước, có một nữ tử bị tình nhân phản bội. Kẻ phụ bạc kia sau khi nhận ra lỗi lầm liền vội vàng đuổi đến Quỷ giới tìm nàng. Nhưng nữ tử kia, vì trả thù, đã tự bạo ngay trước mặt hắn. Trước khi chết, nàng thề rằng linh hồn mình vĩnh viễn không nhập luân hồi, để hoàn toàn đoạn tuyệt mọi vương vấn.

Sau khi chết, linh hồn nàng không thể bước vào luân hồi đạo, cuối cùng hóa thành một đóa hoa. Về sau, một đóa lại nối tiếp một đóa, và thế là bỉ ngạn hoa cắm rễ tại Quỷ giới, lan tràn thành biển rộng.”

Những đóa hoàng tuyền hoa rực rỡ như ngọn lửa, tựa hồ đang thiêu đốt vô số linh hồn từng bị tình yêu làm tổn thương.

Tần Phụng Nguyệt nhìn sắc đỏ chói mắt trước mặt, trong lòng dâng lên một tia cảm khái:

“Đa tình chung quy vẫn khổ vì vô tình.”

Y chợt hỏi:

“Vậy kẻ phụ lòng kia đâu? Ngươi xử lý hắn thế nào?”

“Ta thấy hắn chướng mắt, liền đánh vào mười tám tầng địa ngục, ngày ngày chịu hình phạt núi đao, biển lửa, chảo dầu. Giờ vẫn còn ở đó, ngươi có muốn đi xem một chút không?”

“Không cần.”

Phương Lân Tuân chợt cảm thấy, có lẽ mình không nên kể câu chuyện này. Trong mắt Tần Phụng Nguyệt thoáng hiện lên một nét bi thương nhàn nhạt nhưng ăn sâu bén rễ.

Hắn vội nghĩ cách làm người trước mắt vui vẻ hơn.

“Ngươi vừa mới đến Quỷ giới, hẳn sẽ thấy nơi này quá đơn điệu. Nếu không, ta biến ra cảnh nhân gian cho ngươi thích ứng một chút?”

Dứt lời, hắn khẽ phất tay. Lập tức, Quỷ giới vốn âm trầm đơn điệu liền biến thành một thế giới khác, rực rỡ sắc màu, có hoa, có cây, phảng phất như nhân gian.

Tần Phụng Nguyệt nhìn hắn, thật sự không hiểu nổi đầu óc vị Quỷ Vương này rốt cuộc vận hành thế nào, nghĩ gì là làm ngay.

Nhưng không thể phủ nhận, bộ dạng này của Quỷ giới so với ban đầu dễ chịu hơn nhiều.

Phương Lân Tuân liếc mắt đã nhìn ra ý nghĩ của y, liền cười nói:

“Thích sao? Vậy cứ giữ nguyên một thời gian đi. Sau này muốn cảnh trí thế nào, chỉ cần nói với ta.”

Hắn không ngờ rằng, việc này lại trở thành cái cớ để mỗi ngày tìm đến Tần Phụng Nguyệt.

Ngày nào cũng hỏi hôm nay muốn nhìn cảnh gì, nơi nào cần thêm chút gì, thậm chí ngay cả một gốc cỏ cũng hỏi Tần Phụng Nguyệt thích lá tròn hay lá dẹt.

Tần Phụng Nguyệt bị hắn làm phiền đến mức suýt muốn uống một bát canh Mạnh Bà để sớm chuyển sinh.

Hắc Bạch Vô Thường len lén đứng sau lưng Phương Lân Tuân, trên mặt như viết rõ ràng mấy chữ: Quỷ Vương si tình, khó chữa.

Hai người liếc nhau, khẽ thở dài.

“Quỷ Vương trưởng thành rồi, cũng đến lúc cưới vợ thôi.”

Có một ngày, Phương Lân Tuân phá lệ đem Quỷ giới—vốn bị hắn biến thành hoa hòe loè loẹt—khôi phục lại nguyên dạng. Lúc này, Tần Phụng Nguyệt mới nhớ ra, thì ra Quỷ giới vốn dĩ là như vậy.

Phương Lân Tuân bảo hắn nhắm mắt lại, sau đó nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói:

“Giờ, hãy nghĩ đến nơi mà ngươi thích nhất.”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức hơi thở nóng rực của Phương Lân Tuân phả lên vành tai Tần Phụng Nguyệt, nhuộm một mảnh ửng đỏ.

Trong đầu hắn hiện lên một nơi—Nhân giới, Bình Thành, Tần gia trang.

“Mở mắt ra đi.”

Y mở mắt, trước mắt chính là khung cảnh quen thuộc ấy.

Phương Lân Tuân mỉm cười, giọng trầm thấp mà chân thành:

“Đây là thế giới mà ngươi yêu thích, được tạo ra từ ký ức của ngươi, nó thuộc về ngươi.”

Hắn nhìn sâu vào mắt Tần Phụng Nguyệt, ánh mắt nặng trĩu tình cảm, chậm rãi nói:

“Ngươi có thể… biến ta thành một phần của thế giới ấy không?”

Tần Phụng Nguyệt ngẩn ra, hỏi hắn có ý gì.

Phương Lân Tuân cười, “Ta thích ngươi. Ngay từ lần đầu tiên gặp đã thích, khi kéo ống tay áo ngươi đã bị mê hoặc, sau đó làm mọi chuyện cũng chỉ để ngươi vui.”

Hắn còn nói một đống lời lẽ buồn nôn.

Tần Phụng Nguyệt im lặng suy nghĩ một lúc lâu, rồi đáp:

“Cho ta chút thời gian, để ta suy nghĩ thêm.”

Mặt không đổi sắc nói xong, y xoay người, đi thẳng qua cầu Nại Hà, nâng chén canh Mạnh Bà lên uống một hơi cạn sạch.

Một chén, giải ngàn sầu.

Y không biết rằng, ngay ngày đầu tiên y chuyển sinh, một Quỷ Vương âm hồn bất tán đã theo sát phía sau.

Vẻ mặt âm trầm, Phương Lân Tuân đứng lặng bên ngoài một ngôi nhà nông thôn. Trong phòng, tiếng khóc của trẻ con vang dội, nỉ non không ngừng, dỗ thế nào cũng không nín.

Một phụ nhân trung niên ôm đứa bé đi qua đi lại, nhẹ nhàng vỗ về, nhưng giữa chân mày vẫn lộ rõ vẻ lo lắng:

“Ai u, sao lại khóc dữ thế này? Chẳng lẽ bị thứ không sạch sẽ quấn thân?”

“Thứ không sạch sẽ” đang tựa cửa sổ nhìn vào, vui vẻ xem náo nhiệt.

Nhắc tới những chuyện xưa, Tần Phụng Nguyệt cảm thấy tất cả đã trở thành dĩ vãng, nhẹ tựa lông hồng. Với Đoạn Sơ Ly, y đã không còn yêu, cũng chẳng còn hận. Giữa họ, chỉ còn là những người qua đường chẳng còn giao thoa.

Trong cung điện Quỷ Vương, màn trướng phù dung ấm áp giữa đêm xuân. Khắp nơi đều được điểm xuyết bằng lụa đỏ, những ngọn hỷ đăng rực cháy suốt ngày đêm, soi sáng cả Quỷ giới.

Bên bờ Vong Xuyên, Đoạn Sơ Ly đứng lặng. Đây cũng chính là nơi Tần Phụng Nguyệt từng dừng chân năm xưa.

Hắn si ngốc nhìn về phía cung điện nguy nga rực rỡ, nơi đó, hắn đã đích thân nâng kiệu hoa, đưa người hắn yêu nhất gả cho kẻ khác. Hắn tận mắt nhìn ái nhân của mình cùng người khác động phòng hoa chúc.

Một ông lão chèo đò bạc tóc chậm rãi đến gần, hỏi hắn:

“Ngươi không thuộc về Quỷ giới, sao còn chưa đi?”

Hắn khẽ cười, giọng nói nhẹ nhàng mà trống rỗng:

“Ta đi không được.”

Hắn bị giam cầm, bị một người tên là Tần Phụng Nguyệt trói buộc. Từ đó về sau, dù có muốn đi, cũng chẳng thể nào rời xa.

Ông lão lại hỏi:

“Ngươi đang nhìn cái gì?”

Hắn khẽ nhếch môi, ánh mắt vẫn không rời khỏi cung điện kia:

“Nhìn người ta yêu nhất.”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, phun ra một câu đầy khinh thường:

“Nói bừa! Người ở trong đó chính là Quỷ Vương phi của chúng ta.”

Chương 36

DTV-EBOOK

Dưới lớp chăn đột nhiên truyền đến một trận xao động lớn.

"Không thể xem! Không thể xem!" Nguyễn Trường Tinh vội vàng nằm sấp trên ngực Lạc Đình Sương, hai tay bắt chéo che kín mắt y, miệng không ngừng lặp đi lặp lại.

Một lọn tóc từ sau tai cậu trượt xuống, nhẹ nhàng lướt qua vùng cổ Lạc Đình Sương, mang theo chút cảm giác ngưa ngứa.

Lạc Đình Sương bị che kín tầm mắt, khóe môi lại cong lên rõ ràng, tiếng cười trầm thấp vang lên từ lồ ng ngực, chấn động đến mức Nguyễn Trường Tinh, người đang dựa sát vào y, cũng có thể cảm nhận được.

"Sư tôn, không thể nhìn nữa." Nguyễn Trường Tinh có lẽ vì bị y chọc cười mà hơi thẹn thùng, giọng điệu kéo dài như đang làm nũng.

"Hửm? Vì sao không thể xem?" Lạc Đình Sương cố ý trêu chọc cậu.

“Động phòng hoa chúc là chuyện cực kỳ thân mật, không thể để người khác nhìn thấy.” Nguyễn Trường Tinh nghiêm túc nói, nhưng lỗ tai đã đỏ bừng, trên mặt cũng phủ một tầng ửng hồng nhàn nhạt, cố chấp giải thích: “Nhìn sẽ bị xuyên thủng mắt.”

Lông mi Lạc Đình Sương dài và thẳng, không giống Nguyễn Trường Tinh cong cong mềm mại như vậy. Y khẽ động mi mắt, hàng mi quét nhẹ qua lòng bàn tay đối phương, mang theo chút cảm giác ngưa ngứa.

“Sư tôn người không được chớp mắt.”

Rõ ràng là cậu muốn che mắt người khác, vậy mà còn ra lệnh không được chớp mắt, cứ như thể sợ người ta trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình vậy.

Nhưng Lạc Đình Sương thật sự chiều theo ý cậu.

“Tinh nhi làm sao biết động phòng hoa chúc?” Lạc Đình Sương hỏi.

Chống đỡ quá lâu có chút mỏi, Nguyễn Trường Tinh rụt xuống một chút, tựa cằm lên ngực Lạc Đình Sương, tư thế này thoải mái hơn nhiều. Cậu vừa lòng nở nụ cười, bàn tay vẫn che kín mắt sư tôn, không hề có ý định buông ra.

“Tam sư huynh nói đó.”

“Hắn còn dạy cho con những gì?”

Nguyễn Trường Tinh suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Tam sư huynh còn nói, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói. Động phòng hoa chúc của người khác thì không thể nhìn trộm.”

Cậu còn cố ý nhấn mạnh thêm lần nữa, sợ rằng Lạc Đình Sương sẽ nhân lúc cậu không để ý mà len lén đi xem.

Trong lòng Tinh nhi, chính mình lại trở thành kẻ chuyên rình trộm chuyện riêng tư của người khác, nghĩ đến đây, Lạc Đình Sương không nhịn được bật cười.

“Vậy Tinh nhi có biết động phòng hoa chúc phải làm những gì không?”

“Phải hôn hôn!” Nguyễn Trường Tinh đáp rất nhanh.

“Còn gì nữa?”

Nguyễn Trường Tinh lục lọi trí nhớ một hồi, trong sách không viết, tam sư huynh cũng chưa dạy, trên mặt cậu hiện ra chút vẻ băn khoăn, “Không biết.”

Mọi âm thanh đều rơi vào tĩnh lặng, ánh trăng là sắc thái duy nhất trong màn đêm. Ngọn nến chập chờn không ngừng, nhưng tựa như bị giam cầm trong một không gian cố định.

Ánh trăng lặng lẽ, màn đêm cũng lặng lẽ.

Một khung cảnh quá mức yên tĩnh thường khiến người ta sinh ra nhiều suy nghĩ, mà tất cả những gì Lạc Đình Sương nghĩ đến đều là Nguyễn Trường Tinh—đôi mắt sáng như tinh tú, nụ cười rạng rỡ như hoa nở, thậm chí cả nét cau mày khi ưu tư. Trong tâm trí, y phác họa ra một Nguyễn Trường Tinh trọn vẹn, từ sợi tóc mềm mại đến đường vân da, từng biểu cảm sinh động đều hiện lên rõ ràng.

Nhưng chỉ tưởng tượng đã không còn đủ nữa. Một cơn xúc động dâng trào trong lòng, thôi thúc y vươn tay, chạm đến người trước mặt.

Giữa mày chợt cảm nhận được chút lành lạnh, Nguyễn Trường Tinh nghe thấy Lạc Đình Sương khẽ điểm một ngón tay lên trán mình, chậm rãi nói: “Thân nơi này.”

Sau đó, ngón tay kia men theo sống mũi thẳng tắp mà trượt xuống, dừng lại trên chóp mũi khẽ phập phồng. “Thân nơi này.”

Đầu ngón tay lạnh như bọt nước lướt nhẹ trên làn da, vừa mơ hồ vừa dịu dàng. Khi chạm đến cánh môi khép hờ, y dừng lại, giọng nói trầm thấp vang lên giữa không gian tĩnh lặng: “Sau đó thân nơi này.”

Nguyễn Trường Tinh bỗng dưng cảm thấy có chút căng thẳng không rõ nguyên do. Khi lòng bàn tay trên môi khẽ ấn xuống một chút, nhẹ như có như không, cậu theo bản năng mím môi chặt hơn, như thể muốn giấu đi sự run rẩy không thể khống chế.

Ngón tay tiếp tục trượt xuống, men theo đường cong thanh thoát nơi cằm, rồi dừng lại ngay vị trí nhô lên ở cổ họng. "Tiếp theo, thân nơi này."

Nhưng lần này, đầu ngón tay dừng lại lâu hơn, như dòng nước chảy qua một khúc quanh rồi chần chừ muốn dừng lại.

Khi chạm đến vạt áo tượng trưng cho ranh giới cuối cùng, Lạc Đình Sương như người vừa tỉnh mộng, vội vàng thu tay về. Nếu còn tiếp tục đi xuống, e rằng y thực sự sẽ vượt quá giới hạn.

Y đã hiểu rõ lòng mình, nhưng Tinh Nhi của y vẫn còn quá non nớt, ngây thơ chưa hay biết chuyện đời.

Chỉ là, ngay lúc y còn đang ngẩn người, hành động tiếp theo của Nguyễn Trường Tinh lại khiến mọi phòng tuyến y vừa dựng lên trong nháy mắt sụp đổ.

Nguyễn Trường Tinh đặt một nụ hôn lên giữa chân mày y, nghiêm túc hỏi: “Như vậy sao?”

Đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt ngây thơ không chút tạp niệm, tựa như thật sự chỉ đang thực hành điều vừa học được. Nhưng Lạc Đình Sương lại cứng đờ cả người, tựa như linh hồn cũng không thể tự khống chế.

Mà người vô tư ấy vẫn không ngừng châm lửa.

Từng nụ hôn lần lượt rơi xuống theo đúng những nơi y đã chỉ dẫn—chóp mũi, bờ môi. Nguyễn Trường Tinh vẫn chưa hiểu rõ, cho rằng hôn môi chỉ là chạm vào, nhưng chính sự chạm vào ấy lại khiến những nơi Lạc Đình Sương bị chạm đến nóng bừng lên.

Tựa như một đốm lửa nhỏ rơi xuống thảo nguyên khô cằn, sắp sửa bùng cháy thành một trận lửa lớn.

Cánh hoa khẽ chạm vào băng nguyên, mà băng nguyên lại bị chính cánh hoa ấy đốt cháy.

Nguyễn Trường Tinh rúc vào cổ Lạc Đình Sương, mái tóc mềm mại khẽ lùa vào làn da y, hơi thở ấm áp phả nhẹ lên cổ, khiến Lạc Đình Sương không khỏi rùng mình. Y vừa sợ hãi vừa mong chờ, nhưng rõ ràng, mong chờ nhiều hơn sợ hãi.

Tận sâu trong linh hồn, một cảm giác hưng phấn mãnh liệt trỗi dậy, khiến lý trí y không ngừng thoái lui.

Nguyễn Trường Tinh khẽ chạm môi vào hầu kết của y, cuối cùng, tảng băng kiên cố nhất cũng bị tan chảy.

Lúc này, Nguyễn Trường Tinh mới rời tay khỏi mắt Lạc Đình Sương, chớp chớp hàng mi dài, đôi mắt trong veo như phủ một tầng tinh quang.

Cậu nghiêng đầu hỏi: “Là như vậy sao, sư tôn?”

Đôi môi hồng hào khẽ hé mở, như thể đang mong chờ đáp án. Nhưng chính khoảnh khắc ấy, Lạc Đình Sương cảm thấy trong lòng dâng lên một ngọn lửa mãnh liệt, rốt cuộc không thể nhẫn nhịn thêm.

Trong thoáng chốc, hai người đổi vị trí.

Nguyễn Trường Tinh bị Lạc Đình Sương ấn dưới thân, cổ tay bị giữ chặt đặt hai bên, không thể động đậy.

Tiếng thở gấp gáp của Lạc Đình Sương vang lên ngay bên tai cậu, từng nhịp từng nhịp rõ ràng.

Cảm xúc xa lạ khiến Nguyễn Trường Tinh bỗng dưng hoảng loạn, trái tim đập loạn nhịp, như một chú nai nhỏ hoảng sợ, không tìm được lối thoát.

Cậu nhìn thấy Lạc Đình Sương dần dần áp sát, trong đôi mắt sâu thẳm như mực ấy, Nguyễn Trường Tinh cứ ngỡ bản thân sắp trải qua một cơn bão táp cuồng nhiệt. Thế nhưng, cuối cùng, điều cậu nhận được lại là một cơn mưa phùn dịu dàng đến tận cùng.

Lạc Đình Sương cúi xuống, đặt một nụ hôn lên môi cậu. Nụ hôn ấy kéo dài thật lâu, lâu đến mức như mưa phùn thấm ướt từng cánh hoa hạnh, từng giọt nước tí tách rơi xuống mái hiên, kết thành chuỗi dài bất tận.

Nguyễn Trường Tinh mở to mắt, nhưng trong đầu chỉ còn lại âm thanh của những giọt nước tí tách. Lòng bàn tay Lạc Đình Sương vẫn lưu luyến vuốt v e bên gò má cậu.

“Ngủ đi.” Giọng nói của y khàn khàn, tràn đầy kiềm chế.

Y đã cố gắng kiềm nén, lại càng kiềm nén, mới có thể để đêm nay kết thúc bằng một nụ hôn như thế.

Nguyễn Trường Tinh ngoan ngoãn như một con rối biết nghe lời, chậm rãi nhắm mắt, rồi tự giác rúc vào lòng sư tôn.

Lạc Đình Sương siết chặt vòng tay, ôm cậu vào lòng.

Chỉ là, trong bóng tối mờ ảo, giữa đôi mày cậu, vệt đỏ kia bỗng chốc lóe sáng lên trong giây lát.

Chương 37

DTV-EBOOK

Trời đã sáng rực, Nguyễn Trường Tinh ngủ một giấc thật sâu, đến khi tỉnh lại cũng không biết đã qua bao lâu.

Chỉ là, dư âm của giấc mộng hỗn độn đêm qua, nhịp tim rối loạn cùng cảm giác lạnh lẽo còn vương trên môi khiến cậu khi tỉnh dậy vẫn mang theo một chút cảm giác khác lạ. Cậu có chút không dám đối mặt với Lạc Đình Sương, nhưng vì sao lại như vậy, ngay cả bản thân cậu cũng không tìm được lý do.

Kẽo kẹt một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Lạc Đình Sương bước vào, trên tay bưng theo bữa sáng. Y vận một thân bạch y, mái tóc dài chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc cài gọn gàng.

Đặt khay thức ăn lên bàn, y đi về phía giường. Khi Nguyễn Trường Tinh nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, cậu lập tức trở mình, đưa lưng về phía Lạc Đình Sương, mắt mở trừng trừng nhìn vào vách tường.

"Có đói bụng không? Trước tiên ăn một chút đi." Giọng Lạc Đình Sương ôn hòa vang lên.

Nhưng dưới lớp chăn, người kia vẫn không hề lên tiếng đáp lại.

Lạc Đình Sương đưa tay luồn vào trong chăn, nhẹ nhàng kéo Nguyễn Trường Tinh ngồi dậy. Từ trong lớp chăn ấm áp, một thân thể mềm mại thoang thoảng hơi ấm hiện ra, tựa như chiếc bánh bao vừa mới hấp chín, mềm mại và thơm tho.

"Sao vậy?"

Nghe người kia hỏi, Nguyễn Trường Tinh lại cuộn mình trong chăn, xoay người quay lưng về phía Lạc Đình Sương. Mái tóc dài, đen nhánh xõa tràn trên lưng, đuôi tóc nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay Lạc Đình Sương.

Lạc Đình Sương kiên nhẫn chờ đợi. Một lát sau, y mới nghe thấy giọng nói ấm ức của người trong chăn:

"Sư tôn, con hình như bị bệnh rồi."

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng đặt tay lên trán cậu, giọng ôn nhu hỏi: "Sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?"

Nguyễn Trường Tinh im lặng một lúc lâu, rồi có chút ngượng ngùng nói:

"Con bị bệnh... Không thể gặp mặt sư tôn."

Lạc Đình Sương mím môi cười khẽ. Thì ra là vì chuyện tối qua mà thẹn thùng.

Bọn họ ngồi sát nhau, Nguyễn Trường Tinh lập tức nghe thấy tiếng cười khẽ của y, liền tức giận quay đầu lại, đôi mắt long lanh đầy vẻ uất ức.

"Sư tôn còn cười! Tinh nhi đã bệnh rồi, sư tôn có phải hay không chẳng thương con chút nào?"

Một vài sợi tóc rũ xuống trán, kết hợp với giọng nói hờn dỗi của cậu, trông càng thêm sinh động, như một chú mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, cố gắng bày tỏ sự bất mãn của mình.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng vỗ về cậu, một tay nâng lấy gương mặt Nguyễn Trường Tinh, ngón tay cái khẽ lướt qua làn da mịn màng của cậu, giọng nói ôn hòa mà trầm thấp:

"Phải làm sao bây giờ đây? Sư tôn cũng bệnh rồi."

Nguyễn Trường Tinh ngẩn người, mở to mắt: "A? Sư tôn cũng bệnh sao?"

Ánh mắt Lạc Đình Sương như biển sâu phản chiếu muôn vì sao lấp lánh, y khẽ gật đầu:

"Ừm, sư tôn mắc bệnh... Không thể không nhìn thấy Tinh nhi."

Câu nói này lập tức khiến Nguyễn Trường Tinh nghẹn lời. Cậu chưa kịp nghĩ ra đối sách thì đã bị ánh mắt Lạc Đình Sương nhìn chằm chằm, khiến mặt càng lúc càng đỏ, hơi thở cũng trở nên rối loạn.

"Hả... Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?"

Một người không thể nhìn, một người không thể không nhìn, vậy chẳng phải là bế tắc rồi sao? Cậu vắt óc suy nghĩ, không biết tam sư huynh từng xem mấy quyển sách kia có biện pháp giải quyết không... Nhưng mà tam sư huynh hiện tại không có ở đây.

Vậy cậu nên hỏi ai bây giờ?

Càng nghĩ, mặt càng nóng, trong lòng cũng thêm rầu rĩ.

Lạc Đình Sương chăm chú quan sát cậu, mỗi một biểu tình nhỏ nhặt đều không bỏ sót. Trong mắt y, người trước mặt thế nào cũng đều đáng yêu đến lạ.

Y chậm rãi tiến lại gần, nhẹ nhàng chạm trán với Nguyễn Trường Tinh. Đầu ngón tay y chạm vào làn da nóng rực kia, lại khẽ cười.

Hơi lạnh từ trán truyền đến, dường như cũng xoa dịu sự rối loạn trong lòng Nguyễn Trường Tinh, khiến tâm tư cậu dần ổn định lại.

"Tinh nhi, vĩnh viễn sẽ không rời xa ta, đúng không?"

Lạc Đình Sương thấp giọng hỏi.

Nguyễn Trường Tinh nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Lạc Đình Sương. Trong đó rõ ràng là bóng tối vô biên, thế nhưng vì cậu mà ngập tràn ánh trăng dịu dàng.

Từ nhỏ, cậu đã được Lạc Đình Sương nuôi lớn. Người đầu tiên cậu nhìn thấy khi mở mắt là sư tôn. Hai người cùng nhau trải

qua từng ngày từng đêm trên Tinh Nguyệt phong, trăng tròn rồi lại khuyết, ngày nối tiếp đêm, nhưng bọn họ chưa từng rời xa nhau.

Có những lúc, Nguyễn Trường Tinh cảm thấy cuộc sống này vốn dĩ đã như vậy từ rất lâu, từ một kiếp trước nào đó, tựa như từ lúc bắt đầu, họ đã luôn ở bên nhau.

Cậu không hề do dự mà gật đầu thật mạnh: "Dạ."

Cậu đương nhiên sẽ không rời xa sư tôn. Tinh Nguyệt phong không có đệ tử nào khác, sau này sư tôn già rồi, cậu còn phải phụng dưỡng người. Một ngày làm thầy, cả đời như cha - đại sư huynh vẫn thường dạy bọn họ phải tôn sư trọng đạo.

Câu hỏi dường như đã có đáp án, nhưng cũng như chưa có, chỉ biết rằng trong lòng cậu giờ đây nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nguyễn Trường Tinh rúc vào lòng sư tôn, không muốn rời giường.

Lạc Đình Sương ôm trọn cậu ra khỏi chăn, dắt cậu đi rửa mặt, thay y phục. Nguyễn Trường Tinh chỉ tay chọn đúng bộ áo rộng tay màu hồng nhạt, vạt áo thêu đầy một vòng hoa đào.

Hôm nay, Nguyễn Trường Tinh muốn cùng Tần Phụng Dao đi đưa tin. Tần tỷ tỷ yêu thích màu đỏ rực rỡ, vậy nên cậu cũng

muốn mặc áo đỏ.

Dùng xong bữa sáng, hai người kề vai rời khỏi Tinh Nguyệt phong, một đường thẳng đến Tần gia trang.

Nghe nói bọn họ tới chơi, Tần Phụng Dao vô cùng vui vẻ. Nhưng khi Nguyễn Trường Tinh vừa nhắc đến chuyện phải đi làm nhiệm vụ, nàng lại thoáng lộ vẻ cô đơn.

Nguyễn Trường Tinh nhẹ giọng an ủi: "Tần tỷ tỷ, Tinh nhi nhất định sẽ trở về. Hoa đăng ở Bình Thành đẹp lắm."

Tươi cười của cậu trong trẻo, thanh lệ xen lẫn chút nghịch ngợm, vô cùng cuốn hút. Tần Phụng Dao cũng mỉm cười, nắm lấy tay cậu: "Được, lần sau Tinh nhi đến, tỷ tỷ sẽ dẫn đệ đi dạo khắp Bình Thành."

Họ đứng trò chuyện một lát, rồi Nguyễn Trường Tinh lấy ra một chiếc bình sứ men xanh đưa cho nàng.

Tần Phụng Dao tò mò hỏi: "Đây là gì?"

"Là Trú Nhân Đan, tặng tỷ tỷ làm lễ vật." Nguyễn Trường Tinh giấu tay sau lưng, cười đến cong cả hàng mi. "Tần tỷ tỷ

nhất định sẽ gặp lại ca ca."

Tần Phụng Dao chớp mắt, cảm giác chua xót dâng lên trong lòng. Nàng chỉ vô tình nói một câu về chuyện mình già rồi, vậy mà cậu lại ghi nhớ.

Nàng lau đi giọt nước mắt, khẽ gật đầu.

Nàng không ngừng mong mỏi ngày gặp lại ca ca, cũng trông đợi một ngày có thể gặp lại Nguyễn Trường Tinh.

Lúc này, Nguyễn Trường Tinh vui vẻ chạy đến bên sư tôn. Đến bước cuối cùng, cậu không kìm được mà nhảy bật lên, nhào vào lòng người kia: "Chúng ta đi thôi, sư tôn!"

Lạc Đình Sương tự nhiên mà nắm lấy tay cậy, siết chặt. Hai người xoay người rời đi, một đỏ một trắng, thân ảnh dần khuất xa.

Tần Phụng Dao đứng trước cửa sơn trang, siết chặt chiếc bình sứ xanh trong tay. Ân tình này, nàng chẳng có cách nào báo đáp, chỉ có thể chúc họ tiền đồ suôn sẻ, mọi chuyện bình an.

Chương 38

DTV-EBOOK

Dưới sự sắp đặt của Lạc Đình Sương, Nguyễn Trường Tinh không cần lo nghĩ gì, chỉ việc đi theo nàng. Hành trình diễn ra chậm rãi, tựa như một cuộc du ngoạn nhàn nhã không mục đích.

Mỗi khi đi ngang qua một nơi nào đó, họ lại dừng chân vài ngày, chẳng hề bận tâm đ ến chính sự, chỉ đơn thuần thưởng ngoạn cảnh sắc. Cứ thế mà đi đi dừng dừng, cuối cùng họ đặt chân đến một trấn nhỏ.

Núi xanh vây quanh, mưa phùn lất phất, so với Bình Thành, nơi này yên tĩnh hơn rất nhiều.

Như thường lệ, Lạc Đình Sương cùng cậu dạo chơi suốt một ngày.

Nguyễn Trường Tinh sau một giấc ngủ, giật mình tỉnh dậy mới canh hai. Cậu đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy màn đêm thăm thẳm, bầu trời sao lấp lánh nhưng bị tầng mây che phủ một nửa, ánh sáng lờ mờ u tối.

Dạo gần đây, cậu rất dễ mệt mỏi, thường đang vui chơi lại vô thức tựa vào đầu gối hoặc trong lòng Lạc Đình Sương mà ngủ quên.

Mơ hồ cảm thấy có điều bất thường, nhưng cậu chỉ cho rằng bản thân đã tiêu hao quá nhiều tinh thần vì những điều mới mẻ, nên cũng không bận lòng đi hỏi han Lạc Đình Sương.

Gió lạnh lùa vào mặt khiến cậu tỉnh táo hơn đôi chút.

Đúng lúc này, cánh cửa khẽ mở. Không cần nhìn, Nguyễn Trường Tinh cũng biết người đến là ai. Cậu khẽ cong môi, nở một nụ cười nhàn nhạt: "Sư tôn."

Có lẽ vì vừa hứng gió lạnh, giọng cậu cũng trong trẻo hơn bình thường, tựa như tiếng chuông bạc khẽ vang trong gió.

Lạc Đình Sương liếc nhìn cậu một cái, có phần hài lòng khi cuối cùng cậu cũng nhớ khoác thêm áo. Y chậm rãi tiến lại gần, nhưng cơn gió rét lùa vào vẫn khiến y hơi cau mày. Y đưa tay định đóng cửa sổ, lại bị Nguyễn Trường Tinh ôm lấy cánh tay, đôi mắt chớp chớp, trông vừa đáng thương vừa làm nũng.

Bộ dạng này của cậu từ nhỏ đã luyện thành thục, đến giờ càng thêm nhuần nhuyễn.

Lạc Đình Sương thở dài, thu tay lại, nhẹ nhàng xoa chóp mũi cậu. Đầu mũi vì lạnh mà ửng đỏ, trông chẳng khác nào một nét phấn hồng điểm lên khuôn mặt trắng trẻo.

Nguyễn Trường Tinh cong mắt cười, đầy vẻ lấy lòng. Lạc Đình Sương đưa tay ôm cậu vào lòng, tay áo rộng phủ lên lưng cậu. Y nhẹ xoay người, dùng chính mình che chắn cơn gió rét, để Nguyễn Trường Tinh vẫn có thể ngắm cảnh ngoài cửa sổ mà không bị lạnh.

Nguyễn Trường Tinh rất tự giác, chỉ để lộ đôi mắt nhìn ra bên ngoài. Trên bầu trời, những vì sao lấp lánh không ngừng chớp tắt. Cậu cảm thấy có chút nhàm chán, liền bắt chước, mỗi khi ngôi sao nhấp nháy một lần, cậu cũng chớp mắt theo.

Lúc này, Lạc Đình Sương chợt lên tiếng: "Tinh nhi, sư tôn sắp ra ngoài mấy ngày. Ta đã gửi tin cho chưởng môn sư bá của con, qua một ngày nữa sẽ có sư huynh đến bầu bạn cùng con."

Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu khỏi lòng y, ánh mắt mang theo chút nghi hoặc: "Sư tôn muốn đi đâu? Vì sao không mang con theo cùng?"

Lạc Đình Sương thoáng dừng lại, rồi chậm rãi đáp: "Sư tôn... có chút việc riêng cần giải quyết."

Đôi mắt trong trẻo của Nguyễn Trường Tinh khẽ lóe lên vài phần suy tư, sau đó hàng mi dài rủ xuống. Giọng cậu nh ỏ nhẹ, như thì thầm với chính mình: "Con không phải cũng là việc riêng của sư tôn sao?"

Lạc Đình Sương nghe rõ từng lời, lòng như có dòng nước suối âm thầm chảy qua. Y khẽ xoa đầu cậu, ánh mắt dịu dàng lướt qua gương mặt cúi thấp: "Đương nhiên rồi, Tinh nhi chính là việc riêng quan trọng nhất của sư tôn."

Y không nói sẽ đi làm gì, Nguyễn Trường Tinh cũng không hỏi thêm, chỉ nhẹ giọng bảo: "Sư tôn nhớ trở về sớm một chút. Chúng ta đã rời nhà nửa tháng, con muốn trở về rồi."

Lạc Đình Sương lại một lần nữa ôm cậu vào lòng, nhẹ giọng nói: "Được rồi, chờ ta trở về, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà."

Nguyễn Trường Tinh không mấy hào hứng, chỉ lười biếng tựa cằm lên vai y, lặng lẽ ngắm nhìn ngôi sao nơi chân trời dần chìm vào màn đêm.

Giữa cơn mơ màng, cậu cảm giác có người vào phòng. Một đôi tay mang hơi lạnh khẽ lướt qua gương mặt cậu, sau đó, một điểm ấm áp chạm nhẹ giữa chân mày. Hương thơm quen thuộc vấn vít quanh chóp mũi.

Khi tỉnh lại, cậu thấy trên bàn còn lưu lại một bức tiểu tiên, liền biết rằng Lạc Đình Sương đã rời đi.

Những lời dặn dò tối qua đã nhắc kỹ một lần, đến mức cuối cùng, Nguyễn Trường Tinh còn ngủ thiếp đi trong lòng y.

Cậu mặc y phục chỉnh tề, vừa vặn lúc tiểu nhị của quán trọ gõ cửa đúng hẹn, mang bữa sáng tới.

Vừa dùng bữa, cậu vừa suy tư. Theo lời Lạc Đình Sương, ngày mai sẽ có sư huynh đến tìm cậu, nhưng không biết sẽ là vị nào? Còn hôm nay, cậu phải trải qua một ngày dài thế nào đây?

Dù rằng Lạc Đình Sương đã sắp xếp chu toàn, từ ba bữa ăn đều có tiểu nhị mang đến đúng giờ, đến cả thoại bản để giết thời gian cũng đã chuẩn bị sẵn, nhưng Nguyễn Trường Tinh lại không muốn cứ ở mãi trong phòng cả ngày.

Cậu dùng khăn lau tay, rồi chắp tay sau lưng, đi dạo một vòng quanh phòng. Khi đến gần cửa sổ, chợt nghe thấy bên ngoài tiếng ồn ào náo nhiệt, dường như có chuyện gì đang diễn ra.

Hơn nữa, hôm nay thời tiết dường như cũng không tệ.

Không bằng... ra ngoài dạo một vòng vậy.

Ý định vừa nảy lên, cậu lập tức hành động. Nguyễn Trường Tinh luống cuống tay chân tự mình buộc cao tóc đuôi ngựa. Ngày thường việc này đều do Lạc Đình Sương làm giúp, thỉnh thoảng cậu thử một chút, nhưng tóc vừa buộc lên liền rối tung cả nửa ngày, hợp lại vẫn không đứng vững.

Nỗ lực hồi lâu, cuối cùng cũng buộc được một kiểu tàm tạm, cậu thở phào nhẹ nhõm, nhìn bóng mình trong gương, miễn cưỡng có thể ra ngoài gặp người.

Bước chân nhẹ nhàng rời khỏi phòng, mái tóc cao buộc khẽ vẽ một độ cong trong không trung, bên hông chiếc chuông bạc đeo lủng lẳng theo từng động tác mà ngân vang lanh lảnh.

Sau lần đầu tiên ra ngoài bị lừa, cậu cũng không dám đi lung tung nữa, chỉ chọn những nơi hôm qua Lạc Đình Sương đã dẫn đi mà ghé lại lần nữa.

Dạo quanh một hồi, ăn chút điểm tâm ngọt, trong miệng bỗng thấy khát. Cậu đảo mắt nhìn quanh, bắt gặp một quán trà ven đường. Bên trong đã chật kín người, tiếng trò chuyện ồn ào, đủ loại giọng nói đến từ khắp nơi vang lên không dứt. Người

người tranh luận, có kẻ nói đến đỏ cả mặt, lớn giọng không ai nhường ai.

Những cảnh tượng như vậy, cậu đã đọc qua không ít trong thoại bản. Lần này tận mắt chứng kiến, trong lòng lại càng thêm hiếu kỳ.

Lặng lẽ tìm một góc khuất ngồi xuống, cậu nhấp một ngụm trà, lấy ra điểm tâm mang theo, vừa uống trà vừa lắng nghe những câu chuyện bàn tán quanh mình.

Nào là đao quang kiếm ảnh, nào là tiên nhân huyền thoại, lại có cả chuyện tình nhi nữ quấn quýt không dứt. Nhưng nổi bật nhất vẫn là những giai thoại về đôi lứa vụng trộm tư tình-kẻ ngoài mặt ánh mắt lưu luyến, kẻ sau lưng thầm trao tín vật hẹn ước.

Những chuyện nhỏ nhặt ấy, qua miệng thiên hạ mà được nghiền ngẫm, lại hóa thành trăm ngàn dư vị phong lưu.

Nguyễn Trường Tinh nghe đến đỏ bừng mặt mày, một luồng hơi nóng từ lòng dâng lên, ánh mắt bất giác đảo loạn khắp nơi. Nhưng dù có muốn tránh, những câu chuyện thô t ục pha trò vẫn xuyên thẳng vào tai, khiến cậu xấu hổ đến mức tay chân cũng không biết đặt đâu cho phải.

Đúng lúc này, vị đại thúc trung niên ngồi bên cạnh cất tiếng. Ông ta có làn da rám nắng, gương mặt hào sảng, nụ cười thân thiện, không giống kẻ xấu. Thấy bộ dạng luống cuống của Nguyễn Trường Tinh, ông càng cảm thấy thú vị, bèn cất giọng trầm khàn nhưng vang dội giữa quán trà ồn ào:

"Tiểu công tử, lần đầu nghe chuyện này à?"

Nguyễn Trường Tinh đỏ mặt, lúng túng gật đầu.

Vị đại thúc kia cười lớn: "Vậy thì mỗi ngày nên đến nghe một chút! Da mặt quá mỏng thì làm sao cưới được vợ đây?"

Cưới... cưới cái gì vợ chứ...

Nguyễn Trường Tinh cuống quýt gom nốt chỗ điểm tâm còn lại, cúi đầu bước nhanh ra ngoài. Sau lưng, tiếng cười sang sảng của đại thúc vẫn còn vang vọng, khiến cậu càng xấu hổ, vô thức tăng tốc rời đi.

Nhưng ngay tại cửa quán trà, cậu bất ngờ chạm mặt một người.

Người nọ đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt cậu, khuôn mặt bị che khuất một phần bởi dải lụa trắng quấn quanh đôi mắt. Một cảm giác quen thuộc chợt dâng lên trong lòng Nguyễn Trường Tinh, như thể đã từng gặp người này ở đâu đó.

Còn chưa kịp nghĩ ra, đột nhiên có kẻ từ bên cạnh lao đến, vội vã lướt qua hai người. Va chạm bất ngờ khiến cả hai lảo đảo, Nguyễn Trường Tinh theo phản xạ đưa tay đỡ lấy người bịt mắt.

Đến khi ổn định lại, cậu nhìn quanh thì kẻ vừa đâm vào bọn họ đã biến mất giữa đám đông. Ngược lại, ngay bên chân cậu, một khối ngọc bài hình vuông lẳng lặng nằm đó.

Nguyễn Trường Tinh cúi xuống nhặt lên, lật qua lật lại xem xét. Viên ngọc có màu xanh hồ nước trong suốt, bề mặt khắc chằng chịt hoa văn tinh xảo, nhưng chữ viết trên đó đã mờ đi theo thời gian, khó mà nhận rõ.

Thoạt nhìn, có vẻ là một vật tượng trưng cho thân phận nào đó.

"Hắn đánh rơi đồ rồi." Nguyễn Trường Tinh lẩm bẩm.

Người trước mặt chợt cất tiếng hỏi: "Là thứ gì?"

Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu nhìn hắn, đáp: "Một khối ngọc bài. Ngươi không sao chứ?"

Người nọ khẽ lắc đầu, giọng điềm tĩnh: "Không có gì. Vừa rồi... cảm ơn ngươi."

Người nọ lại hỏi liệu Nguyễn Trường Tinh có thể dẫn hắn qua một chỗ ngồi nghỉ trong chốc lát hay không.

Nguyễn Trường Tinh có chút do dự. Người này mang đến cho cậu một cảm giác quen thuộc khó hiểu, nhưng thứ quen thuộc này lại không hẳn là thiện ý.

Đúng lúc ấy, vị đại thúc ban nãy lại cười ha hả, nhiệt tình vẫy tay: "Tới, tới, tiểu công tử, dẫn bằng hữu của ngươi qua đây ngồi. Đại thúc không đùa ngươi nữa đâu."

Thấy vậy, Nguyễn Trường Tinh mới dẫn người nọ đến, vẫn là vị trí ban nãy của cậu.

Ngồi xuống rồi, cậu lại chẳng biết nên nói gì với người vừa quen này. Huống hồ, cảm giác không tự nhiên trong lòng vẫn chưa tan biến, khiến cậu càng thêm trầm mặc.

Người đối diện cất giọng trước: "Ngươi tên gì?"

Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu, chần chừ một chút rồi đáp: "Nguyễn Trường Tinh."

"Nguyễn... Trường Tinh."

Người kia lặp lại tên cậu, như đang gọi một cố nhân đã lâu ngày gặp lại. Nhưng trên gương mặt hắn không hề có nét vui mừng khi tương phùng, ngược lại, cảm xúc phức tạp đến mức Nguyễn Trường Tinh không thể hiểu được.

"Ngươi nhận ra ta sao?" Nguyễn Trường Tinh lên tiếng hỏi.

Người nọ nói không quen biết cậu, nhưng lại gọi đúng tên cậu. Hắn tự xưng là Mục Lưu Phương.

Không có bất kỳ vòng vo hay che giấu nào, hắn trực tiếp kể về đôi mắt của mình. Đối với một người hiếm khi trò chuyện cùng người lạ như Nguyễn Trường Tinh, điều này có phần đường đột, nhưng cậu cũng không tiện ngắt lời.

Vì thế, Nguyễn Trường Tinh chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Mục Lưu Phương nói hắn sinh ra đã không nhìn thấy ánh sáng, nhưng vẫn luôn khao khát được nhìn thấy quang minh. Hắn hỏi Nguyễn Trường Tinh có từng nghe qua một loại y thuật có thể dùng vật đổi vật hay chưa.

Nguyễn Trường Tinh nhìn vào đôi mắt bị che khuất kia, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

"Ta đã từng dùng đôi mắt của một người khác để đổi lấy ánh sáng trong chốc lát." Mục Lưu Phương kể tiếp, giọng điềm nhiên như đang thuật lại một câu chuyện xa lạ. "Ta lừa hắn. Chỉ dùng bốn cái màn thầu để đổi lấy đôi mắt của hắn. Nhưng rồi... đã có người thay hắn đòi lại đôi mắt đó."

Không rõ vì sao, một nỗi sợ hãi cùng bi thương bất chợt tràn ngập trong lòng Nguyễn Trường Tinh. Cậu siết chặt nắm tay, cảm giác như trái tim mình cũng bị bóp nghẹt. Môi cậu mấp máy vài lần mà không thể nói nên lời.

Mãi thật lâu sau, cậu mới lẩm bẩm thành tiếng:

"Hắn thật đáng thương."

Dưới bầu trời trong xanh, một tiếng chim hót vang lên, phá vỡ bầu không khí trầm lặng. Nguyễn Trường Tinh ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một con chim nhỏ với bộ lông trắng và chiếc đuôi đỏ đang vỗ cánh đậu trên mái hiên quán trà.

Cậu vui mừng thốt lên: "Là Linh Tước!"

Đứng dậy, Nguyễn Trường Tinh hướng Mục Lưu Phương chắp tay từ biệt: "Ta không thể tiếp tục trò chuyện cùng ngươi nữa, người nhà của ta đã đến đón."

Bước đi được vài bước, cậu chợt dừng lại, quay đầu nhìn Mục Lưu Phương, nghiêm túc nói: "Ngươi không nên cướp đoạt đôi mắt của người khác. Ngươi đã từng trải qua nỗi thống khổ khi mất đi ánh sáng, hà tất phải đem nỗi đau đó áp đặt lên kẻ khác?"

Rời khỏi quán trà, ánh nắng chính ngọ rực rỡ chiếu xuống, phủ lên người cậu một tầng sắc vàng ấm áp. Nghe Linh Tước nhẹ nhàng thả xuống một đóa hoa đan hà trước mặt cậu. Nguyễn Trường Tinh đưa tay đón lấy, khẽ vuốt đầu chú chim nhỏ, mỉm cười: "Cảm ơn ngươi, tiểu tước nhi. Sư huynh đã đến rồi sao?"

Vừa dứt lời, từ phía xa, một bóng người quen thuộc dần hiện ra.

"Tiểu sư đệ."

Nguyễn Trường Tinh lập tức chạy tới, nhào vào vòng tay rộng mở của Trương Hòa Minh, vui vẻ reo lên: "Tam sư huynh! Sao huynh đến nhanh vậy? Sư tôn nói ngày mai huynh mới có thể tới mà."

Trương Hòa Minh bật cười: "Nếu ta không nhanh chóng đến đây, lỡ để tiểu sư đệ giận dỗi thì làm sao đảm đương nổi trách nhiệm của một sư huynh đây?"

Nguyễn Trường Tinh chun mũi, bĩu môi: "Ta đâu có nhỏ mọn như vậy." Đưa mắt nhìn xung quanh, cậu ngạc nhiên hỏi: "Ơ? Phi Phi sư huynh không tới sao?"

"Phi Phi đang ở nhà chép kinh văn rồi."

Thật đáng khen!

Không thấy bóng dáng Sở Tri Phi, Nguyễn Trường Tinh liền chú ý đến một gương mặt xa lạ đang đi phía sau Trương Hòa Minh. Cậu khẽ rụt cổ, hạ giọng hỏi:

"Người kia là ai vậy, tam sư huynh?"

Không ngờ người lạ kia lại chủ động lên tiếng:

"Ta là bằng hữu của sư huynh ngươi, tên là Lâm Phỉ Thạch."

Người này dáng vẻ cao lớn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, trên mặt toát lên vẻ chính trực.

Tam sư huynh khi nào lại có một bằng hữu như thế này?

Nguyễn Trường Tinh lễ phép chào hỏi: "Chào huynh, ta là tiểu sư đệ của sư huynh ta, tên Nguyễn Trường Tinh."

Cậu mỉm cười, tự nhiên dựa đầu lên vai Trương Hòa Minh, trong tay vẫn cầm đóa đan hà hoa đỏ rực. Nhìn cảnh tượng đó, Lâm Phỉ Thạch dường như có chút không tự nhiên, gượng gạo kéo khóe môi lên thành một nụ cười cứng nhắc, khô khan đáp:

"Chào."

Trương Hòa Minh gần như có thể tưởng tượng được, khuôn mặt cứng như tảng đá của Lâm Phỉ Thạch lúc này đang chật vật

thế nào dưới "thế công" tươi cười rạng rỡ của tiểu sư đệ nhà mình.

Trương Hòa Minh vỗ nhẹ lên lưng Nguyễn Trường Tinh, cười nói:

"Đừng để ý đến hắn, để sư huynh nhìn đệ cho kỹ một chút. Nửa tháng không gặp, thật sự rất nhớ."

Nguyễn Trường Tinh cười hì hì, ngẩng đầu ra khỏi vòng tay của sư huynh, trong lòng hận không thể xoay một vòng trước mặt hắn để khoe bộ y phục mới mà sư tôn vừa mua cho. Nhưng nghĩ đến con phố đông đúc người qua lại, cậu đành kiềm chế lại.

Còn có một chuyện quan trọng hơn-cậu muốn nhanh chóng tặng lễ vật đã chuẩn bị từ lâu cho sư huynh.

Trương Hòa Minh chăm chú quan sát tiểu sư đệ từ đầu đến chân, hài lòng gật đầu. Duy chỉ có điều hôm nay Tinh nhi chải tóc quá mức đơn giản, ngay cả dây buộc cũng chỉ là một dải lụa trắng thuần, không có lấy một chút hoa văn nào.

Hắn cầm đóa đan hà hoa từ tay Nguyễn Trường Tinh, nhẹ nhàng cài lên mái tóc đen nhánh của tiểu sư đệ. Lúc này mới cảm thấy hoàn mỹ.

Nguyễn Trường Tinh không thể chờ đợi thêm, lập tức kéo tay sư huynh, nhanh chóng đi về phía khách đi3m.

"Sư huynh, ta có chuẩn bị lễ vật cho huynh đấy!"

Thanh âm vui vẻ vang vọng trong quán trà, lọt vào tai Mục Lưu Phương. Hắn cố ý theo bước chân của Nguyễn Trường Tinh mà đến, cuộc gặp gỡ hôm nay chính là cơ hội mà hắn đã tìm kiếm bấy lâu.

Mục Lưu Phương nghĩ, đời này, Nguyễn Trường Tinh hẳn là rất vui vẻ.

Thế nhưng, hắn vẫn muốn hỏi một câu-rốt cuộc y hận hắn đến mức nào?

Hắn bước đến nơi Nguyễn Trường Tinh vừa dừng chân, đứng trước cửa quán trà, nơi ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống. Trong đầu hắn hiện lên dáng vẻ Nguyễn Trường Tinh mỉm cười.

Nhưng hình ảnh rõ ràng nhất trong ký ức hắn vẫn là thiếu niên năm nào, người từng hỏi hắn có đói không, rồi dắt hắn đi dưới mái hiên nhỏ ngày ấy.

Từ trong quán trà, một người chạy ra, đặt ngọc bài lên bàn rồi đưa cho Mục Lưu Phương: "Công tử, ngài để quên đồ."

Chương 39

DTV-EBOOK

Nguyễn Trường Tinh kéo Trương Hòa Minh cộp cộp chạy lên cầu thang, phía sau, Lâm Phỉ Thạch lập tức đi đến quầy, thuê hai gian phòng vừa mới khai trương.

Trên mặt Trương Hòa Minh vẫn giữ nụ cười ôn hòa. Từ nhỏ, bọn họ đã cưng chiều vị tiểu sư đệ này, dù là chuyện gì cũng đều phối hợp hết mức, sợ làm mất hứng của cậu. Nhưng lúc này, trong lòng hắn lại có chút mong chờ món quà mà Nguyễn Trường Tinh đã chuẩn bị cho mình.

Vào phòng, Nguyễn Trường Tinh buông tay Trương Hòa Minh ra, nhanh chân chạy đến mép giường. Cậu mở gối đầu, nhẹ nhàng lấy ra một vật nhỏ từ phía dưới, giữ chặt trong lòng bàn tay rồi giấu ra sau lưng. Ý cười rạng rỡ, cậu tiến đến gần sư huynh, đôi mắt ánh lên nét tinh nghịch, làm đủ trò úp úp mở mở.

Trương Hòa Minh khoanh tay, quạt xếp khẽ tựa nơi khuỷu tay, hứng thú bừng bừng mà phối hợp:

"Ừm... Để sư huynh đoán xem nào."

Đôi mắt Nguyễn Trường Tinh sáng lấp lánh.

"Ngọc bội?"

"Không phải."

"Trâm cài?"

"Cũng không phải."

"Giấy và bút mực?"

Nguyễn Trường Tinh bật cười, nhắc nhở: "Không có lớn như vậy đâu."

Trương Hòa Minh cố tình nhíu mày, làm ra vẻ bối rối:

"Sư huynh thật sự đoán không ra, vậy phải nhờ Tinh nhi giải đáp thắc mắc này rồi."

Nguyễn Trường Tinh hếch cằm, đắc ý nói:

"Được thôi! Nhưng trước hết, sư huynh hãy đưa tay ra nào."

Trương Hòa Minh nghe lời duỗi tay, Nguyễn Trường Tinh liền đặt lễ vật vào lòng bàn tay hắn, sau đó hân hoan chăm chú quan sát phản ứng của sư huynh.

Nằm gọn trong tay hắn là một chiếc túi tiền, màu xanh biếc như bầu trời. Trên mặt túi thêu hai ngôi sao vàng kim, đường may có phần thô ráp, không hề tinh xảo. Rõ ràng, đây chính là vật do người tặng tự tay làm.

Trương Hòa Minh cảm thấy lòng mình như được ngâm trong nước ấm, tràn đầy vui sướng và cảm động.

Hắn nhẹ giọng hỏi: "Đây là do chính đệ thêu sao?"

Hai má Nguyễn Trường Tinh thoáng ửng hồng. Cậu biết bản thân vụng về trong việc thêu thùa. Ban đầu, cậu định thêu cả một bầu trời đầy sao, nhưng đến giữa chừng thì không còn kiên trì nổi nữa, đành chỉ thêu hai ngôi sao, một lớn một nhỏ. Ngôi sao lớn vô cùng, chiếm hơn nửa diện tích của túi tiền.

Chỉ hai ngôi sao này thôi mà cậu đã phải học mấy ngày liền với chủ tiệm may. Bà chủ là một phụ nhân trung niên, vì trước

đó từng giúp Lạc Đình Sương đặt may hai bộ xiêm y cho Nguyễn Trường Tinh nên đối với cậu càng thêm ôn hòa, tận tình chỉ dạy từng đường kim mũi chỉ.

Khoảng thời gian đó, ngón tay cậu không biết đã bị kim đâm bao nhiêu lần. Lạc Đình Sương vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, nhưng Nguyễn Trường Tinh lại vô cùng hào hứng, nhất quyết không chịu từ bỏ, ngay cả làm nũng cũng đem ra dùng. Cuối cùng, Lạc Đình Sương đành phải tự mình giám sát, mỗi lần cậu xỏ thêm một mũi kim lại bôi thuốc một lần, còn nâng tay cậu lên thổi nhẹ, sợ cậu đau.

Nguyễn Trường Tinh tự mình lại say mê kim chỉ, không chỉ ban ngày muốn thêu, mà buổi tối cũng đánh đèn tiếp tục. Lạc Đình Sương lo lắng cho đôi mắt cậu, trong lòng càng thêm không nỡ, bèn cố ý nghiêm mặt, ra lệnh cấm tuyệt đối không được thêu vào buổi tối. Nguyễn Trường Tinh bên ngoài ngoan ngoãn đáp ứng, nhưng vừa quay đi liền lén giấu một viên dạ minh châu vào trong chăn, âm thầm tiếp tục công việc.

Khi Lạc Đình Sương xốc chăn lên, liền thấy cậu nheo mắt dưới ánh sáng mờ nhạt của viên ngọc, kim chỉ trong tay dù cố gắng thế nào cũng không đâm vào vải được.

Bị bắt quả tang ngay tại trận, Nguyễn Trường Tinh nhanh tay nhét công cụ gây án vào trong chăn, hàng mi khẽ rủ xuống, tội nghiệp nói: "Sư tôn, con hình như bị mất ngủ."

Kể từ đó, suốt mấy ngày sau, cậu không còn cơ hội trộm thêu túi tiền nữa-bởi vì mỗi tối đều có Lạc Đình Sương cùng cậu ngủ.

Nhắc đến đoạn chuyện này, Nguyễn Trường Tinh vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, cũng không dám thừa nhận rằng viên tinh tú thứ nhất trên túi là do bà chủ tiệm may giúp thêu.

Nhưng ngôi sao lớn kia thì đích xác là do cậu tự tay làm. Nghĩ vậy, cậu liền gật đầu, khẽ đáp: "Ân."

Đôi mắt dài khẽ cong nơi đuôi mắt của Trương Hòa Minh bị nụ cười ôn nhu làm mềm đi, hắn dịu dàng nói:

"Thật đẹp mắt. Đây là món quà tốt nhất mà sư huynh từng nhận được. Cảm ơn Tinh nhi."

Nguyễn Trường Tinh cười tươi: "Sư huynh thích là tốt rồi."

"Tất nhiên là thích. Bất cứ thứ gì Tinh nhi tặng, sư huynh đều sẽ không thể không thích."

Hắn thật muốn ôm lấy vị tiểu sư đệ này, người mang theo nụ cười rạng rỡ, ánh mắt trong veo, ngây thơ mà thuần khiết. Được gặp một người như vậy là may mắn của bọn họ. Trục Nguyệt

Đỉnh có được một người như Nguyễn Trường Tinh, bọn họ tình nguyện dành tất cả yêu thương và dịu dàng để bảo vệ cậu, không để cậu chịu dù chỉ một chút tổn thương.

Nguyễn Trường Tinh tận mắt nhìn Trương Hòa Minh thay túi tiền mới, sau đó đeo bên hông. Dù màu sắc của túi tiền không hề hợp với y phục của sư huynh hôm nay, nhưng cậu càng nhìn càng thấy vui vẻ.

Trương Hòa Minh thân mật xoa nhẹ chóp mũi cậu, mỉm cười hỏi:

"Có đói bụng không?"

Lúc này vừa đúng giờ cơm trưa, tuy trong bụng chưa thực sự đói, nhưng Nguyễn Trường Tinh vẫn ngoan ngoãn để sư huynh nắm tay dắt ra khỏi phòng, miệng thì không ngừng líu ríu trò chuyện suốt dọc đường.

Lâm Phỉ Thạch, sau khi sắp xếp xong hai gian phòng và cùng tiểu nhị đơn giản kiểm tra qua, đã sớm chờ dưới lầu. Hắn ôm kiếm, tựa vào vách tường.

Trong quán, phần lớn khách trọ đều đã ra dùng bữa, người không quá đông, tiếng trò chuyện cũng nhẹ nhàng, khiến không gian thêm phần tĩnh lặng.

Thấy hai người xuống, Lâm Phỉ Thạch khẽ điều chỉnh tư thế đứng, nhưng ánh mắt hắn hơi dao động khi nhìn thấy tay họ vẫn nắm chặt cùng ánh nhìn ôn nhu sủng nịch của Trương Hòa Minh dành cho Nguyễn Trường Tinh. Đôi mắt sâu như mặt hồ của hắn gợn lên chút sóng nhẹ, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã trở về như cũ.

Buổi tối, gió đêm mang theo hơi lạnh.

Sau một ngày hưng phấn, Nguyễn Trường Tinh rúc mình vào chăn, trong lòng còn tích góp cả một đống chuyện muốn nói, nhưng mí mắt đã không ngừng đánh nhau. Hắn cố gắng mở mắt ra, hàng mi khẽ rung, đôi mắt ướt át mơ màng, nhẹ giọng thì thào:

"Sư huynh, ta... Ngày mai lại cùng ngươi nói tiếp. Nhớ gọi ta dậy sớm một chút nhé."

Trương Hòa Minh nhìn bộ dáng mơ màng buồn ngủ của Nguyễn Trường Tinh mà không nhịn được bật cười, cẩn thận kéo chăn đắp kín cho cậu.

"Được, sư huynh sẽ gọi đệ dậy."

Ánh đèn dịu nhẹ hắt xuống, phủ lên khuôn mặt Nguyễn Trường Tinh một tầng sáng ấm áp, tựa như lớp men mịn trên bạch sứ trân quý-mong manh mà đáng được nâng niu.

Trương Hòa Minh lặng lẽ nhìn cậu trong chốc lát, sau đó thật khẽ thổi tắt đèn dầu, thay vào một viên dạ minh châu tròn trịa. Ánh sáng dịu nhẹ từ viên ngọc lan tỏa, khiến căn phòng không đến mức quá tối.

Sau đó, hắn lùi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Vừa xoay người, hắn liền thấy Lâm Phỉ Thạch đứng ở cuối hành lang. Người kia ôm kiếm, dáng hình cao lớn như cây tùng cô độc giữa gió sương, đường nét khuôn mặt dưới ánh sáng lờ mờ cũng trở nên mông lung khó đoán.

Trương Hòa Minh bước đến, nghĩ rằng đối phương có chuyện muốn nói. Nhưng Lâm Phỉ Thạch chỉ lặng lẽ quan sát hắn một lượt bằng ánh mắt thâm trầm, sau đó đơn giản nói:

"Sớm một chút nghỉ ngơi."

Trương Hòa Minh thoáng ngẩn ra, rồi cũng khẽ đáp lại:

"Ngươi cũng vậy."

Nói xong, cả hai mỗi người trở về phòng mình.

Chương 40

DTV-EBOOK

Đêm tĩnh mịch đến lạ.

Một âm thanh bất chợt vang lên, khiến Trương Hòa Minh giật mình tỉnh giấc. Hắn lập tức xốc chăn, xuống giường, vội vã nhặt áo khoác khoác lên người, rồi đẩy cửa đi về phía gian phòng bên cạnh.

Hai gian phòng cách nhau rất gần, chỉ cần xoay người là tới. Trên cửa phòng của Nguyễn Trường Tinh, một đạo phù chú mơ hồ hiện lên rồi nhanh chóng ẩn đi. Trương Hòa Minh vừa nhìn đã nhận ra đó là phù chú do Lạc Đình Sương lưu lại-hẳn là vì lo lắng cho tiểu sư đệ nên để lại để bảo hộ cậu.

Trước khi đến đây, trong thư Sở Anh Hoa gửi cho hắn, ngoài việc căn dặn hắn đi theo bầu bạn với Nguyễn Trường Tinh, còn đặc biệt nhấn mạnh tình trạng của cậu, dặn dò phải đặc biệt lưu ý.

Vì vậy, khi ngủ, Trương Hòa Minh vẫn giữ một phần cảnh giác, không dám ngủ quá sâu để có thể kịp thời ứng phó nếu có chuyện xảy ra. Chỉ là hắn không ngờ tình huống lại đến nhanh như vậy.

Hắn đặt lòng bàn tay lên phù chú đang phát sáng, trong chớp mắt ánh sáng tan đi, phù chú cũng theo đó ẩn đi.

Trương Hòa Minh nhẹ nhàng đẩy cửa, chỉ dùng chút lực nhỏ để cánh cửa chỉ hé mở vừa đủ một người bước qua.

Hắn đi vào, rồi cẩn thận khép cửa lại, không để phát ra dù chỉ một chút âm thanh. Bởi vì hắn sợ sẽ làm kinh động đến người trong phòng.

Không, chính xác hơn mà nói-hắn sợ sẽ làm kinh động đến hồn phách tự do, vô định như một con rối gỗ kia.

Trên giường, người kia vẫn giữ nguyên tư thế khi ngủ. Chăn đắp ngay ngắn đến ngực, hai tay giao nhau đặt trước bụng, mái tóc mềm mại buông xõa trên gối. Chỉ là, sắc mặt cậu quá mức tái nhợt, đôi môi cũng nhàn nhạt sắc hồng. Dưới ánh sáng dịu nhẹ của dạ minh châu, cậu trông như một thể xác trong suốt, mong manh đến lạ.

Bởi lẽ lúc này, cậu thực sự chỉ còn là một thể xác. Hồn phách của cậu đã rời khỏi thân thể.

Hồn phách tự do trôi nổi trong phòng, nhưng vì phù chú Lạc Đình Sương lưu lại, nó không thể rời khỏi nơi này. Tiếng động

vừa nãy vang lên chính là do hồn phách chạm phải phù chú mà phát ra.

Hồn thể khoác một bộ áo ngủ trắng muốt, tay áo dài rũ xuống che khuất gần hết đầu ngón tay trắng bệch. Đôi chân trần đứng trên nền đất, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như đang lơ lửng, không nơi nào bám víu. Đôi mắt trống rỗng, mờ mịt, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến vào hư không.

Chỉ cần nhìn cảnh tượng ấy, lòng Trương Hòa Minh chợt nhói lên. Ban ngày, Nguyễn Trường Tinh tặng hắn lễ vật, nụ cười rạng rỡ, niềm vui lấp lánh nơi khóe mắt, đuôi mày. Trên phố xá đông đúc, cậu che nắng dưới mái hiên, tinh nghịch nắm tay hắn, ánh mắt sáng trong như gom hết tinh quang trên trời.

Khi ấy, thời gian như ngừng lại, vạn vật xung quanh cũng chẳng thể rực rỡ bằng cậu. Nhưng giờ đây, hồn phách cậu lại mong manh như sương khói, chỉ e một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi tan.

Dưới bầu trời tĩnh mịch của đêm khuya, cậu đã từng nếm trải mọi điều tốt đẹp trên thế gian. Thế nhưng, nhiều năm trước, chính cậu cũng từng bị ép phải nhảy vào Đọa Uyên-một sự thật không thể chối bỏ.

Trương Hòa Minh thấu hiểu nỗi đau tận tâm can. Hắn chậm rãi tiến đến gần hồn thể kia, giọng nói nhẹ nhàng như gió

thoảng:

"Tinh Nhi ngoan, đêm khuya không nên ra ngoài. Cùng sư huynh trở về, được không?"

Hồn phách lặng im, chẳng chút phản ứng, chỉ đứng yên, ngây ngẩn.

Nhưng Trương Hòa Minh dường như vẫn nhận được một lời hồi đáp vô hình. Hắn khẽ mỉm cười, vươn tay xuyên qua làn sương mờ ảo, như thể đang nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, rồi dắt hồn phách hướng về mép giường.

Điều kỳ lạ là hồn phách cũng chầm chậm bước theo hắn.

Đến mép giường, Trương Hòa Minh giơ tay, nhẹ chạm vào chóp mũi của hồn phách. Nhưng bóng dáng mờ ảo ấy vẫn đứng lặng, vô hồn như một con rối.

"Trở về đi, sư huynh ở đây trông đệ."

Hắn thi triển một thuật pháp, để linh hồn ly thể trở về với thân xác.

Không bao lâu sau, Nguyễn Trường Tinh chậm rãi mở mắt. Trong đáy mắt y vẫn còn vương chút mông lung của người vừa tỉnh giấc. Khi nhìn thấy bóng người đứng bên giường, y thoáng ngạc nhiên.

"Sư huynh? Sao huynh lại ở đây?"

Trương Hòa Minh ngồi xuống mép giường, đưa tay cản lại động tác định ngồi dậy của cậu, tiện thể kéo chăn lại cho ngay ngắn.

"Sợ đệ nửa đêm đá chăn, ta không yên tâm nên đến xem thử." Hắn cười nhẹ, nửa đùa nửa thật.

Nguyễn Trường Tinh dụi mắt, hàng mi dài bởi vì nước mắt mà dính lại thành từng chùm nhỏ. Cậu chớp mắt vài lần, ánh nhìn vẫn còn chút mơ màng.

"Ta nào có, ta từ tám tuổi đã không còn đá chăn rồi. Sư huynh lại oan uổng ta."

"Phải phải phải." Trương Hòa Minh liên tục gật đầu, tỏ vẻ nhận lỗi. "Là sư huynh suy nghĩ nhiều. Tinh Nhi từ tám tuổi đã không còn đá chăn, chín tuổi có thể thuộc lòng văn chương,

mười tuổi đã có thể lên lôi đài đánh thắng đồng môn cao hơn mình một nửa. Nhưng mà nha, mười hai tuổi lại bị người ta lừa, đến túi tiền cũng không còn. Mười ba tuổi vì chân trần chơi nước mà bị sư thúc xách về, sợ đến mức suốt đêm trốn khỏi Tinh Nguyệt Phong, không chịu quay lại. Mười bốn tuổi thì cùng Phi Phi rút lông con chim đen to tướng làm cầu, bị đuổi chạy khắp nửa Trục Nguyệt Đỉnh..."

Còn chưa kịp nói hết, đã bị Nguyễn Trường Tinh đỏ mặt ngắt lời.

"Sư huynh! Nếu huynh còn nói nữa, ta sẽ không thèm để ý đến huynh nữa!"

Nói rồi, y tức tối xoay người, đưa lưng về phía Trương Hòa Minh.

Trương Hòa Minh khẽ cong khóe môi, song giọng nói lại mang theo vẻ cô đơn giả bộ: "Ai... Sư huynh vụng về, nếu có câu nào nói không đúng, mong Tinh Nhi khoan dung mà tha thứ cho sư huynh. Tuổi tác đã lớn, chẳng qua chỉ là muốn nhắc lại chút chuyện cũ thôi."

Giọng điệu cố ý như vậy, Nguyễn Trường Tinh nghe xong không khỏi mềm lòng. Y xoay người lại, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Trương Hòa Minh, rồi chân thành nói:

"Sư huynh, huynh một chút cũng không già, vẫn rất trẻ. Lần trước ta lên Trục Nguyệt Đỉnh, đại sư huynh của Tứ Hải Môn còn nói muốn cưới huynh đấy."

Đúng vậy, không biết có bao nhiêu người trong tiên đạo muốn kết đạo lữ với Trương Hòa Minh, nam nữ đều có.

Người ta vẫn nói, Trục Nguyệt Đỉnh có hai vị mang dung mạo tuyệt thế. Một người là phú quý hoa nhân gian, một người là minh nguyệt giữa bầu trời cao.

Nguyễn Trường Tinh được Lạc Đình Sương bảo vệ quá mức, như vầng minh nguyệt bị cất giấu trong khuê phòng, đến cả dung nhan cũng hiếm khi lộ ra trước người ngoài.

Nhớ đến giọng điệu thô lỗ của gã hán tử kia, ngay cả Trương Hòa Minh cũng không khỏi giật nhẹ khóe môi.

"Mau ngủ đi, sư huynh chờ ngươi ngủ rồi sẽ đi."

Nguyễn Trường Tinh d ịch vào bên trong, nhấc một góc chăn lên, vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh, giọng nói nhẹ nhàng:

"Sư huynh, lên đây đi."

Trương Hòa Minh mỉm cười, sau đó cũng nằm xuống. Nguyễn Trường Tinh chu đáo kéo chăn lại cho cậu, chăn đã được y ủ ấm sẵn, vừa nằm xuống liền xua tan đi hơi lạnh, mang đến cảm giác ấm áp tận trong lòng.

Chờ hắn ổn định xong, Nguyễn Trường Tinh theo thói quen tựa vào vai Trương Hòa Minh, sườn mặt mềm mại áp lên bờ vai rắn rỏi của hắn.

Cậu khẽ thở dài, mang theo chút u sầu, rồi chậm rãi lên tiếng:

"Sư huynh, ngủ cũng khiến người ta mệt mỏi sao?"

Trương Hòa Minh không hiểu: "Hửm?"

"Ta luôn cảm thấy mỗi lần ngủ dậy đều rất mệt, giống như vừa chạy quanh tiểu thành này một vòng vậy. Hơn nữa, ta chẳng bao giờ nhớ được mình đã mơ thấy gì." Nguyễn Trường Tinh ngước đôi mắt trong veo lên nhìn Trương Hòa Minh, trong vẻ ngây thơ vô tội còn ẩn chứa một chút hoang mang và sợ hãi.

Trương Hòa Minh đưa tay khẽ vuốt mặt y, ánh mắt ôn hòa nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo ấy.

"Không phải đâu, ngươi không có gì bất thường cả. Sở dĩ xuất hiện tình trạng này là vì ngươi đang trong giai đoạn phát triển. Ban đêm, khi ngươi chìm vào giấc ngủ, cốt cách trong cơ thể sẽ lặng lẽ phát triển. Chuyện này, ừm... người ta gọi là... sinh trưởng mệt."

Làm khó cho Trương Hòa Minh, ngay tức khắc nghĩ ra được một lý do nghe có vẻ có đạo lý.

Nguyễn Trường Tinh bán tín bán nghi: "Thật sao?"

"Thật."

"Vậy ta có thể cao giống sư huynh không?"

"Không thể."

"Sư huynh người xấu!" Nguyễn Trường Tinh bĩu môi, giận dỗi. Y còn cố ý khen sư huynh trẻ trung lại đẹp đẽ, vậy mà hắn lại nói như vậy. Hừ, sư huynh chính là già rồi, còn thích bịa chuyện!

Thấy y phồng má tức giận, Trương Hòa Minh liền chọc chọc vào lưng y, cười nhẹ:

"Sư huynh kể chuyện trước khi ngủ cho Tinh Nhi nhé?"

Nguyễn Trường Tinh lập tức bịt tai: "Không nghe, không nghe! Lại là câu chuyện nông phu đánh rơi rìu gì đó chứ gì! Tam sư huynh và nhị sư huynh đều dùng câu chuyện đó để lừa mấy đứa nhỏ!"

Có không?

Trương Hòa Minh suy nghĩ một chút. Nhưng những cuốn thoại bản mà hắn đã đọc... có hơi hương diễm, hoàn toàn không thích hợp để kể cho trẻ con. Xem ra, sau này phải đi mua thêm vài quyển truyện mới được.

Chương 41

DTV-EBOOK

Sáng hôm sau, Nguyễn Trường Tinh tỉnh dậy với tinh thần sảng khoái. Cậu cùng Trương Hòa Minh xuống lầu, hai người cùng nhau dùng bữa sáng.

Bữa sáng đơn giản gồm cháo trắng, vài món rau nhỏ, cùng một đ ĩa du quả tử. Những quả du tử không quá lớn cũng không quá nhỏ, được chiên vàng óng, bên trên phủ một lớp đường trắng trong suốt. Nguyễn Trường Tinh ăn rất vui vẻ, miệng ríu rít không ngừng trò chuyện cùng Trương Hòa Minh.

Trương Hòa Minh vừa chăm chú sắp xếp thức ăn, nhắc cậu ăn nhiều một chút, vừa nhẹ nhàng đáp lời.

Buổi sáng cứ thế trôi qua. Dù chỉ trò chuyện thôi nhưng cũng khiến Nguyễn Trường Tinh cảm thấy có chút mệt mỏi. Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ mở rộng, chiếu rọi vào căn phòng, giọng nói của cậu cũng dần nhỏ lại. Cuối cùng, cậu tựa đầu vào đầu gối Trương Hòa Minh, thiếp đi.

Trương Hòa Minh khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cậu, giúp cậu ngủ thoải mái hơn. Đợi đến khi cậu ngủ say, hắn mới nhẹ nhàng bế lên, đặt lại lên giường.

Sau đó, hắn trở về phòng mình, trải giấy, nghiền mực, rồi viết vài dòng chữ. Viết xong, hắn cuộn tờ giấy lại thành một ống nhỏ, gọi đến một con linh tước.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, Trương Hòa Minh khẽ xoa đầu con nghe linh tước, nhẹ giọng nói:

"Đi thôi."

Nghe linh tước liền vỗ cánh, bay thẳng lên trời cao.

Nhưng phong thư gửi cho Sở Anh Hoa cuối cùng lại rơi vào tay Sở Tri Phi.

Trên quảng trường đại điện, hắn chặn lại con chim nhỏ, vừa vuốt v e vừa trêu chọc:

"Ôi chao, tiểu tước nhi thật ngoan. Đóa đan hà hoa kia vẫn là ta hái từ sáng sớm trên đỉnh phong thượng đấy. Nếu ngươi không đưa tin cho ta, ta sẽ không thả ngươi đi đâu."

Nghe linh tước đậu trên bức tượng tiên hạc bằng đá, nghiêng đầu, dùng đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn chằm chằm vào người trước mặt, trông chẳng khác nào đang nhìn một kẻ ngốc.

Sau một hồi tranh đấu với Sở Tri Phi, nghe linh tước cuối cùng cũng gục xuống, lông đuôi màu đỏ khẽ đập nhẹ lên bệ đá hai lần như thể thỏa hiệp, sau đó ngoan ngoãn đưa tin cho hắn.

Sở Tri Phi cười tít mắt, để lộ một hàm răng trắng bóng: "Tước nhi ngoan. Đi đi, trở về cùng tiểu sư đệ."

Nhìn theo bóng dáng con chim nhỏ biến mất giữa bầu trời, hắn chống nạnh thở dài một hơi, thầm nghĩ-giao tiếp với loài chim cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vừa đi, hắn vừa mở thư ra xem. Nhưng chỉ cần lướt qua vài dòng, trái tim hắn lập tức nhấc lên.

Hắn tăng tốc bước chân, đi thẳng vào hậu điện của Lãm Nguyệt Điện.

Trong điện, Sở Anh Hoa đang ngồi nhàn nhã. Một tay phe phẩy cây quạt, tay kia cầm một quyển sách, dáng vẻ thảnh thơi. Nhưng sự yên tĩnh này nhanh chóng bị những tiếng bước chân dồn dập của Sở Tri Phi làm gián đoạn.

"Phụ thân!"

Chưa thấy người đã nghe thấy giọng nói, Sở Anh Hoa khẽ lắc đầu, bật cười bất đắc dĩ. Ngần ấy năm rồi, đứa nhỏ này vẫn chẳng hề có chút trầm ổn nào.

Sở Tri Phi hớt hải đặt phong thư lên bàn, vẻ mặt hoang mang:

"Tam sư huynh có ý gì đây?"

Cái gì mà tình huống không xong, mong sư thúc lập tức trở về?

Ai là người có tình huống không ổn?

Ở bên cạnh tam sư huynh chỉ có tiểu sư đệ.

Ý nghĩ ấy lóe lên trong đầu, hắn lập tức đoán: "Có phải Tinh Nhi xảy ra chuyện gì không?"

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Sở Tri Phi lúc này tràn đầy lo lắng.

Hắn đương nhiên hy vọng mọi chuyện vẫn ổn, nhưng trong lòng lại thấp thỏm mong chờ một câu trả lời chắc chắn.

Sở Anh Hoa khẽ gấp bức thư lại, ánh mắt dừng trên người Sở Tri Phi, chậm rãi nói: "Đừng lo lắng, có tam sư huynh của ngươi ở đó. Huống hồ, lần này sư thúc xuống núi cũng là để giải quyết chuyện của Tinh Nhi."

Lời này chẳng khác nào xác nhận-người có vấn đề chính là Tinh Nhi.

Sở Tri Phi nhíu mày, lòng bàn tay hơi siết lại: "Phụ thân, rốt cuộc Tinh Nhi đã xảy ra chuyện gì? Các người có phải đang giấu ta chuyện gì không?"

Thật ra, cảm giác này đã đè nặng trong lòng hắn từ lâu.

Từ những lời nói vô tình của Sở Anh Hoa, đến những hành động thoáng qua của các vị sư huynh sư tỷ, hắn đều có thể nhận ra một chút manh mối.

Theo thời gian trôi qua, những manh mối vụn vặt đó dần tích tụ lại, biến thành một mối nghi ngờ lớn trong lòng hắn.

Sở Anh Hoa không đáp ngay, chỉ trầm mặc nhìn hắn một lát. Cuối cùng, y khẽ thở dài, cho hắn một câu mơ hồ:

"Đến lúc ngươi sẽ tự biết."

"Vậy con còn phải chờ đến bao giờ?"

Sở Anh Hoa đặt tay lên vai hắn, giọng điệu ý vị thâm trường:

"Chờ đến khi tâm trí ngươi đủ trưởng thành, đủ vững vàng để gánh vác chuyện này."

Sở Tri Phi bỗng cảm thấy một nỗi bất an dâng lên trong lòng.

Rốt cuộc là chuyện gì, nghiêm trọng đến mức phụ thân cho rằng hắn hiện tại chưa đủ sức gánh vác?

Nhưng... Tinh Nhi từ nhỏ đã ở Trục Nguyệt Đỉnh, là hắn tận mắt nhìn lớn lên mà!

Hắn mơ màng bước ra ngoài.

Bên ngoài, núi cao nguy nga trải dài thành một đường nét hùng vĩ, bầu trời xanh trong vắt, những đám mây trắng tựa như được khảm lên nền trời. Rõ ràng mọi thứ vẫn tốt đẹp như thường, nhưng trong lòng hắn lại như bị đè nặng bởi một tảng đá, khó mà thở nổi.

Sau khi gửi thư đi, Trương Hòa Minh lại ghé qua phòng Nguyễn Trường Tinh nhìn một chút. Người trên giường ngủ say sưa, làn da trắng muốt, dưới ảnh hưởng của nhiệt độ phòng, gương mặt phủ một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, môi cũng thêm phần ẩm mềm. Trương Hòa Minh nhìn mà không khỏi mềm lòng, đưa tay chọc nhẹ vào má cậu, nhưng người ngủ say chẳng có phản ứng gì, xem ra đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Yên tâm rời khỏi phòng, hắn dạo quanh một vòng, hai tay xách đầy đồ đạc mới quay về. Phần lớn đều là đồ ăn vặt, hơn nửa là mua cho Nguyễn Trường Tinh. Hắn biết sư đệ thích ăn ngọt, thích cay, thích những món có độ mềm hoặc giòn vừa phải, nên đều lựa theo khẩu vị của cậu. Chỉ mong khi tỉnh lại, trông thấy những món này có thể vui vẻ một chút.

Từ ngày Nguyễn Trường Tinh đưa túi tiền cho Trương Hòa Minh, hắn vẫn luôn mang theo bên người, lại còn đeo ở vị trí rõ ràng. Khi chọn mua đồ trên đường, có một vị chưởng quầy nhìn chằm chằm túi tiền của hắn khá lâu, thầm nghĩ vị công tử này ăn mặc sang trọng, khí chất thoát tục, sao lại đeo một cái túi tiền... độc đáo như vậy? Trương Hòa Minh lại không để ý, ngược lại còn cảm thấy thích thú, mặc kệ ánh mắt người khác, hào sảng mà thanh toán.

Mua xong đồ, hắn vội vàng quay về, muốn tranh thủ về trước khi Nguyễn Trường Tinh tỉnh lại.

Nhưng khi vừa bước lên thang lầu, ngẩng đầu liền thấy có người ngồi trên bậc cửa.

Hành lang không dài, nối liền bốn, năm gian phòng. Nguyễn Trường Tinh ngồi ôm đầu gối ở giữa, giống như một vì sao cô độc giữa bầu trời đêm tăm tối. Bộ y phục đơn bạc quấn lấy thân thể gầy yếu, mái tóc rối xõa tùy ý, tựa như đang cố bảo vệ chính mình khỏi thế giới bên ngoài.

Trương Hòa Minh bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót.

Hắn chậm rãi tiến lại gần, ngồi xổm xuống trước mặt Nguyễn Trường Tinh, nhẹ nhàng vén những lọn tóc dài tán loạn của cậu lên. Một đôi mắt long lanh ánh nước ngước nhìn lên, va vào đáy mắt hắn, mang theo cảm giác chua xót khôn cùng.

"Sao vậy?"

Hàng mi dài khẽ rung, Nguyễn Trường Tinh mím môi, tựa như chỉ cần động một chút là sẽ vỡ tan:

"Sư huynh đi đâu vậy... Ta tỉnh lại... tìm không thấy huynh."

Cậu tỉnh dậy trong căn phòng chỉ còn bụi bặm lặng lẽ nhảy múa dưới ánh sáng, tĩnh lặng đến mức tựa như cả thế giới chỉ còn mình cậu. Cảm giác cô đơn vô tận như thủy triều cuộn trào nhấn chìm cậu.

Cậu đã gọi sư huynh vài lần... nhưng chẳng ai đáp lại.

"Xin lỗi, sư huynh về trễ."

Trương Hòa Minh nhẹ giọng dỗ dành, "Ta đi mua lễ vật cho Tinh nhi, vốn muốn đợi đệ tỉnh dậy là có thể thấy ngay, nhưng lại không kịp quay về. Tinh nhi có muốn xem không?"

Nguyễn Trường Tinh gật đầu, "Muốn."

Trương Hòa Minh mỉm cười, nhẹ nhàng chạm trán vào trán cậu. Nguyễn Trường Tinh cũng theo đó nở nụ cười.

Có sư huynh bên cạnh, Nguyễn Trường Tinh liền không cần tự mình buộc tóc nữa. Cậu ngồi trước gương đồng, nhìn đôi tay

thon dài của Trương Hòa Minh luồn qua mái tóc mình, động tác vừa thành thạo vừa nhẹ nhàng.

Trong lúc đó, Trương Hòa Minh còn đề nghị thắt cho cậu một kiểu tóc song kế, nói rằng khi đi dạo phố trước đó, hắn đã thấy một đôi chuông bạc tinh xảo, nhỏ nhắn, rất hợp với khuôn mặt của Nguyễn Trường Tinh, đeo lên chắc chắn sẽ vô cùng đẹp mắt.

Nguyễn Trường Tinh lập tức ngăn cản đôi tay đầy "tội ác" của hắn, nghiêm túc nói, "Ta đã trưởng thành rồi, đâu thể buộc tóc như tiểu hài tử nữa."

Trương Hòa Minh cảm thấy vô cùng đáng tiếc, không khỏi nhớ lại hình ảnh Nguyễn Trường Tinh năm bốn tuổi ngày ấy...

Một đứa nhóc trắng nõn, trên đầu cột búi tóc nhỏ, khoác áo choàng đỏ rực, chạy lon ton trên nền tuyết trong rừng. Tưởng rằng mình đã trốn rất kỹ, nhưng không ngờ tiếng leng keng của chuông nhỏ trên đầu đã sớm bán đứng cậu. Mỗi lần chơi trốn tìm đều thua, cậu lại ngoan ngoãn lộ mặt ra để các sư huynh "cắn" một cái. May mắn là lần nào cũng có đại sư huynh đến giải cứu.

Những ký ức ấy, mỗi lần nhớ lại đều ngập tràn tiếng cười. Nếu có thể, có lẽ tất cả bọn họ đều mong rằng Nguyễn Trường Tinh mãi mãi không lớn lên, mãi mãi là tiểu hài tử nép trong lòng họ.

Bầu trời treo một vầng trăng tròn, ánh sáng bạc nhàn nhạt điểm xuyết vài vì tinh tú.

Trong sự yên tĩnh của đêm khuya, đột nhiên vang lên một tiếng "Phanh!"

Trương Hòa Minh vội vã đẩy mạnh cửa phòng, xiêm y vẫn chưa mặc chỉnh tề. Gió đêm lạnh lẽo tràn vào, quét qua một mảnh tối tăm trong phòng.

Trên giường-trống không.

Lúc này, Lâm Phỉ Thạch cũng vội vàng chạy vào, nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Trương Hòa Minh, liền cất giọng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sư đệ ta... không thấy đâu."

Chương 42

DTV-EBOOK

Bạc câu tàn nguyệt, thanh huy lạnh lẽo thấu xương.

Nguyễn Trường Tinh bị một trận gió rét quét qua mà bừng tỉnh. Khi đôi mắt thích ứng với bóng tối, cậu mới giật mình phát hiện-mình đã không còn ở trong phòng trọ nữa.

Xung quanh là một vùng hoang dã, có lẽ cách trấn nơi bọn họ dừng chân không xa. Nhưng... tại sao cậu lại ở đây? Cậu đến đây bằng cách nào? Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, ký ức cuối cùng chỉ dừng lại ở khoảnh khắc trước khi chìm vào giấc ngủ.

Cơn gió đêm lạnh buốt luồn qua lớp y phục mỏng manh, khiến cậu rùng mình. Nguyễn Trường Tinh xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, dưới ánh trăng mờ nhạt bắt đầu quan sát xung quanh.

Chỉ một cái liếc mắt, toàn thân cậu đột nhiên cứng đờ, tim đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồ ng ngực.

Trên mặt đất nằm la liệt năm, sáu cỗ thi thể. Áo trắng của họ phản chiếu ánh trăng, khiến cảnh tượng trở nên quỷ dị đến rợn người.

Bọn họ chết trong tư thế hỗn loạn, gương mặt trước lúc lìa đời vẫn còn lưu lại sự sợ hãi tột cùng-đôi mắt trợn tròn, miệng khẽ mở, như thể muốn kêu cứu nhưng không kịp thốt ra lời.

Dạ dày Nguyễn Trường Tinh cuộn trào, đầu óc trở nên choáng váng. Cậu cắn chặt môi, kiềm chế cơn buồn nôn, bước chậm về phía thi thể gần nhất, định xem xét nguyên nhân cái chết.

Nhưng ngay khi bàn tay cậu còn chưa kịp chạm vào, một tràng tiếng bước chân bất chợt vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng đáng sợ của màn đêm.

Mười mấy người mặc bạch y tiến đến, hai người phía trước giơ cao đuốc, ánh lửa bập bùng chiếu sáng cả vùng đất hoang.

Nhìn thấy những thi thể nằm rải rác trên đất, người dẫn đầu không khỏi kinh hô, lập tức gọi những người phía sau lại.

Từ trong nhóm người ấy, một nam tử trung niên mặt chữ điền bước ra. Dáng người cường tráng, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén quét về phía Nguyễn Trường Tinh.

Những người còn lại nhanh chóng tản ra, vây quanh các thi thể, đồng thời cũng phong tỏa lối đi của Nguyễn Trường Tinh. Cậu chậm rãi đứng dậy, quan sát nhất cử nhất động của nhóm người trước mặt.

Người được gọi là "sư huynh" cẩn thận kiểm tra các thi thể, sau khi xác nhận họ chính là môn nhân mất tích của mình, ánh mắt hắn lập tức trở nên sắc bén, tựa như chim ưng khóa chặt con mồi.

"Vì sao giết người của bổn môn?"

Giọng nói của hắn lạnh lùng, kiên quyết, mang theo sự phẫn nộ và căm hận sâu sắc, như thể đã định sẵn Nguyễn Trường Tinh chính là hung thủ.

Bị đổ oan tội danh giết người, Nguyễn Trường Tinh vội vàng giải thích:

"Không phải ta giết! Lúc ta tới, bọn họ đã như vậy rồi!"

"Đây là một vùng hoang dã, hơn nữa đã giữa đêm khuya. Ngươi xuất hiện ở đây, mà bên cạnh lại đầy rẫy thi thể, chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp?"

"Ta đã nói, người không phải ta giết! Còn về lý do ta có mặt ở đây, ngay cả bản thân ta cũng không rõ."

Dưới ánh đuốc lập lòe, Nguyễn Trường Tinh siết chặt nắm tay, ép bản thân bình tĩnh lại. Cậu biết lúc này, bất kỳ lời nào cũng khó khiến đối phương tin tưởng.

Bên cạnh một người đột nhiên rút kiếm, giận dữ chỉ thẳng vào Nguyễn Trường Tinh:

"Đừng ngụy biện! Bọn họ chỉ là đệ tử mới nhập môn, cùng ngươi không oán không thù, vậy vì sao phải giết bọn họ?"

Lưỡi kiếm sắc lạnh rung nhẹ trong gió, ánh phản quang trên mũi kiếm tựa như hàn băng rét buốt, mang theo sát khí và oán hận nặng nề. Nguyễn Trường Tinh đứng dưới ánh trăng, thân hình đơn bạc, mong manh như một tờ giấy mỏng. Đến lúc này, cậu đã hiểu, dù có biện giải bao nhiêu cũng vô ích-những người này đã sớm mặc định cậu là hung thủ.

Cậu rũ mắt, giọng nói trầm tĩnh nhưng kiên định:

"Ta không giết người."

Lúc này, vị sư huynh dẫn đầu lạnh lùng cất tiếng:

"Những người nằm trên mặt đất đều là đệ tử Thanh Hư Môn, vì vậy, ta nhất định phải đưa ngươi về gặp chưởng môn để định đoạt. Nếu ngươi không tự nguyện theo chúng ta đi, vậy bọn ta sẽ buộc phải dùng vũ lực."

"Ta muốn xem ai dám động đến sư đệ của ta."

Một giọng nói vang lên, cắt ngang bầu không khí căng thẳng.

Trương Hòa Minh xuất hiện kịp thời, lập tức phi thân chắn trước Nguyễn Trường Tinh, hoàn toàn che chở cho cậu. Ngay phía sau, Lâm Phỉ Thạch cũng nhanh chóng theo sát.

Nguyễn Trường Tinh khẽ siết chặt ống tay áo của Trương Hòa Minh. Trương Hòa Minh nghiêng đầu nhìn hắn, khẽ cười, giọng nói trấn an:

"Đừng sợ, sư huynh ở đây."

Sau đó, hắn hướng những người đối diện hỏi:

"Các ngươi thuộc môn phái nào?"

Tu Tiên giới môn phái đông đảo, thật khó để nhận biết hết. Nhưng lời này rơi vào tai đám người kia lại trở thành sự khinh thường trắng trợn.

Một nhóm đệ tử Thanh Hư Môn sắc mặt khó coi, có kẻ không nhịn được cười lạnh:

"Chúng ta là Thanh Hư Môn. Tu Tiên giới vốn tốt xấu lẫn lộn, nhưng cũng có những kẻ như ngươi, mắt nhìn hạn hẹp, chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng."

Nghe ba chữ "Thanh Hư Môn," ánh mắt Trương Hòa Minh lóe lên, hắn cắn chặt răng, khóe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt, đầy vẻ trào phúng.

"À, thì ra là Thanh Hư Môn." Hắn kéo dài giọng, sau đó xoay chuyển lời nói, giọng điệu lạnh dần: "Thanh Hư Môn thì sao? Dù chưởng môn các ngươi có mặt ở đây, cũng không thể động đến sư đệ ta dù chỉ một sợi tóc."

"Ngươi..." Một đệ tử Thanh Hư Môn tức giận, suýt nữa rút kiếm động thủ, nhưng lại bị sư huynh của họ ngăn lại.

Vị sư huynh kia nhìn Trương Hòa Minh, trầm giọng nói:

"Ta biết ngươi là Trương Hòa Minh của Trục Nguyệt Đỉnh. Nhưng sư đệ ngươi đã giết đệ tử Thanh Hư Môn chúng ta, vì vậy, ta nhất định phải đưa hắn về gặp chưởng môn để định đoạt."

Trương Hòa Minh hơi nheo mắt, trong đôi mắt hồ ly lóe lên hàn quang sắc lạnh.

"Từ Dật Thanh chính mình còn không phải là kẻ ngụy quân tử nhất đỉnh, hắn còn có tư cách định đoạt chuyện của người khác sao?"

"Không được vô lễ với chưởng môn!" Lần này, vị sư huynh kia giận dữ quát lớn.

Trương Hòa Minh hứng thú nhìn lướt qua đám đệ tử Thanh Hư Môn, những kẻ đang kích động, phẫn nộ vì bị xúc phạm đến tôn sư trọng đạo. Trong lòng hắn thầm cười lạnh-những kẻ này lại tôn kính một con người giả nhân giả nghĩa nhất thế gian.

Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ thú vị. Nếu đã vậy, hắn sẽ tự tay xé rách bộ mặt đạo mạo của Từ Dật Thanh, để hắn bị thiên hạ phỉ nhổ, thuận tiện giúp Tinh Nhi báo thù.

"Được thôi." Hắn nhếch môi cười, giọng điệu nhẹ bẫng nhưng lại mang theo sát khí ẩn giấu. "Ta cũng muốn xem Từ Dật Thanh có gan xử trí chúng ta thế nào."

Dứt lời, hắn trở tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Trường Tinh, dịu dàng hỏi:

"Có sợ không?"

Nguyễn Trường Tinh lắc đầu, giọng điệu kiên định: "Có sư huynh ở đây, không sợ."

Lâm Phỉ Thạch, người vẫn luôn lặng lẽ đi theo bên cạnh, dĩ nhiên cũng bị đưa đến Thanh Hư Môn cùng bọn họ.

Mặt trời từ phương đông dâng lên, xuyên qua tầng mây, chiếu nghiêng xuống một phương thiên địa.

Trong đại điện Thanh Hư Môn, người đứng chen chúc đông nghịt. Không chỉ có toàn bộ đệ tử Thanh Hư Môn, mà còn có đệ tử từ một số môn phái khác cũng có mặt.

Thời gian gần đây, Thanh Hư Môn bất ngờ triệu tập các môn phái khác để cùng thương nghị chuyện quan trọng. Việc này ở

Tu Tiên giới cũng không phải chuyện lạ, bởi các môn phái thường liên hợp để cùng nhau phát triển. Tuy nhiên, điều kỳ quái là không lâu trước, Thanh Hư Môn đã tổ chức một cuộc họp liên minh như vậy, đáng lẽ những gì cần bàn đã được nói rõ. Nay lại triệu tập một lần nữa, khiến chưởng môn các phái không khỏi nghi hoặc.

Hôm nay, trong số các môn phái có mặt, vừa hay có Trường Tông Môn. Vì vậy, khi Mục Cần Tùng nhìn thấy Nguyễn Trường Tinh, sắc mặt hắn cứng đờ, trong ánh mắt dần dần bùng lên thù hận. Lạc Đình Sương đã từng xông đến cửa chém giết mấy đệ tử của tông môn hắn, mối huyết thù đó, hắn vĩnh viễn không thể quên.

Mà nguyên nhân của tất cả những chuyện này, chính là Nguyễn Trường Tinh.

Một người khác cũng đang nhìn Nguyễn Trường Tinh với ánh mắt phức tạp là chưởng môn Thanh Hư Môn-Từ Dật Thanh. Đôi mắt nhuốm vẻ tang thương của hắn như muốn xuyên qua Nguyễn Trường Tinh để nhìn thấu một bóng hình nào đó trong quá khứ.

Lúc này, vị sư huynh dẫn người trở về bước lên trước, cung kính hành lễ với Từ Dật Thanh.

"Chưởng môn, những đệ tử mất tích đều đã bị sát hại. Khi chúng ta đuổi đến nơi, chỉ nhìn thấy hắn ở đó, vì vậy đệ tử buộc phải mang hắn về để chờ chưởng môn định đoạt."

Hắn vừa nói, vừa giơ tay chỉ về phía Nguyễn Trường Tinh.

Tình huống cụ thể đã sớm được bẩm báo rõ ràng, lần này nhắc lại chỉ là để cho các môn phái khác một lời giải thích, đồng thời khiến bọn họ trở thành nhân chứng để định tội Nguyễn Trường Tinh.

Trương Hòa Minh liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của bọn họ, trong lòng càng thêm chán ghét Thanh Hư Môn.

Từ Dật Thanh hỏi thêm về tình trạng an trí của những đệ tử đã mất, sau đó mới quay sang Nguyễn Trường Tinh, chậm rãi nói:

"Nếu đã vào Thanh Hư Môn, ta tất nhiên phải bảo vệ sự an toàn của bọn họ. Ngươi nói xem, vì sao ngươi lại ra tay sát hại họ?"

"Ta không giết bọn họ, lúc ta đến nơi, bọn họ đã chết rồi." Nguyễn Trường Tinh vẫn kiên định chỉ nói một câu này.

"Ngươi có bằng chứng nào để chứng minh mình không phải hung thủ?"

"Chính ta là bằng chứng. Ta không bao giờ vô cớ giết hại người vô tội."

"Ngươi chỉ có thể tự chứng minh cho mình, nhưng ở đây có mười mấy người có thể chứng minh ngươi là kẻ giết người."

"Chẳng lẽ số đông là chân lý sao? Hơn nữa, bọn họ cũng không tận mắt nhìn thấy ta ra tay sát hại những người đó."

"Nếu vậy, ngươi cần phải đưa ra bằng chứng chứng minh người không phải do ngươi giết." Từ Dật Thanh bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt như đang quan sát một đứa trẻ ngang bướng vô lý.

"Ta vô pháp chứng minh, chỉ có thể dùng chính lương tâm mình thề rằng ta không giết người."

"Lương tâm? Ha... Ma đạo yêu nhân còn có lương tâm sao?" Một giọng nói âm dương quái khí vang lên.

Người vừa lên tiếng bước ra từ phía sau Từ Dật Thanh. Hắn cao gầy, nước da đen nhánh, khuôn mặt đầy những vết rãnh

lởm chởm, một bên khóe miệng nhếch lên, tạo thành một độ cong quỷ dị. Đôi mắt hẹp dài hơi trũng xuống, mang theo vẻ gian hiểm. Rõ ràng tuổi tác không lớn, nhưng toàn thân lại toát ra một luồng oán khí u ám.

Người này chính là Vương Cầm, đệ tam trưởng lão của Thanh Hư Môn.

Vương Cầm vung tay áo, căm giận nói: "Thứ ăn sâu vào xương tủy thì mãi mãi không đổi. Ngươi và cha ngươi-tên ma đạo yêu nhân đó-đều là lũ giết người không chớp mắt!"

Đột nhiên, một chiếc quạt xếp từ phía đối diện bay thẳng về phía hắn. Vương Cầm giật mình vội vàng tránh né. Dù thoát được nhưng quạt xếp vẫn sượt qua mặt hắn, để lại một vết cắt rỉ máu.

Chiếc quạt tiếp tục lao đi, lực đạo sắc bén chẳng khác gì vũ khí, lướt qua một người đứng bên cạnh hắn. Người này không kịp tránh, lập tức bị cắt rách vạt áo trước ngực, máu tươi túa ra.

Cây quạt xếp trở lại trong tay Trương Hòa Minh. Vị đệ tử bị thương khẽ rên một tiếng, lập tức có hai người tiến lên đỡ hắn rời đi để trị thương.

Vương Cầm nhìn theo bóng lưng người bị kéo đi, rồi đưa tay sờ vết máu trên mặt. Sắc mặt hắn sa sầm, hàm răng nghiến chặt đầy căm hận. "Trương Hòa Minh, ngươi dám ra tay hãm hại người ngay tại Thanh Hư Môn, thật sự không coi chúng ta ra gì!"

Trương Hòa Minh ung dung thu lại quạt xếp, từng phiến lá khép chặt lại, để lộ một vòng viền đỏ thẫm nơi đầu quạt dính máu. Hắn cười nhạt, giọng điệu hờ hững: "Ngại quá, ta có thói quen sạch sẽ, không thể nghe nổi những lời bẩn thỉu."

"Được, quả nhiên không hổ danh là tiên môn đứng đầu Trục Nguyệt Đỉnh! Hết lần này đến lần khác che chở cho ma đạo, lại còn ngang nhiên giết người ngay trong Thanh Hư Môn." Vương Cầm cười lạnh, ánh mắt chợt lóe lên vẻ quái dị. Hắn lướt nhìn Nguyễn Trường Tinh, kẻ vẫn đang chìm trong hoảng hốt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị. "Đáng tiếc, dù các ngươi có cố bảo vệ hắn thì cũng vô dụng. Đọa Uyên Hỏa vì sao không thiêu rụi hắn đi?"

-Đọa Uyên?

Nghe thấy hai chữ ấy, tim Nguyễn Trường Tinh đột nhiên run lên kịch liệt, một cảm giác trống rỗng ập tới, tiếp theo là lồ ng ngực căng thắt. Trong đầu cậu chợt lóe lên những mảnh ký ức mơ hồ, nhưng vừa vụt qua liền biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một khoảng trống rỗng.

Cậu hoang mang nhìn về phía Trương Hòa Minh, như muốn tìm kiếm một điểm tựa giữa cơn sóng dữ. "Sư huynh, hắn đang nói cái gì vậy?"

Ma tộc, yêu đạo, phụ thân, đọa uyên... tất cả những điều này nghĩa là gì?

Ánh mắt cậu tràn ngập hoang mang, như một chiếc lá đơn độc rơi vào vực sâu vạn trượng.

Trương Hòa Minh nâng mặt cậu lên, hai tay nhẹ nhàng che lấy tai cậu, che chắn hắn khỏi những khuôn mặt đầy ác ý và những lời lẽ cay nghiệt. "Tinh nhi, đừng nghe bọn họ nói bậy."

Nhưng dù có bịt tai, những lời ấy vẫn như những chiếc kim nhọn xuyên qua lỗ tai và cắm sâu vào lòng hắn.

"Nguyễn Trường Tinh, ngươi là nghiệt chủng do cha ngươi và mẹ ngươi vụng trộm sinh ra. Ngươi đáng lẽ nên chết từ lâu rồi!"

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống từ khóe mắt Nguyễn Trường Tinh. Trương Hòa Minh dịu dàng lau đi bằng lòng bàn tay, giọng nói vẫn ôn hòa như ngày thường khi dỗ dành tiểu sư đệ:

"Nếu Tinh nhi ghét bọn họ nói, vậy để sư huynh giúp đệ giết sạch bọn họ."

Hắn quay lưng đi, sát khí ngập tràn. Trước khi xuất thủ, hắn chỉ để lại một câu:

"Đứng yên đây chờ sư huynh."

Nhưng ngay lúc hắn xoay người, một bàn tay vươn ra giữ chặt cổ tay hắn-Lâm Phỉ Thạch.

Trương Hòa Minh không hề nhìn đối phương lấy một lần. Sườn mặt hắn lạnh lùng, sát ý dày đặc. "Nếu ngươi muốn ngăn cản ta, ta giết luôn cả ngươi."

Lâm Phỉ Thạch lặng lẽ buông tay.

Ngay sau đó, Trương Hòa Minh phi thân lao đến, quạt xếp trong tay như kiếm, chỉ thẳng vào Vương Cầm. Giọng nói hắn còn lạnh hơn cả kiếm khí:

"Ta đã cảnh cáo ngươi một lần. Hiện tại, là lúc ngươi phải chết."

Vương Cầm lần này có chút phòng bị, nhưng tốc độ của Trương Hòa Minh quá nhanh. Trong lúc hoảng loạn, hắn vội vã kéo một đệ tử Thanh Hư môn bên cạnh làm lá chắn. Chỉ nghe một tiếng xé gió, quạt xếp sắc bén xuyên thẳng qua ngực kẻ xấu số kia, máu tươi phun trào.

Không chút do dự, Vương Cầm ném xác xuống đất rồi bay ngược về sau, muốn tìm đường thoát.

Trương Hòa Minh vừa đối phó những đệ tử Thanh Hư môn lao tới ngăn cản, vừa truy sát hắn. Quạt xếp nhuốm máu càng thêm sắc bén, ánh mắt hắn càng thêm tà mị.

Hắn cười nhạt, nhìn Vương Cầm không ngừng kéo đệ tử che chắn cho mình, khinh miệt nói:

"Xem ra, tàn sát đồng môn chính là truyền thống của Thanh Hư môn các ngươi."

Nhìn đồng môn ngã gục dưới chân mình, Vương Cầm biết bản thân không phải đối thủ của Trương Hòa Minh. Trong lúc tuyệt vọng, hắn dời ánh mắt sang Từ Dật Thanh, mong chờ chưởng môn ra tay cứu hắn.

Bọn họ chẳng khác nào một lũ châu chấu cùng bám trên một sợi dây. Vương Cầm làm tất cả những chuyện này đều là do Từ Dật Thanh chỉ thị, chẳng lẽ đến lúc này, Từ Dật Thanh sẽ khoanh tay đứng nhìn hắn chết? Nếu thực sự là vậy, thì dù có chết, hắn cũng phải kéo Từ Dật Thanh cùng xuống địa ngục.

Từ Dật Thanh tự nhiên cảm nhận được ánh mắt cầu cứu của Vương Cầm. Hắn vẫn chưa ra tay không phải vì e dè, mà là muốn mượn tay Trương Hòa Minh diệt trừ Vương Cầm-kẻ tham lam, đê tiện, không đáng để giữ lại. Nhưng ánh mắt của Vương Cầm khi nãy không chỉ mang theo cầu cứu, mà còn ẩn chứa uy hiếp.

Chậm rãi, Từ Dật Thanh mới ung dung mở miệng:

"Trương Hòa Minh, Thanh Hư môn chưa từng kết thù với Trục Nguyệt Đỉnh. Chỉ là ngươi sư đệ đã giết đệ tử ta, giết người thì đền mạng, đó là đạo lý từ xưa đến nay."

Trương Hòa Minh cười lạnh, đôi mắt hồ ly lóe lên hàn quang:

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy sư đệ ta giết người? Còn nữa, không phải Thanh Hư môn kết thù với Trục Nguyệt Đỉnh, mà là chỉ cần các ngươi làm tổn thương dù chỉ một sợi tóc của đệ ấy, Trục Nguyệt Đỉnh nhất định sẽ khiến các ngươi trả giá gấp trăm lần."

"Ngươi..." Những lời cuồng vọng kia khiến Từ Dật Thanh tức đến râu cũng run lên. Hắn phất tay áo lùi sang một bên, lập tức càng nhiều đệ tử Thanh Hư môn ùa lên.

Cùng lúc đó, Mục Cần Tùng đứng bên ngoài quan sát chiến trường, bỗng cảm thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một. Lợi dụng sự hỗn loạn, chỉ cần giết Nguyễn Trường Tinh và đoạt lấy đôi mắt hắn, thì Lưu Phương của hắn có thể một lần nữa nhìn thấy ánh sáng!

Hắn ra hiệu bằng tay, Trường Tông Môn đệ tử lập tức hiểu ý, nhanh chóng gia nhập chiến cuộc.

Mục Lưu Phương vẫn luôn lắng nghe động tĩnh xung quanh, đôi tai nhạy bén bắt được hành động vừa rồi của đệ tử Trường Tông Môn. Hắn lập tức đoán ra, nhất định là Mục Cần Tùng đã phát ra mệnh lệnh gì đó.

Hắn nhanh chóng bắt lấy cánh tay Mục Cần Tùng, thấp giọng nói:

"Phụ thân, chuyện này không liên quan đến Trường Tông Môn, đừng cuốn vào nữa. Chúng ta rời đi ngay bây giờ."

Mục Cần Tùng biết không thể giấu hắn, liền thẳng thắn:

"Lưu Phương, đây là một cơ hội tốt! Chỉ cần giết Nguyễn Trường Tinh, cha có thể giúp con đoạt lại đôi mắt, con sẽ lại nhìn thấy ánh sáng."

Mục Lưu Phương chấn động, vội vàng nói:

"Phụ thân, không cần! Chúng ta không thể tiếp tục tổn thương hắn."

Mục Cần Tùng vỗ nhẹ lên tay hắn, giọng kiên định:

"Lưu Phương, yên tâm, cha nhất định sẽ chữa khỏi cho con."

Nói rồi, ông ta rút tay rời đi, đồng thời ra hiệu cho hai đệ tử đến bảo vệ Mục Lưu Phương.

Lực lượng địch nhân đột ngột gia tăng, Trương Hòa Minh lập tức nhận ra. Hắn cười nhạt, ánh mắt lạnh như băng:

"Thật đúng là rắn chuột cùng ổ. Xem ra Trường Tông Môn cũng nôn nóng tìm chết rồi."

Đúng lúc này, Nguyễn Trường Tinh phi thân đến bên cạnh hắn, tay nắm chặt Trường Sinh Kiếm, ánh mắt kiên định:

"Sư huynh, ta đến giúp ngươi."

Trương Hòa Minh nghiêng đầu nhìn hắn, thấy khí phách lẫm liệt, thần sắc tràn đầy ngạo nghễ. Mái tóc đen tung bay theo gió, thanh kiếm tuyết trắng trong tay khẽ rung lên, tựa như khát máu mà cuồng loạn.

Bọn họ đứng sóng vai giữa vòng vây dày đặc kẻ địch. Thế nhưng, Trương Hòa Minh chỉ cười hờ hững, rồi thản nhiên nói:

"Tiểu sư đệ, hôm nay sư huynh sẽ dạy ngươi cách giết người."

Một trận huyết chiến lại bắt đầu.

Lâm Phỉ Thạch vừa giao chiến với kẻ địch, vừa lặng lẽ di chuyển quanh Trương Hòa Minh, chắn cho hắn không ít đòn đánh lén hiểm ác.

Nguyễn Trường Tinh lại bị tách ra khỏi vòng chiến. Trong lúc giao đấu, phát quan bị chém đứt, mái tóc dài lập tức xõa tung, theo từng động tác của cậu mà cuồn cuộn như thác đổ. Khi thì tung bay thành từng đợt sóng lớn, khi thì trôi theo gió, tương phản rõ rệt với làn da trắng như tuyết-đen cực đen, trắng cực trắng.

Thật sự là một vẻ đẹp tuyệt diễm, thanh khiết đến cực hạn.

Tất cả những điều này đều rơi vào mắt Từ Dật Thanh. Hình ảnh Nguyễn Trường Tinh lúc này đột nhiên trùng khớp với bóng hình vẫn luôn ám ảnh hắn trong những cơn mộng mị.

Nhưng hắn phân rõ hai người một cách rạch ròi.

Người kia, hắn vừa yêu vừa hận. Còn đối với Nguyễn Trường Tinh, hắn chỉ có hận ý vô biên.

Sự căm hận ấy che mờ lý trí, hắn vung tay giật lấy một thanh kiếm gần đó, lặng lẽ nhưng nhanh như chớp lao đến công kích Nguyễn Trường Tinh.

Lưỡi kiếm chỉ còn cách Nguyễn Trường Tinh chưa đầy nửa thước thì bỗng nhiên bị một thanh kiếm khác chặn đứng.

Lạc Đình Sương sắc mặt lạnh như băng, chỉ cần khẽ dùng lực đã khiến Từ Dật Thanh bị chấn lui mấy bước. Thanh kiếm suýt đâm trúng Nguyễn Trường Tinh bị đánh bay ra xa, cắm thẳng xuống đất.

Hành động của hắn khiến toàn bộ chiến trường lập tức ngưng lại.

Lạc Đình Sương trước tiên xem xét tình trạng của Nguyễn Trường Tinh.

Nguyễn Trường Tinh khẽ gọi một tiếng "Sư tôn" với giọng yếu ớt, sau đó tự nhiên dựa vào lòng hắn. Lạc Đình Sương lập tức nhận ra hồn phách của cậu vẫn chưa hoàn toàn ổn định, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Y không dám tưởng tượng nếu mình đến muộn một chút, mọi chuyện sẽ thành ra thế nào.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng ôm lấy Nguyễn Trường Tinh, để cậu tựa đầu vào vai mình. Bàn tay đang đặt trên vai Nguyễn Trường Tinh dần chuyển sang giữa lưng, chậm rãi truyền nội lực vào cơ thể cậu, giúp cậu ổn định lại tinh thần và hơi thở.

Từ Dật Thanh sau khi lấy lại thăng bằng, chứng kiến tất cả những gì xảy ra trước mắt, hận ý càng bốc lên ngùn ngụt. Mọi kế hoạch sắp sửa thành công, hắn sao có thể cam tâm để mọi thứ trôi theo dòng nước?

"Lạc Tiên Quân, ngươi đã đến thì tốt," hắn cười lạnh, ánh mắt tối sầm lại. "Nguyễn Trường Tinh đã giết không ít đệ tử Thanh Hư Môn, hơn nữa còn ngang nhiên đại khai sát giới tại đây. Ngươi là sư tôn của hắn, lẽ nào không nên cho chúng ta một lời giải thích công bằng?"

Lạc Đình Sương siết chặt tay, giữ lấy sau gáy Nguyễn Trường Tinh, để cậu vùi mặt sâu hơn vào hõm cổ mình, tránh cho hắn phải nghe những lời dơ bẩn kia.

Sau đó, y chậm rãi giơ kiếm, mũi kiếm sắc lạnh chỉ thẳng vào Từ Dật Thanh.

"Ta không phải đến để ngăn cản y," giọng hắn thản nhiên, lạnh như băng.

"Ta đến để giúp y giết người."

Chương 43

DTV-EBOOK

Lạc Đình Sương mang theo Nguyễn Trường Tinh lập tức trở về Trục Nguyệt Đỉnh. Trong lòng y, người kia đã hoàn toàn rơi vào hôn mê, khuôn mặt tái nhợt yếu ớt tựa như lưu ly trong suốt, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ tan.

Y siết chặt vòng tay, ôm Nguyễn Trường Tinh sát vào ngực mình. Trong cổ họng khô khốc như có gai cào, mu bàn tay siết đến mức gân xanh nổi lên. Trong lòng y, vô số cảm xúc hỗn loạn đang quẩn quanh, tựa như từng cơn gió dữ không ngừng va đập bên tai.

Trước đây, y cũng từng ôm một Nguyễn Trường Tinh hấp hối như thế này trở về Trục Nguyệt Đỉnh.

Lúc Lạc Đình Sương hạ xuống sơn môn, Sở Anh Hoa đã sớm mang theo Sở Tri Phi và Lý Ký Bạch chờ sẵn. Ai nấy đều lộ vẻ căng thẳng, chỉ riêng Sở Tri Phi là vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra.

Thấy Lạc Đình Sương ôm Nguyễn Trường Tinh hôn mê trở về, Sở Anh Hoa lập tức tiến lên, nhưng chưa kịp hỏi han, Lạc Đình Sương đã mở lời trước.

"Sư huynh, giúp ta hộ pháp, ta phải giúp Tinh nhi cố hồn."

Sở Anh Hoa trong lòng cũng nóng như lửa đốt, nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ trầm tĩnh. Hắn gật đầu, quả quyết nói: "Trực tiếp đến Lãm Nguyệt Điện."

Mọi người lập tức tăng tốc. Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến sau điện của Lãm Nguyệt Điện, nơi có một gian phòng chuyên dùng để an dưỡng. Bên cạnh còn có đan lô phòng, nơi chuyên luyện chế các loại linh dược chữa thương.

Sở Tri Phi vẫn luôn đi theo, trong đầu ong ong vang lên, lòng rối như tơ vò. Hắn muốn hỏi một câu: Tinh nhi rốt cuộc làm sao? Có nguy hiểm không? Có thể chữa khỏi không? Nhưng lúc này, không ai rảnh để trả lời hắn.

Cánh cửa vừa khép lại, hắn liền bị bỏ lại bên ngoài.

Hắn như một con ruồi mất đầu, đi tới đi lui trước cửa, tay chân không biết đặt ở đâu, trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Ban đầu, Sở Tri Phi nghĩ chỉ cần chờ một lát sẽ có người ra báo tin về tình trạng của Tinh nhi. Nhưng hắn không ngờ rằng, lần chờ này kéo dài suốt ba ngày.

Bầu trời bên ngoài mây cuộn rồi lại tan, sắc xanh trong vắt, tựa hồ chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến.

Sở Tri Phi đưa lưng về phía cửa phòng ngồi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kẽo kẹt của cánh cửa mở ra. Hắn lập tức phản xạ có điều kiện mà đứng bật dậy.

Sở Anh Hoa cùng Lý Ký Bạch từ bên trong bước ra, trên gương mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ mệt mỏi.

"Phụ thân, Tinh nhi thế nào?" Sở Tri Phi lập tức nhào tới, gấp gáp hỏi.

Sở Anh Hoa không vội trả lời, mà chỉ nhìn hắn thật sâu, thấy được sự mệt mỏi không thua gì mình trên khuôn mặt hắn, liền hỏi:

"Đã ngồi ở đây suốt ba ngày?"

Sở Tri Phi cụp mắt xuống, nơi chóp mũi bỗng dâng lên chút chua xót, giọng nói có phần nghẹn lại: "Con không yên tâm."

Sở Anh Hoa đưa tay xoa nhẹ mái tóc hắn, giọng điệu ôn hòa: "Không sao đâu, trở về nghỉ ngơi một lát đi."

"Con muốn vào xem tiểu sư đệ."

"Tinh nhi vẫn còn hôn mê, đừng quấy rầy nó. Chờ nó tỉnh lại rồi hẵng gặp cũng không muộn."

Sở Tri Phi khẽ nghiêng người, cố nhìn vào trong phòng, nhưng chẳng thấy được gì.

Một bên, Lý Ký Bạch hướng Sở Anh Hoa hành lễ cáo biệt, Sở Anh Hoa dặn dò hắn nghỉ ngơi cho tốt. Đợi đến khi bóng dáng Lý Ký Bạch khuất sau góc hành lang, Sở Anh Hoa cũng khoanh tay quay trở vào phòng, còn Sở Tri Phi lặng lẽ theo sát phía sau.

Sở Anh Hoa nhìn hắn, hiếm thấy hắn lại có bộ dáng ngoan ngoãn đi theo như cái đuôi nhỏ thời thơ ấu. Khóe môi hắn khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, nhưng thấy bộ dáng tâm sự nặng nề của Sở Tri Phi, so với lúc nhỏ hồn nhiên vui vẻ hoàn toàn khác biệt, trong lòng hắn không khỏi thở dài một hơi.

"Có chuyện muốn hỏi ta sao?"

Sở Tri Phi gật đầu, vẻ mặt chưa từng có sự trịnh trọng và cẩn thận: "Bây giờ là thời điểm thích hợp chứ?"

Câu hỏi này khiến Sở Anh Hoa thoáng sững sờ. Trước nay, Sở Tri Phi quá mức tùy ý, chưa bao giờ dè dặt hỏi hắn như vậy. Trước kia, hắn luôn mong Sở Tri Phi trưởng thành chín chắn, nhưng giờ đây, khi thấy được sự thay đổi ấy, hắn lại có chút không đành lòng.

Nhưng dù sao, có những chuyện Sở Tri Phi vẫn phải biết.

"Nếu chúng ta giấu ngươi, chắc chắn đó không phải chuyện tốt. Ngươi thật sự đã sẵn sàng chưa?"

Sẵn sàng để tiếp nhận một sự thật tàn khốc-một chân tướng không liên quan đến ngươi, cũng chẳng liên quan đến ta, nhưng lại liên quan đến hắn, đến chúng ta.

Sở Tri Phi trầm mặc trong chốc lát, tựa hồ thật sự đang suy nghĩ về câu hỏi này. Sau đó, hắn hơi lắc đầu, đôi mày rậm phủ bóng lên mắt, như một tầng mây đen nặng nề. "Ta không biết bản thân có chuẩn bị sẵn sàng hay chưa. Nhưng về Tinh nhi, dù chỉ là một chút chuyện xấu ta cũng không thể chấp nhận. Ta chỉ biết rằng, nếu hắn chịu khổ, chịu thương, ta nhất định phải biết. Bởi vì ta là sư huynh của hắn, là ca ca của hắn."

Sở Anh Hoa giơ tay vỗ nhẹ lên vai hắn, như một sự an ủi, cũng là một sự tán thưởng. Sau đó, hắn tiện tay vung lên không trung, tay áo lướt qua, nơi đó liền hiện ra một màn sáng trong suốt như gương, bên trong phản chiếu hình ảnh một đứa trẻ nhỏ đang lầm lũi bước đi giữa băng thiên tuyết địa.

"Đây là kiếp trước của Tinh nhi. Mọi ngọn nguồn đều sẽ được nói rõ với ngươi hôm nay."

Gió tuyết điên cuồng tựa hồ muốn nuốt trọn thân ảnh bé nhỏ ấy. Sở Tri Phi theo bản năng vươn tay, muốn giữ lấy đứa trẻ kia, nhưng rồi đột nhiên phản ứng lại-đây chỉ là hình ảnh phản chiếu, không phải hiện thực. Bàn tay trống rỗng rơi xuống bên người, nắm chặt thành quyền.

Trong gương, cảnh tượng không ngừng biến đổi, nhanh như ánh sáng lướt qua từng thước phim về cuộc đời Nguyễn Trường Tinh.

Cả đời ngắn ngủi của cậu tựa như chiếc áo lam lũ trên người, rách bươm đến mức không thể tìm thấy một mảnh nguyên vẹn. Chỉ cần nhìn thôi, đã đủ khiến lòng người quặn thắt.

Sở Tri Phi như thể bị rút cạn sức lực, hắn quỳ rạp xuống đất, đầu cúi thật sâu, bả vai không ngừng run rẩy. Trong tâm trí hắn, hình ảnh Nguyễn Trường Tinh lẻ loi độc hành giữa trời tuyết bay tán loạn cứ mãi quẩn quanh, không cách nào xua đi.

Căn phòng chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nức nở không kìm được của Sở Tri Phi vọng lại từng hồi. Sở Anh Hoa đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ đứng đó, để lại cho hắn một khoảng lặng cần thiết.

Không biết qua bao lâu, Sở Anh Hoa lại bước đến trước mặt Sở Tri Phi. Hắn ngồi xuống, nhẹ nhàng nâng Sở Tri Phi dậy. Người trước mặt hắn, đôi mắt đỏ hoe, như thể đã khóc cạn nước mắt. Hắn muốn cất lời, nhưng từng câu chữ đều nghẹn lại trong cổ họng.

"Phụ thân... vì... cái gì?"

Vì sao lại đối xử với Tinh nhi như vậy?

Sở Anh Hoa nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt đơn phượng sâu thẳm thoáng hiện lên một tia tang thương. "Con đều đã thấy rồi. Bọn họ nói nó là ma đạo, bọn họ nói tiên - ma bất lưỡng lập."

Nước mắt lặng lẽ lăn dài trên gương mặt Sở Tri Phi. Hắn siết chặt lấy cánh tay phụ thân, như thể muốn thay Nguyễn Trường Tinh đòi lại một lời công đạo. Giọng hắn vẫn nghẹn ngào, nhưng lần này đã dốc hết sức lực mà cất lên:

"Nhưng... Tinh nhi chưa từng làm gì cả! Một chuyện xấu cũng chưa từng phạm phải! Đệ ấy thậm chí..."

Hắn thậm chí đến từng chút lòng tốt người khác bố thí cho hắn cũng đều trân quý, dùng tất cả sức lực để hồi báo.

"Bọn họ sao có thể đối xử với đệ ấy như vậy... Sao có thể..."

Sở Anh Hoa lặng nhìn Sở Tri Phi, trong đôi mắt ngập tràn bi thống ấy, lần đầu tiên dấy lên một ngọn lửa mang tên hận ý.

"Người đời luôn thích dùng tiêu chuẩn của chính mình để áp đặt giới hạn lên vạn vật, sau đó đứng về phía tự cho là chính nghĩa mà căm thù phía còn lại đến tận xương tuỷ. Nhưng vốn dĩ, thế gian không hề có ranh giới tuyệt đối. Tiên hay ma, chính hay tà, chưa bao giờ là lý do để một bên đuổi tận giết tuyệt bên kia. Thiện ác chưa bao giờ phân theo trận doanh, tiên đạo có người tốt, cũng có kẻ xấu, ma đạo cũng vậy. Tinh nhi không hề sai. Cái sai nằm ở định kiến của thế nhân. Mà một khi định kiến ấy bị kẻ có tâm lợi dụng, nó sẽ trở thành một lưỡi dao sắc bén giết người không thấy máu."

"Nhưng chẳng phải từ trước đến nay, chúng ta luôn theo đuổi vô thượng chính đạo sao? Cầu trường sinh, bảo hộ kẻ yếu." Sở Tri Phi trợn tròn đôi mắt đen trắng phân minh, vội vàng hỏi, như thể đang chất vấn người khác, cũng như đang chất vấn chính mình.

Đây chẳng phải là mục tiêu tối thượng của Tu Tiên giới từ trước đến nay hay sao? Mỗi người bước lên con đường này đều xem đó là tín ngưỡng. Thanh kiếm họ mang trên lưng không chỉ là một lưỡi dao sắc bén, mà còn là trách nhiệm bảo vệ kẻ yếu, duy trì chính nghĩa.

Nhưng những kẻ vẫn luôn tự xưng là chính đạo, lấy nhân gian chính nghĩa làm danh nghĩa, đã làm gì?

Bọn họ đã đối xử với một đứa trẻ tay không tấc sắt như thế nào? Ngược đãi, lừa gạt, cướp đoạt, khinh nhục... Thậm chí, bọn họ còn bắt hắn dùng một thân tàn khu bảo vệ cả Tu Tiên giới.

Dựa vào cái gì?

Sở Tri Phi nhìn ngọn lửa bừng bừng thiêu đốt, nuốt chửng lấy thân thể Nguyễn Trường Tinh. Hắn nhìn thấy bóng dáng y trong lớp áo đỏ rực hòa cùng ánh lửa, nhìn thấy nụ cười an nhiên của y vào khoảnh khắc được giải thoát.

Hắn cảm thấy những kẻ khoác lên mình lớp vỏ đạo mạo kia không xứng để nhận lấy nụ cười ấy. Lửa thiêu rừng rực không chỉ đang đốt cháy thân thể Nguyễn Trường Tinh, mà còn thiêu rụi một Tu Tiên giới giả dối cùng con đường tu hành đã sớm trở nên vặn vẹo.

Sở Anh Hoa hiểu rõ, Sở Tri Phi đã lún sâu vào cực đoan, thậm chí bắt đầu hoài nghi chính tín ngưỡng mà hắn từng tin tưởng vững chắc. Đây cũng chính là lý do mà Sở Anh Hoa vẫn luôn chần chừ, không dám sớm nói cho Sở Tri Phi biết sự thật.

Ông biết rõ tính cách của con trai mình-thẳng thắn nhưng cố chấp, mà cũng vì thế, hắn dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt, dễ dàng bị cảm xúc dẫn lối.

Sở Anh Hoa hơi dùng lực nâng Sở Tri Phi dậy. Giờ phút này, nước mắt hắn đã ngừng rơi, nhưng hốc mắt vẫn đỏ hoe đầy vẻ đau thương. Hắn thuận theo lực đỡ của Sở Anh Hoa mà đứng dậy.

Giọng Sở Anh Hoa trầm ổn, mang theo sự khuyên răn và chỉ dẫn:

"Ta đặt tên cho con là 'Tri Phi', chính là mong con biết rõ thiện ác, sáng tỏ thị phi. Chúng ta không thể để người khác định nghĩa thế nào là đúng, thế nào là sai. Con đường mà ngươi đi, chỉ có chính con mới có thể xác định."

Ông nắm lấy tay Sở Tri Phi, đặt lên trước ngực hắn. Đôi mắt Sở Tri Phi tràn ngập vẻ hoang mang, như thể vừa mất đi điểm tựa duy nhất trong cuộc đời.

"Ta vẫn luôn nhớ rõ dáng vẻ Trường Tinh khi mới đến Trục Nguyệt Đỉnh. Ngày đầu tiên là sư thúc con dẫn hắn trở về, qua mấy ngày ta mới gặp được. Khi đó, hắn gầy trơ xương, từ những vết thương lộ ra trên tay và cổ có thể thấy y đã phải chịu khổ nhiều thế nào.

Không bao lâu sau, sư thúc con nói muốn thu y làm đồ đệ. Ngày nhận đồ, ta cũng có mặt. Trường Tinh đứng bên cạnh sư tôn của y, rụt rè gọi ta một tiếng 'Sư bá'.

Suốt ngần ấy năm, Tinh Nguyệt Phong chỉ có một mình y là đệ tử, tình cảm mà sư thúc ngươi dành cho y..."

Nói đến đây, Sở Anh Hoa hơi dừng lại, rồi chậm rãi tiếp lời:

"Phi Phi, chỉ khi bản thân đủ mạnh mẽ, con mới có thể tìm được con đường mình nên đi, mới có thể bảo vệ những người mà con muốn bảo vệ."

Khi Sở Tri Phi bước ra ngoài, chân trời đã bị nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn rực rỡ. Đám mây như bốc cháy, chim mỏi cánh vội vã bay về tổ.

Nhưng hắn chẳng buồn để tâm đ ến cảnh sắc trước mắt.

Hắn cứ thế bước đi, vô thức tiến đến trước cửa phòng Nguyễn Trường Tinh.

Cánh cửa vẫn đóng chặt, bên trong hoàn toàn im lặng.

Hắn đoán rằng lúc này sư thúc hẳn vẫn đang ở cạnh giường, lặng lẽ trông nom Tinh Nhi, chờ y tỉnh lại.

Sở Tri Phi lại ngồi xuống bậc thềm trước cửa, chống cằm lên cánh tay, ánh mắt vô định nhìn về phía trước-chỉ là, chẳng có thứ gì thực sự lọt vào mắt hắn.

Chương 44

DTV-EBOOK

Đại mộng tam sinh, một sớm tỉnh lại cũng không biết đâu mới là hiện thực.

Nguyễn Trường Tinh tỉnh lại trong một đêm mây đen che khuất ánh trăng. Trong phòng, ánh nến chập chờn lúc sáng lúc tối. Cậu chậm rãi mở mắt, nhìn thấy màn trướng màu thiên thanh quen thuộc.

Cậu đưa tay vuốt nhẹ lên đôi mắt mình. Cảm giác chạm vào lành lạnh mà mềm mại, con ngươi đầy đặn trượt nhẹ trong lòng bàn tay-tất cả những điều này đều chứng tỏ một sinh mệnh tràn đầy sức sống, không còn là hốc mắt trống rỗng, mất đi ánh sáng như trước nữa.

Bàn tay còn lại của cậu bị Lạc Đình Sương nắm chặt trong tay, nhiệt độ ấm áp từ đó truyền đến, hơi ẩm như thể đã thấm sâu vào da thịt.

"Sư tôn, là người đã giúp ta lấy lại đôi mắt sao?" Nguyễn Trường Tinh khẽ cất giọng, nhưng thân thể vẫn không hề nhúc nhích, duy trì tư thế vừa mới tỉnh lại.

Linh hồn được đúc lại, ký ức về kiếp trước của cậu cũng hoàn toàn khôi phục. Trong những ngày hôn mê, dường như hắn đã một lần nữa trải qua những tháng ngày gian nan ấy.

"Ừm." Lạc Đình Sương nhẹ giọng đáp.

"Đa tạ sư tôn." Nguyễn Trường Tinh nói vậy, nhưng Lạc Đình Sương lại không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của cậu-bình tĩnh đến mức khiến người ta đau lòng. Rõ ràng cậu nên nhào vào lòng y, đôi mắt tựa vì sao khẽ động, giọng nói mềm mại mà ngọt ngào.

"Ta vốn dĩ nên bảo vệ con." Lạc Đình Sương đưa tay lướt nhẹ qua bên mặt hắn, chậm rãi nghiêng người đến gần, ánh mắt dừng lại nơi đuôi mắt đang dần nhiễm sắc đỏ diễm lệ. Một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt lặng lẽ lăn xuống, bị đầu ngón tay Lạc Đình Sương hứng lấy, mang theo cả những nỗi đau thầm lặng.

Nguyễn Trường Tinh nghiêng mặt đi, đôi mắt đầy bi thương, "Nhưng tại sao bọn họ lại đối xử với ta như vậy? Ta đau lắm..." Cậu nắm chặt lấy tay Lạc Đình Sương, như thể đang cố bấu víu vào một nhánh gỗ cứu mạng giữa dòng nước xiết. Giọng cậu nghẹn ngào, mang theo nỗi tủi thân khôn cùng, "Sư tôn, có phải là con không tốt không?"

Cuối cùng, cậu cũng lên tiếng hỏi một câu, hỏi vì sao mình lại phải chịu đựng tất cả những bất công ấy.

Lạc Đình Sương kéo cậu vào lòng, để mặc cho dòng nước mắt cuồn cuộn tuôn ra thấm ướt vạt áo trước ngực. Thanh âm nghẹn ngào xen lẫn từng tiếng nức nở của người trong lòng khiến nhịp tim y chấn động theo.

Nỗi đau trong tim cậu cũng là nỗi đau trong tim y.

"Là bọn họ sai, Tinh nhi của ta không hề có gì không tốt cả."

Y cứ thế ôm cậu thật chặt, hết lần này đến lần khác nhẹ giọng dỗ dành, hết lần này đến lần khác khẳng định rằng cậu rất tốt. Trong màn đêm tĩnh lặng, từng tiếng khóc của hắn như một mũi dao đâm thẳng vào lòng y.

Khóc mãi, khóc mãi rồi ngủ thiếp đi.

Lạc Đình Sương ôm hắn rất lâu, cứ thế ngắm nhìn khuôn mặt ngủ yên bình của cậu. Tựa như chỉ khi nào y vẫn luôn dõi theo cậu như thế, lòng y mới có thể an ổn.

Sau khi tỉnh lại, trận khóc lóc ấy tựa hồ đã trở thành một cách phát ti3t. Một khi những cảm xúc ấy được trút ra, hắn liền dần dần bình tĩnh hơn. Nguyễn Trường Tinh yên lặng dưỡng thương, dưới sự chăm sóc tận tâm của Lạc Đình Sương, hồi phục rất nhanh.

Chỉ là, cậu quá mức trầm lặng.

Lạc Đình Sương thà rằng cậu làm loạn, thà rằng cậu nổi giận, thậm chí nếu cậu muốn báo thù, y cũng sẽ để cậu làm.

Lạc Đình Sương giữ chặt những lo lắng ấy trong lòng, nhưng hành động lại thể hiện rõ ràng-y chưa từng dám rời Nguyễn Trường Tinh nửa bước. Dù chỉ là ra khỏi phòng, y cũng nhất quyết tự mình bế cậu ra ngoài.

Những ngày như thế cứ lặp đi lặp lại, đến mức ngược lại chính Nguyễn Trường Tinh thỉnh thoảng phải trấn an y. Cậu dịu dàng nói rằng thân thể mình đã rất tốt, không cần sư tôn lúc nào cũng ở bên chăm sóc. Nhưng Lạc Đình Sương chỉ im lặng không đáp, ngày hôm sau vẫn y như cũ.

Hôm ấy trời quang đãng, từ dãy Thiên Sơn xa xa, ánh mặt trời màu cam hồng dần dần tràn ra, sắc vàng rực nhuộm cả một mảng trời, phủ kín từng tầng mây.

Nguyễn Trường Tinh nhìn cảnh tượng ấy qua ô cửa sổ, rồi nói cậu muốn ra ngoài xem.

Vừa dứt lời, cậu đã tự mình xuống giường, động tác nhanh đến mức khiến bàn tay Lạc Đình Sương đang vươn ra dìu hắn khựng lại giữa không trung. Nguyễn Trường Tinh thấy vậy, liền chủ động đặt tay mình vào lòng bàn tay y, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào. Đây là lần đầu tiên từ mấy ngày nay cậu mới cười nhẹ nhàng như vậy.

Lạc Đình Sương cũng mỉm cười theo, nhẹ nhàng chạm ngón tay lên chóp mũi cậu, sau đó xoay người đi về phía tủ quần áo, lấy y phục cho cậu.

"Sư tôn, lấy bộ hôm qua mới đưa tới kia đi." Cậu đã nhìn qua từ trước, tà áo thêu đào hoa chìm, tựa như cánh hoa đào bị gió cuốn bay.

Lạc Đình Sương không nói gì, chỉ lặng lẽ lấy ra bộ y phục đó.

Mặc y phục chỉnh tề, tóc cũng đã vấn ngay ngắn. Nguyễn Trường Tinh nắm chặt lấy tay Lạc Đình Sương, chân bước nhẹ nhàng mà bay nhanh ra ngoài, tà áo lướt nhẹ tựa từng gợn sóng, như có hoa nở dưới chân cậu.

Bọn họ sóng vai ngồi trong đình, lặng lẽ ngắm nhìn thái dương xuyên qua tầng mây mà ló dạng. Ánh sáng xua tan bóng tối, đều đều rọi xuống vạn vật. Hoa cúc tím khẽ nghiêng đầu trong gió, chuông gió dưới mái hiên khẽ ngân vang, rừng trúc xanh rì lay động theo từng cơn gió nhẹ, xa xa, một phiến lam linh đang nở rộ rực rỡ.

Trong đầu Nguyễn Trường Tinh tràn ngập những ký ức về Trục Nguyệt Đỉnh. Cậu nhớ đến tuyết lam hoa-loài hoa chỉ sinh trưởng trong giá rét, kiên cường nở rộ giữa bầu trời tuyết trắng. Khi vạn vật đều bị tuyết phủ kín, chỉ có nó kiêu hãnh bung nở một màu lam khác biệt.

Mọi thứ trong đầu cậu như được ánh mặt trời đánh thức, không còn chút vướng bận nào về những điều tăm tối trong quá khứ.

Tâm trạng Nguyễn Trường Tinh vô cùng tốt.

Hắn quay sang nói với Lạc Đình Sương: "Sư tôn, con muốn ăn hoa sen tô của Mạc Thiện sư bá."

"Được." Lạc Đình Sương khẽ đáp, ánh mắt dừng trên gương mặt trắng nõn của cậu, bị ánh nắng ban mai phủ lên một tầng sắc vàng ấm áp. Đôi mắt hắn lấp lánh, khóe môi vương ý cười, rạng rỡ hơn cả tia nắng sớm.

Trong suốt thời gian Nguyễn Trường Tinh tĩnh dưỡng, Sở Tri Phi đã đến tìm cậu vô số lần. Phần lớn đều bị Lạc Đình Sương chặn lại, số lần ít ỏi có thể vào cũng chỉ là lặng lẽ đứng nhìn cậu ngủ say rồi lại rời đi.

Dường như hắn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng chẳng thốt lên lời nào, chỉ lặng lẽ cúi đầu, ủ rũ quay về theo lối cũ.

Lần này, Nguyễn Trường Tinh chủ động đi tìm hắn.

Từ xa, cậu cất giọng gọi: "Sư huynh."

Sở Tri Phi nghe thấy liền như nhìn thấy một người thân xa cách nhiều năm, trong khoảnh khắc hốc mắt đã đỏ hoe.

Hắn sải bước đến, không chút do dự ôm chặt Nguyễn Trường Tinh vào lòng. Nguyễn Trường Tinh thấp hơn hắn một chút, phải kiễng chân mới có thể tựa cằm lên vai Sở Tri Phi.

Cậu nhìn ra tâm trạng Sở Tri Phi không tốt, liền cố gắng dỗ dành. Hắn giơ tay vỗ nhẹ lên lưng đối phương, dịu dàng an ủi: "Đừng buồn mà, sư huynh ngoan, Tinh nhi vỗ vỗ cho huynh."

Giọng điệu trẻ con ra vẻ người lớn khiến Sở Tri Phi bật cười, nhưng nỗi sợ hãi những ngày Nguyễn Trường Tinh hôn mê vẫn còn đè nặng trong lòng, khiến hắn không thể nào nguôi ngoai.

"Tinh nhi... Sư huynh không tốt."

Không đợi hắn nói hết câu, Nguyễn Trường Tinh đã kiên quyết cắt ngang:

"Sư huynh rất tốt."

Sở Tri Phi khẽ run, nhưng vẫn tiếp tục: "Từ trước đến nay ta chỉ biết vui chơi, dù là tu hành hay thư nghệ cũng đều học chẳng ra gì. Ta luôn nói sẽ bảo vệ Tinh nhi, nhưng khi đệ cần nhất, ta lại chẳng thể làm gì. Ngay cả việc đệ đã chịu bao nhiêu ủy khuất, ta cũng không hay biết..."

Nói đến đây, giọng hắn nghẹn lại.

"Không trách sư huynh." Nguyễn Trường Tinh dụi mặt vào hõm vai hắn, cố kìm nén cảm giác chua xót dâng lên nơi đầu mũi, giọng nói mềm mại mà kiên định: "Ca ca về sau phải bảo vệ ta, giúp ta đánh người xấu."

"...Được."

Ca ca sẽ giúp ngươi đánh kẻ xấu, giúp ngươi xua tan ác mộng.

Những gì đã qua không thể đổi thay, khi ấy ta không hiểu thế nào là thật lòng yêu thương, để ngươi phải chịu nhiều khổ sở. Nhưng may mắn thay, quãng đời còn lại vẫn còn dài, vẫn kịp để mài giũa thanh đao sắc bén này thêm một lần nữa.

Chương 45

DTV-EBOOK

Gió lạnh phơ phất, khi Nguyễn Trường Tinh trở về Tinh Nguyệt Phong, trời đã vào đêm. Cậu cầm một trản đèn cung đình, vạt áo dài khẽ lay động, trên đường thi thoảng vọng lên tiếng ếch kêu.

Trong điện Tinh Nguyệt, bảy ngọn đèn dầu đã được thắp sáng, chờ cậu trở về.

Lạc Đình Sương nhìn thấy bóng dáng chậm rãi tiến đến dưới ánh đèn, y im lặng bước đến trước mặt, trầm mặc tiếp nhận đèn từ tay Nguyễn Trường Tinh, rồi nắm lấy tay cậu, dắt vào trong phòng.

Suốt cả đoạn đường, không ai lên tiếng, nhưng chỉ mình Lạc Đình Sương biết trong lòng y đang dâng trào nỗi sợ hãi khó mà kiềm nén.

Cảm nhận được lực nắm tay mỗi lúc một chặt hơn, thậm chí bắt đầu đau nhức, Nguyễn Trường Tinh chợt dừng bước. Cậu bị kéo chậm lại một bước, phía trước người kia, một nửa khuôn mặt đã chìm vào bóng tối.

"Sư tôn, người nắm chặt quá, đau con." Cậu khẽ giãy ra, nhưng không thoát ra được, trước mặt vẫn là sự im lặng nặng nề.

"Sư tôn, người buông tay trước đã, rốt cuộc làm sao vậy?"

Nguyễn Trường Tinh bước lên một bước, mặt đối mặt với Lạc Đình Sương. Trong khoảnh khắc đó, đèn cung đình rơi xuống đất, ánh lửa lập lòe vài cái rồi vụt tắt.

Ngay sau đó, cậu bị đẩy mạnh lên vách tường, hai bả vai bị áp chặt. Động tác quá nhanh khiến cậu vẫn chưa kịp hoàn hồn, kinh ngạc còn đọng trên nét mặt. Mái tóc hai người tung bay, những sợi tơ rối nhẹ quấn vào nhau.

Trong đôi mắt trong suốt của Nguyễn Trường Tinh phản chiếu rõ ràng khuôn mặt đang áp sát từng chút một. Lạc Đình Sương như một khối băng nứt vỡ, biểu cảm điên cuồng lộ ra từng vết rạn. Giữa chân mày ấn ký đỏ rực, tựa như ngọn lửa sắp cháy lan cả cánh đồng.

Nguyễn Trường Tinh kinh hãi đến nỗi không thốt nên lời, ánh mắt khẽ dao động, đôi môi khẽ hé mở. Ngay sau đó, cậu cảm nhận được một làn hơi ấm áp áp xuống, đôi môi mềm mại của người kia phủ lên môi hắn. Hai loại nhiệt độ hòa quyện vào nhau, khơi dậy một thứ cảm giác khiến mặt cậu nóng bừng, tim đập rối loạn.

Trong phút chốc, cậu chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập giao hòa giữa mình và Lạc Đình Sương.

Cậu như rơi vào cơn say, say đến mức linh hồn vỡ vụn thành từng mảnh, trôi dạt theo dòng nước. Cậu thậm chí không còn sức để mở mắt, chỉ có thể chậm rãi, chậm rãi nhắm lại, tùy mặc bản thân phiêu du đến nơi vô định.

Như nghiền nát một cánh hoa, Lạc Đình Sương khẽ li3m m út nơi đôi môi mềm mại kia, tận sâu trong linh hồn, d ục vọng như ác ma không biết thỏa mãn, thúc giục y tiến sâu hơn, chiếm lấy nhiều hơn. Nhưng ngay khi cảm nhận được sự ôn nhu và ngọt ngào ấy, một tia lý trí đột ngột kéo y trở lại. Cuối cùng, y lưu luyến trên môi Nguyễn Trường Tinh thêm một chút, rồi chậm rãi buông ra.

Tựa cánh hoa run rẩy giữa màn sương, Nguyễn Trường Tinh mở mắt, trong ánh nhìn còn vương nét mơ màng. Đôi mắt ngập tràn sắc nước, tựa như con thuyền nhỏ chòng chành giữa sóng lớn, hoang mang tìm kiếm một nơi nương tựa.

Lạc Đình Sương bị ánh mắt ấy đâm thẳng vào tim, mềm lòng đến nỗi hốc mắt cũng nóng lên.

Hãy để ta trở thành chỗ dựa cho ngươi!

Y vươn tay ôm lấy eo Nguyễn Trường Tinh, kéo cậu vào lòng, gắng sức kiềm chế cơn xung động trong lồ ng ngực. Hai cánh tay siết chặt như muốn hòa người trong lòng vào cơ thể mình, như thể chỉ cần buông ra một chút, cậu sẽ tan biến mất. Nếu không phải màu sắc y phục hai người khác nhau, từ xa nhìn lại, họ chẳng khác nào một thể thống nhất.

Nguyễn Trường Tinh chậm rãi điều chỉnh hơi thở trong lòng ng ực Lạc Đình Sương, gương mặt đỏ bừng, hơi thở vẫn còn chưa ổn định.

Cậu cảm giác được nụ hôn này khác hẳn so với trước đây, nhưng cụ thể mang ý nghĩa gì, với trạng thái hiện tại của cậu, thật sự không thể suy nghĩ rõ ràng.

"Sư tôn." Cậu khẽ gọi, giọng nói nhỏ nhẹ, bàn tay vẫn nắm chặt vạt áo trước ngực Lạc Đình Sương.

Cậu muốn hỏi một câu, Lạc Đình Sương làm sao vậy?

"Ngươi đã đi đâu? Khi ta trở về tìm không thấy ngươi... thực sự rất lo lắng." Lạc Đình Sương trầm giọng nói.

Y đã tìm khắp Tinh Nguyệt phong, nhưng không thấy bóng dáng Nguyễn Trường Tinh. Biển lửa đỏ rực cùng hình ảnh Nguyễn Trường Tinh đứng giữa thiên uy nơi Đọa Uyên đột ngột ùa về, như muốn nhấn chìm lý trí vốn dĩ đã lung lay của y.

Y nhìn khắp Tinh Nguyệt phong, nơi ấy yên tĩnh đến đáng sợ, tựa như Nguyễn Trường Tinh chưa từng đặt chân tới đây. Trong khoảnh khắc đó, y thậm chí hoài nghi tất cả những năm tháng vừa qua chỉ là một giấc mộng, rằng khi tỉnh lại, y vẫn chỉ có thể đối mặt với một mảnh tàn khốc hoang tàn, nơi mà ngay cả một góc áo của Nguyễn Trường Tinh y cũng chẳng thể nào giữ lại.

Vậy nên y đem toàn bộ tình cảm vẫn luôn che giấu trao đi trong một nụ hôn.

"Con đã để lại tin nhắn cho sư tôn mà, sư tôn không nhận được sao?" Nguyễn Trường Tinh nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này, một con bướm nhỏ từ bên ngoài bay vào, khẽ vỗ cánh rồi dừng lại trên đầu ngón tay của Nguyễn Trường Tinh. Ngay sau đó, nó hóa thành những điểm sáng linh lực lấp lánh, tạo thành một hàng chữ giữa không trung: Sư tôn, con đi tìm sư huynh, buổi tối sẽ về.

Thì ra là do Lạc Đình Sương quá mức lo lắng, khí tức nguy hiểm trên người y tỏa ra quá mạnh, khiến vạn vật xung quanh

không dám tiếp cận. Linh điệp vốn nhát gan, đã rụt rè nép mình trên mái hiên từ lâu, mãi đến bây giờ mới dám bay ra.

Sắc mặt Lạc Đình Sương thoáng thay đổi, Nguyễn Trường Tinh lại bật cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Cười rồi, cậu lại tựa vào lòng Lạc Đình Sương, tiếng cười mềm mại từng chút, từng chút chạm đến đáy lòng người kia.

Lạc Đình Sương nâng cằm Nguyễn Trường Tinh lên, ánh mắt lướt qua từng đường nét đuôi mắt, khóe miệng cậu, nhẹ nhàng vuốt v e. Ánh mắt y đầy lưu luyến, như muốn khắc ghi từng chút một.

Nguyễn Trường Tinh cũng nhìn y, thu lại nụ cười, ngây ngô hỏi: "Sư tôn, người lại muốn hôn con sao?"

Như thể chỉ đang hỏi một điều hiển nhiên.

Lạc Đình Sương nhìn cậu, hôm nay hiếm khi tâm tình y sáng tỏ, bèn hỏi lại: "Tinh nhi, con có biết ý nghĩa của nụ hôn vừa rồi không?"

Nguyễn Trường Tinh gật đầu, rồi lại lắc đầu, cuối cùng xác định mà lắc một cái, "Không biết, đành phải để sư tôn nói cho con."

Lạc Đình Sương tiếp tục hỏi: "Tinh nhi có biết thế nào là thích không?"

"Lưỡng tâm tương duyệt, thấy nhau liền vui."

Lạc Đình Sương kề trán vào trán cậu, giọng nói khẽ khàng: "Ta thấy Tinh nhi liền sinh ra vạn phần vui vẻ, nhưng ta không biết liệu Tinh nhi có cùng ta lưỡng tâm tương duyệt hay không."

Nguyễn Trường Tinh ngây người trong giây lát, sau đó nghiêng đầu, đôi mắt sáng rực nhìn y:

"Sư tôn, người là thích ta sao?"

Lạc Đình Sương khẽ cười: "Thích."

Nguyễn Trường Tinh thoáng ngượng ngùng, chần chừ một lúc rồi nhón chân, cố lấy dũng khí hỏi: "Giống như thích một đứa bé sao?"

Tiếng cười vui vẻ bật ra từ lồ ng ngực Lạc Đình Sương, khiến Nguyễn Trường Tinh lập tức cảm thấy bản thân vừa hỏi một vấn đề ngây thơ đến mức xấu hổ. Mặt cậu lập tức đỏ bừng.

"Chúng ta e rằng không thể sinh một đứa bé."

Nguyễn Trường Tinh bối rối, né tránh ánh mắt của Lạc Đình Sương: "Cũng... cũng đúng, chỉ có nữ hài tử mới có thể sinh."

Nói rồi, cậu lại tròn mắt hỏi tiếp: "Vậy chúng ta có thể thành thân không?"

"Còn phải xem Tinh nhi có đồng ý hay không... trở thành đạo lữ của sư tôn."

Nguyễn Trường Tinh bị ánh mắt hắn quét qua, bất giác né tránh: "Ta... ta muốn suy nghĩ đã."

Lạc Đình Sương ôm chặt cậu hơn, nhẹ giọng: "Được, cứ từ từ suy nghĩ."

Sáng sớm, sương mù bảng lảng bao phủ khắp Tinh Nguyệt Phong, tựa như thiên cung chìm trong mây trắng. Giữa rừng đào, một gốc cổ thụ rễ sâu cành rộng, thân cây xù xì vươn ra một nhánh lớn, tựa như một cánh tay vững chãi. Nguyễn Trường Tinh ngồi trên đó, chân đung đưa nhè nhẹ, làn sương vấn vít quanh vạt áo xanh lam của cậu.

Cậu chau mày, trong lòng chất chứa tâm sự, thỉnh thoảng lại thở dài.

Tất cả cũng chỉ tại một nụ hôn tối qua của Lạc Đình Sương. Cậu nói phải suy nghĩ kỹ, liền thật sự trằn trọc suy nghĩ suốt cả đêm. Ngủ trong lòng Lạc Đình Sương, đến mức hằn cả hoa văn trên vạt áo người kia.

Dưới tiếng bước chân vang lên phía sau, Lạc Đình Sương bước đến trước mặt cậu.

"Sư tôn, ta đã để lại tin cho người đấy." Nguyễn Trường Tinh chỉ về phía sau, nơi một con lưu linh điệp vẫn còn lạc lối giữa màn sương mù, xoay vòng đến mức đôi cánh cũng gần như rối loạn.

"Ừm, ta biết."

Vì căng thẳng, ngón tay cậu không ngừng nghịch ngợm, mải mê lột từng mảng vỏ cây dày. "Sư tôn đến để hỏi ta về câu trả lời sao?"

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng giữ lấy bàn tay đang lột vỏ cây của cậu, kéo lại gần vạt áo mình. Nguyễn Trường Tinh gần như không thể kiểm soát được ngón tay, lại vô thức cựa quậy.

"Đừng vội, ngươi có thể suy nghĩ thêm."

"Nhưng mà... ta đã suy nghĩ kỹ rồi."

"Hửm?"

Nguyễn Trường Tinh chậm rãi tiến sát lại, Lạc Đình Sương đoán được cậu sắp làm gì, liền ngừng thở, lặng lẽ chờ đợi.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, mang theo hơi sương ướt át, khẽ chạm vào khóe môi Lạc Đình Sương. Khoảnh khắc đó, trong lòng y như có cả một đàn ong bướm nháo nhác vỗ cánh, hương phấn hoa tràn ngập không trung, ngọt ngào và mê đắm.

"Mỗi ngày đều phải như vậy thân mật một chút, ta mới có thể đồng ý với sư tôn... rằng người thích ta."

Chương 46

DTV-EBOOK

Ngày ấy, Thanh Hư Môn rơi vào hỗn loạn, trước bao ánh nhìn, Lạc Đình Sương thẳng thừng mang Nguyễn Trường Tinh đi, nhưng không một ai dám đứng ra ngăn cản. Trương Hòa Minh lúc ấy bị thương, nhân cơ hội đó, Lâm Phỉ Thạch đưa hắn rời đi, tìm đến một thôn trang yên tĩnh để chữa trị.

Vết thương chỉ là những chỗ trầy xước ngoài da, hồi phục cũng nhanh, chỉ sau vài ngày đã đóng vảy. Có một vết thương trên cổ, Trương Hòa Minh không quen mặc quần áo che kín, khiến lớp vảy bong ra từng mảng, để lộ một vết sẹo hồng nhạt kéo dài từ chiếc cổ trắng ngần xuống tận hõm xương quai xanh, tựa như một vệt son nhạt vươn ra giữa nền da trống trải.

Dưới ánh mặt trời, đình viện phủ đầy ánh sáng rực rỡ len qua những tán thanh diệp thụ, để lại những đốm sáng lấp lánh trên mặt đất.

Lâm Phỉ Thạch đắp lên người kẻ đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế một chiếc áo khoác mỏng. Lúc này, Trương Hòa Minh toát lên một vẻ đẹp tĩnh lặng và xa cách, đặc biệt là đôi mắt kia- đuôi mắt hơi nhếch lên, tạo nên một đường cong sắc sảo, như một hàng gai sắc bén ngăn cách hắn với thế gian.

Lâm Phỉ Thạch hiểu rõ, trước mặt người ngoài, Trương Hòa Minh là một mỹ nhân lạnh lùng không ai có thể lại gần.

Nhưng Trương Hòa Minh lại có sức hút trí mạng đối với hắn. Dù chỉ là một sợi tóc vô tình bị gió thổi bay, trong mắt hắn cũng trở nên khác biệt, mang một phong thái đặc biệt.

Lâm Phỉ Thạch lặng lẽ quan sát từng đường nét trên gương mặt Trương Hòa Minh. Khi ánh mắt trượt xuống đến cổ, vết sẹo hồng nhạt kia đập vào mắt hắn. Không hiểu sao, một cảm giác khô khốc bỗng dâng lên nơi cuống họng. Khao khát ẩn sâu trong lòng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, hắn vươn tay, muốn chạm vào đó.

Nhưng ngay khi đầu ngón tay còn cách vết sẹo chưa đầy nửa tấc, Trương Hòa Minh đột nhiên mở mắt.

"Thu tay về."

Giọng hắn lạnh lùng, ánh mắt cũng băng giá.

Lâm Phỉ Thạch khựng lại, ánh mắt họ giao nhau trong thoáng chốc. Cuối cùng, hắn thua trận, rút tay về, bàn tay nắm chặt bên người.

Trương Hòa Minh đứng dậy, chiếc áo ngoài vừa khoác lên người hắn trượt xuống đất, nhưng hắn không hề để tâm, chỉ xoay người bước đi.

Lâm Phỉ Thạch cứ thế dõi theo bóng lưng đang ngày một khuất xa kia.

Trương Hòa Minh đi đến suối nước nóng mờ sương, áo ngoài tùy ý rơi xuống bên cạnh ao. Trên người hắn lúc này chỉ còn lại một bộ trường bào trắng tinh.

Nước ao trắng đục chỉ chạm đến phần th@n dưới, suối nước nóng quấn lấy eo hắn, mái tóc dài cũng thấm ướt, bết dính vào tấm lưng thon gầy, tạo nên một vẻ đẹp vừa tĩnh lặng vừa mê hoặc.

Hắn chậm rãi bước từ mép ao tiến vào giữa hồ, nhưng bỗng nhiên, phía sau vang lên một tiếng nước bắn tung tóe, làm sương mù bao phủ mặt nước cũng tan đi đôi phần. Ngay sau đó, Trương Hòa Minh liền bị kéo mạnh vào một vòng tay rắn chắc.

Hơi thở nóng rực từ người phía sau phả lên gáy hắn, không cách nào phớt lờ được. Hắn khẽ nâng mí mắt, đôi môi mỏng khẽ nhả ra hai chữ lạnh lùng đến cực điểm:

"Buông ra."

Nhưng Lâm Phỉ Thạch không hề buông tay. Một cánh tay siết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của hắn, tay còn lại táo tợn lướt dọc từ xương quai xanh xuống ngực, thậm chí còn có xu hướng đi xuống sâu hơn.

Hơi thở nóng rực, nhiệt độ cơ thể dần tăng cao.

Trương Hòa Minh có cảm giác như phía sau lưng mình là một đốm lửa, muốn thiêu đốt hắn thành tro tàn.

Gương mặt hiện lên một tia mất kiên nhẫn, hắn mạnh mẽ chộp lấy bàn tay đang tùy tiện lộng hành trên người mình, siết chặt, tạo nên một trạng thái giằng co. Tay nơi hông cũng bị hắn đẩy ra, hắn xoay người, đối diện với Lâm Phỉ Thạch.

Lúc này, cả hai hoàn toàn trái ngược. Trong mắt Lâm Phỉ Thạch bùng lên một ngọn lửa không thể che giấu, còn Trương Hòa Minh lại lạnh lùng như băng tuyết.

"Sao vậy? Định làm ra cái bộ dáng cưỡng bách à?" Hắn cười nhạo, ánh mắt đầy trào phúng.

Có lẽ vì sự khinh thường và chán ghét của hắn quá mức rõ ràng, Lâm Phỉ Thạch nhìn vào đôi mắt ấy mà không tìm thấy dù

chỉ một tia ôn nhu dành cho mình. Như thể một gáo nước lạnh dội thẳng vào tâm can, khiến hắn chợt rùng mình.

"Trương Hòa Minh, ngươi thật sự muốn tuyệt tình với ta đến vậy sao?" Hắn gạt tay Trương Hòa Minh ra, trái lại, còn siết chặt lấy đôi tay gầy trắng nõn kia trong lòng bàn tay mình.

Trương Hòa Minh lười giằng co với hắn, thản nhiên đáp: "Ta trước nay chưa từng có bất kỳ tình cảm gì với ngươi, lấy đâu ra tuyệt tình?"

Lời nói ấy như nhát dao chém thẳng vào lòng Lâm Phỉ Thạch. Nhìn sắc mặt hắn thoáng hiện lên nét đau đớn, Trương Hòa Minh lại cảm thấy có chút thú vị.

"Trương Hòa Minh..." Lâm Phỉ Thạch gọi tên hắn, từng chữ như được móc ra từ sâu trong linh hồn, nghiến chặt giữa kẽ răng, mang theo hận ý và si mê đan xen.

Nước ao bắn tung tóe, hắn mạnh mẽ đẩy Trương Hòa Minh tựa vào vách hồ, cúi đầu hôn lên đôi môi khiến hắn tâm thần không yên kia. Hắn muốn biết, cái miệng lúc nào cũng phun ra những lời cay nghiệt kia, rốt cuộc có phải cũng có máu có thịt, cũng có thể mềm mại hay không.

Lâm Phỉ Thạch không chỉ biết, mà còn muốn vĩnh viễn dừng lại trên đôi môi này. Có máu có thịt, ấm áp mềm mại, hắn như kẻ đói khát đã lâu, tham lam gặm c ắn.

Chỉ đến lúc này, Trương Hòa Minh mới ý thức được sự chênh lệch thể lực giữa hắn và Lâm Phỉ Thạch. Cánh tay siết chặt ngang eo khiến hắn không thể động đậy, bàn tay to lớn giữ chặt sau gáy không cho hắn lùi lại dù chỉ một chút, không thể né tránh nụ hôn đầy chiếm đoạt ấy.

Vì thiếu oxy, lồ ng ngực hắn kịch liệt phập phồng.

Ngay khi sắp ngất đi, cuối cùng hắn cũng giành lại được chút không khí mới mẻ, ngã vào vai Lâm Phỉ Thạch, từng hơi từng hơi thở d ốc.

"Buông... buông ta ra."

Nhưng lúc này, giãy giụa của hắn chẳng còn chút uy hiếp nào. Lâm Phỉ Thạch giữ chặt đôi tay đang cố chống đẩy kia, giam cầm hắn trong vòng tay mình, lần này là hắn chiếm thế thượng phong.

"Ta càng không buông."

Nhưng ngay giây tiếp theo, một tiếng chát vang lên giòn giã.

Bàn tay lạnh lẽo giáng thẳng lên mặt Lâm Phỉ Thạch, khiến khoảnh khắc thắng lợi ngắn ngủi của hắn vỡ vụn như trò cười.

"Ta ghét nhất bị người c**ng bức." Trương Hòa Minh chỉ để lại một câu, rồi xoay người rời khỏi suối nước nóng.

Lâm Phỉ Thạch đứng lặng giữa làn nước mờ sương, nhìn theo bóng lưng hắn khuất dần, cuối cùng không nhịn được mà khàn giọng gọi:

"Trương Hòa Minh... Ta yêu ngươi, ta muốn ngươi... Bao nhiêu năm qua, ta chưa từng có một giây phút nào không nhớ đến ngươi."

Lâm Phỉ Thạch đứng sau lưng hắn, giọng nói khàn khàn vang lên, mang theo sự không cam lòng.

Những lời bộc bạch cõi lòng này vốn không nên thốt ra trong hoàn cảnh như vậy. Hắn từng tưởng tượng rằng, vào một buổi hoàng hôn rực rỡ hay dưới bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, hắn sẽ dốc hết tâm can, đem tất cả những gì mình có, cả tấm lòng chân thành mà bày tỏ. Nhưng ánh mắt lạnh nhạt của Trương Hòa Minh khiến hắn sợ hãi-sợ rằng mình sẽ mất đi cả quyền được theo đuổi người ấy.

"Nếu vậy thì sao?"

"Nếu vậy thì sao... Ha! Trương Hòa Minh, vì sao ngươi cứ phải đối với ta lạnh lùng như thế? Tâm ngươi rốt cuộc đã sớm hóa thành đá rồi sao?"

Khi còn nhỏ, chỉ một lần thoáng gặp, hắn đã vì người này mà từ bỏ cả tôn nghiêm, cầu xin được theo hắn rời đi, nhưng chỉ nhận lại sự cự tuyệt. Đúng vậy, khi đó hắn chỉ là một đứa trẻ lấm lem bùn đất, không xứng với người xuất thân danh môn thế gia như Trương Hòa Minh.

Nhưng rồi sau này, hắn trở thành thiên tài được cả Tu Tiên giới ca ngợi, khoác lên mình một thân bạch y thanh khiết. Khi hắn ngước nhìn chốn phồn hoa náo nhiệt, trên tòa lâu cao vời vợi, một công tử tao nhã đứng dựa vào lan can, đầu ngón tay thản nhiên xoay nhẹ một đóa mẫu đơn.

Tòa lầu ấy gọi là Trân Bảo Lâu, mà trong Trân Bảo Lâu, đúng thật là cất giấu một món trân bảo vô giá.

Hắn cũng đã bái nhập một danh môn chính phái, nắm trong tay gia tài bạc triệu. Hắn nghĩ rằng, như thế là đủ tư cách để bước theo sau Trương Hòa Minh.

Nhưng Trương Hòa Minh, kỳ thật lại chẳng hề yêu thích sắc trắng.

Người vẫn đưa lưng về phía hắn, giọng nói lạnh lùng không chút dao động:

"Trong lòng ta trước nay chỉ có một Trục Nguyệt Đỉnh, ngoài ra, bất luận ai khác cũng chẳng là gì với ta cả. Còn ngươi... từ đầu đến cuối, cũng chỉ là một kẻ tự mình đa tình."

Chương 47

DTV-EBOOK

Trương Hòa Minh rời đi, trước mặt Lâm Phỉ Thạch không để lại bất kỳ lời nhắn nào, cũng chẳng mang theo thứ gì liên quan đến y. Cứ như thể giữa bọn họ từ trước đến nay vốn dĩ chẳng hề có chút liên hệ nào, đúng như lời hắn nói-năm đó cứu Lâm Phỉ Thạch chỉ là hành động nhất thời, nếu đổi thành bất kỳ ai khác, hắn cũng sẽ cứu. Huống hồ, vì có sư đệ bên cạnh, hắn càng phải làm gương.

Trương Hòa Minh nói rằng trong lòng hắn chỉ có Trục Nguyệt Đỉnh và tiểu sư đệ, bất cứ thứ gì khác đều chẳng liên quan đến hắn.

Nhìn bóng lưng hắn ngày một xa dần, Lâm Phỉ Thạch thầm nghĩ: Nếu tối qua mình cưỡng ép Trương Hòa Minh, có lẽ cả đời này sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại hắn nữa.

Thế này cũng tốt. Dù ngươi không nói lời từ biệt, ít nhất vẫn để lại cho ta một bóng dáng, một hy vọng để theo đuổi.

Trương Hòa Minh lập tức trở về Trục Nguyệt Đỉnh. Dù rằng cuối cùng Lạc Đình Sương đã đến và đưa Nguyễn Trường Tinh đi, nhưng vì không tận mắt chứng kiến cậu bình an vô sự, trong lòng vẫn có chút bất an.

Dưới lớp sương mù mờ ảo của Thủy Vân Gian, Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ bước vào. Trong làn sương trắng nhẹ trôi, có thể lờ mờ thấy được các sư huynh đệ đứng thành vòng, vây quanh một người ở trung tâm.

Ai đứng đâu không rõ, nhưng thanh âm của Huyền Sính lại vang lên rõ ràng, không hề lẫn lộn.

"Tinh nhi, đừng buồn nữa. Lần sau gặp bọn họ, sư tỷ sẽ giúp ngươi chém sạch. Làm sao có thể để tiểu tâm can của Trục Nguyệt Đỉnh chịu ủy khuất như vậy?"

Cái gì mà tiểu tâm can chứ!

Từ nhỏ, sư huynh sư tỷ đã dành cho cậu không ít ái xưng-nào là Tinh Tinh, Tinh nhi, bảo bối, tâm can-nhưng lớn lên rồi, mỗi lần nghe thấy vẫn không khỏi đỏ mặt thẹn thùng. Thế nhưng cố tình có mấy vị sư huynh sư tỷ thích trêu chọc cậu, chỉ để nhìn đôi má non mềm ửng hồng kia. Đến khi hắn rầu rĩ gọi một tiếng "Sư tỷ" bằng giọng nũng nịu, trái tim họ liền tan chảy.

"Thêm cả ta nữa." Trương Hòa Minh từ trong sương bước ra, phụ họa theo.

Nguyễn Trường Tinh bật dậy, lao vào lòng Trương Hòa Minh, giọng lo lắng:

"Tam sư huynh, cuối cùng huynh cũng trở lại! Huynh có bị thương không?"

Tỉnh lại sau khi hôn mê, cậu đã hỏi về tình trạng của Trương Hòa Minh. Khi đó, Lạc Đình Sương nói rằng hắn bị người khác mang đi nhưng không có gì đáng ngại, dặn cậu không cần lo lắng.

"Ta không sao. Còn Tinh nhi?"

Nguyễn Trường Tinh khẽ lắc đầu, giọng nhẹ nhàng:

"Đều ổn cả."

Trương Hòa Minh yên tâm mỉm cười, vỗ nhẹ lưng cậu:

"Vậy thì tốt rồi. Sư huynh luôn lo lắng cho đệ. Giờ thấy Tinh nhi bình an vô sự, ta cũng an lòng."

Nói rồi, huynh ấy nắm lấy vai Nguyễn Trường Tinh, ánh mắt tràn đầy áy náy:

"Tinh nhi có trách sư huynh không? Ta quá chủ quan, để người của Thanh Hư Môn mang ngươi đi, khiến ngươi chịu lời nhục mạ, còn bị thương..."

Nếu biết trước sẽ xảy ra chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không để bọn họ đưa Nguyễn Trường Tinh đi.

Trong lòng Trương Hòa Minh tràn đầy hổ thẹn.

"Không trách sư huynh." Nguyễn Trường Tinh lắc đầu, nhưng ánh mắt lại thoáng ảm đạm:

"Chỉ là... Các sư huynh sư tỷ đều biết chuyện quá khứ, vì sao lại giấu ta?"

Trương Hòa Minh lặng người, ánh mắt chạm vào những người khác, trong lòng dần dâng lên suy đoán-có lẽ Nguyễn Trường Tinh đã khôi phục ký ức kiếp trước.

Trong khoảnh khắc ấy, áy náy và đau lòng hòa lẫn, đè nặng trong lòng. Hắn lẽ ra nên trở về sớm hơn... Trong khoảng thời

gian này, Tinh nhi đã chịu bao nhiêu đau khổ chứ?

Trương Hòa Minh siết chặt vòng tay, để Nguyễn Trường Tinh tựa vào lòng mình. Lý Ký Bạch bước tới, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, giọng ôn nhu trấn an:

"Những chuyện kiếp trước đã là quá khứ. Điều quan trọng nhất bây giờ là Tinh nhi có vui vẻ hay không. Tất cả mọi người ở Trục Nguyệt Đỉnh đều mong Tinh nhi được hạnh phúc."

Nhìn người trong lòng còn đang khe khẽ nức nở, Sở Tri Phi sốt ruột đến mức giậm chân. Chợt trong đầu lóe lên ý tưởng, hắn kéo tay áo Từ Lai, giọng gấp gáp:

"Nhị sư huynh, ngươi mau đi làm một chén bánh trôi hoa quế sở trường của ngươi đi! Tinh nhi thích nhất món đó."

Từ Lai lập tức gật đầu:

"Được! Tinh nhi chờ một lát, nhị sư huynh đi làm cho ngươi."

Làm chút đồ ngọt để dỗ dành trẻ con-đây là cách tốt nhất.

"Dạ." Nguyễn Trường Tinh khẽ đáp, rõ ràng giọng nói đã cao hơn một chút, mang theo chút mong đợi.

Lý Ký Bạch và Trương Hòa Minh nhìn nhau cười, quả nhiên vẫn là tiểu hài tử, chỉ cần có chút ngọt là lập tức vui lên.

Bị các sư huynh sư tỷ thay nhau dỗ dành một hồi, cảm xúc nặng nề trong lòng Nguyễn Trường Tinh cũng dần tan biến như mây khói. Chỉ là dỗ dành một hồi lại càng khiến mọi người thêm hăng hái, đặc biệt là Huyền Sính, không ngừng gọi cậu "tiểu tâm can" đầy cưng chiều.

"Ai u, tiểu tâm can của chúng ta, nước mắt rơi xuống cũng giống như những hạt trân châu nhỏ vậy. Nào, đến đây, vào lòng sư tỷ, để sư tỷ ôm một cái." Huyền Sính mở rộng hai tay, hướng về phía Nguyễn Trường Tinh.

Nguyễn Trường Tinh lập tức lùi về phía sau, trốn tránh. Huyền Sính liền ôm ngực, làm bộ dáng tổn thương:

"Tinh nhi lớn rồi liền không thích sư tỷ nữa sao? Hồi nhỏ đâu có như vậy, chỉ cần sư tỷ đưa tay ra, ngươi liền nhào ngay vào lòng ta."

Mặt Nguyễn Trường Tinh đỏ lên, lắp bắp:

"Sư tỷ... nam nữ khác biệt, Tinh nhi đã trưởng thành rồi."

Rốt cuộc là ai đã nuôi cậu từ một tiểu tử khả ái đến tận bây giờ? Nhưng xét cho cùng, Huyền Sính cũng không phải là thân sư tỷ.

Huyền Sính ra vẻ đau lòng, lại càng muốn nhào tới ôm cậu.

Nguyễn Trường Tinh lập tức lộ vẻ hoảng hốt, nhanh chóng chạy về phía Lý Ký Bạch. Nếu mà bị sư tỷ ôm rồi thì e là một lúc lâu cũng không thoát ra nổi.

"Đại sư huynh, ngươi mau quản sư tỷ đi!"

Lý Ký Bạch nén cười, đứng chắn trước mặt cậu:

"Sư muội, đừng có trêu Tinh nhi nữa."

Đại sư huynh đã lên tiếng, Huyền Sính chỉ có thể tiếc nuối buông tha:

"Được rồi, ta nghe lời đại sư huynh."

Lúc này, giữa những tiếng cười đùa, Từ Lai bưng bánh trôi tới. Lý Ký Bạch kéo Nguyễn Trường Tinh ngồi xuống ghế đá, nhận lấy bát bánh, cẩn thận đút cho cậu ăn.

Những viên bánh trôi vừa mới vớt ra từ nồi còn tỏa hơi nóng. Lý Ký Bạch cẩn thận múc một viên lên muỗng, để nguội bớt. Trong lúc chờ, Nguyễn Trường Tinh lén liếc nhìn vào bát-bên trong có năm viên bánh trôi với đủ màu sắc, viên màu tím trên muỗng của Lý Ký Bạch, còn bốn viên còn lại ngay ngắn xếp trong chén.

Thấy nhiệt độ đã vừa phải, Lý Ký Bạch đưa muỗng đến bên môi Nguyễn Trường Tinh. Cậu ngoan ngoãn há miệng, cắn lấy viên bánh trôi tròn nhỏ, mềm dẻo như trái thanh quả mận. Vị ngọt của nước đường hoa quế lập tức lan tỏa trong miệng, khiến cậu híp mắt hưởng thụ:

"Ngọt quá."

Cậu cười, má lúm đồng tiền khẽ hiện ra, lại lộ thêm một vết hõm nhỏ bên má, hàng mi cong lên như vầng trăng non. Nhìn nụ cười ấy, trong lòng Lý Ký Bạch như có một viên bánh trôi mềm mại lăn qua, ngọt đến tận tim. Không nhịn được, hắn ghé sát, nhẹ nhàng cọ vào gò má Nguyễn Trường Tinh, thì thầm:

"Đại sư huynh thực sự rất yêu thích Tinh nhi."

Nguyễn Trường Tinh cũng cọ lại, giọng mềm mại:

"Tinh nhi cũng thích đại sư huynh."

Màn huynh hữu đệ cung đầy thân thiết này rơi vào mắt những người xung quanh, lập tức khiến lòng họ trào lên vị chua.

"Đại sư huynh, ta ghen tị quá." Trương Hòa Minh hậm hực nói.

Ngay sau đó, Nguyễn Trường Tinh quay sang, tặng hắn một nụ cười ngọt ngào, dễ dàng dỗ dành cho qua.

Nuốt xuống viên bánh trôi, cậu giơ ngón trỏ chỉ vào mấy viên còn lại trong chén, đôi mắt sáng lấp lánh:

"Ta muốn ăn hết."

Đi bên ngoài gần một tháng, đồ ăn cũng đã thử qua không ít, nhưng hương vị hắn thích nhất vẫn là của Trục Nguyệt Đỉnh, đặc biệt là bánh trôi mềm ngọt mà nhị sư huynh nấu.

Lý Ký Bạch lại múc thêm một viên, đưa đến bên môi cậu, cười nói:

"Được."

Nguyễn Trường Tinh vui vẻ ăn, còn những người xung quanh chỉ có thể nuốt nước miếng đầy thèm thuồng. Trương Hòa Minh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Từ Lai với ánh mắt đầy mong chờ. Từ nhỏ đã ở bên dạy bảo, Từ Lai tất nhiên hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt này.

"Trong nồi còn nhiều, mỗi người đều có phần, tự mình đi lấy."

Vừa dứt lời, đệ tử nhà bếp đã bưng tới một khay gỗ đầy bánh trôi.

"Tới rồi, bánh trôi tới rồi!"

Lúc này, mọi người mới mỗi người nhận lấy một bát, vừa ăn bánh trôi của mình, vừa tiếp tục nhìn Nguyễn Trường Tinh

thưởng thức phần của cậu.

Ngay lúc đó, Trương Hòa Minh vô tình nghiêng đầu, để lộ trên cổ một vệt đỏ, lập tức lọt vào tầm mắt của Từ Lai. Không chút do dự, Từ Lai đưa tay kéo cổ áo hắn xuống, ánh mắt sắc bén.

Trương Hòa Minh ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngay khi cổ áo bị kéo xuống thấp hơn, những vết xanh tím mờ ẩn hiện khiến sắc mặt Từ Lai lập tức sa sầm.

"Ai làm?"

Trương Hòa Minh sững người, ngay sau đó có chút chột dạ, vội cúi đầu, vờ chăm chú vào bát bánh trôi trước mặt.

"Không có ai hết."

Sở Tri Phi liền rướn cổ lên nhìn thoáng qua, lập tức tặc lưỡi một tiếng đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa.

"Tam sư huynh, huynh đúng là có bản lĩnh chiếm tiện nghi người khác nha."

Trương Hòa Minh liếc xéo hắn một cái, ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo, nhưng Sở Tri Phi cũng không chịu yếu thế, trừng mắt nhìn lại.

Từ Lai đặt chén bánh trôi xuống bàn, trên mặt tuy không lộ rõ cảm xúc, nhưng ai cũng có thể thấy được hắn đã bị chọc tức không nhẹ.

Trương Hòa Minh thấp giọng lẩm bẩm:

"Ngươi không phải từng nói muốn gả ta đi để đổi lễ hỏi tiền sao?"

Hắn đến Trục Nguyệt Đỉnh năm vừa tròn mười tuổi, khi đó vẫn là một công tử nhà giàu được nuông chiều, tính tình có chút kiêu căng. Sở Anh Hoa một lòng chỉ hướng về Lý Ký Bạch, bèn thản nhiên ném trách nhiệm chăm sóc Trương Hòa Minh cho Từ Lai. Mà khi đó, Từ Lai cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, chưa kịp nghĩ đến chuyện bái sư đã phải mang trên vai trọng trách nuôi dạy một đứa trẻ.

Không có chút kinh nghiệm nào, mỗi ngày hắn đều phải dắt theo một tiểu Trương Hòa Minh trắng trẻo phấn nộn, cùng

nhau trèo cây, lội suối. Cứ thế, hắn vô tình chiếm luôn danh hiệu "Thư sinh Từ Lai" chỉ vì ngày ngày rèn luyện tài tính toán, miệng lưỡi cũng theo đó mà sắc bén đến mức có thể khiến người ta tức chết.

May mắn thay, nhờ gương mặt trời sinh mang nét mỹ nhân của Trương Hòa Minh mà cuối cùng hắn cũng không bị nuôi thành một tên tiểu hỗn thế ma vương.

Có một khoảng thời gian, Trương Hòa Minh tâm huyết dâng trào, muốn tại Thủy Vân Gian đẽo một chiếc mỹ nhân sạp để nằm ngắm hạc bay. Vì thế, mỗi ngày hắn đều cầm kiếm chém vào một tảng đá lớn bên bờ, dần dà không chỉ mỹ nhân sạp được đẽo ra mà kiếm thuật của hắn cũng theo đó tiến bộ.

Nhưng vì cầm kiếm quá lâu, hổ khẩu của hắn bị mài đến nỗi nổi cả vết chai. Vốn là người yêu cái đẹp, hắn liền ủ rũ suốt mấy ngày liền. Từ đó, hắn dứt khoát không cầm kiếm nữa.

Từ Lai thấy hành động này của hắn có phần ngốc nghếch, cảm thấy thật không giống phong cách của mình-một người thông minh như hắn sao có thể nuôi ra một tiểu tử ngốc như vậy được? Khi giúp Trương Hòa Minh bôi thuốc, hắn lắc đầu nói:

"Đôi tay này là mệnh phú quý, ngươi đi làm gì mấy việc thô kệch như vậy?"

Trương Hòa Minh không để tâm, hờ hững đáp: "Muốn làm thì làm." Nhưng ngay sau đó lại hít vào một hơi, nhăn mặt làm nũng:

"Đau quá, Từ Lai, thổi thổi cho ta đi."

Từ Lai liếc hắn một cái, nhưng động tác trên tay lại vô thức trở nên nhẹ nhàng hơn, cúi đầu thổi nhè nhẹ lên vết thương.

Ngày nào cũng thế, cứ sau khi chém đá xong, Trương Hòa Minh lại chạy đến tìm hắn bôi thuốc. Từ Lai ngoài mặt thì tỏ vẻ phiền chán, nhưng thực ra trong lòng lại đầy thương xót.

"Phiền phức quá, đúng là tiểu hài tử."

Nhưng Trương Hòa Minh thầm nghĩ: Nếu thật sự thấy ta phiền, sao mỗi lần đều trốn sau gốc cây lén nhìn? Sao sáng sớm nào cũng chuẩn bị sẵn thuốc mỡ đợi ta đến?

Hừ, rõ ràng là khẩu thị tâm phi!

Hắn trong lòng nghĩ gì làm sao có thể giấu được khỏi mắt Từ Lai. Từ Lai đưa tay điểm nhẹ lên trán hắn, cười nói:

"Gương mặt này của ngươi còn có thể lấy ra mà khoe được sao? Sau này gả ngươi đi, ta ít nhất cũng có thể nhận được một khoản lễ hỏi tiền."

Không ngờ câu bông đùa ngày trước của mình lại bị Trương Hòa Minh đem ra đối phó, Từ Lai lập tức nghẹn lời. Hắn hít sâu một hơi, nghiêm túc nói:

"Ta nuôi người, tuyệt đối không có chuyện để kẻ khác bắt nạt. Mau nói cho ta biết, là ai làm? Ta đi đòi lại công bằng cho ngươi."

"Thôi đi, ta tự mình lấy lại rồi."

Hơn nữa... bọn họ cũng sẽ không gặp lại nữa.

...

Nguyễn Trường Tinh bước chân trên bậc đá xanh, xa xa đã nhìn thấy có người đứng cuối con đường. Cậu vội vàng đi nhanh hai bước rồi dừng lại, hai người nhìn nhau cười.

Nguyễn Trường Tinh đưa tay ra, chờ người nọ đến nắm lấy.

Lạc Đình Sương khẽ cười, trong mắt chỉ phản chiếu hình bóng duy nhất của Nguyễn Trường Tinh. Y nắm lấy tay cậu, cùng nhau chậm rãi quay về.

Vừa vào đến trong điện, Lạc Đình Sương liền nửa ôm Nguyễn Trường Tinh vào lòng, trán kề trán, giọng trầm thấp hỏi:

"Ăn gì mà thơm như vậy?"

Y nhẹ nhàng dùng chóp mũi cọ lên chóp mũi Nguyễn Trường Tinh, môi chỉ cách một khoảng rất gần, tưởng chạm lại chưa chạm.

Đôi mắt Nguyễn Trường Tinh sáng rực lên, giọng điệu nghịch ngợm:

"Sư tôn đoán thử xem?"

Lạc Đình Sương bất ngờ bế ngang Nguyễn Trường Tinh lên, nhẹ nhàng ngồi xuống rồi đặt cậu ngồi trên đùi mình. Nguyễn

Trường Tinh còn chưa kịp phản ứng, gáy đã bị giữ chặt, môi bị chiếm lấy trong một nụ hôn sâu.

Lạc Đình Sương tựa như đang tỉ mỉ truy tìm hương vị trong miệng cậu, chẳng để sót dù chỉ một chút. Đầu lưỡi quấn quýt, từng chút từng chút cướp đoạt, lặp đi lặp lại không buông tha.

"Hoa quế mật đường." Cuối cùng, Lạc Đình Sương buông ra, để cậu có cơ hội thở d ốc.

Nguyễn Trường Tinh há miệng thở dồn dập, hai má đỏ bừng, mắt phủ một tầng hơi nước. Thấy Lạc Đình Sương lại muốn tiếp tục, cậu vội đưa tay che miệng hắn lại rồi đẩy nhẹ ra. Không ngờ Lạc Đình Sương chỉ cười khẽ, cúi đầu đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay cậu.

Nguyễn Trường Tinh cảm thấy cả người mềm nhũn, không nhịn được tựa vào vai sư tôn, giọng nói có chút oán trách:

"Sư tôn chẳng giống trước kia chút nào."

Lạc Đình Sương bật cười, giọng nói trầm ấm:

"Trước kia là ta không biết Tinh nhi lại có hương vị mê người như vậy. Nếm thử rồi mới biết là mỹ vị, liền một lần nếm qua, cả đời không thể buông tay."

Câu này thật sự quá mức khiến người ta xấu hổ. Nguyễn Trường Tinh không nhịn được giơ tay chọc vào lưng y như trừng phạt.

Lạc Đình Sương nắm lấy tay trái của Nguyễn Trường Tinh, nhẹ nhàng đeo lên cổ tay cậu một chuỗi hạt mát lạnh.

Nguyễn Trường Tinh ngồi dậy nhìn kỹ, phát hiện đó là một chuỗi ngọc màu lam. Những hạt ngọc trơn bóng, oánh nhuận, bề mặt như phủ một tầng nguyệt hoa mờ ảo, bên trong còn điểm xuyết những tia sáng kim sắc lấp lánh. Thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra, Nguyễn Trường Tinh ghé sát vào ngửi thử, quả nhiên là từ hạt ngọc phát ra-một loại hương cỏ cây thanh mát dễ chịu.

"Sư tôn, đây là..."

Lạc Đình Sương ôm lấy eo cậu, kéo cậu sát vào mình hơn một chút, chậm rãi nói:

"Đây là ta dùng hồn thảo luyện thành, hòa cùng hàn ngọc trì ngọc túy."

Những thứ này đều có lợi cho hồn phách, giúp tinh thần ổn định.

"Cũng là tín vật đính ước ta dành cho Tinh nhi."

Trong lòng Nguyễn Trường Tinh dâng lên một cảm giác ấm áp, cậu ôm lấy cổ Lạc Đình Sương, ghé sát vào tai hắn nói nhỏ:

"Nhưng mà ta không có gì để đáp lễ sư tôn cả."

Lạc Đình Sương khẽ cười, giọng nói trầm thấp đầy ý cưng chiều:

"Ngươi đã tặng ta món quà quý giá nhất rồi."

"Hả?"

"Chính là ngươi."

Nguyễn Trường Tinh ngẩn ra, rồi ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt Lạc Đình Sương. Cậu nghiêng đầu suy nghĩ, chợt cảm thấy có gì đó sai sai, bèn túm lấy một lọn tóc rũ xuống của Lạc Đình Sương, nheo mắt nghi ngờ:

"Sư tôn có phải đã xem cái gì kỳ quái rồi không?"

Lạc Đình Sương không nói gì, chỉ mỉm cười đầy ẩn ý.

Nguyễn Trường Tinh lập tức bừng tỉnh, trừng mắt, kéo tóc y lắc lắc:

"Sư tôn thật không ngoan! Lại dám lén đọc mấy cuốn thoại bản ta giấu dưới gối chứ gì!"

Chương 48

DTV-EBOOK

Thời tiết trong lành, bầu trời cao vút không gợn mây, nhưng đỉnh núi cao nhất của Trục Nguyệt Đỉnh vẫn chìm trong màn sương trắng, tựa như một mỹ nhân đội lụa mỏng mơ hồ, tăng thêm vài phần thần bí.

Sở Tri Phi khoác trên mình bộ y phục xanh đen, đai lưng thắt chặt tôn lên vòng eo rắn rỏi. Tóc dài buộc cao thành đuôi ngựa, suôn thẳng rủ xuống. Hắn lười nhác dựa vào gốc cây đào cổ thụ bên ngoài điện Tinh Nguyệt, nhánh cây thấp trước mặt chỉ cách đầu hắn một khoảng tấc nhỏ.

Phía trước bỗng vang lên tiếng động. Đôi mày rậm đen của hắn khẽ nhướng lên, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên tia vui vẻ. Hắn đứng dậy, đuôi tóc khẽ chạm vào cành đào gần đó.

Nguyễn Trường Tinh và Lạc Đình Sương cùng lúc xuất hiện.

Sở Tri Phi lập tức muốn gọi một tiếng "Tinh nhi", nhưng nghĩ đến sư thúc còn ở bên cạnh, hắn bèn nuốt lời lại. Dù chỉ là ra ngoài một chuyến ngắn, sư thúc vẫn dặn dò đủ điều, từ lúc đi đến lúc về đều phải báo cáo rõ ràng, thành ra hắn cũng phải đúng lúc có mặt để đón.

Hắn khẽ dùng mũi chân hất lên một chiếc lá rụng, xoay xoay trong không trung như trò tiêu khiển.

Cũng may Nguyễn Trường Tinh không để hắn chờ quá lâu. Nhìn bóng dáng tựa hồ điệp nhẹ nhàng bay về phía mình, nụ cười trên môi Sở Tri Phi càng thêm rạng rỡ. Hắn sớm đã đưa tay ra, chờ con bướm kia rơi xuống.

"Phi Phi sư huynh, chúng ta đi thôi."

Nguyễn Trường Tinh tự nhiên đặt tay vào lòng bàn tay hắn, tay áo rộng nhẹ nhàng lay động như nước gợn.

"Ừ."

Sở Tri Phi vừa nắm lấy tay Nguyễn Trường Tinh, định kéo cậu rời đi, thì thanh âm của Lạc Đình Sương chợt vang lên.

"Tinh nhi."

Y gọi một tiếng, giọng điệu không vội không chậm, khoảng cách cũng không xa không gần. Hai chữ đơn giản nhưng lại như ẩn chứa ngàn vạn ý vị.

"Lại đây."

Phía sau y là đại điện nguy nga - Tinh Nguyệt Điện, tiếp đến là núi cao trùng điệp cùng vòm trời mênh mông. Y đứng nơi bậc thềm trước điện, tựa như đã trầm mặc cô độc suốt ngàn vạn năm. Nhưng lúc này, ánh mắt y lại dịu dàng đến lạ.

Trong lòng Sở Tri Phi bỗng dâng lên một chút cay đắng, vì kiếp trước, vì Nguyễn Trường Tinh, cũng vì Lạc Đình Sương.

Nguyễn Trường Tinh lập tức xoay người chạy về phía Lạc Đình Sương, vạt áo khẽ tung bay, vẫn là nụ cười rạng rỡ ấy, đôi mắt cong cong như vầng trăng non.

Lạc Đình Sương không giống hắn, không chỉ đơn giản nắm lấy tay mà còn đưa tay ôm lấy eo Nguyễn Trường Tinh.

"Sư tôn, còn có chuyện gì sao?"

Khoảng cách quá gần, Nguyễn Trường Tinh vô thức nắm lấy vạt áo của Lạc Đình Sương.

Sở Tri Phi không nghe rõ hai người họ nói gì, cũng không kịp để tâm. Nhưng ngay trước mắt hắn, Lạc Đình Sương rất tự nhiên mà ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn kia, môi khẽ mấp máy vài câu khiến Nguyễn Trường Tinh cúi đầu lắng nghe.

Điều khiến hắn mở to mắt kinh ngạc nhất chính là - Nguyễn Trường Tinh nhẹ nhàng nhón chân, hôn lên má Lạc Đình Sương.

Mãi đến khi bị Nguyễn Trường Tinh mặt đỏ như ráng chiều kéo chạy ra một khoảng xa, Sở Tri Phi mới từ cơn kinh ngạc hồi phục lại.

"Tinh nhi, đệ vừa rồi... Vì sao lại hôn sư thúc a?" Hắn đầy đầu nghi hoặc.

Nguyễn Trường Tinh một tay giữ vạt áo, bước chân càng lúc càng nhanh, gương mặt nóng bừng như muốn bốc hơi. Cậu cảm thấy mình sắp bị nấu chín mất rồi!

Rốt cuộc vì sao sư tôn nhất định phải bắt cậu hôn ngay trước mặt Phi Phi sư huynh chứ?

Sư tôn càng ngày càng không đứng đắn.

"Sư huynh, ngươi... ngươi đừng hỏi."

Cậu vội vàng dùng tay áo che mặt, bước chân vẫn không hề dừng lại.

Sở Tri Phi sợ cậu chạy vội quá mà vấp ngã, đành nhẹ giọng nói:

"Được rồi, đệ nhìn đường cho cẩn thận, ta không hỏi nữa."

Mãi đến khi đến Thuỷ Vân Gian, từ xa đã thấy Trương Hòa Minh ngồi bên bàn đá, hắn hướng hai người vẫy tay, lại chỉ chỉ vò rượu trên bàn, ý bảo bọn họ mau lại đây.

Một bụng đầy dấu chấm hỏi, Sở Tri Phi chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến Trương Hòa Minh, chỉ chăm chăm truy vấn:

"Cho nên, Tinh nhi, vì sao lại hôn sư thúc?" Hắn nghiêng đầu hỏi thẳng.

Nguyễn Trường Tinh nhân lúc gương mặt chưa kịp bùng đỏ lần nữa, lập tức tránh khỏi tay hắn, chạy vụt ra ngoài, lao thẳng đến sau lưng Trương Hòa Minh trốn tránh.

Trương Hòa Minh cười như không cười, liếc Sở Tri Phi một cái đầy ẩn ý, sau đó nghiêng đầu hỏi Nguyễn Trường Tinh:

"Sao vậy? Phi Phi lại trêu chọc đệ à?"

Bộ dạng như thể chỉ cần Nguyễn Trường Tinh gật đầu, hắn liền lập tức xắn tay áo mà dạy dỗ Sở Tri Phi một trận.

Nguyễn Trường Tinh vẫn dùng tay áo che mặt, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi phun ra hai chữ:

"...Không có."

Trương Hòa Minh bèn kéo cậu ra trước mặt, nhìn gương mặt đỏ bừng như quả chín kia, nhịn không được bật cười.

"Mặt làm sao mà đỏ đến mức này? Nào, nói cho tam sư huynh nghe xem nào."

Sau một lúc vùi mặt trốn tránh, thật vất vả lắm Nguyễn Trường Tinh mới chịu hé lộ ra đôi mắt long lanh như thu thủy. Nhưng vừa chạm phải nụ cười trêu chọc của Trương Hòa Minh,

cậu lập tức lại vùi mặt vào tay áo, lần này quyết không hé răng nửa lời.

Sở Tri Phi đứng bên cạnh ậm ừ cả buổi, cuối cùng nhịn không được mà lên tiếng:

"Tinh nhi, rốt cuộc vì sao ngươi lại hôn Lạc sư thúc?"

Hắn có moi đầu óc ra cũng nghĩ không thông. Tuy nói tình nghĩa thầy trò thâm sâu, nhưng mức độ thân mật như vậy thực sự quá mức! Loại bầu không khí giữa hai người kia rõ ràng không cho phép kẻ khác chen vào, hoàn toàn khác xa so với bất kỳ cặp thầy trò nào hắn từng thấy.

Câu hỏi này vừa cất lên, Trương Hòa Minh thoáng sững lại một chút, sau đó chỉ lắc đầu thở dài, tiện tay vỗ một cái lên trán Sở Tri Phi:

"Óc heo, trong đầu ngươi toàn là đậu hũ à?"

Nửa điểm nhãn lực cũng không có, gặp chuyện chẳng biết suy nghĩ, chỉ biết há miệng tra hỏi cho bằng được. Xem xem, Tinh nhi đã xấu hổ thành cái dạng gì rồi!

Sở Tri Phi chẳng những không hỏi ra được đáp án, mà còn bị đánh oan một cái, tự nhiên hai hàng lông mày cau chặt lại. Nhưng hắn cũng không dám hỏi tiếp, vạn nhất làm Tinh nhi xấu hổ đến phát khóc thì biết làm sao?

Hắn lúng túng vê vê ngón tay, giọng điệu có chút luống cuống:

"Tinh nhi, đệ đừng ngại... Sư huynh không hỏi nữa là được."

Nguyễn Trường Tinh vẫn còn trốn trong lòng Trương Hòa Minh, không chịu ngẩng đầu.

Trương Hòa Minh khẽ xoa đầu cậu, giọng điệu mềm nhẹ dỗ dành:

"Ngoan nào, tam sư huynh đã thay ngươi giáo huấn Phi Phi sư huynh rồi. Tinh nhi đừng giận hắn nữa, được không?"

Giận gì chứ? Rõ ràng chỉ là xấu hổ đến mức không dám nhìn ai! Nhưng Trương Hòa Minh cố ý nói như vậy để dụ cậu chịu ló mặt ra.

Quả nhiên, một lúc sau, Nguyễn Trường Tinh chậm rãi nhích ra, gương mặt vẫn đỏ bừng như nhuộm màu phấn hồng, ngay cả tóc mái trên trán cũng bị cọ đến rối tung. Cậu nh ỏ giọng nói:

"Không có giận Phi Phi sư huynh, sư huynh đối với ta rất tốt."

Trương Hòa Minh bật cười, đưa tay giúp cậu chỉnh lại tóc mái:

"Ừ, không giận là tốt. Tinh nhi ngoan nhất. Tam sư huynh đi tìm cho các ngươi ít rượu hoa lê với bánh trái thơm nhé."

Nói rồi, hắn kéo Nguyễn Trường Tinh ngồi xuống gần bàn.

Hương thơm ngọt ngào của điểm tâm cùng mùi rượu dìu dịu len vào trong mũi Nguyễn Trường Tinh, cậu lập tức giống như một động vật nhỏ, khẽ động cánh mũi hít hà, má lúm đồng tiền lộ ra rõ ràng. Ngẩng đầu nhìn Trương Hòa Minh, cậu cười tít mắt, nơi đuôi lông mày thấp thoáng nét tinh nghịch:

"Tam sư huynh lại đi đào rượu của Mạc Thiện sư bá sao? Cẩn thận kẻo sư bá bẩm báo với đại sư huynh đấy."

Hầm rượu kia vốn dĩ chẳng phải nơi đứng đắn gì, chỉ là một hố đất được đào dưới gốc hoa lê, bên trong bỏ thêm một ít linh thảo quý hiếm có linh khí, chôn khoảng một hai năm là có thể đào lên thưởng thức. Dù gọi là "hầm rượu", nhưng đây lại là một bảo vật đối với người tu luyện-bởi linh khí thấm vào rượu, khiến hương vị thuần hậu, nồng đậm, đồng thời còn có tác dụng bồi bổ cơ thể.

Mạc Thiện nói, rượu hoa lê tất nhiên phải ủ dưới gốc lê, đợi đến khi hoa nở rộ, tuyết trắng cánh hoa rơi đầy mặt đất, có những cánh hoa còn vùi vào trong bùn, tựa như đem hoa chôn cùng rượu, càng tăng thêm hương vị đặc biệt.

Nguyễn Trường Tinh vừa nghe lời giải thích đầy chất thơ ấy, trong lòng lập tức dâng lên một tầng phấn hồng mơ màng, còn chưa kịp cười vui vẻ, đã bị Trương Hòa Minh phá hỏng bầu không khí bằng một câu "Bổn tự cùng căn sinh tương tiên hà thái cấp".

Chớp mắt, hắn từ lãng mạn bay bổng rơi thẳng xuống mặt đất, oa một tiếng khóc nức nở.

Thế là, lại một phen dỗ dành.

Người vừa rồi còn xấu hổ trốn trong lòng hắn, giờ lại bị hắn trêu ghẹo đến mức muốn độn thổ. Trương Hòa Minh cười, xoa nhẹ chóp mũi Nguyễn Trường Tinh, giọng điệu thân thiết:

"Đại sư huynh trách mắng, tất nhiên là cần tiểu sư đệ bảo bối của chúng ta nói giúp vài câu. Nếu không, sư huynh chỉ có thể bị phạt chép sách trong phòng lạnh lẽo, đến mức mặt hoa thất sắc mất."

Nguyễn Trường Tinh trừng hắn một cái, bĩu môi:

"Sư huynh thật không biết xấu hổ, ai lại tự khen mình như thế?"

Trên đầu cậu, một viên hồng châu theo động tác ngửa đầu mà khẽ lay động.

Trương Hòa Minh nghiêm túc đặt tay dưới cằm, làm ra vẻ suy tư:

"Ừm, những từ như 'hoa dung nguyệt mạo' đương nhiên chỉ có thể dùng để khen Tinh nhi của chúng ta thôi."

Hôm nay, ngoài chuyện cùng sư huynh đệ tụ tập, vừa ăn điểm tâm vừa trộm rượu, Nguyễn Trường Tinh còn có một lý do khác để buồn bã-Sở Tri Phi sắp bế quan tu luyện.

Từ khi tận mắt chứng kiến những gì Nguyễn Trường Tinh phải trải qua ở đời trước, niềm tin kiên định suốt hơn hai mươi năm của Sở Tri Phi bắt đầu dao động, thậm chí lung lay sắp đổ. Hắn không biết nên đối mặt với con đường phía trước bằng tâm thái thế nào, cũng không biết phải đối diện những kẻ từng hãm hại Nguyễn Trường Tinh ra sao.

Là đồng đạo hay kẻ thù?

Hắn nghĩ rằng chỉ khi chải vuốt rõ ràng mớ suy nghĩ hỗn loạn này, hắn mới có thể làm được như những gì mình đã nói- một khi nguy hiểm lại ập đến, hắn có thể vững vàng cầm lưỡi dao sắc bén, đứng chắn trước mặt Nguyễn Trường Tinh, không để hắn chịu thêm bất kỳ tổn thương nào.

Mãi đến khi bầu rượu cạn sạch, bọn họ mới nhắc đến chuyện này. Nguyễn Trường Tinh mắt đỏ hoe, như thể sắp rơi nước mắt. Sở Tri Phi nâng mặt cậu, nhẹ giọng an ủi rằng mình không đi lâu đâu, nếu Tinh nhi có chuyện gì, hắn nhất định sẽ cảm giác được.

Hắn còn nửa đùa nửa thật mà nói: "Chờ ta xuất quan, sẽ không còn là Sở Tri Phi như trước nữa."

Nguyễn Trường Tinh nín khóc mỉm cười, hỏi: "Vậy huynh sẽ trở thành thế nào?"

Sở Tri Phi đáp: "Là người giống Lạc sư thúc."

Bất luận ở trong hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể mang Tinh nhi trở về.

Một bầu rượu không nhiều lắm, Trương Hòa Minh ngày thường lười nhác, nhưng hôm nay lại nghiêm túc tuân thủ giới hạn, không để hai người uống quá chén.

Cuối cùng, Nguyễn Trường Tinh được Lạc Đình Sương đón về. Sở Tri Phi nhìn theo bóng dáng hài hòa của hai người, rồi quay sang Trương Hòa Minh nói:

"Tam sư huynh, sau này ngươi không thể mắng ta óc heo nữa. Ta đã biết vì sao Tinh nhi muốn thân sư thúc rồi."

Trương Hòa Minh lần này không đả kích hắn nữa, chỉ khò khè hai cái trên đầu hắn, cười cười nói:

"Sớm một chút thông suốt là tốt rồi."

Nào ngờ, Sở Tri Phi lại thở dài một tiếng, nghiêm túc đáp:

"Ngươi cuối cùng cũng có chút bộ dáng sư huynh rồi."

Trương Hòa Minh không nói hai lời, lập tức giơ tay đập hắn một cái.

Trăng lên giữa trời, gió lạnh mang theo tiếng côn trùng kêu vang.

Sở Anh Hoa cởi áo ngoài, chuẩn bị đi ngủ, nhưng khi quay đầu lại, liền thấy cửa sổ mở rộng, Sở Tri Phi nửa người dựa vào bệ cửa sổ. Hắn chống cằm, cau mày, như thể có chuyện gì đó không thể giải quyết nổi.

Dù đã trải qua bao sóng to gió lớn, Sở Anh Hoa cũng không khỏi giật mình. Trấn định lại, ông đi đến bên hắn, trên mặt mang theo chút bất đắc dĩ:

"Làm sao vậy?"

Sở Tri Phi trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng:

"Cha, Tinh nhi thật sự không phải đệ đệ ruột của con sao? Người thật sự không phải sinh hắn bên ngoài rồi ôm về ư?"

Sở Anh Hoa đưa tay xoa bóp thái dương, vấn đề này khi còn nhỏ Sở Tri Phi đã hỏi vô số lần.

"Ta xác định. Ta chỉ sinh mình con. Hơn nữa, Tinh nhi là sư thúc con ôm trở về."

"Được rồi..." Sở Tri Phi vẻ mặt thất vọng, "Chỉ là con rất thích Tinh nhi, còn hơn cả thân đệ đệ."

"Trục Nguyệt Đỉnh tất cả sư huynh đệ đều coi nhau như người một nhà. Tinh nhi nhỏ nhất, lại đáng yêu, ai cũng thích. Sư huynh nào mà không xem hắn như đệ đệ?"

"Tinh nhi có rất nhiều sư huynh, nhưng con lại chỉ có một đệ đệ."

Khổ sở một trận, Sở Tri Phi lại hắc hắc cười, "Nhưng mà, hình như đệ ấy chỉ từng gọi mỗi mình con là ca ca."

Ngây ngô cười xong, chưa đợi Sở Anh Hoa nhắc nhở, hắn liền tự giác trở về phòng ngủ.

Sở Anh Hoa nhìn theo bóng lưng hắn, biết hắn có chút say, nhưng say cũng tốt, ít nhất cũng có thể thả lỏng đôi chút.

Chương 49

DTV-EBOOK

Tuy nói nơi bế quan không xa, chỉ ở Huỳnh Tuyết Cốc phía đông, nhưng đến ngày Sở Tri Phi chính thức bế quan, các sư huynh đệ đều tới tiễn hắn.

Bọn họ tình cảm thâm hậu, đúng như lời Sở Anh Hoa từng nói, Trục Nguyệt Đỉnh trên dưới đều như một nhà.

Lý Ký Bạch là đại sư huynh, vỗ vai Sở Tri Phi, dặn dò vài câu. Sở Tri Phi nghiêm túc lắng nghe, từng điều từng điều gật đầu đáp lại, tỏ ý sẽ ghi nhớ trong lòng.

Hắn không cam tâm mà dặn dò Trương Hòa Minh: "Khoảng thời gian này, Tinh nhi nhờ huynh chăm sóc, nhớ phải chơi cùng đệ ấy, làm cho đệ ấy vui vẻ."

Với tính trẻ con của hắn, Trương Hòa Minh thường ngày chắc chắn sẽ trêu chọc vài câu, nhưng lần này lại chỉ bình thản đáp: "Ta biết rồi."

Nguyễn Trường Tinh hốc mắt ửng đỏ, từ đầu tới cuối vẫn níu chặt lấy ống tay áo Sở Tri Phi, như muốn dùng cách này giữ hắn lại, không để hắn rời đi.

Sở Tri Phi cười, xoa đầu cậu, trêu chọc: "Tiểu sư đệ, đệ níu áo ta là muốn xin đường sao?"

Nói rồi, hắn như làm ảo thuật, lấy ra một viên đường, bóc vỏ rồi đặt vào miệng Nguyễn Trường Tinh.

Hơi nước trong mắt Nguyễn Trường Tinh dần tan đi, cậu mỉm cười, đôi mắt cong cong, nói nhỏ: "Sư huynh, mau chóng trở về nhé."

Sở Tri Phi nâng mặt Nguyễn Trường Tinh, nhẹ nhàng x0a nắn, chỉ vì nghĩ đến đoạn thời gian sắp tới không thể gặp mặt. Các sư huynh lớn tuổi hơn cũng ngầm cho phép hắn làm càn, để mặc hắn tùy ý trêu chọc khuôn mặt Tinh nhi.

Đến khi đùa nghịch đủ rồi, không khí bị xua tan đi nét bi thương, Sở Tri Phi mới lui ra sau một bước, phất tay chào tạm biệt, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

Lúc bóng dáng hắn dần khuất xa, từng cánh hạc trắng từ mặt nước phẳng lặng chao liệng bay lên trời, tiếng hạc trong trẻo vang vọng giữa trời xanh.

Trương Hòa Minh định đưa Nguyễn Trường Tinh về, nhưng lại bị Lý Ký Bạch ngăn lại bằng một câu ngắn gọn: "Ta đưa đệ ấy về."

Nguyễn Trường Tinh được Lý Ký Bạch nắm tay, cùng đi dọc theo con đường lát đá xanh uốn lượn, dẫn vào sâu trong rừng trúc.

Lá cây bị gió thổi rụng, vương vãi trên bậc đá, tuy đã rơi xuống nhưng vẫn phớt lên sắc xanh tươi non. Nguyễn Trường Tinh không nỡ giẫm lên, cẩn thận kéo vạt áo, tránh đi từng chiếc lá.

Cậu bước đi thật chuyên tâm, một tay được Lý Ký Bạch nắm lấy, chẳng cần lo lắng vấp ngã.

Lý Ký Bạch lặng lẽ quan sát dáng vẻ chăm chú của cậu, khóe miệng bất giác cong lên. Hắn thực sự mong muốn Nguyễn Trường Tinh có thể mãi vô ưu vô lo, an nhiên mà sống.

Mây trên trời trôi nhanh hơn một chút, những chiếc lá trúc cũng bị cơn gió bất chợt cuốn lên, rồi ào ạt rơi xuống mặt đất. Vài chiếc lá khẽ đậu trên mũi giày Nguyễn Trường Tinh, khiến cậu càng muốn tránh né, nhưng lại vô tình biến thành một trò chơi đuổi bắt giữa cậu và những chiếc lá trúc.

Càng đi sâu vào rừng, lá rụng càng dày, tiếng lá va chạm vào nhau xào xạc cũng ngày càng rõ ràng. Giữa không gian ấy, Nguyễn Trường Tinh lại cảm thấy lòng mình càng thêm tĩnh lặng.

Ba ngàn thế giới phù du, chỉ như một giấc mộng thoáng qua.

Hắn hồi tưởng những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, tất cả tựa như một giấc mộng dài. Đến khi tỉnh lại, mọi thứ xung quanh đều đã lặng lẽ đổi thay.

Việc Phi Phi sư huynh bế quan có mối liên kết sâu sắc với cậu. Làm sao cậu có thể quên được ngày hôm đó, khi Sở Tri Phi ôm cậu khóc nức nở. Đó là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm bọn họ bên nhau, cậu nhìn thấy Sở Tri Phi rơi nước mắt. Người trải qua kiếp nạn là cậu, nhưng nước mắt của Sở Tri Phi lại rơi còn nhiều hơn cả cậu.

Tam sư huynh và nhị sư huynh vẫn ở lại Trục Nguyệt Đỉnh. Vốn luôn chán ghét tục vụ, tam sư huynh lại vì một câu nói của nhị sư huynh: "Ngươi cũng nên giúp đại sư huynh chia sẻ một ít công việc" mà bắt đầu ra tay xử lý các sự vụ hằng ngày. Từ đó, hắn theo sát đại sư huynh, ra vào cùng nhau suốt cả ngày.

Nhị sư huynh thì phát huy triệt để tài nghệ tính toán gia truyền của mình, một mình ôm lấy tài vụ của Trục Nguyệt Đỉnh. Những hạt bàn tính trong tay hắn vang lên lách cách

không ngừng, chỉ cần đôi mắt hồ ly hẹp dài kia khẽ nheo lại, dù là vấn đề nhỏ nhất cũng không thể qua được cặp mắt tinh tường của hắn. Mọi người đều tin rằng, với nhị sư huynh trông coi, ngày Trục Nguyệt Đỉnh phát tài không còn xa, dù rằng bọn họ vốn chưa bao giờ nghèo.

Tứ sư tỷ Huyền Sính lúc đầu còn tỏ ra e dè, ngồi trước mặt đại sư huynh thêu hoa. Một cây kim thêu hoa trong tay nàng lại mang khí phách như đại đao, chỉ là những lỗ kim trên ngón tay ngày một nhiều thêm. Đến khi nàng thêu xong một chiếc khăn không rõ hình dạng gì, Lý Ký Bạch nhìn vẻ mặt mong chờ của nàng, chậm rãi nói:

"Sư muội, về sau vẫn là luyện đao đi."

Hắn vốn nghĩ Huyền Sính sẽ thương tâm khổ sở, nào ngờ nàng lập tức quẳng kim chỉ sang một bên, cầm lấy đại đao hùng hổ bước lên võ đài. Một thân y phục đỏ sẫm, eo thon siết chặt, nàng toát lên vẻ hiên ngang kiêu hãnh. Khi lau đi lớp mồ hôi mỏng trên trán, nàng hướng Trương Hòa Minh dưới đài cười sảng khoái, giống như một đóa mai đỏ rực rỡ giữa ngày đông.

Ngũ sư huynh, người đã du ngoạn bên ngoài nhiều năm, cuối cùng cũng trở về. Hắn tên Tiêu Phùng, một cái tên tiêu sái, nhưng lại sở hữu khuôn mặt cương nghị, chân chất đến mức có chút ngây ngô. Nghe nói lần này hắn trở về là để trốn một mối đào hoa.

Mọi chuyện bắt đầu từ một thôn trang hẻo lánh trên đường hành tẩu. Tiêu Phùng vốn chỉ định dừng chân bên bờ sông để nghỉ ngơi, ai ngờ lại thấy một bộ xiêm y hoa rơi theo dòng nước trôi đến. Nhặt lấy xiêm y và lần theo dòng nước đi lên thượng nguồn, hắn tình cờ chạm mặt một cô nương đang giặt đồ. Nàng có đôi mắt hạnh, mày liễu, vẻ đẹp trong trẻo như chính phong cảnh nơi đây nuôi dưỡng mà thành. Không chỉ xinh đẹp, tính tình nàng còn hoạt bát, bướng bỉnh, bất kể Tiêu Phùng từ chối thế nào cũng quyết không từ bỏ.

Tiêu Phùng bất đắc dĩ, chỉ còn cách trốn về trong núi. Khi nhắc đến chuyện này, hắn bị các sư huynh đệ cười trêu không ngớt, ngay cả đại sư huynh vốn nghiêm túc cũng phải cong khóe môi. Tiêu Phùng, mặt dày như vậy, lần đầu tiên cũng phải đỏ mặt xấu hổ.

Lục sư huynh Tạ Quân Chước lại là kẻ nổi danh lười biếng nhất Trục Nguyệt Đỉnh. Một năm 365 ngày thì hết 364 ngày hắn bế quan. Nhưng kỳ thực, nào có tu luyện gì, hắn chỉ thuần túy lười biếng ngủ. Người tu tiên có thể tích cốc, điều này càng giúp hắn an tâm mà ngủ say không lo lắng chuyện ăn uống. Trớ trêu thay, ngày duy nhất hắn xuất quan chính là vào sinh nhật của Nguyễn Trường Tinh.

Nhưng lần này, Tạ Quân Chước lại khác hẳn mọi khi. Hắn ra quan với thái độ khác thường, mỗi ngày lắc lư khắp Trục Nguyệt Đỉnh. Chỉ tiếc rằng bộ dạng lôi thôi lếch thếch của hắn lại khiến kẻ mắc bệnh sạch sẽ nặng như Trương Hòa Minh cực kỳ ghét bỏ.

Tạ Quân Chước cũng chẳng giận, chỉ dùng ngón tay vương mùi rượu chạm nhẹ lên đuôi mắt kiều mỹ của Trương Hòa Minh, rồi ngay lập tức xoay người tránh đi. Trương Hòa Minh vung quạt xếp định đánh, nhưng chỉ vồ vào khoảng không, để lại trên khóe mắt chút hồng nhàn nhạt do hơi rượu thoảng qua.

Nhớ lại những điều này, Nguyễn Trường Tinh khẽ nở nụ cười. Cậu không rõ những thay đổi này mang ý nghĩa gì, là tốt hay xấu, nhưng hắn biết rằng mỗi người ở Trục Nguyệt Đỉnh đều dành tình cảm sâu nặng cho nơi này, bản thân cậu cũng vậy.

Chính vì thế, khi hồi phục ký ức của kiếp trước, cậu vẫn có thể tiếp tục sống thật tốt. Nhưng chấp nhận không có nghĩa là quên đi. Một số việc, cậu vẫn muốn tìm ra sự thật, cho dù đã cách một đời.

Trúc diệp bị gió cuốn lên xoay tròn giữa không trung, Nguyễn Trường Tinh đưa hai tay ra, phiến lá liền nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay cậu, như thể bị hấp dẫn bởi một lực vô hình.

Lạc Đình Sương, vẫn như trước, đứng ở một nơi xa lặng lẽ dõi theo cậu.

Đến lúc có người đưa tiễn, đến khi có người chờ đợi, xuân hoa thu nguyệt, hạ ve đông tuyết cũng có thể ngắm nhìn mỗi năm- cuộc đời này của cậu, rốt cuộc không còn cô độc nữa.

...

Đời trước, Nguyễn Trường Tinh mất cha mẹ, vì thế cậu luôn muốn tìm hiểu rõ chân tướng. Nhưng cậu không thể ngờ rằng, người trao cho cậu chìa khóa mở ra sự thật ấy lại chính là Mục Lưu Phương.

Hôm đó, một đệ tử thủ sơn chạy đến Tinh Nguyệt Phong báo tin, nói rằng có người tìm cậu ở ngoài sơn môn.

Nguyễn Trường Tinh hỏi đó là ai, nhưng đệ tử kia chỉ lắc đầu, nói rằng người nọ không chịu tiết lộ danh tính. Hắn chỉ thấy đối phương khoác bạch y, trên mặt che một mảnh vải, có lẽ là một người mù.

Bàn tay đang chăm sóc hoa cỏ của Nguyễn Trường Tinh khẽ khựng lại, cậu đã đoán được phần nào.

Khi rời đi, cậu không báo cho Lạc Đình Sương biết.

Quả nhiên, ngoài sơn môn chính là Mục Lưu Phương. Một thân bạch y bị gió núi thổi tung, tà áo phất phơ hỗn loạn.

Người ấy hơi nghiêng mặt, dường như đã sớm nhận ra sự hiện diện của Nguyễn Trường Tinh.

Nguyễn Trường Tinh dừng lại cách hắn ba bốn thước.

Đây là lần thứ ba trong đời này bọn họ gặp mặt.

Mục Lưu Phương khẽ mấp máy môi, tựa như đã chuẩn bị tâm lý rất lâu mới có thể cất lời.

Hắn nói: "Ta luôn nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp mặt- ngươi đứng dưới hiên, ta ở bên giếng, ta đã hỏi ngươi... có thể tới đỡ ta một chút được không?"

Nguyễn Trường Tinh đột ngột ngắt lời hắn: "Ngươi muốn ta giết ngươi để báo thù sao?"

Mục Lưu Phương sững lại, hồi lâu mới nở một nụ cười chua xót. Mảnh vải buộc sau đầu bị gió thổi quất vào mặt hắn, mang theo chút đau rát.

"Ngươi đương nhiên muốn báo thù." Hắn nói, "Nguyễn Trường Tinh, ta ở Trường Tông Môn, ta chờ ngươi."

Chờ ngươi tự tay đến giết ta.

Hắn chậm rãi đưa tay vẫn luôn giấu sau lưng ra, trong lòng bàn tay là một phong thư. Chỉ là trên phong thư hoàn toàn trống trơn, không có lấy một chữ. Nhưng từ vết lồi lên trên bề mặt, có thể thấy bên trong có vật gì đó.

"Thứ này... có liên quan đến cha mẹ ngươi."

Lần này, đến lượt Nguyễn Trường Tinh sững sờ.

Trước khi rời đi, Mục Lưu Phương đưa lưng về phía cậu, nhẹ giọng nói: "Ta trao thứ này cho ngươi, không phải để ngươi tha cho ta, cũng không phải mong ngươi từ bỏ ý định báo thù." Hắn khẽ cười, "Chỉ là xem như... trả lại nửa cái màn thầu năm đó."

Còn về phần ta đã từng lừa ngươi, phản bội ngươi, thương tổn ngươi, đoạt đi đôi mắt của ngươi...

Hắn nói: "Nguyễn Trường Tinh, những món nợ khác, ta chờ ngươi đến đòi."

Nguyễn Trường Tinh siết chặt phong thư trong tay, lòng dạ rối bời, vừa thấp thỏm bất an, lại vừa mơ hồ vô định.

Cậu chậm rãi xoay người, chỉ thấy trên bậc thềm sơn môn, Lạc Đình Sương lặng lẽ đứng đó.

Ánh mắt Lạc Đình Sương che giấu mọi cảm xúc trong lòng.

Y đưa tay ra: "Về nhà thôi."

Chương 50

DTV-EBOOK

Trên giấy viết thư chỉ có một dòng chữ:

"Nam Hà trấn, sông nhỏ, thôn Trần Sinh."

Nguyễn Trường Tinh kẹp tờ giấy mỏng giữa hai ngón tay, trong lòng suy ngẫm về ý nghĩa ẩn sau dòng chữ ấy.

Rất rõ ràng, đây là tên một nơi, có lẽ còn là tên một người. Nhưng hắn ta có liên quan gì đến chuyện của cha mẹ cậu?

Mải suy nghĩ, cậu khẽ nhíu mày, ngón tay vô thức siết chặt, để lại một vết cong mờ nhạt trên mép tờ giấy.

Trong cơn hoang mang, một đôi tay lạnh chạm nhẹ lên vai cậu.

Hơi thở quen thuộc len lỏi vào thần kinh căng thẳng của Nguyễn Trường Tinh, khiến cậu theo bản năng thả lỏng.

Cậu hơi nghiêng người, tựa lưng vào Lạc Đình Sương, nhắm mắt lại, khẽ thì thầm:

"Sư tôn..."

Lạc Đình Sương cúi người, hoàn toàn ôm cậu vào lòng, tư thế quấn quýt đầy thân thuộc.

Nguyễn Trường Tinh yêu thích hoa cỏ, trên Trục Nguyệt Đỉnh có vô số linh thảo sinh trưởng tươi tốt. Chỉ cần hấp thụ tinh hoa thiên nhiên, chúng có thể tự do phát triển thành cả một mảng xanh mướt.

Cậu luôn thích tìm kiếm những nơi như vậy, giống như khám phá ra bí mật, tìm được rồi thì vui vẻ nằm giữa những bụi hoa phơi nắng. Bởi vậy, trên người cậu lúc nào cũng vương vấn hương hoa cỏ và ánh mặt trời.

Lạc Đình Sương vì hơi ấm trên cơ thể cậu mà mê mẩn, cũng bởi mùi hương ấy mà đắm chìm.

Y nhịn không được, khẽ nghiêng đầu, để đầu mũi chạm nhẹ lên làn da ấm áp kia, một động tác vô thức nhưng không thể kiềm chế.

"Sư tôn, ta muốn đi."

Nguyễn Trường Tinh vẫn nhắm mắt, không chút lo lắng về việc Lạc Đình Sương sẽ phản đối, bởi cậu biết chắc rằng y sẽ không làm vậy.

"Được, ta đi cùng ngươi."

Lạc Đình Sương cúi người, một tay luồn qua đầu gối Nguyễn Trường Tinh, nhẹ nhàng bế cậu lên, sải bước ra ngoài. Vòng tay y vững chãi, ngoại trừ chút xóc nảy ban đầu, từng bước đi sau đó đều ổn định đến mức khiến người ta yên lòng.

Nguyễn Trường Tinh đã quen với những cái ôm bất chợt như thế này, lúc này tâm trạng lắng xuống, chẳng còn chút ngượng ngùng thường ngày. Cậu chỉ lười nhác đặt tay lên cổ Lạc Đình Sương, hàng mi dài rũ xuống, bộ dáng hờ hững đầy tín nhiệm.

Bên ngoài, ánh mặt trời có chút chói mắt, Nguyễn Trường Tinh khẽ nheo lại, sau đó đơn giản nhắm nghiền, vùi mặt vào lòng ng ực người nọ.

Ngoài đình bát giác là một hồ sen xanh mướt, lá sen dập dờn theo từng gợn nước. Những con cá chép đỏ nhẹ nhàng quẫy đuôi, nhận thấy có người đến gần, chúng không những không bơi đi mà còn tụ lại bên bờ.

Một đàn cá chép đỏ thi nhau phun bong bóng lên mặt nước, quẫy đuôi tạo thành những vòng gợn sóng lan rộng ra xa, làm những chiếc lá sen nhấp nhô lay động.

Toàn bộ mặt hồ dường như trở nên sống động.

Lạc Đình Sương ngồi xuống bên hồ, Nguyễn Trường Tinh vẫn nằm trong lòng ng ực y.

Y cúi đầu, hơi thở ấm áp phả nhẹ lên vành tai cậu, môi chạm khẽ nhưng không dứt, âm thanh như xuyên qua vành tai chui vào tận sâu trong tâm trí.

"Trong ao cá chép đỏ bị Tinh nhi nuôi đến thành tinh, hễ thấy Tinh nhi đến gần liền vẫy đuôi xun xoe. Nếu Tinh nhi còn không bố thí cho chúng một ánh mắt, e rằng cả hồ sen này đều sẽ ngập trong bọt nước mà chúng phun ra mất."

Người ngoài nhìn vào, hiếm khi thấy vị sư tôn này nở nụ cười, vậy mà lúc này y lại hờ hững chỉ trích cả hồ cá chép đỏ, giọng điệu còn pha chút bông đùa khó nhận ra. Nguyễn Trường Tinh muốn bật cười, nhưng vành tai lại bị hơi thở ấm áp của y làm ngứa, cậu ngửa mặt cười khẽ:

"Thật sao? Vậy để ta xem."

Quả nhiên, nghiêng đầu nhìn xuống, cậu thấy một đàn cá chép đỏ bám sát nhau, chen chúc nhô lên mặt nước, trông vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu.

Lạc Đình Sương quả thật không nói quá chút nào.

Nguyễn Trường Tinh mỉm cười, nét mặt rõ ràng mang theo vài phần thích thú. Cậu duỗi một bàn tay ra, đầu ngón tay nhảy nhót trên mặt nước, như thể đang giẫm lên từng tia nắng, gợn nước lăn tăn lan rộng.

Một hồ cá chép đỏ như bị mê hoặc, thi nhau nhảy lên theo nhịp, từng con một đuổi theo dấu tay cậu, tạo nên một cảnh tượng đầy sức sống.

Ngừng lại chốc lát, tay cậu cũng dần dần tê mỏi. Lạc Đình Sương men theo khuỷu tay cậu trượt xuống, cuối cùng mười ngón tay đan vào nhau, chậm rãi dắt tay cậu thu về.

Nguyễn Trường Tinh cảm thấy y cố ý. Rõ ràng có thể trực tiếp kéo tay cậu trở lại, vậy mà nhất định phải làm ra dáng vẻ ái muội thế này.

Cậu bỗng nảy ý xấu, cố tình nói: "Tiểu cá chép còn biết dỗ người hơn cả sư tôn."

Lời này rõ ràng là đang oán trách Lạc Đình Sương không biết dỗ dành cậu, hơn nữa giọng điệu còn mang theo chút ấm ức vô cùng chân thật. Vừa thốt ra, chính bản thân cậu cũng cảm thấy xấu hổ, chỉ muốn tìm chỗ nào đó trốn đi.

Nhưng cậu càng trốn, Lạc Đình Sương lại càng đuổi sát.

"Phải không?"

"Chính là vậy!" Nếu đã nói ra rồi, tất nhiên không thể rút lại.

"Vậy vi sư phải nghiêm túc suy nghĩ lại rồi. Rốt cuộc Tinh nhi của chúng ta đáng yêu như thế, ngay cả một hồ cá chép đỏ cũng muốn làm kẻ địch của ta."

Lời nói vừa dứt, cánh môi Lạc Đình Sương nhẹ lướt qua sườn mặt Nguyễn Trường Tinh, từng câu từng chữ đều mang theo hơi thở ấm áp, phả lên da thịt cậu, ướt át mà nóng bỏng.

Nguyễn Trường Tinh đột nhiên nghĩ, sư tôn đang trồng hoa trên mặt ta sao? Nhưng mặt ta thì đâu thể nở hoa được!

Cậu lập tức đưa tay đẩy khuôn mặt đang kề sát kia ra, mạnh dạn chất vấn: "Lạc Đình Sương, nói thật đi, ngươi có phải bị người khác đoạt xác rồi không?"

Còn dám ở trên mặt cậu sờ chỗ này bóp chỗ kia!

Lạc Đình Sương bật cười, lồ ng ngực khẽ rung lên theo tiếng cười vui vẻ. "Nhà có nương tử, dung nhan kiều diễm, tính tình lại đáng yêu. Khi vui thì muốn thân cận, khi buồn lại cần dỗ dành. Ta chỉ là một tướng công mới nhập môn, chưa hiểu hết mọi đạo lý, sợ rằng sẽ làm lỡ mất nương tử nhà ta. Vì vậy..."

Y ghé sát lại, ánh mắt sâu thẳm như muốn hút lấy hồn phách của người đối diện, giọng điệu trầm thấp nhưng đầy sủng nịch: "Ta đây, chỉ đang học cách dỗ dành nương tử của mình mà thôi."

Một câu "nương tử" kia, gọi đến triền miên dịu dàng.

Nguyễn Trường Tinh xấu hổ đến mức phun bong bóng như cá chép đỏ, mặt đỏ tai hồng, hậm hực phun ra một hơi, yếu ớt phản bác:

"Ai là nương tử của ngươi chứ, chúng ta còn chưa thành thân."

Càng nói, giọng điệu càng thiếu tự tin. Cậu chỉ muốn tìm một chỗ mà trốn, thế là lặng lẽ trượt xuống từ giữa hai ch@n Lạc Đình Sương, hy vọng có thể thoát khỏi vòng ôm của y.

Nhưng Lạc Đình Sương đâu dễ để cậu chạy mất. Một tay ôm lấy vòng eo thon gọn, tay kia nâng lên, dễ dàng nhấc bổng cậu trở lại trong lòng ng ực mình. Nhìn gương mặt phiếm hồng, đôi mắt long lanh như ngậm nước, môi bị cắn qua mang theo sắc hồng nhàn nhạt, y chỉ cảm thấy lòng mình ngứa ngáy.

Ngón tay nhẹ nâng gáy cậu, kéo đôi môi mềm mại đến gần, rồi hung hăng hôn xuống.

Nguyễn Trường Tinh chỉ có thể nắm chặt cổ áo y, dần dần bị hơi thở nóng rực bao vây, đến mức gần như quên cả việc hô hấp...

...

Nam Hà trấn nhờ dòng sông mà hưng thịnh. Một con sông Nam Hà chảy dài từ nam tới bắc, ban đầu người dân nơi đây chủ yếu dựa vào việc đánh cá mưu sinh. Sau này, khi đường sông mở rộng, thương thuyền tấp nập qua lại, Nam Hà trấn dần trở nên phồn hoa.

Dòng sông Nam Hà nuôi dưỡng hết thế hệ này đến thế hệ khác, bởi vậy, người dân nơi đây kính trọng mà gọi nó là "Mẫu Hà", tượng trưng cho sự bao bọc và nuôi dưỡng, cũng thể hiện lòng cảm kích vô hạn.

Con sông dài chảy qua ba khu vực, chia thành ba đoạn:

Thượng du là Đại Hà thôn,

Trung du là Trung Hà thôn,

Hạ du là Sông Nhỏ thôn.

Trong đó, nơi phồn hoa nhất không gì sánh bằng Trung Hà thôn.

Sông Nhỏ Thôn nằm ở phần cuối của dòng sông, nơi con sông chảy đến đây liền thu hẹp lại, dòng nước cũng trở nên chậm rãi hơn. Chính vì vậy, so với Đại Hà Thôn và Trung Hà Thôn, nơi này có vẻ yên tĩnh và hẻo lánh hơn nhiều.

Chỉ có khoảng hai mươi hộ gia đình sinh sống tại đây, cuộc sống đơn giản mà thanh bình. Núi non xanh biếc, nước sông

trong vắt, khói bếp lượn lờ giữa những mái nhà, tạo nên một bức tranh như tách biệt khỏi thế gian xô bồ.

Khi Nguyễn Trường Tinh và Lạc Đình Sương đến cổng thôn, họ gặp một vị lão nhân và tiến đến hỏi thăm đường. Nguyễn Trường Tinh lên tiếng hỏi bà trong thôn có ai tên là Trần Sinh hay không.

Lão nhân tuổi đã cao, nghe không còn rõ, phải để cậu lặp lại vài lần mới nhận ra cái tên này. Bà áy náy nói: "Người già rồi, lỗ tai không còn thính, các ngươi thông cảm." Sau đó, bà giơ tay chỉ về một hướng, chậm rãi nói: "Trong thôn có một người tên Trần Sinh, nhưng ta không biết có phải người các ngươi đang tìm hay không. Cứ đi thẳng theo hướng này, đến nơi sẽ thấy."

Nguyễn Trường Tinh đỡ lấy cánh tay bà, cười tươi, lớn giọng nói: "Đa tạ nãi nãi!"

Lão nhân được cậu đỡ, khuôn mặt lại càng thêm hiền hậu, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Dọc theo con đường lão nhân chỉ dẫn, hai người dừng lại trước một căn nhà nhỏ với mái lợp thấp. Căn nhà không lớn, nhưng phía trước có một hàng rào tre được đóng bằng cọc gỗ chắc chắn, trên đó còn có một cánh cổng đơn giản.

Lúc này, cổng rào khép chặt, cửa nhà cũng đóng kín, trông có vẻ như chủ nhân không có ở nhà.

Lạc Đình Sương tiến lên, nhẹ nhàng đẩy cổng rào tre mở ra.

Vừa bước vào sân, trước mắt liền hiện ra một khoảng đất nhỏ được tận dụng để trồng rau. Những luống rau xanh mướt mọc thành từng cụm, lá rộng bằng bàn tay, tươi tốt như vừa được chăm bón cẩn thận. Không xa bên đó, một cây táo đứng lặng lẽ, cành lá xum xuê, trông có vẻ đã lâu năm.

Rau cỏ và cây táo đều phát triển rất tốt, có thể thấy được chủ nhân của mảnh vườn này đã dày công chăm sóc.

Nguyễn Trường Tinh đảo mắt quan sát khắp sân, định quay sang nói gì đó với Lạc Đình Sương thì phía sau chợt vang lên một giọng nói đầy phẫn nộ:

"Các ngươi là ai?"

Trần Sinh đứng trước cửa, cầm chắc cái cuốc, vắt ngang trước người trong tư thế phòng bị. Nhìn dáng vẻ của hắn, có thể nhận ra đã từng luyện võ, mỗi động tác đều đầy cảnh giác và sẵn sàng ứng phó. Nguyễn Trường Tinh không chút nghi ngờ, người trước mặt chính là Trần Sinh mà họ đang tìm.

Ánh mắt hắn tiếp tục dừng lại trên người Trần Sinh. Người này mặc bộ áo vải thô đã bạc màu, cuộc sống có lẽ không mấy dư dả. Dáng người gầy hơn so với nam nhân bình thường, lại thêm một nửa khuôn mặt bị râu ria che khuất. Nhưng dù vậy, vết sẹo dữ tợn chạy từ bên trái trán kéo dài đến cằm bên phải vẫn khiến người khác khó có thể bỏ qua.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt quan sát của đối phương, Trần Sinh càng thêm đề phòng, tay càng siết chặt cán cuốc.

Ngay lúc ấy, Nguyễn Trường Tinh giơ tay lên, một tấm ngọc bài từ lòng bàn tay hắn trượt xuống, lặng lẽ rơi vào tầm mắt của Trần Sinh.

Đồng tử Trần Sinh đột nhiên co rút.

"Thanh Hư Môn, đệ tử thứ năm mươi tám-Trần Sinh. Đây là lệnh bài của ngươi."

Trần Sinh tái mặt, sắc diện lập tức trở nên xám ngoét. Cả người như thể vừa bị rút sạch sức lực, bả vai rũ xuống, tay cầm cuốc cũng theo đó mà buông lơi, phát ra tiếng động nặng nề khi chạm đất.

Phải mất một lúc lâu sau, Trần Sinh mới chậm rãi lấy lại một tia khí lực. Hắn cúi xuống nhặt lại cái cuốc, bước chân lảo đảo, điệu bộ như đang cố chống đỡ cơ thể nặng nề của chính mình.

Khi lướt qua bên người Nguyễn Trường Tinh, hắn thấp giọng thốt lên một câu:

"Vào đi."

Trần Sinh đẩy cửa phòng, cánh cửa gỗ cũ kỹ phát ra tiếng "kẽo kẹt" nặng nề. Hai ngày trước vừa có trận mưa lớn, bản lề gỗ ngấm nước nên âm thanh càng thêm khô khốc, khó chịu.

Hắn cúi xuống cởi đôi giày dính đầy bùn đỏ bên ngoài cửa, sau đó bước vào nhà, đặt chiếc cuốc tựa vào phía sau cửa. Làm xong, hắn lôi từ góc nhà ra một chiếc ghế dài, nhìn về phía hai người trước mặt, trầm giọng nói:

"Ngồi đi."

Chính hắn thì ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng.

Căn nhà tuy nhỏ nhưng nhờ ít đồ đạc nên không có cảm giác chật chội. Từ chiếc giường đơn, bộ bàn ghế gỗ đơn sơ cùng vài

bộ chén đũa trên bàn, có thể thấy nơi này trước nay chỉ có một người sống.

Trần Sinh vẫn chưa lấy lại thần sắc, sắc mặt tái nhợt như cũ. Hắn chống khuỷu tay lên đầu gối, hai tay che kín khuôn mặt, cả người cuộn lại, như muốn thu mình vào một góc tối. Một nam nhân đã ngoài sáu mươi tuổi, vậy mà giờ đây lại toát lên cảm giác tuyệt vọng đến thế.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Nguyễn Trường Tinh bị bầu không khí ấy tác động, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu. Cậu biết, chính sự xuất hiện của mình đã khiến Trần Sinh đau khổ như vậy. Đồng thời, cậu cũng tự hỏi-nếu không phải vì câu nói kia của cậu:

"Ta họ Nguyễn, mẫu thân ta là Nguyễn Tố Y."

Thì liệu Trần Sinh có chịu mở cửa đón họ vào không?

Cậu vẫn còn chìm đắm trong cảm xúc nặng nề ấy, cho đến khi Lạc Đình Sương vòng tay ôm lấy eo cậu, kéo cậu vào lòng. Hơi ấm quen thuộc truyền đến, Nguyễn Trường Tinh mới dần thoát ra khỏi suy nghĩ hỗn loạn. Cậu ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt ôn hòa của Lạc Đình Sương, trong lòng lập tức bình ổn hơn rất nhiều.

Lạc Đình Sương cứ thế ôm lấy cậu, cùng nhau ngồi xuống chiếc ghế dài.

Đối diện, Trần Sinh đột nhiên mạnh mẽ xoa mặt một phen, như thể đang hạ quyết tâm rất lớn. Hắn ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Nguyễn Trường Tinh, nhưng ngay khoảnh khắc mở miệng, tất cả quyết tâm đều sụp đổ.

"Các ngươi... vì sao lại tìm ta?"

Câu hỏi ấy, dường như không phải chỉ dành cho hai người trước mặt, mà còn là chất vấn vận mệnh trêu ngươi của chính hắn. Suốt mấy chục năm qua, hắn đã trốn tránh, đã tự cho rằng có thể lặng lẽ sống hết phần đời còn lại. Nhưng ngay khi hắn nghĩ mình đã thoát khỏi quá khứ, vận mệnh lại đột ngột giáng xuống một đòn cảnh cáo tàn nhẫn.

Giọng hắn nghẹn ngào, như không muốn bộc lộ sự yếu đuối cùng thống khổ của mình ra ngoài. Hắn ôm đầu, cúi xuống thật sâu, giọng nói xen lẫn đau khổ:

"Ta đã trốn ba mươi mấy năm... Ta cứ tưởng... ta cứ tưởng mình có thể sống như vậy đến hết đời. Ta đổi tên đổi họ, chạy đến nơi xa xôi này. Vì sợ bọn họ phát hiện, lúc mới đến, ta thậm chí không dám bước ra khỏi cửa..."

Trần Sinh, tên thật là Trần Tang.

Đó là cái tên hắn từng mang khi còn ở Thanh Hư Môn.

Hắn tìm được đường sống trong chỗ chết, từ Thanh Hư Môn trốn chạy đến nơi này, vất vả lắm mới có được một căn nhà nhỏ để gọi là nhà. Nhưng hắn không dám tiếp xúc quá nhiều với người khác, đừng nói đến chuyện kết hôn sinh con. Những năm đầu tiên, mỗi ngày hắn đều sống trong hoảng loạn, hễ thấy ai mặc bạch y, cầm kiếm đi ngang qua, đều khiến hắn sợ hãi như chim sợ cành cong.

Mãi đến khi dần quen với cuộc sống này, vì sinh tồn, hắn tìm đến trấn trên, xin làm gã sai vặt trong một tửu lâu. Ban đầu, lão bản nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên mặt hắn thì sinh nghi, sợ hắn là kẻ mang nợ máu, hung ác cực độ, lại lo khách trong tiệm bị dọa sợ, nên kiên quyết không nhận. Nhưng thấy hắn ngày ngày đến cầu xin, lại hành động nhanh nhẹn, lão bản mới miễn cưỡng để hắn làm chân truyền đồ ăn trong bếp, hạn chế ra ngoài gặp khách. Trần Sinh vội vàng gật đầu đồng ý.

Để che đi vết sẹo xấu xí, hắn nuôi chòm râu dài, suốt ngày cúi thấp đầu, vừa tránh làm khách hoảng sợ, vừa đề phòng bị nhận ra.

Thế nhưng, nơi này người đến kẻ đi tấp nập, cuối cùng, hắn vẫn gặp phải người của Thanh Hư Môn đi ngang qua. Trần Sinh không chút do dự, lẻn ra sau bếp, từ cửa sau chạy trối chết.

Đến khi thoát được đến nơi vắng vẻ, hắn mới cảm nhận rõ rệt tim mình đập liên hồi vì vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Từ đó về sau, hắn không còn suy nghĩ kiếm tiền, chỉ muốn sống lặng lẽ qua ngày. Hắn chấp nhận cuộc sống dậy sớm thức khuya, làm ruộng, săn bắn, chỉ để bảo vệ mạng sống này.

Nhưng khối ngọc bài tượng trưng thân phận kia, hắn lại không thể nào vứt bỏ. Hắn khắc lên đó vô số vết cắt, từng đường chằng chịt che lấp dòng chữ khắc trên bề mặt, như thể muốn xóa bỏ quá khứ của chính mình.

Thế nhưng, điều gì đến rồi cũng sẽ đến, dù hắn có trốn tránh thế nào cũng không thể thoát.

Bởi vì hắn chính là Trần Tang, đệ tử thứ 58 của Thanh Hư Môn.

Năm đó, sư tỷ của hắn-danh chấn thiên hạ, tiên tử Nguyễn Tố Y, bị cuốn vào một âm mưu tương tàn giữa đồng môn.

Còn hắn, chỉ là kẻ may mắn chạy thoát khỏi trận đồ sát ấy.

Chương 51

DTV-EBOOK

Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ ngồi dưới ánh trăng, một mình đối diện với vầng trăng lạnh. Ánh trăng đều đều phủ lên khuôn mặt cậu, cậu cũng như ánh trăng ấy-tĩnh lặng, lạnh lẽo.

Lạc Đình Sương bước đến từ phía sau, nhẹ nhàng khoác lên vai cậu một chiếc áo ngoài. Y cố ý chọn một chiếc áo dày, bởi vì y biết, lòng Nguyễn Trường Tinh càng lạnh lẽo hơn cả.

Nguyễn Trường Tinh ngẩng mặt nhìn y, đôi mắt trong veo như nước lặng, lại quá mức yếu ớt. Cậu cố chấp kiềm chế nước mắt, nhưng đuôi mắt đỏ bừng, tựa như một đóa đào hoa nở rộ giữa đêm.

"Sư tôn, đêm nay ta có thể uống say không?"

Cậu vừa mở miệng, giọng nói đã run rẩy. Nước mắt nghẹn lại trong tim, thấm vào máu thịt cốt tủy, khiến niềm hy vọng hắn cố chấp gìn giữ cũng lung lay sắp đổ. Những lời chưa kịp thốt ra đã bị nát vụn trong cổ họng. Cậu dốc hết sức lực mới có thể mở lời.

Lạc Đình Sương nhìn cậu thật sâu. Một bàn tay y liền có thể bao trọn nửa khuôn mặt Nguyễn Trường Tinh, bàn tay ấy chậm rãi vuốt v e làn da lạnh như băng.

Giữa thiên hạ này, không ai có thể so được với Nguyễn Trường Tinh về dung mạo. Nhưng cậu không phải là món đồ sứ tinh xảo bày biện cho người ngắm nhìn, để rồi vỡ vụn thành những mảnh hoa lệ.

Cậu có máu, có thịt, có một trái tim biết đau.

Kim nhọn đâm xuống, không phải chỉ để lại những mảnh gốm vỡ vô tri, mà là máu thịt đầm đìa, là vết thương không thể xóa nhòa.

Lạc Đình Sương lặng lẽ ngồi xổm xuống, để Nguyễn Trường Tinh không cần phải ngước nhìn mình nữa.

"Tinh nhi, có gì muốn nói với sư tôn không? Cứ nói đi, được không?"

Trong khoảnh khắc ấy, y nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt như trân châu rơi xuống từ khoé mắt Nguyễn Trường Tinh, từng giọt, từng giọt nối liền thành chuỗi. Đôi mắt kia tựa như một cơn mưa to trút xuống, mang theo nỗi đau xé

lòng. Ánh sáng từng phủ đầy người hắn giờ đây đã bị bóng tối nuốt chửng, không còn chút dấu vết.

Nguyễn Trường Tinh cắn chặt răng, như thể đang xé toang vết thương tận xương cốt, giọng nói nghẹn lại:

"Sư tôn, bọn họ hại ta."

Cậu dùng hết sức lực để lên án, để gào thét. Bàn tay siết chặt lấy tay áo Lạc Đình Sương, ngón tay run rẩy đến trắng bệch. Cậu nghiêng mặt, một giọt nước mắt tròn trịa lặng lẽ rơi xuống, nện lên mu bàn tay Lạc Đình Sương, như khoét một lỗ sâu vào lòng y.

"Bọn họ giết cha mẹ ta, nhục mạ ta, khinh rẻ ta, còn cướp đi đôi mắt, chặt đứt tay chân ta."

Nước mắt thấm ướt đuôi mắt cậu, tựa sợi tơ mềm rủ xuống, đọng lại giữa nỗi hận thù sâu đậm và sự tiếc nuối khôn nguôi.

"Nhưng ta vốn dĩ phải có một gia đình hạnh phúc, có cha mẹ yêu thương ta, có một thân thể khoẻ mạnh."

Giọng nói cậu nghẹn lại, hận ý cuồn cuộn trong từng chữ.

"Ta hận bọn họ, sư tôn. Ta hận bọn họ!"

Lạc Đình Sương siết chặt vòng tay, ôm lấy thân thể đang run rẩy của cậu, không để cậu tiếp tục giãy giụa.

"Ta biết, sư tôn đều biết."

Giọng nói hắn trầm ổn, dịu dàng như một lời thề son sắt.

"Sư tôn nhất định sẽ trả lại công bằng cho cha mẹ ngươi, cũng sẽ khiến những kẻ đã làm tổn thương Tinh nhi phải trả giá. Tin tưởng sư tôn, ta sẽ thay ngươi xử lý tất cả."

"Tinh nhi ngoan, đừng tự làm tổn thương mình. Hết thảy đều có sư tôn ở đây."

Y vỗ nhẹ lưng Nguyễn Trường Tinh, lắng nghe tiếng nức nở dần nhỏ lại. Dù đến cuối cùng chỉ còn những âm thanh nghẹn ngào mỏng manh, nhưng hơi ấm của những giọt nước mắt vẫn thấm đẫm trên vai y.

Gió đêm lành lạnh, Lạc Đình Sương khẽ ôm Nguyễn Trường Tinh vào lòng, bế cậu trở lại phòng.

Nguyễn Trường Tinh thu mình trong vòng tay y, nhỏ bé và mong manh, hàng mi dài rủ xuống, vương đầy nét ẩm ướt chưa kịp khô, khiến người ta không khỏi xót xa.

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, kéo chăn đắp lên người. Cậu lặng yên như một con rối tinh xảo, không chút động đậy, ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nhấc lên.

Lạc Đình Sương cúi người, hai tay chống bên người cậu, bao bọc lấy Nguyễn Trường Tinh trong vòng tay. Khoảnh khắc bóng tối phủ xuống cùng hơi thở đến gần, hàng mi khẽ rung động, như phản ứng theo bản năng trước sự tiếp cận đầy dịu dàng.

Hơi lạnh nơi cánh môi dừng lại giữa hàng mày Nguyễn Trường Tinh, rồi men theo đường nét mà chậm rãi trượt xuống, dừng lại bên đôi môi khẽ hé mở. Lạc Đình Sương chỉ khẽ chạm vào bờ môi mềm, trằn trọc quấn quýt, nhưng không tiến sâu.

Làn hơi ấm của y lướt qua gương mặt Nguyễn Trường Tinh, nơi vẫn còn vương hơi lạnh của nước mắt sau cơn khóc lớn. Sự chênh lệch nhiệt độ khiến da thịt trở nên đặc biệt nhạy cảm.

Bản tính dễ xấu hổ khiến Nguyễn Trường Tinh theo bản năng khẽ rụt lại trước sự thân cận của Lạc Đình Sương, hàng mi dài rung động ngày càng thường xuyên.

Cuối cùng, môi hắn dừng lại nơi đôi mắt còn vương dấu lệ, tinh tế lướt qua đuôi mắt đỏ hoe, tựa như muốn xua tan đi lạnh lẽo, nhưng lại vô tình làm sắc hồng vương vấn nơi đó càng thêm sâu. Nguyễn Trường Tinh dần dần trở nên mơ màng.

Không biết là vì hơi men dâng tràn hay vì những cái chạm khẽ đầy dịu dàng.

Cảm nhận được người trong lòng cuối cùng cũng an tĩnh đi vào giấc ngủ, Lạc Đình Sương mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Giây phút Nguyễn Trường Tinh vỡ òa, giống như một mũi dao đâm thẳng vào lòng y, đau đớn đến tê dại. Nhưng nỗi đau ấy, y không thể gạt đi, không thể xem như chưa từng tồn tại.

Đây là sự bất lực của y.

Lạc Đình Sương chưa từng mong muốn nhìn thấy một Nguyễn Trường Tinh như hiện tại.

Giữa đêm khuya, Nguyễn Trường Tinh bỗng cựa quậy không yên, mấy lần đá tung chăn, mỗi lần như vậy đều bị Lạc Đình Sương chú ý kéo lại đắp lên người cậu. Nhưng lần này, dù thế nào cũng không chịu để y đắp lại. Lạc Đình Sương cúi xuống dịu dàng dỗ dành bên tai, đồng thời thử kéo chăn lên một lần nữa, nhưng vừa mới nâng lên một nửa đã bị Nguyễn Trường Tinh-vẫn đang nhắm mắt-cảm nhận được, theo bản năng đẩy ra, miệng còn vô thức phát ra tiếng hừ khe khẽ.

Lạc Đình Sương lập tức nhận ra có điều bất thường. Bình thường, Nguyễn Trường Tinh khi ngủ rất ngoan, chưa bao giờ có thói quen đá chăn như vậy.

Y nhặt lên một viên dạ minh châu gần đó, ánh sáng dịu nhẹ hắt lên gương mặt Nguyễn Trường Tinh, để rồi nhận ra sắc đỏ bất thường trên má cậu.

Chẳng lẽ do đêm qua bị gió lạnh nên sinh bệnh?

Lạc Đình Sương vội vàng kiểm tra, nhưng ngoài gương mặt ửng đỏ, cậu không có biểu hiện nào khác thường. Y vẫn không yên tâm, liền nhẹ giọng gọi:

"Tinh nhi, tỉnh lại nào, Tinh nhi..."

Nguyễn Trường Tinh mơ màng mở mắt, vừa lúc Lạc Đình Sương dùng tay áo rộng che bớt ánh sáng trước mặt cậu, rồi đưa tay phất nhẹ một cái, ngọn nến liền bùng sáng, làm căn phòng thoáng chốc sáng rõ.

Đợi đến khi mắt cậu thích ứng với ánh sáng, Lạc Đình Sương mới ghé lại gần, khẽ hỏi:

"Tinh nhi, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Nguyễn Trường Tinh khẽ lắc đầu, hàng mày đẹp nhíu lại, giọng lẩm bẩm:

"Nóng... choáng váng... giống như..."

"Giống như gì?"

Nguyễn Trường Tinh mím môi, có chút ngượng ngùng, "Giống như ngày thành niên uống say vậy."

Lạc Đình Sương lập tức hiểu ra. Hóa ra chỉ là men rượu tối nay bắt đầu phát tác, y cũng yên tâm hơn. Y vươn ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi Nguyễn Trường Tinh, giọng điệu mang theo chút trêu chọc:

"Lại trộm uống nữa phải không?"

Nguyễn Trường Tinh ôm lấy cánh tay sư tôn, thân mật cọ cọ, giọng mềm nhũn:

"Không có uống trộm mà."

Nói vậy, nhưng đồng thời một chân cậu len lén đá chăn xa hơn.

Lạc Đình Sương nhìn rõ hết những động tác vụng trộm ấy. Khi thấy cậu sắp đá chăn xuống hẳn giường, y lập tức đưa tay giữ lại, kéo chăn đắp lên bụng Nguyễn Trường Tinh lần nữa.

Nguyễn Trường Tinh trợn tròn mắt nhìn y, vẻ mặt không thể tin được-sư tôn vậy mà ngay cả một yêu cầu nhỏ như vậy cũng không chịu đáp ứng cậu!

Cậu dứt khoát nhanh chóng đá chăn ra lần nữa.

Lạc Đình Sương lại kéo chăn đắp lên người cậu, giọng ôn nhu nhưng kiên định:

"Nghe lời, không đắp chăn dễ bị cảm lạnh."

Nguyễn Trường Tinh không những không chịu, mà còn thừa dịp Lạc Đình Sương không chú ý, kéo lỏng áo ngủ, để lộ ra xương quai xanh cùng nửa bờ ngực.

"Không cần đâu, sư tôn, ta không thấy lạnh."

Lạc Đình Sương vừa chạm vào, bàn tay mang theo chút lạnh lẽo. Nguyễn Trường Tinh lập tức dán mặt vào cánh tay y, nhẹ nhàng cọ cọ, như muốn tìm kiếm chút mát mẻ xoa dịu cơn nóng trong người.

Lạc Đình Sương bất đắc dĩ thở dài, nhưng trong lòng lại vì động tác vô tình của cậu mà dâng lên một cỗ hỏa ý. Y có thể giữ vững dáng vẻ tiên quân thanh tâm quả dục trước mặt người khác, nhưng trước Nguyễn Trường Tinh thì không thể.

Mà kẻ trêu chọc lửa nóng trong lòng y vẫn còn tiếp tục.

Nguyễn Trường Tinh dường như vẫn chưa thấy đủ, bàn tay dần dần lần lên ngực Lạc Đình Sương, cởi lỏng xiêm y trên người y, tìm kiếm nơi có thể làm bản thân dễ chịu hơn.

Áo trắng tóc đen, tuyết cơ ửng hồng, ánh mắt sáng rực bị che phủ bởi tầng hơi nước mông lung. Cậu như một đóa thố ti hoa yếu ớt, mềm mại dựa vào người y, từng chút từng chút trêu chọc lý trí của Lạc Đình Sương.

Lửa nóng trong lòng y rốt cuộc không thể áp chế. Trong nháy mắt, Lạc Đình Sương đảo vị trí, đè Nguyễn Trường Tinh xuống dưới thân.

Khoảnh khắc bị khống chế, Nguyễn Trường Tinh thoáng tỉnh táo lại. Cậu trợn tròn đôi mắt vô tội, ngước nhìn Lạc Đình Sương đang cúi xuống, ánh mắt sâu thẳm như bị ngọn lửa thiêu đỏ.

Hiện tại thoạt nhìn, người như đang say rượu lại chính là Lạc Đình Sương.

Nguyễn Trường Tinh vươn tay chạm nhẹ lên mặt y, cảm nhận hơi lạnh mong có thể giúp bản thân tỉnh táo lại.

Nhưng Lạc Đình Sương không cho cậu cơ hội rời đi, liền nắm chặt lấy bàn tay ấy, đem cậu gắt gao áp sát vào mình.

Y cúi đầu, chăm chú nhìn Nguyễn Trường Tinh, ánh mắt sâu thẳm như muốn đem người trước mặt khắc sâu vào đáy lòng.

Giọng y trầm thấp mà ôn nhu:

"Tinh nhi, kỳ thực giải rượu không nhất định phải dùng cách này."

Nguyễn Trường Tinh nghi hoặc nghiêng đầu, "Vậy còn có cách nào?"

Lạc Đình Sương khẽ cười, "Sư tôn dạy ngươi..."

Về sau, giữa những đợt đổ mồ hôi đầm đìa, Nguyễn Trường Tinh quả thật đã tỉnh rượu. Nhưng đồng thời, cậu lại rơi vào một vòng say mê khác, còn sâu hơn đêm trước.

Lạc Đình Sương khẽ vuốt v e thân thể cậu, đem cậu kéo vào một hồi tình mê trần thế.

Đến tận khi trời tảng sáng, y mới vén màn lụa, xuyên qua cửa sổ nhìn ánh bình minh nhuộm cam cả chân trời. Dãy núi xa xa lượn sóng nối tiếp, như những con sóng không có điểm dừng.

Cánh tay trắng nõn của Nguyễn Trường Tinh vương đầy dấu vết đỏ nhạt, vừa vươn ra mép giường liền bị một bàn tay khác kéo trở lại, cùng cả mái tóc dài đen nhánh trút xuống.

Giấc ngủ này kéo dài đến khi mặt trời lên cao, nhưng tính ra cũng chỉ được vài canh giờ. Nguyễn Trường Tinh vẫn cảm thấy mệt, thân thể còn lưu lại dấu vết mệt nhoài từ nửa đêm bị Lạc Đình Sương quấn lấy.

Vì thế, khi Lạc Đình Sương giúp cậu mặc y phục, cậu bỗng nhiên đẩy người ra, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Đôi chân trần chạm nhẹ xuống mặt đất, bước đi thanh thoát như hoa sen nở giữa từng bước chân.

Lạc Đình Sương lập tức đuổi theo.

May mắn bên ngoài cũng lát bằng bạch ngọc thạch trơn bóng, ít nhất sẽ không làm tổn thương đôi chân trần của cậu.

"Tinh nhi, mau tới đây, để sư tôn giúp ngươi mang giày. Mặt đất lạnh lắm."

Nguyễn Trường Tinh chạy một đoạn mới xoay người lại, bạch y tung bay, tóc đen mềm mại rủ xuống. Cậu trợn tròn đôi mắt sáng, ngữ khí mang theo vài phần ngây thơ:

"Không cần! Ngươi không được qua đây."

Lạc Đình Sương dừng bước, dịu dàng hỏi:

"Vì sao?"

Nguyễn Trường Tinh hồng hồng khóe mắt, tức giận trừng y:

"Ngươi... Ngươi tối qua... Khi dễ ta."

Lạc Đình Sương che miệng khẽ cười, nguyên lai là vì chuyện đêm qua mà e thẹn.

"Hóa ra là chuyện này... Vậy tối qua, có phải vi sư chưa hầu hạ đủ chu toàn?"

Y lại còn dám ngang nhiên nhắc tới chuyện đó!

Nguyễn Trường Tinh đỏ bừng cả mặt, tức giận đến mức tại chỗ nhảy dựng lên:

"Ngươi, ngươi, ngươi! Không biết xấu hổ! Ta không nói chuyện với ngươi nữa!"

Nguyễn Trường Tinh vừa xoay người định bỏ chạy thì đã bị một luồng gió cuốn vào lồ ng ngực ấm áp. Đột nhiên rời khỏi mặt đất, cậu sợ đến mức vội ôm chặt lấy cổ Lạc Đình Sương.

Lén mở mắt, liền chạm phải ánh nhìn ôn nhu mang theo ý cười của y.

"Không được cười." Cậu bực tức chọc chọc vào cằm đối phương, "Sư tổ dạy ngươi công phu là để ngươi dùng như vậy sao?"

Lạc Đình Sương cười khẽ: "Sư tôn thấy ta tính tình lạnh nhạt, chỉ sợ ta tìm không được nương tử thôi."

Nguyễn Trường Tinh mất hứng, liền chui đầu vào lòng y: "Không thèm nói chuyện với ngươi."

Lạc Đình Sương cúi đầu khẽ dỗ dành: "Đừng làm rộn nữa, lát nữa phải cùng ta đi gặp sư bá."

Y nhẹ nhàng đặt Nguyễn Trường Tinh ngồi xuống mép giường, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận giúp cậu đi giày.

Nguyễn Trường Tinh mặt nóng bừng, vội vàng dùng hai tay che miệng Lạc Đình Sương lại, hung hăng cảnh cáo: "Không được nói chuyện!"

Lạc Đình Sương thật sự im lặng, chỉ dùng ánh mắt nhìn cậu, lại khiến Nguyễn Trường Tinh tim đập loạn nhịp.

Dọc đường đi đến Lãm Nguyệt Điện, Nguyễn Trường Tinh ngoan ngoãn để Lạc Đình Sương nắm tay dắt đi.

Vừa vào cửa, cậu liền lễ phép cúi đầu gọi một tiếng: "Sư bá."

Sở Anh Hoa khẽ cười, ánh mắt lộ ra vài phần ý vị thâm trường.

Người tới sau lại chính là hai vị sư thúc, một người cười nói: "Sao đến muộn vậy? Trà của sư thúc đã uống hết một lượt rồi."

Nguyễn Trường Tinh nghe vậy liền đỏ mặt, nhớ đến bản thân trên đường cứ cố ý chậm rãi mà đi.

Mà bên cạnh, Lạc Đình Sương bỗng dưng nhớ đến một câu thơ:

Lười kẻ mày ngài, lộng trang rửa mặt chải đầu muộn.

Đã từng có thời điểm Nguyễn Trường Tinh vì mặc y phục, chỉnh trang mà rầu rĩ không thôi, nhưng lúc này, dường như cũng không còn là chuyện đáng bận tâm nữa.

Sở Anh Hoa lặng lẽ quan sát Lạc Đình Sương, cảm giác bầu không khí giữa hai người dường như có chút bất thường. Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, bởi từ trước đến nay, Lạc Đình Sương vốn nổi tiếng là sủng đồ đệ.

Hắn thân thiết hỏi han Nguyễn Trường Tinh vài câu về sinh hoạt hằng ngày, đối phương cũng nhất nhất đáp lại. Sau đó, Sở Anh Hoa mới chuyển ánh mắt sang Lạc Đình Sương.

"Sư đệ, hôm qua ngươi nhắc đến chuyện triệu tập đại hội liên minh, ta muốn bàn bạc với ngươi kỹ càng hơn."

Lạc Đình Sương không lập tức trả lời, trong điện bỗng nhiên lặng đi.

Nguyễn Trường Tinh cắn môi, rút tay ra khỏi tay Lạc Đình Sương rồi nhẹ nhàng chọc vào bên hông y, thấp giọng nhắc nhở: "Sư tôn, sư bá đang nói chuyện với ngươi đó."

Sư tôn hư quá! Lại cố ý làm như không nghe thấy!

Lúc này Lạc Đình Sương mới mở miệng: "Sư huynh, chuyện là như thế này..."

Mọi ngọn nguồn dần dần được kể ra.

Cho đến khi kết thúc, Sở Anh Hoa khẽ thở dài. Hắn nhìn về phía Nguyễn Trường Tinh, người vẫn đang cúi đầu im lặng, ánh mắt đầy thương tiếc.

"Tiểu Tinh Nhi của chúng ta thật sự đã chịu nhiều ủy khuất."

Hắn trịnh trọng nói: "Ngươi yên tâm, sư bá nhất định sẽ thay ngươi đòi lại công bằng trước mặt mọi người."

Nguyễn Trường Tinh khẽ gật đầu: "Ân."

Trước mặt Sở Anh Hoa, Nguyễn Trường Tinh vẫn cố gắng kìm nén nước mắt. Nhưng vừa bước ra khỏi điện, hốc mắt cậu lập tức đỏ bừng. Dù vậy, cậu không còn khóc dữ dội như tối hôm qua nữa.

Chờ khi không còn ai qua lại, Lạc Đình Sương kéo cậu đến tựa vào một gốc mai cổ thụ trong sân. Không biết Sở Anh Hoa đã dùng linh đan gì để dưỡng, mà cây mai này suốt bốn mùa đều nở rộ. Bị bọn họ động đến, cành lá khẽ run, cánh hoa theo đó mà rơi xuống, mềm mại như tuyết phủ, bao trùm cả một góc trời.

Tơ bông lả tả, đôi mắt người đẫm lệ mịt mờ.

Bị Lạc Đình Sương chăm chú nhìn bằng ánh mắt sâu tựa biển, Nguyễn Trường Tinh hơi mất tự nhiên. Trước kia cậu không hiểu, nhưng bây giờ cậu biết rõ - ánh mắt ấy chất chứa toàn bộ yêu thương dành cho cậu.

"Ngươi làm gì vậy..." Vừa mở miệng, giọng nói đã mang theo chút nghèn nghẹn.

Lạc Đình Sương khẽ thở dài, trong lòng không khỏi bất lực.

Hai người chóp mũi kề sát nhau, vừa vặn một giọt nước mắt từ gò má Nguyễn Trường Tinh lăn xuống cằm, lấp lánh sắp rơi. Lạc Đình Sương đưa tay đón lấy, giọt lệ long lanh nằm gọn trên đầu ngón tay.

"Sao cứ mãi rơi xuống vậy, hửm? Tinh nhi là nước biến thành sao?" Y cúi đầu, giọng nói trầm thấp đầy cưng chiều. "Bảo bối, ngươi khóc, ta đau lòng."

Nguyễn Trường Tinh cụp mi mắt, thì thầm: "Vậy... Ngươi còn không dỗ ta."

"Muốn ta dỗ ngươi thế nào đây?" Lạc Đình Sương thì thầm, từng chút từng chút hôn lên môi cậu.

Nguyễn Trường Tinh đỏ mặt, ngượng ngùng muốn né tránh, nhưng lại luyến tiếc sự thân mật này.

Tà áo khẽ lay động theo gió, Nguyễn Trường Tinh kiễng chân, tựa vào lòng Lạc Đình Sương.

Lạc Đình Sương siết chặt eo cậu, cúi đầu, mạnh mẽ hôn xuống.

Chương 52

DTV-EBOOK

Tu Tiên giới hiếm khi triệu tập Liên Minh Đại Hội. Lần này, tất cả các môn phái, dù lớn hay nhỏ, đều bắt buộc phải tham gia. Dù là một môn phái vô danh nơi góc xó xỉnh, cũng phải cử người đến góp mặt. Nếu không liên quan đến đại sự tồn vong, chẳng ai muốn vượt ngàn dặm mà đến. Huống hồ, tu sĩ chỉ cần niệm khẩu quyết là có thể truyền tin tức, hà tất phải hao tâm tổn sức như vậy?

Nhưng lần này, Trục Nguyệt Đỉnh lấy thân phận đệ nhất Tu Tiên giới phát lệnh triệu tập, khiến các môn phái vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, đồng thời cũng cẩn trọng chuẩn bị.

Liên Minh Đại Hội dự định tổ chức sau năm ngày.

Hôm đó, Sở Anh Hoa cùng Lý Ký Bạch đứng ngoài điện, ngước nhìn Trục Nguyệt Đỉnh cao vút giữa mây, nơi từng đàn bạch hạc vỗ cánh lượn quanh. Quảng trường trước Lãm Nguyệt Điện rộng lớn vô biên, kéo dài thẳng đến tận mây xanh. Cây cổ mai trước điện vẫn khẽ lay động, nở rộ từng đóa hoa.

Sở Anh Hoa bất giác nhớ lại ngày hôm ấy-Lạc Đình Sương đã đặt Nguyễn Trường Tinh lên thân cây, làm ra chuyện bị thế nhân xem là bội luân. Nhưng hắn đã sớm biết.

Hắn đã sớm biết tình cảm của Lạc Đình Sương dành cho Nguyễn Trường Tinh đã vượt xa quan hệ thầy trò bình thường.

Hắn thậm chí cảm thấy vui mừng-vui mừng vì một đôi có tình nhân, cũng vì Lạc Đình Sương có được dũng khí mà hắn không có.

Hắn lặng lẽ dời ánh mắt, nhìn sang sườn mặt của Lý Ký Bạch.

Lý Ký Bạch có đôi vành tai mượt mà, nghe nói như vậy tượng trưng cho phúc khí. Giữa vành tai còn có một nốt ruồi nhàn nhạt, trông như nét bút lông nhẹ nhàng điểm lên, không quá rõ ràng, nhưng lại khiến lòng bàn tay Sở Anh Hoa bất giác nóng lên. Hắn bỗng muốn vươn tay chạm vào.

Ánh mắt quá mức chăm chú khiến Lý Ký Bạch phát hiện, hắn nghiêng đầu, đối diện với Sở Anh Hoa.

"Sư tôn, có chuyện gì sao?"

Sở Anh Hoa chỉ khẽ lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời đi dù chỉ một chút. Cuối cùng, hắn không kiềm chế được mà nâng tay, dừng lại trên vai Lý Ký Bạch. Lòng bàn tay áp sát vào

làn da nơi cổ hắn, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua đường nét cằm, cố ý vô tình chạm đến vành tai.

Hắn cảm nhận được sự co rút rất khẽ của làn da dưới tay mình.

"Sư tôn muốn vĩnh viễn cùng Tiểu Bạch ở bên nhau." Hắn nói.

Ánh mắt Lý Ký Bạch khẽ dao động, hắn không hiểu vì sao sư tôn lại đột nhiên nói lời này, nhưng trong tiềm thức lại nhận ra, những lời này khác với ngày thường. Có lẽ ẩn chứa một tầng ý nghĩa khác.

"Tiểu Bạch có hiểu không?"

Lý Ký Bạch cúi thấp mặt, như thể đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Hắn luôn như vậy, đối với bất kỳ chuyện gì cũng đều thật lòng xem xét.

Một lát sau, hắn nhìn thẳng vào mắt Sở Anh Hoa, đáp:

"Ký Bạch... không rõ."

Hắn đương nhiên không rõ. Nhìn thì có vẻ như là vị đại sư huynh của Trục Nguyệt Đỉnh, ôn hòa như trời quang trăng sáng, nhưng thực ra, ngoài Trục Nguyệt Đỉnh ra, chưa từng có bất kỳ ai hay sự việc nào thật sự chạm đến lòng hắn. Tình cảm hắn dành cho mọi người trong Trục Nguyệt Đỉnh đều bình đẳng, ngoại trừ Nguyễn Trường Tinh là người duy nhất hắn thiên vị. Ngoài ra, chưa từng có ai, cũng chưa từng có bất kỳ thứ tình cảm nào khác làm xao động tâm hắn.

Sở Anh Hoa bỗng nhiên khẽ cười: "Không rõ cũng không sao, sư tôn sẽ từ từ giảng giải cho ngươi."

Bàn tay hắn lướt dọc theo sườn mặt Lý Ký Bạch, dịu dàng m ơn trớn mái tóc của hắn. "Bất tri bất giác, Tiểu Bạch đã cao ngang với sư tôn rồi. Ta vẫn luôn nhớ rõ ngày mang ngươi về đây. Khi đó, ta ôm ngươi bước qua bậc thang dài trước sơn môn, ngươi im lặng dựa vào vai ta, không nói một lời. Ta tưởng rằng ngươi đã ngủ, nhưng thực ra, ngươi đang lặng lẽ rơi nước mắt."

Trong ký ức của Sở Anh Hoa, đó là lần cuối cùng Lý Ký Bạch khóc-vì được đưa ra khỏi biển lửa, vì một đường trốn chạy cùng lão thái giám. Nay bị hắn nói thẳng ra như vậy, trong lòng Lý Ký Bạch không khỏi có chút ngượng ngùng.

Sở Anh Hoa nhìn thấy rõ sự biến hóa trong ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy Tiểu Bạch như thế nào cũng đều đẹp. Chẳng lẽ ái mộ

chính là khi có một sợi dây vô hình nối liền hai người ư? Hắn vừa động, lòng ta liền loạn.

"Tiểu Bạch, lần này liên minh đại hội, e rằng sẽ không được yên bình. Ngươi phải hứa với sư tôn, bất luận tình cảnh ra sao, trước tiên đều phải bảo vệ tốt bản thân."

Hắn mang theo chút nghiêm túc, tựa hồ nếu Lý Ký Bạch không đáp ứng thì sẽ không bỏ qua. Lý Ký Bạch chậm rãi gật đầu.

Sở Anh Hoa đã đoán trước liên minh đại hội lần này sẽ không yên bình, nhưng hắn vạn lần không ngờ, đây lại là khởi đầu cho một hồi đại họa kinh thiên động địa.

Mà lời hứa trước đó của Lý Ký Bạch, chung quy cũng chỉ là một câu đáp ứng bằng miệng mà thôi.

...

Ngày diễn ra liên minh đại hội.

Bầu trời xanh thẳm bị vô số ánh kiếm xé rách, từng đạo thân ảnh lần lượt phá không mà đến, đáp xuống trước sơn môn Trục

Nguyệt Đỉnh. Các môn phái lần lượt gật đầu chào hỏi nhau, sau đó dẫn theo đệ tử trong môn bước lên bậc đá rộng lớn để nhập môn.

Bậc đá kéo dài trăm bước, đi hết rồi mới thực sự tiến vào Trục Nguyệt Đỉnh sừng sững hùng vĩ.

Ngoại môn tu sĩ phi kiếm đến đều dừng lại ngoài sơn môn, không vượt qua, đây là quy củ.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống bầu trời xanh thẳm, hai sắc thái rõ ràng phân biệt như tiên minh tương giao.

Trước quảng trường Lãm Nguyệt Điện, vô số tu sĩ ăn vận đủ màu sắc tề tụ, phần lớn đều là những tông y nhã nhặn. Tu tiên giới tôn trọng sự thanh tịnh, theo đuổi vô thượng tiên đạo, ngự kiếm rời đi không chạm chân trần, y phục cũng lấy sắc thái nhẹ nhàng phiêu diêu làm chủ.

Phía trước, trên đài truyền đến động tĩnh, tất cả ánh mắt đều đồng loạt tập trung về một chỗ.

Sở Anh Hoa hôm nay ăn vận vô cùng trang trọng, cao quan vấn tóc, đường nét khuôn mặt anh khí lại thêm vài phần trầm

ổn, khiến hắn dù còn trẻ tuổi nhưng vẫn toát lên phong phạm của bậc trưởng bối địa vị cao.

Hắn đứng trên đài, ánh mắt quét qua đám đông bên dưới, thần sắc bình lặng không gợn sóng. Sau đó, hắn cất giọng, nhờ có thâm hậu nội lực gia trì mà thanh âm vang vọng khắp quảng trường.

"Chư vị đạo hữu."

Hắn chắp tay, khẽ cúi người hành lễ, tư thế cung kính nhưng vẫn giữ vững tôn nghiêm. Đối diện, mọi người cũng vội vàng đáp lại lễ nghĩa ngang hàng. Lúc này, Sở Anh Hoa mới đi thẳng vào chủ đề của đại hội.

"Hôm nay mời chư vị tề tụ tại đây, chính là vì một chuyện cũ từ vài thập niên trước."

Ánh mắt hắn khẽ lướt qua đám đông, cuối cùng dừng lại trên người Từ Dật Thanh, người đứng đầu Thanh Hư Môn.

"Năm mươi năm trước, Thanh Hư Môn cùng Ma tộc trưởng lão Dạ Lâm Uyên đại chiến tại Vọng Hà Phong. Kết cục, Dạ Lâm Uyên chiến bại, nhưng Thanh Hư Môn cũng chịu tổn thất nặng nề."

Nhắc đến trận chiến năm ấy, bên dưới có người than thở, cũng có kẻ lộ vẻ ngưng trọng. Đồng thời, vẫn có những kẻ mang tâm tư khác.

Vương Cầm đứng ngay phía sau Từ Dật Thanh, ánh mắt đè thấp, lặng lẽ nhìn lướt qua hắn. Nhưng người phía trước vẫn duy trì thần sắc bất biến, không chút dao động.

Khóe miệng Vương Cầm khẽ nhếch lên, cười nhạt một tiếng.

Nếu bàn về ngụy quân tử trên đời này, Từ Dật Thanh nhận đệ nhị, e rằng không ai dám nhận đệ nhất.

"Từ khi tiên - ma phân giới, hai bên đã thề không đội trời chung. Thế nhưng, ngàn năm trước, hai giới từng nắm tay nhau, kết hạ Tiên Ma Ấn, cùng trấn áp tà hỏa làm hại tam giới dưới Đọa Uyên. Từ đó, đôi bên hình thành một loại ăn ý, không xâm phạm lẫn nhau, cũng không chủ động khơi mào chiến tranh. Dưới sự thỏa hiệp ấy, tam giới đã duy trì hòa bình gần ngàn năm.

Nhưng nếu như chỉ vì muốn ngăn cản một đôi có tình nhân yêu nhau mà đánh vỡ cân bằng này, vậy thì chẳng phải sẽ khiến tam giới chê cười Tu Tiên giới ta là kẻ vô tình, lạnh lùng bổng đánh uyên ương hay sao?"

Lời này vừa dứt, bầu không khí tĩnh lặng lập tức bị phá vỡ, tiếng bàn luận rì rầm nổi lên bốn phía. Không ít ánh mắt bắt đầu hướng về phía Thanh Hư Môn dò xét.

Sở Anh Hoa đưa tay ra hiệu, gọi người phía sau. Nơi ấy, Nguyễn Trường Tinh đang đứng cùng Lạc Đình Sương, hai tay trong tay áo lặng lẽ nắm chặt lấy nhau. Dù không phô trương trước mặt người khác, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ hai người kề vai sát cánh, thỉnh thoảng Lạc Đình Sương còn ghé sát tai Nguyễn Trường Tinh thì thầm vài câu, cũng đủ thấy sự thân mật giữa họ.

"Tinh nhi, lại đây."

Lạc Đình Sương khẽ siết tay cậu một chút, rồi buông ra, nhẹ giọng nói:

"Đi đi, ta sẽ đứng đây nhìn ngươi."

Nguyễn Trường Tinh bước về phía Sở Anh Hoa trong ánh nhìn chăm chú của Lạc Đình Sương. Khi đến gần, Sở Anh Hoa liền đưa tay kéo cậu đứng bên cạnh mình.

Nguyễn Trường Tinh đương nhiên biết hôm nay cậu phải đối mặt với điều gì. Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng trong lòng để đối diện với mọi chuyện sắp xảy ra.

Bậc thềm nơi họ đứng chỉ cao hơn những người phía dưới hai bậc, nhưng chính khoảng cách nhỏ nhoi ấy lại đủ để hắn nhìn rõ từng sắc mặt, từng biểu cảm của những người đang đứng dưới đài. Có người cố tỏ ra trấn định, nhưng lại không thể che giấu sự dao động trong ánh mắt.

"Hắn tên là Nguyễn Trường Tinh, là thân truyền đệ tử duy nhất của sư đệ ta, Lạc Đình Sương. Từ nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ. Phụ thân hắn chính là người đã hy sinh trong trận chiến tại Vọng Hà Phong năm mươi năm trước, trận chiến giữa Thanh Hư Môn và Ma tộc trưởng lão Dạ Lâm Uyên.

Còn về mẫu thân hắn..."

Sở Anh Hoa dừng lại một chút, ánh mắt quét qua đám người phía dưới, rồi nhìn thẳng về phía Từ Dật Thanh.

"Ta nghĩ, so với ta, chưởng môn Thanh Hư Môn hẳn là người có tư cách nói ra sự thật này hơn."

Lúc này, hầu hết những người có mặt đều đã mơ hồ đoán ra chân tướng. Những người lớn tuổi thì tận mắt chứng kiến

chuyện năm đó, còn những người trẻ cũng ít nhiều nghe nói từ các trưởng bối. Huống hồ, chuyện này từng gây chấn động Tu Tiên giới suốt một thời gian dài.

Khi đó, lời đồn lan truyền khắp nơi: rằng Từ Dật Thanh đã nuôi một con sói mắt trắng, kẻ không những không báo đáp ân tình của sư môn, mà còn trở mặt thành thù, thậm chí thà chết bên ngoài cũng không chịu quay về Thanh Hư Môn cầu xin một chỗ dung thân.

Nghe Sở Anh Hoa nhắc đến tên mình, ánh mắt mọi người lập tức dồn về phía Từ Dật Thanh. Hắn vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, hai mắt vô định như chìm vào suy nghĩ riêng. Một lát sau, hắn mới chậm rãi chuyển ánh nhìn về phía Nguyễn Trường Tinh.

"Ngươi thực sự rất giống mẫu thân mình."

Giọng hắn nhẹ nhàng, nhưng sự nhu hòa trong đó lại không giống như đang nói với người trước mặt.

"Nguyễn Tố Y, đúng là đệ tử dưới trướng ta, cũng từng là đồ đệ mà ta sủng ái nhất. Nhưng nàng đã sớm cấu kết với người của Ma đạo, phản bội sư môn. Sở chưởng môn, hôm nay tụ họp đông đủ như vậy, nhắc lại chuyện cũ nhiều năm trước, rốt cuộc là có ý gì?"

Ánh mắt hắn vẫn bình thản, nhưng trong đáy mắt lại ánh lên một tia đau thương, như thể dù đã trải qua nhiều năm, vết thương do bị đệ tử phản bội vẫn chưa thể lành.

Nhưng Nguyễn Trường Tinh lại không bị lời nói của hắn che mắt, trái lại, cậu phẫn nộ đến mức toàn thân run lên.

"Ngươi nói bậy! Mẫu thân ta chưa từng phản bội sư môn!"

Từ Dật Thanh nhìn hắn, giọng điệu vẫn lãnh đạm như cũ:

"Nguyễn Tố Y chưa từng được sự đồng ý của sư môn mà tự ý kết hợp với Ma tộc trưởng lão Dạ Lâm Uyên, thậm chí còn sinh hạ ma chủng. Sau đó, Dạ Lâm Uyên vì thú tính quá độ, đã giết hại hơn mười đệ tử Thanh Hư Môn, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Nguyễn Tố Y không chỉ phản bội sư môn, mà còn phản bội cả Tu Tiên giới. Đối với những kẻ bất trung với sư môn, bất trung với Tu Tiên giới, ai ai cũng có thể tru diệt!"

Một đệ tử trẻ tuổi của Thanh Hư Môn phẫn nộ lên tiếng. Hắn mới nhập môn chưa lâu, luôn tôn sùng đạo lý tôn sư trọng đạo. Qua bao năm tháng, dưới sự dẫn dắt cố ý hoặc vô tình của những người có tâm, cái tên Nguyễn Tố Y đã trở thành vết nhơ trong lịch sử Thanh Hư Môn.

"Cha ta và mẫu thân là thật lòng yêu nhau, tại sao tình yêu lại phải chịu sự trói buộc của tiên - ma thân phận? Nếu cha và mẫu thân ta có lỗi, vậy thì ở đây, tất cả những ai có cha mẹ chẳng lẽ cũng đều sai? Hơn nữa, cha ta chưa từng giết ai!"

Nguyễn Trường Tinh đưa tay thẳng chỉ vào Từ Dật Thanh, kẻ đang khoanh tay đứng dưới đài.

"Chính hắn! Hết thảy đều do hắn bày mưu tính kế hãm hại! Hắn tàn sát hậu bối, chỉ để giá họa cho cha ta!"

Lời nói như sấm rền giữa trời quang, khiến những tiếng bàn tán xôn xao lập tức im bặt. Nhưng những ánh mắt tràn đầy kinh ngạc giờ đây lại đồng loạt đổ dồn về phía Thanh Hư Môn.

Vương Cầm trong lòng chấn động, gương mặt âm trầm hiện lên một tia căng thẳng, bàn tay bất giác siết chặt thành quyền.

Thế nhưng, Từ Dật Thanh - người đang đứng ở trung tâm sự chú ý - chỉ nhếch môi lạnh lùng thốt ra hai chữ:

"Hoang đường!"

Hắn không cần tự mình phản bác, bởi lẽ những người xung quanh đã nhanh chóng vì hắn mà dậy sóng phẫn nộ.

"Ngươi nói bậy! Chưởng môn luôn yêu thương hậu bối đệ tử, làm sao có thể tàn hại đồng môn được?"

"Đúng vậy! Chưởng môn tuyệt đối không thể giết người, càng không thể hãm hại đồng môn!"

Lúc này, Vương Cầm thong thả bước ra từ phía sau, ung dung nói:

"Nguyễn Trường Tinh, nếu vì chuyện của cha mẹ ngươi mà ôm lòng oán hận với chưởng môn, cũng không cần phải bịa đặt vụng về như thế để vu oan giá họa. Hôm nay, các môn phái đều tề tựu tại đây, tuyệt đối không để ngươi rêu rao những lời dối trá, đổ nước bẩn lên đầu Thanh Hư Môn. Nếu ngươi có ý định bất lợi với chưởng môn, thì mấy trăm người của Thanh Hư Môn cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Nếu ngươi dám động đến hắn, kẻ đầu tiên phải chết chính là ngươi."

Lạc Đình Sương lạnh lùng cất giọng, ánh mắt tựa băng sương, như đang nhìn một kẻ đã chết. Thanh Phất Tuyết Kiếm trong tay lượn lờ hàn khí, mũi kiếm thẳng chỉ vào Vương Cầm.

"Kế tiếp chính là toàn bộ mấy trăm đệ tử của Thanh Hư Môn."

Dưới áp lực của Phất Tuyết Kiếm, toàn bộ quảng trường trước Lãm Nguyệt Điện lập tức rơi vào tĩnh lặng tuyệt đối. Không một ai dám phát ra dù chỉ một tiếng động. Vương Cầm sắc mặt biến ảo liên tục, nhưng cuối cùng vẫn không dám lên tiếng.

Sở Anh Hoa lúc này bước ra, phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Hắn nhẹ nhàng giơ tay, áp chế thanh kiếm đã ra khỏi vỏ. Khi mũi kiếm chạm đất, tức khắc kết thành một đóa băng hoa. Lạc Đình Sương tay trái nắm chặt lấy tay Nguyễn Trường Tinh, nhưng không lui về vị trí ban đầu.

"Từ chưởng môn, xem ra đối với những cáo buộc của Trường Tinh, ngươi tuyệt đối không định thừa nhận rồi."

Sở Anh Hoa giọng điệu bình thản, nhưng từng câu từng chữ lại vang vọng khắp quảng trường.

"Trục Nguyệt Đỉnh chúng ta không phải loại môn phái tùy tiện giam giữ người mà không có chứng cứ. Một khi đã như vậy, chúng ta đành phải đưa ra bằng chứng, để mọi người tâm phục khẩu phục."

Câu nói này không chỉ chĩa thẳng vào hành động vô cớ giam giữ Nguyễn Trường Tinh của Thanh Hư Môn trước đó mà còn hé lộ một tin tức chấn động-bọn họ đã nắm giữ chứng cứ.

Sắc mặt Từ Dật Thanh không đổi, nhưng bàn tay giấu sau ống tay áo đã siết chặt thành quyền. So với hắn, Vương Cầm càng thêm hoảng loạn.

Hắn cố gắng hồi tưởng lại những chuyện năm đó, tự tin bản thân đã xóa sạch mọi dấu vết, không lưu lại bất kỳ nhân chứng nào. Nhưng giờ đây, lời nói của Sở Anh Hoa lại khiến hắn như đứng trên băng mỏng.

Khi hắn còn đang hoang mang, một đệ tử Trục Nguyệt Đỉnh từ phía sau đưa ra một người khoác áo vải thô, gương mặt già nua tiều tụy, rồi giao người đó cho Sở Anh Hoa trước khi lui xuống.

Người đó chính là Trần Sinh-bằng chứng mà Sở Anh Hoa nhắc đến.

Ông ta khoảng hơn sáu mươi tuổi, nhưng trông còn già hơn cả Từ Dật Thanh.

"Chưởng môn, có lẽ ngươi đã không còn nhớ rõ ta."

Trần Sinh bước lên, giọng nói khàn đặc nhưng từng lời đều chắc nịch.

"Ta tên Trần Tang, từng là đệ tử đời thứ 58 của Thanh Hư Môn. Đây là lệnh bài đệ tử của ta."

Ông ta giơ ra một tấm lệnh bài cũ kỹ, ngay lập tức gây nên một trận xôn xao trong đám đông.

Nhiều năm lao động khổ sai cùng sự sợ hãi đè nén đã khiến lưng ông còng xuống, đôi mắt cũng vẩn đục, nhưng giờ phút này, khi sắp sửa vạch trần sự thật đã bị chôn vùi bao năm, ánh mắt ông ta bỗng sáng lên một tia kiên định.

Chương 53

DTV-EBOOK

"Chưởng môn, có lẽ ngươi đã không còn nhớ rõ ta."

Trần Sinh cất giọng khàn đặc nhưng kiên định, từng bước tiến lên phía trước.

"Ta tên Trần Tang, từng là đại đệ tử đời thứ 58 của Thanh Hư Môn. Đây là lệnh bài đệ tử của ta."

Ông ta nâng tấm lệnh bài cũ kỹ lên, ngay lập tức khiến cả quảng trường vang lên những tiếng xôn xao.

Nhiều năm sống trong lo âu và khổ cực đã khiến lưng ông còng xuống, đôi mắt cũng vẩn đục theo thời gian. Nhưng giờ phút này, khi sắp sửa vạch trần sự thật đã bị chôn vùi bao năm, ánh mắt ông bỗng ánh lên tia kiên định.

"Ta từ nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ, sớm trở thành cô nhi, suốt ngày lang thang ngoài phố, làm chút chuyện trộm cắp để kiếm miếng ăn. Nhờ cơ duyên xảo hợp mà được bái nhập Thanh Hư Môn, từ mười tuổi đến mười sáu tuổi, ta ở Thanh Hư Môn tu hành suốt sáu năm.

Hôm đó, trời rất tối, ta mơ màng bước đi trong cơn ngái ngủ, tình cờ đi ngang qua chỗ ở của chưởng môn. Ngoài ý muốn, ta nghe được cuộc nói chuyện giữa chưởng môn và Vương trưởng lão. Chính cuộc đối thoại ấy đã khiến ta phải tìm đường sống trong cái chết, trốn chạy suốt mấy chục năm trời."

Ông ta đột nhiên nhìn thẳng vào Từ Dật Thanh, đôi mắt tràn ngập oán hận, sắc bén như một lưỡi kiếm bắn thẳng về phía đối phương.

"Chưởng môn, ngươi còn nhớ rõ lời ngươi từng nói với Vương trưởng lão chứ?"

Giọng Trần Sinh dần cao lên, như thể muốn đập tan bầu không khí trầm lặng đang bao trùm.

"Ta vẫn nhớ rất rõ! Khi đó, ngươi nói rằng-dùng mạng mấy chục đệ tử Thanh Hư Môn để đổi lấy cái chết của Dạ Lâm Uyên, đáng giá!"

Màn đêm dày đặc như mực, trong bóng tối tĩnh mịch, cả cơn gió cũng trở nên keo kiệt, chỉ khẽ lay động nơi góc phòng.

Bên trong gian phòng nhỏ, một ngọn đèn trắng nhạt hắt ra ánh sáng yếu ớt, chỉ đủ làm mờ đi sắc tối, nhưng không thể xua tan bóng đêm bao trùm.

Ánh nến chập chờn kéo dài bóng dáng Vương Cầm lên tường, khiến khuôn mặt vốn đã hốc hác của hắn trông càng thêm khắc nghiệt, như một con ngựa gầy gò sắp kiệt sức.

Hắn nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang nhảy múa, khóe môi thoáng nhếch lên đầy giễu cợt.

"Không hổ là Từ chưởng môn, vì một Nguyễn Tố Y mà không tiếc giết hại mười mấy đệ tử bổn môn, chỉ để giá họa cho Dạ Lâm Uyên. Như vậy, không chỉ khiến hắn trở thành kẻ mà cả Tu Tiên giới đều muốn tru diệt, mà còn... hoàn toàn cắt đứt khả năng hắn và Nguyễn Tố Y có thể ở bên nhau."

Từ Dật Thanh không để ý đến giọng điệu châm chọc của hắn, chỉ hờ hững buông một câu:

"Ta muốn hắn hoàn toàn biến mất khỏi tam giới, ta muốn hắn chết."

Vương Cầm bật cười nhạt, ngón tay khẽ vuốt lên mặt bàn sạch bóng, giọng nói có chút ý vị sâu xa:

"Từ chưởng môn quả nhiên đối với tình địch không chút nương tay."

Từ Dật Thanh liếc hắn một cái, ánh mắt sắc bén như dao:

"Chuyện ngày mai, không được có bất cứ sơ hở nào."

Vương Cầm đứng dậy, phủi nhẹ tà áo, chậm rãi nói:

"Ngươi yên tâm, tất cả đã được an bài thỏa đáng. Chỉ có điều... đừng quên, ta giúp ngươi làm việc, thì vị trí chưởng môn đời tiếp theo của Thanh Hư Môn, chỉ có thể là ta."

Chờ đến khi bóng dáng Vương Cầm hoàn toàn biến mất trong màn đêm, Trần Tang, người vẫn ẩn nấp trong góc tường, mới dám buông đôi tay đang che miệng mình. Hai mắt hắn trợn to, thần sắc hoảng sợ đến cực hạn.

Mơ màng quay trở lại phòng đệ tử, hắn cảm nhận được từng cơn lạnh lẽo thấu xương xâm nhập cơ thể, khiến cả người run lên bần bật. Chỉ đến lúc này, hắn mới thật sự bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng vừa nghe thấy.

Ngày mai, hắn cùng 30 vị sư huynh đệ khác sẽ bị phái đến Vọng Hà Phong, mà theo những gì hắn nghe được, đồng nghĩa với việc tất cả bọn họ đều đã bị sắp đặt để trở thành vật hy sinh.

Không được, ta không muốn chết, ta phải lập tức rời khỏi đây!

Ý niệm này chiếm trọn tâm trí hắn. Không kịp thu dọn hành lý, hắn chỉ vội mặc quần áo, xỏ giày, rồi hấp tấp chạy ra ngoài. Khi đến cửa, hắn chợt dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua những sư huynh đệ vẫn đang say ngủ trên giường.

Cuối cùng, hắn kéo cửa, lặng lẽ biến mất vào màn đêm.

Nhưng hắn không thể ngờ rằng, khi lương tâm dằn vặt buộc hắn phải quay lại để cứu những người còn lại, trước mắt hắn chỉ còn lại một cảnh tượng bi thảm-Vọng Hà Phong trải đầy thi thể.

30 vị đồng môn, từng người đều nằm bất động trên mặt đất. Giữa đống xác ấy, một thi thể mang đầy vết kiếm đập vào mắt hắn-đó chính là Dạ Lâm Uyên.

Nhưng chính hắn cũng không thể tránh khỏi, bị Vương Cầm một kiếm lướt qua mặt, thân thể mất đà rơi thẳng xuống từ vách núi. May mắn thay, phía dưới là một con sông, nhờ vậy mà hắn mới giữ được mạng sống.

Hình ảnh những thi thể đồng môn phủ kín mặt đất, cùng với thanh kiếm lao thẳng về phía hắn, đã trở thành cơn ác mộng đeo bám Trần Sinh suốt mấy chục năm trời. Trong những giấc mộng đó, tiếng sấm rền vang như nhấn chìm hắn trong tội lỗi và đau đớn, khiến hắn chẳng bao giờ có được một giấc ngủ yên bình.

Đến tận hôm nay, khi đối diện với kẻ đầu sỏ gây nên tất cả bi kịch ấy, hắn chỉ còn một ý niệm duy nhất-phải báo thù cho đồng môn và chính bản thân mình!

Gương mặt già nua, tiều tụy của Trần Sinh giờ đây đã bị oán hận tích tụ suốt bao nhiêu năm che lấp hoàn toàn. Hắn siết chặt nắm tay, nhìn chằm chằm vào Từ Dật Thanh, gằn từng chữ:

"Là ngươi, Từ Dật Thanh! Chính ngươi cùng Vương Cầm đã bày mưu hãm hại Thanh Hư môn đệ tử, sau đó đổ tội lên đầu Dạ Lâm Uyên. Bởi vì ngươi biết tiên - ma lưỡng đạo đã cân bằng trong nhiều năm, chỉ bằng tư tình cá nhân thì không thể diệt trừ Dạ Lâm Uyên, nên ngươi mới sắp đặt âm mưu này! Ngươi là kẻ chủ mưu, còn Vương Cầm chính là đồng lõa!"

Sự thật đã hoàn toàn phơi bày, nhưng không phải ai cũng có thể giữ được bình tĩnh. Vương Cầm, kẻ từ đầu đến cuối đều dựa vào sự xảo trá mà sống, không có được định lực như Từ Dật Thanh. Hắn giận dữ chỉ tay vào Trần Sinh, lớn tiếng phản bác:

"Ngươi nói bậy! Không có bằng chứng, ai sẽ tin tưởng ngươi? Chỉ dựa vào một chiếc lệnh bài cũ kỹ và câu chuyện do chính ngươi bịa ra thôi sao? Ai dám đảm bảo lệnh bài này không phải do ngươi nhặt được, hoặc thậm chí là cướp từ đệ tử Thanh Hư môn?"

Trần Sinh ngược lại bình tĩnh hơn vừa rồi, nhìn Vương Cầm đang giận dữ, chậm rãi nói:

"Vương trưởng lão, ngươi hẳn là rõ hơn ai hết rằng đệ tử lệnh bài là một người một bài, mỗi lệnh bài đều gắn liền với thần hồn của chủ nhân. Chỉ cần có người nghiệm chứng, lập tức sẽ biết ta có nói dối hay không."

Mọi người im lặng, không ai dám là người đầu tiên đứng ra kiểm chứng thật giả.

Trần Sinh quay đầu, trịnh trọng đưa lệnh bài cho Sở Anh Hoa:

"Nếu vậy, xin nhờ Sở chưởng môn giúp ta nghiệm chứng."

Sở Anh Hoa nhận lấy ngọc bài, ngón tay hội tụ một tia linh lực. Ngay lập tức, ngọc bài và Trần Sinh sinh ra một loại liên kết

kỳ lạ, phù quang lập lòe hiện lên. Một bức tường ánh sáng xuất hiện, trên đó hiện rõ sinh thần bát tự của Trần Sinh, cùng thời gian ông bái nhập Thanh Hư môn năm nào tháng nào.

Thật hay giả, chỉ cần nhìn là hiểu ngay.

"Quả nhiên là thật! Hắn chính là đệ tử Thanh Hư môn."

"Hắn thật sự là Trần Tang!"

"Vậy... những lời hắn nói liệu có phải cũng là sự thật?"

Những tiếng bàn tán đầy hoài nghi vang lên, như tuyết rơi dày đặc khắp quảng trường. Đến lúc này, vẻ trấn định của Từ Dật Thanh cũng dần sụp đổ, trong khi sắc mặt Vương Cầm trở nên vô cùng dữ tợn. Hắn hận bản thân lúc ấy không phái người điều tra kỹ thi thể Trần Tang, cẩn thận đến đâu cũng có sơ sót!

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề:

"Từ Dật Thanh, ngươi vì thỏa mãn d ục vọng cá nhân đối với Nguyễn sư tỷ mà nhẫn tâm giết hại môn hạ đệ tử, sau đó giá họa cho người khác!"

Toàn trường lập tức rơi vào tĩnh mịch.

Nguyễn Trường Tinh sững sờ, câu nói ấy như một cú đánh nặng nề giáng xuống, khiến cậu lùi lại nửa bước. Cậu vẫn luôn không hiểu tại sao Từ Dật Thanh lại đuổi tận giết tuyệt cha mẹ hắn. Chẳng lẽ hai mươi năm thầy trò tình nghĩa, cũng không đủ để khơi dậy một tia thương hại trong lòng Từ Dật Thanh hay sao?

Nguyên lai... Nguyên lai lại là vì chuyện này.

Lạc Đình Sương tay mắt lanh lẹ, lập tức đỡ lấy Nguyễn Trường Tinh, nửa ôm cậu vào lòng. Nhìn hắn thất thần lạc phách, trong lòng nàng dâng lên từng trận thương tiếc.

Mà giữa vô số ánh mắt nghi ngờ, Từ Dật Thanh vẫn duy trì sự trầm mặc. Hắn cúi đầu, không ai có thể nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, sóng gió đang cuộn trào mãnh liệt.

Bầu không khí chờ đợi dần trở nên căng thẳng, đám đông bắt đầu xôn xao. Có người nóng lòng muốn biết chân tướng, có người chờ mong hắn phản bác, cũng có kẻ chỉ đơn thuần muốn xem náo nhiệt.

Lúc này, Sở Anh Hoa cất giọng trầm ổn:

"Nếu từ chưởng môn lựa chọn trầm mặc, vậy Sở mỗ đề nghị sử dụng dẫn hồn hồi tưởng. Những ký ức lưu lại nơi sâu thẳm nhất sẽ không nói dối. Ai đúng ai sai, chỉ cần nhìn qua sẽ hiểu ngay."

Đây là phương pháp công bằng nhất vào lúc này. Không ai đưa ra phản đối, thậm chí một số tiểu bối đệ tử của Thanh Hư môn cũng gật đầu đồng ý. Bọn họ tin rằng chưởng môn của mình sẽ không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, càng không thể giống như lời Trần Sinh nói-đối với chính đồ đệ lại có tâm tư không thể cho ai biết.

Bọn họ đang chờ mong một lời giải thích để chứng minh sự trong sạch.

Nhưng lúc này, người sốt ruột nhất không ai khác ngoài Vương Cầm. Hắn cắn chặt môi, hạ thấp ánh mắt, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Hắn không ngừng dùng truyền âm thuật liên lạc với Từ Dật Thanh, giọng nói gấp gáp:

"Ngươi nói gì đi! Bây giờ phải làm thế nào?"

Nhưng không có bất kỳ hồi đáp nào.

Mãi đến khi một tiếng cười khàn khàn, quái dị vang lên, Vương Cầm chấn động trong lòng, thậm chí nghi ngờ Từ Dật Thanh đã phát điên.

Không... Hắn vốn đã điên từ lâu, chỉ là ngụy trang quá khéo mà thôi.

Vương Cầm có linh cảm Từ Dật Thanh sắp nói ra điều gì đó không thể vãn hồi. Hắn muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp nữa.

"Phải, tất cả đều là ta làm! Dạ Lâm Uyên hắn đáng chết! Hy sinh mấy chục mạng đệ tử Thanh Hư môn thì có gì quan trọng? Chỉ cần có thể giết được Dạ Lâm Uyên, làm hắn vạn kiếp bất phục... Chỉ cần giết hắn..."

Đôi mắt âm độc như rắn độc của hắn nhìn thẳng vào Nguyễn Trường Tinh, nhưng tựa hồ trong đó lại hiện lên bóng dáng Dạ Lâm Uyên.

"Dạ Lâm Uyên hắn đáng chết! Chính hắn đã dụ dỗ Tố Y! Nàng từng nói muốn vĩnh viễn ở bên ta... Vậy mà sao có thể... sao lại có thể cùng kẻ khác tư định chung thân?"

Trước mắt Từ Dật Thanh, hình ảnh năm xưa chợt hiện về.

Một thiếu nữ mười tuổi, má phấn môi hồng, tóc búi hai bên, đôi mắt long lanh tựa nước, phấn môi khẽ mở. Nàng tựa đầu lên đầu gối sư tôn, dịu dàng nói rằng muốn vĩnh viễn ở bên cạnh hầu hạ người.

Nguyễn Tố Y từ nhỏ dung mạo xuất chúng, đến khi trưởng thành càng giống tiên tử giáng trần. Nàng được gọi là "Tố Y tiên tử", được trời cao ưu ái sủng ái.

Chỉ là, dù có vô số người cầu thân, ngay cả dung nhan nàng cũng chưa từng thấy qua, bởi nàng luôn bị Thanh Hư môn che giấu sau cánh cổng sơn môn.

Từ Dật Thanh cho rằng chỉ cần giữ nàng bên cạnh, hắn có thể độc chiếm Nguyễn Tố Y. Nàng là của hắn, bất luận kẻ nào cũng không được mơ tưởng, càng không thể cướp đi nàng.

Thế nhưng, hắn không ngờ người mà mình gìn giữ suốt mười mấy năm lại dễ dàng bị Dạ Lâm Uyên cướp mất.

Bọn họ gần như chỉ gặp nhau một lần.

Khi Từ Dật Thanh tìm thấy Nguyễn Tố Y, đã là tám tháng sau.

Nàng vốn vóc dáng mảnh mai, nên phần bụng hơi nhô lên càng trở nên rõ ràng. Cảnh tượng ấy như một cái tát giáng thẳng vào tim Từ Dật Thanh, khiến ngọn lửa ghen tuông thiêu rụi lý trí và lòng tự tôn của hắn.

Nguyễn Tố Y quỳ xuống trước mặt hắn, cầu xin hắn thành toàn cho nàng và Dạ Lâm Uyên.

Từ Dật Thanh giận quá hóa cười, hắn bóp chặt cằm nàng, gằn từng chữ: "Ai cho ngươi lá gan rời khỏi ta?"

Ánh mắt hắn đáng sợ đến tột cùng. Nguyễn Tố Y kinh hoảng đến thất thần, ngay sau đó, ý thức nàng rơi vào bóng tối.

Khi tỉnh lại, nàng đã bị giam cầm trong Thanh Hư môn.

Cửa sổ bị phong kín, từng tầng cấm chế trói buộc, bóng tối dày đặc bao trùm. Nàng nhớ đến nụ cười của Từ Dật Thanh trước khi ngất đi, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, khiến toàn thân nổi đầy da gà.

Mỗi đêm, Từ Dật Thanh đều đến thăm nàng. Có lúc Nguyễn Tố Y đã ngủ, nhưng ngay cả trong mơ, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực tràn đầy chiếm hữu của hắn, khiến cả người nàng bất an.

Nàng đã từng cầu xin.

Nàng quỳ trước mặt Từ Dật Thanh, cố gắng dùng mười mấy năm tình nghĩa thầy trò để lay động hắn. Nàng hứa hẹn sẽ cùng Dạ Lâm Uyên rời đi, từ nay biến mất, tuyệt đối không làm Thanh Hư môn mất mặt. Nàng thậm chí còn ngây thơ nói rằng, đứa bé trong bụng nàng, dù thế nào cũng là cháu ngoại của hắn.

Nhưng lời nói ấy không khiến hắn mềm lòng, mà trái lại, hoàn toàn chọc giận hắn.

Từ Dật Thanh siết chặt bả vai nàng, kéo mạnh nàng đứng dậy. Khuôn mặt dữ tợn của hắn khiến Nguyễn Tố Y sợ đến mức quên cả phản kháng.

"Ngươi có biết không, ta rất muốn tự tay gi ết chết nghiệt chủng trong bụng ngươi."

Đôi mắt Nguyễn Tố Y mở to, nước mắt không kìm được mà lăn dài. "Sư tôn, ngươi... ngươi nói gì?"

Bỗng chốc, ánh mắt Từ Dật Thanh dịu lại, giọng nói cũng trở nên mềm mỏng.

Hắn đưa tay lướt nhẹ qua gương mặt lạnh lẽo của nàng, dịu dàng thì thầm:

"Tố Y, ngươi thật sự không biết lòng ta sao?"

"Ngươi từng nói muốn mãi mãi ở bên cạnh sư tôn, vì sao lại bỏ ta đi vì một nam nhân khác?"

"Không được. Ngươi chỉ có thể là của ta."

"Tố Y, ta yêu ngươi."

"Sư tôn, không... Ngươi đang nói bậy gì vậy?" Nguyễn Tố Y hoảng hốt lùi lại, ánh mắt đầy sợ hãi.

Nàng đột nhiên cảm thấy sự ôn nhu của hắn đáng sợ đến ghê người, như một con rắn độc quấn chặt lấy nàng, khiến toàn thân nàng run rẩy. Đôi tay đang ghì chặt lấy vai nàng không khác gì gông xiềng, giam cầm nàng trong tuyệt vọng.

Nàng liều mạng giãy giụa, hét lên: "Sư tôn, buông ta ra! Ngươi buông ta ra!"

Người mà nàng từng tôn kính hóa ra lại mang tâm tư như vậy đối với nàng. Nhớ lại những lần gần gũi trước đây, Nguyễn Tố Y chỉ cảm thấy ghê tởm đến tận xương tủy.

"Buông ta ra..."

Nhưng Từ Dật Thanh lại siết chặt vòng tay, như muốn khóa nàng vĩnh viễn trong lòng hắn.

Hơi thở nóng rực pha lẫn hơi ẩm phả lên gáy nàng, đôi môi hắn lướt qua làn da nàng, như muốn cắn nuốt tất cả. Cơn tuyệt vọng sâu thẳm cuốn lấy Nguyễn Tố Y, khiến nàng gần như nghẹt thở.

Trong lúc hoảng loạn, nàng giơ tay, rút mạnh cây trâm cài đầu, dốc hết sức lực đâm thẳng vào cổ Từ Dật Thanh.

"A!"

Tiếng rên trầm thấp vang lên.

Từ Dật Thanh giật mạnh người, buông thả nàng ra, ánh mắt tràn đầy đau đớn và khó tin.

Máu tươi từ cổ hắn không ngừng tuôn chảy.

"Ngươi thật sự hận ta đến vậy sao?"

"Sư tôn làm ta cảm thấy ghê tởm."

Từ Dật Thanh phất tay áo rời đi, để lại một khoảng không lạnh lẽo. Nguyễn Tố Y trong khoảnh khắc như bị rút cạn toàn bộ sức lực, nàng khuỵu xuống mặt đất, nước mắt không ngừng lăn dài trên gương mặt.

Nàng run rẩy kéo lại tà áo xộc xệch, ôm chặt lấy chính mình, tựa vào mép giường, bật khóc nức nở.

...

Dạ Lâm Uyên một mình bước lên Thanh Hư môn.

Hắn từ lâu đã chẳng bận tâm đ ến tranh đấu giữa tiên và ma. Với hắn, sự cân bằng kéo dài gần ngàn năm giữa hai đạo mới là điều tốt nhất.

Hắn chỉ muốn đưa thê nhi của mình trở về.

Nhưng hắn không ngờ rằng, để đẩy hắn vào chỗ c·hết, Từ Dật Thanh không tiếc hy sinh mạng sống của các đệ tử Thanh Hư môn.

Ngay khi hắn đặt chân lên Vọng Hà phong, linh lực trong cơ thể đột nhiên tiêu tán gần như hoàn toàn.

Bị giam cầm trong trận pháp, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn từng đệ tử Thanh Hư môn lần lượt gục ngã dưới kiếm của Vương Cầm.

Mà Từ Dật Thanh, kẻ đã sắp đặt tất cả, chỉ lạnh lùng đứng nhìn, không hề bận tâm đ ến sinh mạng của những người cùng môn phái.

Lúc này, Dạ Lâm Uyên mới hiểu, đây vốn dĩ là một cái bẫy.

Từ Dật Thanh không chỉ muốn hắn c·hết, mà còn muốn đổ hết tội nghiệt lên đầu hắn, khiến hắn mang trên mình món nợ máu, bị thiên hạ phỉ nhổ.

Dạ Lâm Uyên dốc hết sức lực chiến đấu, nhưng khi Từ Dật Thanh lấy ra chiếc trâm bạc kia, hắn lập tức khựng lại.

"Dạ Lâm Uyên, chẳng lẽ ngươi thực sự không màng đến tính mạng của Nguyễn Tố Y và đứa con mới chào đời của ngươi sao?"

Vọng Hà phong vốn là thánh địa ngắm sông, nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi lìa đời, Dạ Lâm Uyên chỉ thấy được chân trời rực lửa hoàng hôn.

Đáng tiếc, hắn không thể ở bên cạnh Tố Y trong lúc nàng lâm bồn, cũng chẳng kịp nhìn mặt hài tử của bọn họ dù chỉ một lần.

Nguyễn Tố Y được người cứu thoát. Người nọ bảo nàng đến Vọng Hà phong.

Dọc đường đi, nàng thấp thỏm không yên. Mới vừa sinh nở, thân thể vốn đã suy yếu, từng cơn đau tim khiến nàng bước đi cũng không vững. Nhưng một thanh âm vang vọng trong tâm trí, thúc giục nàng phải nhanh lên.

Mặc kệ cơn đau xé người, mặc kệ những lần té ngã, nàng vẫn cắn răng bò dậy.

Rồi khi đặt chân l3n đỉnh Vọng Hà phong, nàng nhìn thấy...

Khắp nơi la liệt thi thể đồng môn.

Và giữa vũng máu, ái nhân của nàng nằm đó, hơi thở đã tắt.

Nàng đến muộn rồi.

Hoàng hôn tàn lụi, ánh chiều tà tắt hẳn, thiên địa chìm trong một màu xám xịt.

Thanh Hư môn dưới màn đêm trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Nguyễn Tố Y lần đầu tiên cảm thấy không thở nổi, thậm chí trong lòng còn dấy lên hận ý ngập trời.

Nàng quỳ xuống trước cổng, thân thể gầy yếu run rẩy như thể chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi ngã.

Gắng gượng dồn hết chút sức lực cuối cùng, nàng gục xuống đất, giọng khàn đặc:

"Thỉnh chưởng môn... trả lại hài tử cho ta."

Nàng chỉ kịp nhìn thoáng qua con mình ngay sau khi sinh, rồi đứa bé đã bị người ta ôm đi.

Không ai để ý đến nàng.

Nàng quỳ suốt hai ngày, cách một lúc lại cất tiếng cầu xin, nhưng cơn khát cùng kiệt sức khiến cổ họng nàng khô rát, đến mức gần như không thể phát ra âm thanh.

Đến ngày thứ hai, đại môn cuối cùng cũng mở.

Từ Dật Thanh bước ra, trên tay ôm một đứa trẻ.

Nguyễn Tố Y như kẻ sắp chết đuối vớ được cọc, vội vàng giật lấy đứa bé, ôm chặt vào lòng.

Tiểu hài tử há miệng cười khanh khách, đôi mắt tròn xoe như hai vì sao nhỏ.

Nguyễn Tố Y bất giác cũng mỉm cười theo con, nước mắt nóng hổi thấm ướt đôi môi khô nứt.

Từ Dật Thanh chưa từng thấy nàng như vậy bao giờ-vừa yếu đuối, lại vừa rực rỡ đến nhói lòng.

Hắn vừa hận, vừa đau.

Hắn đưa tay, định vén những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng.

Nhưng Nguyễn Tố Y né tránh.

Từ Dật Thanh nhìn bàn tay lơ lửng trong không khí, ngữ khí trầm xuống:

"Ngươi ngay cả một tiếng 'sư tôn' cũng không muốn gọi ta sao?"

Nguyễn Tố Y lảo đảo đứng dậy, ôm chặt con vào lòng.

"Từ giây phút ngươi giết phu quân ta," nàng nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết, "ta vĩnh viễn không bao giờ gọi ngươi một tiếng sư tôn nữa."

Từ Dật Thanh thoáng ngây người.

Lời nàng như lưỡi dao sắc bén cắt sâu vào tim hắn.

"Sao ngươi có thể nói vậy?" Hắn siết chặt nắm tay, cố kìm cơn giận. "Là Dạ Lâm Uyên ra tay trước! Hắn giết đệ tử Thanh Hư môn, đồ sát đồng môn của ngươi! Hắn vốn là ma đạo nhân, tâm địa độc ác, tay vấy đầy tội nghiệt! Ngươi còn muốn tiếp tục bị hắn mê hoặc sao?"

Nguyễn Tố Y cười nhạt:

"Từ chưởng môn, ngươi thật sự cho rằng ta ngu ngốc đến vậy sao? Lâm Uyên là người như thế nào, ta rõ ràng hơn bất cứ ai."

Nàng dừng lại, ánh mắt lạnh lùng như gió đông thổi qua đồng cỏ khô.

"Chỉ đáng tiếc, ta lại không sớm nhìn thấu ngươi là người thế nào."

Nói xong, nàng quay lưng rời đi, mang theo hài tử và tro cốt của người nàng yêu.

...

Trong ký ức của Nguyễn Trường Tinh, rất hiếm khi thấy mẫu thân rơi lệ.

Bị người ta xua đuổi, đánh chửi, nàng chỉ ôm chặt lấy hắn, che lỗ tai hắn, nhẹ giọng dỗ dành:

"Đừng nghe, Tinh Nhi, đừng nghe."

Ban đêm, mẫu thân sẽ hát ru cho hắn ngủ, giọng nàng êm dịu như ánh sao nhấp nháy trên trời cao.

Nàng khâu từng đóa hoa nhỏ lên bộ y phục cũ, nhìn hắn vui mừng mà cười dịu dàng:

"Tinh Nhi thích không?"

Nhưng có một lần...

Bọn họ lại bị người đuổi đánh.

Chiếc bình sứ men xanh trong lòng mẫu thân rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Lần đầu tiên, Nguyễn Trường Tinh thấy nàng khóc đến sụp đổ.

Nàng quỳ xuống, hai tay run rẩy nhặt từng mảnh vỡ, rồi ôm trọn vào lòng bàn tay.

Nàng khóc rất lâu, rất lâu...

Mãi đến sau này, cậu mới biết-đó là tro cốt của phụ thân.

...

Hồi ức như từng hạt cát mịn len lỏi qua kẽ tay, mỗi một hạt rơi xuống đều kéo theo một tầng thương tổn.

Nguyễn Trường Tinh từng nghĩ, sự thật cậu nghe được từ Trần Sinh đã đủ làm cậu đau đến không thở nổi.

Nhưng giờ khắc này, tim cậu như bị từng nhát dao đâm xuyên.

Đau quá...

Cậu siết chặt vạt áo trước ngực, nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt...

Chương 54

DTV-EBOOK

"Là ta đã phái người truy đuổi các ngươi, là ta ra lệnh nghiền nát tro cốt của Dạ Lâm Uyên. Ta muốn phá hủy hy vọng cuối cùng của nàng, để nàng ngoan ngoãn trở về bên cạnh ta. Ta muốn nàng hiểu rằng, chỉ có ta mới có thể bảo vệ nàng, chỉ có ta mới có thể cho nàng một cuộc sống vô ưu vô lo."

"Nhưng vì sao?"

Giọng nói của Từ Dật Thanh trở nên gấp gáp, hắn ôm đầu, gần như điên cuồng tự hỏi:

"Vì sao nàng thà chết cũng không muốn trở lại bên cạnh ta? Vì sao?"

Ta cũng yêu ngươi cơ mà!

Dẫu hao tốn vài thập niên, hắn vẫn không thể tìm ra đáp án.

..

Nguyễn Trường Tinh gạt tay Lạc Đình Sương, bước lên phía trước, ánh mắt kiên định đối diện với Từ Dật Thanh.

"Bởi vì mẫu thân ta chán ghét ngươi, hận ngươi. Ngươi không xứng đáng nhắc đến tên của mẫu thân ta."

Đôi mắt Từ Dật Thanh tràn ngập oán độc, hắn nhìn chằm chằm Nguyễn Trường Tinh như muốn xé nát đối phương.

"Là ngươi, là ngươi và Dạ Lâm Uyên! Là Dạ Lâm Uyên đã mê hoặc nàng! Đám ma đạo các ngươi giỏi nhất là làm loạn lòng người!"

Hắn cười gằn, sát ý tràn ra từ từng lời nói:

"Nếu ta có thể giết Dạ Lâm Uyên, ta cũng có thể giết ngươi."

Khoảng cách giữa hắn và Nguyễn Trường Tinh chưa đầy hai mét, vừa dứt lời, hắn lập tức vươn năm ngón tay, chộp thẳng về phía cổ Nguyễn Trường Tinh.

Chỉ là, Lạc Đình Sương còn nhanh hơn hắn một bước.

Hàn quang lóe lên, lưỡi kiếm Phất Tuyết lạnh băng sắc bén đã để lại một vệt máu. Từ Dật Thanh vội vàng lùi lại, khó khăn lắm mới ổn định thân hình. Hắn giơ tay lên nhìn, một vết kiếm xuyên thẳng qua lòng bàn tay phải. May mà hắn rút tay kịp, nếu không, bàn tay e đã bị chém đôi.

Làn khí lạnh từ vết thương từng đợt, từng đợt xâm nhập vào huyết nhục và kinh mạch, khiến cơn đau càng thêm nhức nhối.

Lạc Đình Sương mặt không biểu cảm, giọng nói còn lạnh hơn kiếm khí của Phất Tuyết:

"Ta đã nói rồi, không ai được phép động đến hắn dù chỉ một chút. Từ Dật Thanh, hôm nay ngươi nhất định phải bỏ mạng tại đây."

Sự cứng rắn trong thái độ của y khiến những người xung quanh không khỏi e dè.

Nhưng đúng lúc này, Nguyễn Trường Tinh nhẹ nhàng kéo tay áo Lạc Đình Sương.

Cậu ngước mắt nhìn sư tôn, giọng nói kiên định:

"Sư tôn, hãy để ta tự tay giết hắn, vì cha mẹ báo thù."

Lạc Đình Sương tự nhiên không muốn để Nguyễn Trường Tinh nhuốm máu. Tinh nhi của y quá mức trong sạch, nếu có thể, y nguyện thay cậu giết sạch tất cả kẻ đáng chết.

Nhưng y cũng muốn thỏa mãn mọi nguyện vọng của cậu. Nếu cậu muốn tự tay đâm chết kẻ thù, vậy thì y sẽ để cậu làm.

Y nhẹ nhàng siết chặt ngón tay Nguyễn Trường Tinh, băng giá tan chảy, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

"Được."

...

Trường Sinh Kiếm rời vỏ.

Vạn vật hữu linh, pháp khí của người tu tiên phần lớn đều thông linh trí, có thể cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân.

Thân kiếm khẽ run, vang lên những tiếng ù ù, tựa hồ mang theo ý chờ đợi không kìm nén được.

Hôm nay, Nguyễn Trường Tinh khoác trên mình bộ trường bào màu xanh biếc trang nhã, tà áo dài chạm đến mu bàn chân, cử động nhẹ nhàng lưu loát, càng tôn lên thân hình thon dài, thẳng tắp.

Mái tóc đuôi ngựa buộc cao rủ xuống như tơ, khẽ lay động cùng vòng eo nhỏ gọn.

Mặt mày tú lệ, như thể bước ra từ bức họa, khuynh thành tuyệt thế.

Đến khi thực sự giao đấu, Từ Dật Thanh mới nhận ra bản thân đã xem thường Nguyễn Trường Tinh.

Hắn bị ép lùi từng bước, trên người dần dần xuất hiện nhiều vết thương, nhưng hắn không cam lòng. Hắn nhất định phải kéo Nguyễn Trường Tinh cùng xuống địa ngục.

Nàng đã chết rồi, vậy Nguyễn Trường Tinh dựa vào cái gì mà còn có thể sống?

Bị ngăn cản nhiều lần, Từ Dật Thanh quay đầu nhìn Vương Cầm giữa đám người quan chiến, lạnh giọng nhắc nhở:

"Đừng quên ước định của chúng ta."

Vương Cầm lúc này lại có chút do dự. Hắn cùng Từ Dật Thanh cấu kết làm nhiều chuyện xấu, cam tâm làm con dao trong tay hắn, chẳng qua chỉ vì một vị trí chưởng môn. Nhưng hiện tại, Từ Dật Thanh đã trở thành kẻ bị mọi người chỉ trích, chẳng lẽ hắn còn muốn tiếp tục đứng chung một chiến tuyến sao?

Phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Vương Cầm, Từ Dật Thanh cố hết sức cất giọng:

"Ngươi cho rằng ta chết rồi, ngươi còn có thể sống sao? Đừng quên, tất cả những chuyện này đều do chúng ta cùng nhau sắp đặt."

Nếu Từ Dật Thanh chết, Trục Nguyệt Đỉnh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Vương Cầm cắn môi, dứt khoát phất tay ra lệnh cho đệ tử phía sau:

"Bảo vệ chưởng môn!"

Vì phòng ngừa bất trắc, những kẻ Từ Dật Thanh mang đến hôm nay phần lớn đều là đệ tử do Vương Cầm dốc lòng bồi dưỡng, tuyệt đối trung thành với hắn.

Mấy đệ tử tiểu bối mới nhập môn đứng chôn chân tại chỗ, lâm vào mê mang. Bọn họ không phân rõ ai đúng ai sai, cũng không hiểu được vị chưởng môn mà họ luôn tôn kính rốt cuộc là người thế nào, liệu có còn xứng đáng để họ trung thành hay không.

Nhân số càng đông, chiến cuộc càng hỗn loạn. Một số kẻ cố tình xông lên quấy nhiễu tầm mắt Nguyễn Trường Tinh, tạo cơ hội cho Từ Dật Thanh có thời gian thở d ốc.

Nhưng Nguyễn Trường Tinh h0àn toàn không bị ảnh hưởng, ánh mắt cậu gắt gao khóa chặt Từ Dật Thanh, kiếm xuất lưu loát dứt khoát, từng chiêu từng thức đều không chừa đường lui.

Người Thanh Hư Môn vừa gia nhập cuộc chiến, đám người Trục Nguyệt Đỉnh vốn đã sớm rút ma đao chực chờ liền lập tức lao lên, so với đối phương còn nhanh hơn, đem toàn bộ phẫn nộ vừa tích tụ phát ti3t ra trận chiến.

Sự chênh lệch tu vi khiến ưu thế và yếu điểm của hai bên lập tức bộc lộ rõ ràng.

Tình thế hoàn toàn bất lợi cho bọn họ, nếu tiếp tục giằng co, hôm nay e rằng khó thoát khỏi Trục Nguyệt Đỉnh. Vương Cầm không tin rằng chỉ dựa vào việc Trục Nguyệt Đỉnh đang bảo vệ người của mình mà họ sẽ nương tay tha mạng cho hắn.

Nhưng hắn đã trù tính nhiều năm, sao có thể cam tâm để mình rơi vào cảnh tứ cố vô thân? Hắn đã sớm âm thầm liên kết với vài vị chưởng môn các môn phái khác, trong đó có cả Trường Tông Môn.

Hắn đưa ánh mắt ra hiệu cho Mục Cần Tùng.

Mục Cần Tùng trong lòng rối rắm. Nếu hắn ra tay giúp Thanh Hư Môn, tức là ngang nhiên tuyên bố đối địch với Trục Nguyệt Đỉnh.

Nhưng...

Hắn liếc nhìn Mục Lưu Phương, người đang toàn tâm lắng nghe diễn biến trận chiến. Trong đầu hắn bỗng hiện lên ký ức về trận mưa lớn năm đó-hơi lạnh thấm vào tận xương tủy, máu và nước mưa hòa vào nhau chảy xuôi. Và trong đó, chính tay Lưu

Phương móc ra đôi mắt, hai vai run rẩy để lộ tuyệt vọng khôn cùng.

Khoảnh khắc ấy cũng chính là thời điểm Mục Cần Tùng tuyệt vọng nhất.

Mọi đau khổ, hắn đều quy kết lên người Nguyễn Trường Tinh.

Hắn cho rằng, chỉ khi giết được Nguyễn Trường Tinh, hắn mới có thể xóa sạch nỗi nhục mà Mục Lưu Phương từng phải chịu.

Hắn đem tất cả tình yêu thương của một người cha dồn hết lên người Mục Lưu Phương, tin rằng chỉ cần bảo vệ được y, Trường Tông Môn sẽ có hy vọng chấn hưng.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, Mục Lưu Phương giữ chặt cánh tay hắn, giọng nói đầy lo lắng:

"Phụ thân, đừng để Trường Tông Môn bị cuốn vào chuyện này! Đây không liên quan đến chúng ta."

Thế nhưng, Mục Cần Tùng đẩy mạnh y vào giữa đệ tử Trường Tông Môn, để bọn họ vây quanh y, không cho y cơ hội ngăn cản. Mục Lưu Phương chỉ có thể bất lực gọi "Phụ thân!" hết lần này đến lần khác.

Mục Cần Tùng hét lớn:

"Trục Nguyệt Đỉnh là tiên môn đứng đầu, vậy mà lại ỷ đông hiếp yếu! Trường Tông Môn chúng ta dù nhỏ bé nhưng cũng nguyện đứng ra chủ trì công đạo! Từ chưởng môn, ta đến giúp ngươi!"

Quả thật khó cho hắn hao tổn tâm cơ tìm ra một lý do đường hoàng đến vậy.

Sở Anh Hoa cười nhạo, ánh mắt tràn đầy khinh miệt:

"Xem ra tu tiên giới này quả thực lắm kẻ hèn hạ, vừa gặp ánh sáng liền lộ nguyên hình."

Nhìn xem, lại thêm một kẻ liên minh cầu lợi.

Trong khi đó, Lạc Đình Sương lại vô cùng thờ ơ, thậm chí chẳng buồn phí một ánh mắt để nhìn kỹ thuật diễn vụng về của

Mục Cần Tùng. Y chỉ lặng lẽ đẩy lui từng kẻ có ý định tiếp cận Nguyễn Trường Tinh, giữ cho cậu một khoảng trống đủ rộng để báo thù rửa hận.

Vương Cầm tự biết mình đã lọt vào tầm mắt của Lạc Đình Sương, liền co đầu rút cổ trốn sau đệ tử Thanh Hư Môn, từng bước từng bước đẩy bọn họ lên phía trước chịu chết. Đến khi không còn ai để đẩy nữa, hắn liền bị Lạc Đình Sương không chút do dự giáng xuống một kiếm đoạt mệnh.

Hắn trợn tròn mắt, ánh nhìn tràn đầy sợ hãi và không cam lòng.

Những môn phái không liên quan đến chuyện này thì không muốn bị cuốn vào, liền lặng lẽ rút lui về phía sau, chỉ im lặng quan sát. Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, Trục Nguyệt Đỉnh triệu tập bọn họ đến đây chẳng qua chỉ để làm nhân chứng, chứng minh sự trong sạch của Nguyễn Trường Tinh.

Họ muốn nghênh đón hắn trở về một cách quang minh chính đại, cũng muốn hắn được tự do một cách danh chính ngôn thuận.

Trường Sinh Kiếm sắc bén mà tinh tế, mềm mại hơn so với Phất Tuyết, mang theo một nét thanh tú. Trước ngực Từ Dật Thanh vốn đã loang lổ vết máu, lúc này lại có thêm một đạo kiếm thương thật dài.

Hắn chật vật vô cùng, trong lòng hiểu rõ, hôm nay e rằng bản thân sẽ phải bỏ mạng dưới kiếm của Nguyễn Trường Tinh.

Vài lọn tóc bung ra trên má Nguyễn Trường Tinh, gương mặt vì trận chiến mà nhuốm một tầng đỏ ửng. Đôi mắt sáng lóe lên ánh nước, phản chiếu sự kiên định và hận ý. Bàn tay cầm kiếm tuyết trắng, nơi cổ tay vương một vệt máu đỏ thẫm. Nhờ sự hỗ trợ vô tình hay hữu ý của Lạc Đình Sương và vài vị sư huynh, đây là vết thương duy nhất trên người cậu.

Ánh mắt cậu tràn đầy thù hận, làm Từ Dật Thanh thoáng chốc ngỡ như đang nhìn thấy Nguyễn Tố Y năm đó-khi nàng quỳ suốt hai ngày ngoài cửa, và cái nhìn đầu tiên nàng dành cho hắn sau đó.

Đều chất chứa nỗi hận sâu sắc.

Nguyễn Trường Tinh lạnh lùng nói: "Ngươi không xứng nhắc đến mẫu thân ta."

Trường Sinh Kiếm xuyên thẳng vào ngực Từ Dật Thanh, phá vỡ lớp da thịt, đâm sâu đến linh hạch.

Hắn cúi đầu nhìn vết thương, lắng nghe âm thanh máu chảy róc rách.

Bỗng nhiên, hắn bật cười điên dại, gương mặt vặn vẹo đầy dữ tợn. "Nàng đã chết, vậy ngươi còn sống để làm gì?"

Lời nguyền rủa ác độc khiến Nguyễn Trường Tinh chấn động, chưa kịp phản ứng đã bị Lạc Đình Sương nhanh chóng ôm lấy, kéo lùi về phía sau.

Ngay khoảnh khắc đó, một tiếng nổ vang trời bùng lên, Từ Dật Thanh tự hủy linh điền, tan thành tro bụi.

Nguyễn Trường Tinh bị Lạc Đình Sương chặt chẽ ôm vào lòng, đôi tai và đôi mắt đều bị che lại. Trong bóng tối, cậu chỉ có thể nghe thấy âm thanh vụ nổ bị suy giảm cùng mùi máu tanh nồng nặc.

Khi ánh sáng trở lại, trước mắt hắn chỉ còn một đống tro tàn.

Cậu xuất thần hồi lâu, đến mức gần như tin rằng đó vốn chỉ là một đống bụi vô tri tồn tại sẵn ở đó. Cậu quay đầu, ngập ngừng hỏi:

"Sư tôn..."

Lạc Đình Sương nhẹ nhàng vén sợi tóc vương trên trán cậu, giọng nói ôn hòa:

"Hắn đã chết, Tinh nhi đã báo được thù rồi."

Nguyễn Trường Tinh chậm rãi nở một nụ cười, như vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng:

"Thật sao?"

"Ừm."

Lạc Đình Sương thấy làn da trắng muốt của cậu như tuyết, cho rằng cậu bị lạnh, liền cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cậu. Nguyễn Trường Tinh lập tức trợn tròn mắt nhìn sư tôn, lúc này mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Hành động thân mật này hiển nhiên không qua mắt được những kẻ tinh ý, nhưng hiện tại, cách giải quyết cục diện rối ren trước mắt mới là điều đáng lưu tâm hơn cả.

Mục Cần Tùng bị Huyền Sính một đao chém đứt một cánh tay.

"Phi! Lão nương đã sớm muốn chém ngươi rồi, dám khi dễ tiểu sư đệ của ta!"

Nàng vung đao lao tới, định kết liễu mạng chó của Mục Cần Tùng, nhưng đột nhiên một thanh kiếm hoành ngang, đẩy văng đao của nàng.

Mục Lưu Phương đỡ lấy thân thể Mục Cần Tùng, bàn tay run rẩy chạm vào bả vai trống rỗng của hắn, giọng nói lạc đi:

"Phụ thân, tay của ngươi đâu?"

"Không sao, phụ thân không sao, Lưu Phương đừng lo lắng." Mồ hôi Mục Cần Tùng túa ra như mưa. Đao của Huyền Sính bá đạo đến cực điểm, hắn bị chém đứt cả bả vai, cảm giác đau thấu tận xương tủy.

"Phụ thân, ta đã nói từ sớm, chúng ta không nên dính líu vào chuyện này. Ta đã mù lòa, nhưng Trường Tông Môn... Trường Tông Môn không thể không có ngươi, phụ thân." Mục Lưu Phương vừa khóc vừa hỏi, giọng nghẹn ngào: "Tại sao nhất định phải giết hắn?"

Mục Cần Tùng trong lòng dâng lên xúc động, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào:

"Lưu Phương, ta vẫn nhớ rõ con đã vui vẻ thế nào khi lần đầu có được đôi mắt mới. Phụ thân chưa bao giờ thấy con vui đến thế. Nhưng ta cũng nhớ rất rõ ngày hôm đó, giữa cơn mưa, con đã tuyệt vọng đến mức nào, tận tay móc đi đôi mắt ấy. Phụ thân... Phụ thân đã tận mắt chứng kiến con làm vậy. Làm sao ta có thể không hận?"

"Nhưng mà... ngay từ đầu, chính chúng ta đã nợ hắn."

Ngay từ khoảnh khắc ban đầu, chính bọn họ đã nợ Nguyễn Trường Tinh.

"Lưu Phương..."

Lời nói của Mục Cần Tùng đột nhiên bị cắt ngang.

Không chỉ hắn, cả chiến trường vốn hỗn loạn cũng trở nên im ắng. Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía tây, nơi một trận hỏa diễm cuồn cuộn đang quét ngang bầu trời.

Chương 55

DTV-EBOOK

Ráng hồng cuộn trào, từ phía tây quét ngang bầu trời, lan rộng như lửa cháy trên đồng hoang.

Bầu trời như một chiếc vung lớn, khép chặt, nhốt tất cả mọi người bên trong.

Ánh hồng chiếu rọi trên gương mặt bọn họ, mang theo cảm giác áp bách nặng nề. Những kẻ tu vi thấp thậm chí đã bắt đầu cảm thấy khó thở.

Hiện tượng dị thường này đến quá đột ngột, không ai có thể giải thích, nhưng cũng chẳng ai ngốc nghếch đến mức nghĩ rằng đây chỉ là một cảnh hoàng hôn bình thường.

"Thiên hỏa xuất hiện, đại hung giáng xuống!"

Sở Anh Hoa và Lạc Đình Sương liếc nhau. Khi xưa, chưởng môn-cũng chính là sư tôn của hai người bọn họ-từng nhắc đến hiện tượng này. Thiên hỏa lan tràn như lửa dữ, nhân gian ắt sẽ gặp đại kiếp nạn.

Mà thiên hỏa, chính là khúc dạo đầu cho sự giáng lâm của Đọa Uyên Chi Hỏa.

Tương truyền, thuở thượng cổ, thần linh giáng thiên hỏa xuống nhân gian để trừng phạt tội nghiệt, thanh tẩy thế gian- đó chính là thiên phạt.

Thiên hỏa rơi xuống đất, hóa thành vực sâu, chính là Đọa Uyên. Khi nào nhân gian tội ác chất chồng, không thể cứu vãn, Đọa Uyên Chi Hỏa ắt sẽ trỗi dậy, quét sạch cõi thế trong một trận thanh tẩy khốc liệt.

Trăm triệu năm tháng trôi qua, Đọa Uyên vì hấp thu quá nhiều linh hồn tà ác mà dần biến chất, trở thành ngọn lửa tham lam nuốt chửng linh hồn nhân loại.

Những kẻ mang tâm địa khó lường, vì mưu đồ riêng, đã dâng hiến linh hồn cho nó, lập khế ước tà ác, khiến hạo kiếp diệt thế bùng phát. Khi đó, tiên - ma hai đạo buộc phải liên thủ, phong ấn Đọa Uyên sâu dưới lòng đất.

Thế nhưng, Đọa Uyên sâu đến đâu, chưa từng có ai chứng kiến. Ngọn lửa của nó có thể thiêu đốt bao lâu, cũng không ai biết.

Mặt đất chấn động dữ dội, những vết nứt thô ráp từ dưới chân lan tràn đến Thăng Tiên Đài.

Giây phút này, thời gian như quay ngược ba mươi tư năm trước-khi tàn tích sụp đổ, ánh lửa nóng rực phản chiếu trong mắt Nguyễn Trường Tinh.

Khi đó, cậu không thể nhìn thấy gì. Cậu chỉ nghe được tiếng sụp đổ của Thăng Tiên Đài, cảm nhận sóng nhiệt phía sau lưng như muốn nuốt chửng cả thân thể.

Cảm giác sợ hãi từ quá khứ đột nhiên ập đến.

Tận sâu trong linh hồn, một đoạn ký ức mơ hồ dần hiện lên. Khi ấy, cậu chỉ là một tia tàn hồn trong khe hở địa ngục, bị ác ma dụ dỗ, suýt rơi vào cạm bẫy. Nhưng nhờ chút ý thức còn sót lại, hắn đã trốn vào kẽ đá vách vực, như một hạt giống vùi sâu vào lòng đất.

Cậu vô thức siết chặt tay Lạc Đình Sương.

Lạc Đình Sương lập tức bao lấy tay cậu, ánh mắt chăm chú, vẻ mặt không chút dao động.

Chính y đã đưa cậu thoát khỏi vực sâu. Y biết cậu sợ hãi nhường nào.

Xa xôi nơi nhân gian, những thôn trang cũng bị hồng quang bao phủ. Gà vịt kêu loạn, chó sủa điên cuồng, bầy heo hoảng loạn chạy tứ tán.

Một lão nhân tóc bạc, lưng còng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rực cháy, khẽ thở dài:

"Thiên hỏa giáng lâm, nhân gian tất gặp kiếp nạn!"

Có kẻ hoảng sợ hét lên:

"Chạy đi, chạy mau!"

Lão nhân chậm rãi quay người, ngón tay run rẩy chỉ về phía chân trời xa:

"Chết Hồn Sơn vốn chỉ thu nhận vong linh người chết... Nếu nó đã xuất hiện, thì còn chạy được đi đâu?"

Tiếng bước chân hỗn loạn đột nhiên khựng lại.

Trước mắt bọn họ, một tòa sơn cao sừng sững, quỷ dị hiện hình trong hồng quang, dần dần trở nên rõ nét. Nó đứng đối diện Trục Nguyệt Đỉnh, như một thế lực đối lập, lạnh lùng quan sát nhân gian.

Tuyệt vọng và sợ hãi phủ kín gương mặt từng người.

Từ trước đến nay, nhân giới luôn được Tu Tiên giới bảo vệ. Mà trong đó, Trục Nguyệt Đỉnh không thể nghi ngờ gì là tấm lá chắn vững chắc nhất.

Nhưng giờ đây, chính Trục Nguyệt Đỉnh cũng đang chìm trong biển lửa Đọa Uyên.

Từ lòng vực sâu, những mũi tên lửa bùng cháy bay lên như cơn mưa dữ dội.

Bất cứ ai không kịp né tránh, chỉ kịp hét thảm một tiếng, rồi ngay sau đó... thân thể hóa thành tro bụi, tan vào hư vô.

Các chưởng môn nhìn đệ tử môn hạ của mình lần lượt ngã xuống, sắc mặt nặng nề. Trước thảm cảnh ấy, bọn họ không

đành lòng, chỉ có thể đặt hy vọng vào Trục Nguyệt Đỉnh.

Một người lên tiếng, giọng đầy lo lắng:

"Sở chưởng môn, bây giờ phải làm sao? Nếu tình hình cứ tiếp diễn thế này, e rằng không chỉ Tu Tiên giới, mà cả nhân giới cũng không thể giữ được!"

Sở Anh Hoa tránh thoát một đợt công kích, hình dáng có chút chật vật, nhưng giọng nói vẫn trầm ổn như cũ:

"Đọa Uyên đột ngột xuất hiện, khoảng cách lần trước bất quá ba mươi năm. Nay thế công lại dữ dội như vậy, hẳn là có kẻ đã lập khế ước với nó."

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn. Sở Anh Hoa nghiêng đầu gọi một tiếng:

"Sư đệ."

Lạc Đình Sương cùng hắn liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều hiểu rõ suy nghĩ của đối phương.

Bọn họ đã nghĩ đến cùng một chuyện.

Lạc Đình Sương khẽ gật đầu:

"Ta sẽ bảo vệ Tinh nhi."

Giữa tình cảnh hỗn loạn, thương vong không ngừng gia tăng. Những chưởng môn và trưởng lão có tu vi cao hơn bận rộn chống đỡ, không thể lo lắng chu toàn cho tất cả. Nghe những tiếng kêu r3n không dứt bên tai, bọn họ đau xót vô cùng.

Mục Lưu Phương, vì đôi mắt không thể thấy rõ, trên người đã bị lửa thiêu cháy nhiều chỗ, bộ dạng thê thảm không chịu nổi. Mục Cần Tùng thương thế càng nặng hơn, dù kiệt sức nhưng vẫn không thể trơ mắt nhìn con trai mình chết đi.

Hắn nghiến răng hạ quyết tâm, lớn tiếng hô lên:

"Chư vị đồng môn Tu Tiên giới, ta có một cách có thể diệt trừ Đọa Uyên chi hỏa!"

Nghe nói có biện pháp, mọi người lập tức quay lại hỏi dồn:

"Mục chưởng môn, nếu có cách thì mau nói, chậm trễ e rằng không kịp nữa!"

Mục Cần Tùng nhìn về phía Nguyễn Trường Tinh, ánh mắt tối sầm lại.

"Trước khi chết, Từ Dật Thanh đã lập khế ước với Đọa Uyên. Ngọn lửa này chính là do hắn dẫn ra, mà vật làm thành khế... chính là huyết mạch của Nguyễn Trường Tinh."

Hắn ngừng một chút, rồi lạnh lùng tiếp lời:

"Chỉ cần lấy Nguyễn Trường Tinh tế Đọa Uyên, lần này kiếp nạn sẽ được hóa giải."

Nguyễn Trường Tinh sững sờ. Thì ra, những lời cuối cùng của Từ Dật Thanh chính là ám chỉ điều này.

Hắn-huyết mạch của hắn-đã cùng Đọa Uyên lập khế ước sao?

"Ngươi nói bậy!"

Lạc Đình Sương vung kiếm, một nhát chém thẳng về phía Mục Cần Tùng. Hắn ngã gục xuống đất, miệng phun máu tươi.

Nhưng đối diện với ánh mắt phẫn nộ của Lạc Đình Sương, Mục Cần Tùng lại cười lớn.

"Ha ha ha! Các ngươi không cứu được hắn! Hắn chỉ có một kết cục, đó là chết!"

Hắn thở gấp, cố nhếch môi đầy giễu cợt.

"Từ Dật Thanh, ngay từ khi hắn vừa sinh ra, đã lấy tâm đầu huyết của hắn, mỗi năm lại dâng hồn phách lên Đọa Uyên. Tất cả là để chuẩn bị cho ngày hôm nay! Các ngươi có cố gắng thế nào cũng vô ích!"

Lạc Đình Sương nắm chặt kiếm, bàn tay khẽ run. Trên khuôn mặt băng lãnh của y, vết rạn dần hiện rõ, như dòng dung nham chảy chậm rãi thấm ra ngoài, thiêu đốt đáy mắt hắn thành một màu huyết hồng.

Giữa biển người hỗn loạn, y và Nguyễn Trường Tinh lặng lẽ đối diện nhau.

Lại một lần nữa sao?

Lại muốn mất đi một lần nữa sao?

Lại phải trơ mắt nhìn đối phương nhảy xuống một lần nữa sao?

Không.

Khoảng cách giữa hai người quá ngắn, mà nỗi sợ hãi trong lòng lại quá lớn.

Lạc Đình Sương không kịp suy nghĩ, thân ảnh hắn lướt qua khoảng không, lao thẳng về phía Nguyễn Trường Tinh, gắt gao ôm chặt cậu vào lòng.

Y cúi đầu, giọng trầm thấp, khẩn thiết:

"Theo sát ta, đừng rời xa ta."

Ở phía bên kia, Mục Lưu Phương nghe rõ từng lời, từng chữ. Hắn quỳ sụp xuống, níu chặt tay áo Mục Cần Tùng, nước mắt

tuôn rơi.

"Phụ thân, vì sao? Vì sao người lại làm như vậy?"

Vì sao lại cùng Từ Dật Thanh đi đến nước này?

Hắn đã nghĩ, hắn đã tin rằng, chỉ cần chết dưới kiếm của Nguyễn Trường Tinh, hắn có thể chuộc lại tất cả, có thể không còn thua thiệt hắn nữa.

Nhưng tại sao?

Mục Cần Tùng nhìn con trai mình, đôi mắt đã mất đi ánh sáng ngày nào, giọng nói khàn đặc:

"Lưu Phương, hắn nhất định phải chết. Chỉ cần hắn còn sống, con vĩnh viễn không thể sống yên ổn. Con sẽ mãi mãi phải gánh trên lưng nỗi nhục này."

Mục Lưu Phương nghẹn ngào, nước mắt lăn dài.

"Phụ thân, người còn không hiểu sao? Bao năm qua, con vẫn không vui... không phải vì con hổ thẹn với chính mình, mà là vì con hổ thẹn với hắn!"

Mục Cần Tùng ngẩn người, nghẹn ngào gọi:

"Lưu Phương..."

Mục Lưu Phương chưa từng tận mắt chứng kiến đời trước Nguyễn Trường Tinh bị bức ép đến đường cùng, nhưng giờ khắc này, hắn bỗng hiểu ra.

Hắn đứng bên mép Thăng Tiên Đài, sau lưng là vực sâu rực lửa, thần hồn như bị lửa thiêu từng tấc một, đau đớn tận xương tủy. Chỉ đến lúc này, hắn mới có thể cảm nhận được dù chỉ một phần nhỏ nỗi thống khổ năm đó của Nguyễn Trường Tinh.

Hắn cười thê lương, nhẹ giọng nói:

"Nguyễn Trường Tinh, ta vẫn nghĩ rằng mình có thể trả lại cho ngươi, dù chỉ một chút, cũng đủ để khiến ta an lòng trên đường xuống Hoàng Tuyền. Nhưng ta sai rồi... Ta thiếu ngươi càng ngày càng nhiều."

Nụ cười của hắn càng thêm bi thương.

"Thôi vậy, thiếu thì cứ thiếu đi. Nếu hôm nay nhất định phải có một người nhảy xuống Đọa Uyên... vậy ta đi."

"Không cần!"

Mục Cần Tùng kinh hãi, lao thẳng về phía trước, mắt đỏ hoe, như muốn xé nát hư không mà bắt lấy con trai mình.

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Thân ảnh Mục Lưu Phương đã chìm vào vực sâu rực lửa, ngay cả một mảnh góc áo, Mục Cần Tùng cũng không bắt được.

Dù sợ hắn sẽ nhảy xuống theo, đệ tử Trường Tông Môn vội giữ chặt hắn tại chỗ. Hắn tuyệt vọng khóc lóc, miệng không ngừng gọi: "Lưu Phương..."

Ngọn lửa trong Đọa Uyên có phần yếu đi, những người sống sót thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chẳng bao lâu, hỏa thế lại bùng lên dữ dội hơn trước.

Trên Trục Nguyệt Đỉnh, thương vong chồng chất. Nguyễn Trường Tinh bỗng rơi vào cơn mê loạn, đám đông trước mắt dần trở nên mờ ảo. Giữa những tiếng kêu gào hỗn loạn, hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Tinh nhi, Tinh nhi..."

Sao âm thanh này lại thân thuộc đến thế? Nhưng mặc cho hắn cố gắng thế nào, vẫn chẳng thể nhận ra người gọi. Bàn tay hắn từ từ buông khỏi tay Lạc Đình Sương, lùi dần về phía sau.

Ngọn lửa Đọa Uyên xoay cuộn trên không trung, hóa thành những xiềng xích rực cháy, cuốn lấy Nguyễn Trường Tinh.

"Tinh nhi!"

Lạc Đình Sương lao theo, đầu ngón tay vừa chạm vào tay Nguyễn Trường Tinh thì bị một luồng hỏa đoàn đột ngột chắn ngang. Y rơi xuống đất, ánh mắt không rời khỏi bóng dáng Nguyễn Trường Tinh đang bị ngọn lửa trói chặt.

Nguyễn Trường Tinh dần lấy lại tỉnh táo. Cậu thử triệu hồi Trường Sinh Kiếm, nhưng linh điền đã bị phong tỏa. Không chỉ không thể gọi kiếm, ngay cả một tia linh lực cũng không vận dụng được.

Cậu chỉ có thể bất lực nhìn Lạc Đình Sương liên tục tìm cách tiếp cận mình nhưng hết lần này đến lần khác đều thất bại.

Sở Anh Hoa, Lý Ký Bạch cùng những người khác cũng tụ lại tìm cách cứu viện. Bọn họ hợp lực tấn công, cố gắng chặt đứt xiềng xích lửa kia, nhưng dù dốc toàn lực vẫn không để lại dù chỉ một vết nứt.

Lý Ký Bạch sốt ruột đến cực điểm. Hắn không ngừng thử lại, nhưng mỗi lần như vậy đều bị linh lực phản chấn, đau đớn bật ra một tiếng rên.

Sở Anh Hoa đứng bên cạnh hắn, nhẹ giọng trấn an: "Tiểu Bạch, đừng vội."

Lý Ký Bạch quay đầu nhìn y. Đây là lần đầu tiên Sở Anh Hoa thấy ánh mắt đó-một cái nhìn đầy lo âu, yếu ớt đến lạ thường. Hắn cắn răng nói: "Sư tôn, phải cứu Tiểu Sư Đệ."

Sở Anh Hoa cảm thấy đau lòng.

Hắn tự nhủ-bằng mọi giá, nhất định phải cứu Tinh Nhi trở về.

Đúng lúc này, Sở Tri Phi vừa trở về liền thấy cảnh tượng tan hoang của Trục Nguyệt Đỉnh. Nhưng điều khiến hắn chấn động hơn cả là bóng dáng Nguyễn Trường Tinh bị ngọn lửa quấn chặt giữa không trung.

"Tinh Nhi!" Hắn kinh hãi hét lên, lập tức lao đến bên cạnh Sở Anh Hoa. "Cha, đã xảy ra chuyện gì?"

"Đừng hỏi, trước hết cứu Tinh Nhi về đã."

Nguyễn Trường Tinh cũng thấy được Sở Tri Phi. Cậu bị xiềng xích lửa trói chặt, không thể động đậy, chỉ có thể hơi nghiêng đầu gọi một tiếng: "Phi Phi sư huynh."

Rồi khẽ mỉm cười.

Nụ cười ấy khiến mắt Sở Tri Phi nhói đau, sống mũi cay xè. Hắn khẽ nghẹn giọng: "Tinh Nhi, sư huynh tới cứu đệ."

Vực sâu bên dưới gào thét, một trận ánh lửa bùng lên tận trời. Ngọn hỏa đoàn dữ dội bất ngờ lao thẳng về phía Nguyễn Trường Tinh.

Lý Ký Bạch lập tức lao lên, vượt qua cả Lạc Đình Sương, dùng thân mình chắn trước ngọn lửa.

Dáng vẻ y tựa như một con hạc trắng rơi xuống từ không trung. Sở Anh Hoa mở to mắt, ánh nhìn chỉ còn lại một mảnh sắc trắng kia. Hắn đưa tay đón lấy, tựa như đón lấy tất cả những gì quan trọng nhất trong đời, mà cũng như đang ôm lấy nỗi tuyệt vọng lớn nhất.

"Tiểu Bạch..." Đôi tay hắn run rẩy, nhưng lại không dám chạm vào gương mặt trắng bệch như tuyết ấy.

"Sư tôn..." Lý Ký Bạch hơi nghiêng đầu, khiến lòng bàn tay Sở Anh Hoa áp lên gò má mình. Y nở một nụ cười nhợt nhạt, giọng nói yếu ớt: "Chuyện ngày ấy... những lời sư tôn nói... Tiểu Bạch hiểu rồi, chỉ là..."

"Ta biết, ta biết..." Sở Anh Hoa vội cắt lời. "Sư tôn không hỏi, chỉ cần Tiểu Bạch còn ở đây là tốt rồi."

Hắn không cầu gì cả. Chỉ cần Tiểu Bạch còn sống, chỉ cần y còn tồn tại trong thế giới hắn có thể nhìn thấy, vậy là đủ.

Sở Anh Hoa nhẹ nhàng vuốt v e gương mặt Lý Ký Bạch, giọng nói trầm thấp an ủi: "Tiểu Bạch muốn nghe sư tôn nói, muốn mau chóng khỏe lại."

Nước mắt lặng lẽ chảy dài trên gương mặt tuấn dật của hắn, rơi xuống thấm ướt vạt áo Lý Ký Bạch, để lại một mảng tối sẫm.

"Tiểu Bạch... sẽ không khỏe lại đâu." Lý Ký Bạch vẫn luôn tỉnh táo. Hắn nhìn về phía Nguyễn Trường Tinh, nghe hắn nghẹn ngào gọi mình là đại sư huynh, thấy hắn đang khóc. Hắn cũng nhìn thấy bóng dáng cô độc nơi vách núi, hồng y bị liệt hỏa nuốt chửng; thấy con đường dài dằng dặc, nơi một thân bạch y đơn độc bước đi.

Kiếp trước, hắn chỉ là một kẻ đứng ngoài cuộc. Khi đó, chỉ có y đứng bên cạnh Sở Anh Hoa, tận mắt chứng kiến tất cả. Những sư đệ khác chẳng qua chỉ nghe kể lại về sau.

Chính vì thế, hắn luôn mang theo nỗi áy náy sâu nặng đối với Nguyễn Trường Tinh. Mỗi khi hắn áp mặt vào y, dịu dàng gọi một tiếng "đại sư huynh," y lại tự hỏi-nếu khi ấy mình không chút do dự lao đến cứu hắn, liệu kết cục có thể tốt hơn không? Liệu Nguyễn Trường Tinh có bớt chịu khổ hơn một chút không?

"Kiếp trước, ta đã không thể cứu tiểu sư đệ." Lý Ký Bạch khẽ nói, ánh mắt kiên định, "Sư tôn, nhất định phải cứu hắn trở về. Đừng để hắn chịu thêm bất kỳ ấm ức nào nữa."

"Hảo... hảo..." Sở Anh Hoa nghẹn ngào, run rẩy đáp lời.

Trước khi tan biến, Lý Ký Bạch vẫn mang theo một nụ cười. Hắn nhìn Nguyễn Trường Tinh lần cuối cùng.

Nguyễn Trường Tinh nhìn thấy đại sư huynh của mình hóa thành những vì sao lấp lánh, ánh sáng rực rỡ ấy dần trôi xa, xa mãi...

"Đại sư huynh!" Nguyễn Trường Tinh thét lên, tiếng gọi bi thương đến cực điểm bộc phát ra một luồng sức mạnh mãnh liệt. Xiềng xích trói buộc cậu lập tức vỡ vụn.

Cậu lao vọt lên không trung, mái tóc dài tán loạn, khóe mắt lăn xuống giọt lệ trong suốt. Nguyễn Trường Tinh đưa tay ra, cố bắt lấy những mảnh tinh quang vụn vỡ, miệng lẩm bẩm: "Đại sư huynh..."

Nhưng cậu chẳng nắm được gì. Ánh sáng từ kẽ tay hắn chảy qua như cát bụi, còn sau lưng cậu, ngọn lửa càng bùng lên dữ dội hơn.

Lần nữa, cậu bị ngọn lửa quấn lấy, vòng xiềng xích siết chặt eo kéo cậu trở về, thẳng hướng vực sâu Đọa Uyên.

Lạc Đình Sương khép hai ngón tay, kết ấn chỉ quyết. Giữa không trung, Phất Tuyết kiếm lơ lửng, thân kiếm không ngừng khuếch đại, hàn khí lạnh lẽo bao trùm bốn phía. Kiếm khí rít gào, sẵn sàng trảm xuống.

"Sư huynh, trợ ta!" Lạc Đình Sương quay sang Sở Anh Hoa, giọng đầy quyết tâm.

Hai luồng linh lực hùng hậu đồng thời rót vào thân kiếm. Phất Tuyết kiếm khổng lồ tỏa ra khí thế sắc bén, tựa như có thể xé trời khai sơn.

"Đi!"

Lưỡi kiếm thuần trắng mang theo hàn khí băng lãnh chém thẳng xuống, đụng độ cùng cự long lửa đỏ rực. Dưới sức ép cường đại của chủ nhân, thân kiếm từng tấc từng tấc hạ xuống, thế không gì ngăn cản, chém thẳng vào xiềng xích trói buộc Nguyễn Trường Tinh.

Băng và hỏa-trời sinh đối lập.

Cuối cùng, ngay khoảnh khắc Phất Tuyết kiếm khôi phục nguyên dạng, hỏa long bị chém đứt từ giữa. Xiềng xích quấn quanh eo Nguyễn Trường Tinh trong chớp mắt vỡ tan.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng "Tranh" sắc lạnh vang lên. Thân kiếm tuyết trắng của Phất Tuyết vỡ thành hai đoạn, hàn quang từ chỗ đứt gãy tràn ra.

Lạc Đình Sương đón lấy nửa thanh kiếm còn lại, ánh mắt kiên định. Y phải tận dụng cơ hội này để hoàn toàn phong ấn Đọa Uyên.

Phất Tuyết một lần nữa bị ném lên không trung, ngay chính giữa Đọa Uyên, lơ lửng nơi đỉnh đầu vực sâu.

Lúc này, thứ duy nhất còn trói buộc Nguyễn Trường Tinh là một sợi tàn lửa mảnh như tơ nơi cánh tay phải. Trong đan điền cạn kiệt linh lực, một dòng linh khí nhỏ bé chảy xuôi như suối thanh tuyền. Cậu giơ tay trái, triệu hồi Trường Sinh kiếm.

Có lẽ đã hiểu rõ sứ mệnh lần này, Trường Sinh kiếm nhẹ nhàng cọ vào gương mặt cậu, như đang cùng chủ nhân nói lời từ biệt.

Nguyễn Trường Tinh khẽ giọng: "Đi thôi, cùng Phất Tuyết... đi cùng nhau."

Trường Sinh kiếm lơ lửng giữa không trung, lùi về sau một khoảng. Rồi, trong khoảnh khắc chém đứt tàn lửa trói buộc cánh tay Nguyễn Trường Tinh, nó bay thẳng về phía Phất Tuyết kiếm.

Nguyễn Trường Tinh rơi xuống, được Sở Tri Phi nhanh chóng tiếp lấy. Lạc Đình Sương vừa thi pháp, vừa ngoái đầu nhìn cậu một lần cuối.

Tất cả những người còn sống đều dốc toàn lực tham gia vào trận phong ấn. Họ truyền linh lực vào hai thanh kiếm, hợp sức áp chế ngọn lửa hung tàn của Đọa Uyên.

Hai luồng sức mạnh đối chọi dữ dội. Hắc hỏa trong Đọa Uyên dần bị đ è xuống, chìm vào vực sâu cùng với xích diễm liệt hỏa.

Ánh đỏ tan biến, bầu trời chỉ còn lại sắc xanh thăm thẳm.

Tử Hồn Sơn chìm vào làn sương mù dày đặc. Nếu không phải cảnh tượng hoang tàn trước mắt, có lẽ chẳng ai tin rằng vừa rồi nơi này đã trải qua một trận đại kiếp nạn.

Mục Cần Tùng ngã ngồi dưới đất, toàn thân đầy vết máu, mái tóc rối tung. Hắn nhìn Thăng Tiên Đài đã khôi phục nguyên trạng, trong lòng dâng lên nỗi hoài nghi-có khi nào tất cả vừa

rồi chỉ là một giấc mộng? Có lẽ... Lưu Phương vẫn đang đợi hắn ở nhà.

Đúng rồi, Lưu Phương đôi mắt không nhìn thấy, hắn phải mau chóng trở về.

Mục Cần Tùng lảo đảo bò dậy, loạng choạng bước về phía nhà.

Lạc Đình Sương quay đầu tìm kiếm Nguyễn Trường Tinh. Giữa đám người, y nhìn thấy Tinh Nhi đang mỉm cười rạng rỡ với mình.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, nụ cười ấy vụt tắt.

Lạc Đình Sương vội vàng đẩy đám đông ra, kịp thời đón lấy Nguyễn Trường Tinh trước khi cậu ngã xuống đất.

Chương 56: Phiên Ngoại (Hoàn)

DTV-EBOOK

Dưới đao quang kiếm ảnh hỗn loạn của hai kiếp, cậu nhảy vào Đọa Uyên, còn người kéo cậu ra khỏi địa ngục rực lửa lại chính là Lạc Đình Sương. Từng bước một, cậu bước lên cầu thang dài nơi Trục Nguyệt Đỉnh, như thể đi qua những thăng trầm chưa từng có khoảnh khắc bình yên của đời người.

Trong cơn mê mịt mù sương, Nguyễn Trường Tinh thấy mặt đất trải rộng sắc trắng lạnh lẽo, những ngôi mộ hoang lặng lẽ cô quạnh. Cậu nhìn về Vọng Hà Phong, nơi sắc ráng chiều đã phai nhạt, cỏ dại mọc um tùm. Trục Nguyệt Đỉnh vẫn trầm mặc như xưa, bốn mùa luân phiên, phong nguyệt ngâm lên những khúc ca không đồng điệu.

Cậu hóa thành một đám mây, một hạt mưa, dốc hết sức cũng không thể chạm đến bóng hình con hạc trắng đã bay xa.

Đến ngày thứ năm mê man, Nguyễn Trường Tinh tỉnh lại.

Mở mắt, mọi thứ trước mắt đều quen thuộc, ngay cả tiếng gió lùa qua cũng chẳng khác gì trong ký ức. Nhưng có lẽ vì đã chìm quá lâu trong giấc mộng mà hiện thực trước mặt trở nên mơ hồ, không chân thực.

Bên cạnh, khóm hoa cúc tím được chăm chút kỹ lưỡng, thân cây mềm mại uốn lượn, mỗi lần chỉ nở duy nhất một bông. Những cánh hoa căng tràn sắc nhuận, từng chùm đong đưa rực rỡ.

Khi mu bàn tay chạm nhẹ vào đóa hoa cúc tím, cậu cảm nhận được sự ngưa ngứa, thoang thoảng hương dược len vào cánh mũi. Nguyễn Trường Tinh như kẻ vừa thoát khỏi cơn mê, ánh mắt lặng lẽ lướt qua khung cảnh xung quanh. Cậu ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng chọc vào nhụy h0a to lớn, nhìn nó rung rinh như thể hờn dỗi mà tránh đi, thật sự mang theo dáng vẻ có hồn. Khóe mắt cậu khẽ cong, vẽ nên một nụ cười rất nhẹ.

Lạc Đình Sương đứng phía sau cậu, lặng im đã rất lâu.

Thiếu chưởng môn qua đời, chưởng môn đương nhiệm cũng trở nên điên điên khùng khùng, khiến Trường Tông Môn dần tan rã. Trong Tu Tiên giới, các môn phái lớn nhỏ san sát, một tông môn từng tồn tại huy hoàng, nếu không còn người nhắc đến, chẳng bao lâu sau liền hoàn toàn biến mất khỏi ký ức thế nhân.

Trải qua kiếp nạn, không ít môn phái nguyên khí tổn thương nặng nề, lựa chọn bế quan tĩnh tu, khiến Tu Tiên giới so với trước đây trở nên yên ắng hơn nhiều.

Xuân qua thu đến, lại thêm một năm mới. Tuyết xuân phủ trắng đỉnh núi, trong khi dưới chân núi, những mầm đào non đã bắt đầu hé sắc hồng nhạt.

Trục Nguyệt Đỉnh vẫn còn vùi trong lớp tuyết dày, giữa sương mù và tuyết trắng thấp thoáng những kiến trúc gỗ cổ kính, vừa tinh xảo lại trang nghiêm.

Thủy Vân Gian lại như một bảo địa tách biệt khỏi thế gian, mặt nước quanh năm phẳng lặng như gương, bốn mùa ôn hòa, ngay cả tuyết trắng cũng không thể lưu lại.

Ngày này, nơi đây lại trở nên náo nhiệt chưa từng có.

Nguyên do chính là đại điển lập khế ước giữa Lạc Đình Sương và Nguyễn Trường Tinh. Trục Nguyệt Đỉnh bao năm không có hỷ sự, huống hồ một người có địa vị siêu phàm, được tôn kính muôn phần, một người lại là bảo bối mà ai cũng thương yêu. Chuyện vui như vậy, mọi người đương nhiên muốn lo liệu cho thật chu toàn.

Dù hai nhân vật chính không lên tiếng, nhưng các sư huynh sư tỷ đã sớm bận rộn với đủ loại chuyện lớn nhỏ cho đại điển.

Lụa đỏ mua ở đâu, nến hỷ đặt nhà nào, trên hỷ phục nên thêu tường vân hay mẫu đơn thạch lựu, cần bao nhiêu hạc trắng mới

đủ long trọng? Mỗi người một ý kiến, trước một vấn đề còn chưa bàn xong đã có thêm chuyện khác kéo tới, ai cũng không chịu nhượng bộ. Cuối cùng, tất cả cùng kéo nhau đến Thủy Vân Gian tìm đại sư huynh phân xử.

Mà một khi đại sư huynh lên tiếng, tự nhiên không ai dám dị nghị.

Sở Tri Phi vừa đi vừa tranh luận không ngừng với tam sư huynh, cả hai giằng co quyết liệt, một người cho rằng cửa hàng phía đông tốt hơn, người kia lại khăng khăng cửa hàng phía tây mới là lựa chọn đúng đắn.

Thấy đối phương luôn cố tình chống đối mình, Trương Hòa Minh không nhịn được châm chọc:

"Phi Phi, ngươi bế quan tu luyện là để luyện thành bụng chó rồi sao? Nửa điểm cũng không biết tôn trọng huynh trưởng, ta nói đông ngươi liền nói tây, ta nói nam ngươi nhất định phải nói bắc."

Sở Tri Phi hừ một tiếng, phản bác ngay:

"Ngươi còn nói ta? Chính ngươi không phải cũng chẳng thương yêu sư đệ? Từ nhỏ đến lớn đã đả kích ta bao nhiêu lần?

Nếu ngươi bớt nói ta hai câu, không chừng giờ này ta còn lợi hại hơn ngươi!"

Nhìn ánh mắt u oán của hắn, Trương Hòa Minh chỉ thấy buồn cười. Đúng lúc ấy, ánh mắt y lướt qua tình cảnh bên ngoài, tay cầm quạt xếp khẽ vặn một vòng, sau đó không chút do dự vỗ lên đầu Sở Tri Phi một cái.

"Lợi hại hay không thì chưa biết, nhưng việc trông giữ Thủy Vân Gian, không để dã hạc bên ngoài quấy rầy đại sư huynh, chuyện nhỏ này mà ngươi cũng không làm nổi?"

Sở Tri Phi giật mình, vội vàng quay đầu lại. Quả nhiên, bên ngoài có một con dã hạc đang vỗ cánh, có vẻ muốn hạ xuống Thủy Vân Gian.

Chết tiệt! Từ đâu xuất hiện dã hạc thế này?

Hắn lập tức lao đi như bay, quyết tâm trút hết bực bội phải chịu từ Trương Hòa Minh lên con đại hắc hạc trước mặt.

"Đại Hắc! Ngươi làm sao vậy hả? Dã hạc cũng dám bay vào địa bàn của ngươi mà giương oai!"

Đại Hắc vốn đang lười biếng bước chậm trên mặt nước, nghe Sở Tri Phi nói vậy liền nhấc đôi mắt đen nhánh lên, liếc hắn một cái, ánh mắt mang theo vài phần thờ ơ, như thể chuyện này chẳng đáng để bận tâm.

Ngay sau đó, nó dang rộng đôi cánh thuần một màu đen tuyền, đường nét sắc bén uyển chuyển. Hai cánh khẽ vỗ vài nhịp, bàn chân rời khỏi mặt nước, rồi như một mũi tên lao vút về phía trước, lướt sát mặt hồ.

Trên không trung, một tiếng hạc minh cao vút, sắc bén vang lên.

Dã hạc lập tức hoảng sợ, mất đi cả ý thức phi hành, loạng choạng rơi xuống mấy trượng, chật vật giãy giụa rồi vội vàng bay đi mất.

Sở Tri Phi tròn mắt nhìn Đại Hắc thong dong trở lại, tiếp tục nhàn nhã dạo bước như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, hắn cảm thấy... Đại Hắc có chút phong thái anh hùng là thế nào?

Bên bờ, trên đám cỏ xanh, một con bạch hạc an tĩnh nằm yên. Sương mù giăng phủ sườn núi, gió cuốn tuyết rơi, trong khu rừng, ánh trăng trắng muốt soi bóng nó.

Bạch hạc ngẩng cao chiếc cổ dài thanh nhã, thu hết cảnh tượng vừa rồi vào trong mắt.

Nguyễn Trường Tinh nhẹ nhàng bước đến bên cạnh bạch hạc, ngồi xuống đám cỏ. Bạch hạc vươn cổ lại gần, khẽ cọ gương mặt cậu.

Giống hệt đại sư huynh.

Nguyễn Trường Tinh nheo mắt cười, bắt đầu nhỏ giọng thì thầm cùng bạch hạc:

"Tam sư huynh lại cãi nhau với Phi Phi sư huynh rồi. Hai người bọn họ lúc nào cũng vậy, đại sư huynh không ở đây cũng chẳng ai quản nổi. Ta không phải đang mách lẻo đâu, chỉ là bị ồn quá đến mức đau cả tai thôi."

"Đại Hắc có ngoan ngoãn nghe lời, giúp ngươi đuổi dã hạc đi không?" Nguyễn Trường Tinh khẽ hừ một tiếng, trêu đùa: "Hừ, Đại Hắc ăn đến béo tròn, nặng đến mức suýt không bay nổi. Ngày mai không cho nó ăn quả tử nữa!"

Cậu cúi đầu, tiếp tục thì thầm cùng bạch hạc:

"Ngươi ở bên Đại Bạch có thoải mái không? Ta đã dặn nó phải chăm sóc ngươi thật tốt, không được làm đại sư huynh phiền lòng."

Dừng một lát, giọng cậu chợt nhỏ lại, mang theo chút khổ sở:

"Đại sư huynh, ta không muốn tổ chức khế ước đại điển... Ta muốn chờ đại sư huynh trở về."

Nói rồi, cậu nhẹ nhàng vuốt v e bộ lông trắng muốt trên lưng bạch hạc. Bạch hạc ngẩng cổ, khe khẽ cất tiếng, trong đôi mắt ôn hòa tràn ngập yêu thương, như đang nói: Ta vẫn luôn ở đây.

Năm đó, khi hồn phách Lý Ký Bạch tiêu tán, một tia tàn hồn còn sót lại phiêu đãng giữa không trung, như làn khói nhẹ lay động vô định. Có lẽ vì nghe được tiếng gọi của Nguyễn Trường Tinh, cảm nhận được vô số ánh mắt bi thương, tàn hồn ấy gom góp chút sức lực cuối cùng, bay về Thủy Vân Gian, dung nhập vào thân xác bạch hạc.

Từ đó, trong thân thể Đại Bạch chứa hai linh hồn, đôi khi, Lý Ký Bạch lại có thể lấy lại ý thức của mình.

Sau khi loạn cục kết thúc không bao lâu, Sở Anh Hoa dùng sưu hồn thuật tìm được tung tích của hắn. Khi gấp gáp chạy đến Thủy Vân Gian, vừa chạm vào linh hồn khí tức quen thuộc trên thân bạch hạc, y kích động đến rơi nước mắt.

Mặt trời trên Trục Nguyệt Đỉnh lúc nào cũng rực rỡ và tròn đầy. Sở Tri Phi lười biếng trốn tránh việc đọc sách, thường hay ví von rằng mặt trời ở Trục Nguyệt Đỉnh giống như chiếc bánh bột ngô vàng óng ánh ở tiệm bánh dưới chân núi-vừa lớn vừa mỏng, khiến người ta nhìn mà thèm. Hắn còn nói, mặt trời ở những nơi khác thì quá nhỏ, chỉ giống một chiếc bánh quả hồng.

Mà hắn lại không thích bánh quả hồng. Dù có chín đến mềm nhũn, khi ăn vẫn để lại chút vị chua trên đầu lưỡi.

Giờ phút này, mặt trời đang dần lặn về phía tây, kéo theo vầng sáng đỏ rực nhuộm cả bầu trời.

Bọn họ ngồi cùng nhau-tám người, tám gương mặt nhuốm sắc hoàng hôn, như thể chưa từng có ai rời xa.